

கோ.சாந்தி,
முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர்,
பதிவு எண்: F9097,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
பாத்திமா கல்லூரி, (தன்னாட்சி)
மதுரை – 625 018.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்ற தலைப்பில் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வேடானது என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்காகவும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்று உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மதுரை
நாள் :

ஆய்வாளர்
(கோ.சாந்தி)

நெறியாளர் கையொப்பம்

முனைவர் இரா.டயானா கிறிஸ்டி,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
பாத்திமா கல்லூரி, (தன்னாட்சி),
மதுரை – 625 018.

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு அனுமதியளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எனது முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பாத்திமா கல்லூரியில் ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் அருட்சகோதரி நிர்மலா மேரி அவர்களுக்கும் முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் அருட்சகோதரி பாத்திமா மேரி அவர்களுக்கும் செயலர் அருட்சகோதரி பிரான்சிஸ்கா :ப்ளோரா அவர்களுக்கும் இந்நாள் முதல்வர் அருட்சகோதரி செலின் சகாய மேரி அவர்களுக்கும் துணை முதல்வர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வு சிறப்புற அமைய பல்வேறு ஆலோசனைகள் தந்தும் ஆற்றுப்படுத்திய தமிழ் உயராய்வு மையத்தின் முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்களான முனைவர் திருமதி நா.அனுராதா அவர்களுக்கும், முன்னாள் துறைத்தலைவர் முனைவர் திருமதி கா.ஜோஸ்பின்மேரி அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் திருமதி பாப்பி கமலாபாய் அவர்களுக்கும் மற்றும் பிற பேராசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்ற ஆய்வுத் தலைப்பைத் தேர்வு செய்து எனக்களித்ததோடு, ஆய்வைச் செம்மையாகச் செய்வதற்குப் பலகாலும் உறுதுணையாக இருந்து ஆய்வுப் பணியினை எவ்விடத்திலும் தொய்வு ஏற்படாமல் தொடர நம்பிக்கையூட்டியும் வழிகாட்டியும் ஆற்றுப்படுத்திய நெறியாளர் முனைவர் திருமிகு.இரா.டயானா கிறிஸ்டி அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

எனது ஆய்வினைச் சிறந்த முறையில் செய்வதற்குரிய ஆலோசனைகளும் அறிவுரைகளும் வழங்கிய பேராசிரியர் பெருமக்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வைச் சிறந்த முறையில் முடிப்பதற்குப் பல்வேறு உதவிகளைச் செய்தும், நூல்கள் தந்தும் எனது ஆய்வினை உரிய நேரத்தில் முடிக்கும்படி தொடர்ந்து அறிவுறுத்திய எனது துறைப்பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியைக் கூறிக்கொள்கின்றேன். ஆய்வுக்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்துதவிய கல்லூரியின் நூலக மேலாளர் **திருமதி சுஜாதா** அவர்களுக்கும் **கமலி** அவர்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக் காலத்தில் எனக்கு உறுதுணையாய் இருந்து பல்வேறு உதவிகளைச் செய்த உடன்பிறவா சகோதரி **ஆ.முத்துலெட்சுமி**. **தனலெட்சுமி**, **அனிதா**, ஆகியோருக்கும், என்னுடன் பயின்ற பிற ஆய்வாளர்களுக்கும் உளமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என்னையும் எனது ஆய்வையும் ஒருசேர வழிநடத்தியும் சோர்வு ஏற்படும் போதெல்லாம் ஊக்கமளிக்கும் வார்த்தைகள் கூறியும் ஆய்வை முடிக்க உறுதுணையாயிருந்த எனது வாழ்க்கைத் துணைவர் **இரா.பாலமுருகன்** அவர்களுக்கும் ஆய்வேட்டை முடிக்கும் தருணத்தில் பல உதவிகள் செய்து துணை நின்ற எனது குழந்தைகள் **பா.அஸ்வினி**, **பா.ஆனந்தமுருகன்**, **ஸ்ரீ.ரஞ்சிதா** ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னைப் பெற்று வளர்த்து, கல்விக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உறுதுணையாயிருந்து எனக்கு நல்லதொரு வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுத்துள்ள பெற்றோர் **கு.கோபால்**, **கோ.செல்லம்மாள்** ஆகியோருக்கும் ஆய்வுக்காலங்களில் எனக்கு ஊக்கமளித்து வழிநடத்திய எனது மாமா-அத்தை **க.இராமசாமி**, **இரா.குருவம்மாள்** அவர்களுக்கும் எனது உடன்பிறந்த இருசகோதரர்களுக்கும் அவர்களின் மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வேட்டைக் கணினித் தட்டச்சு செய்துகொடுத்த அறிவுமணி, தனலெட்சுமி ஆகியோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆய்வேட்டினைச் சிறந்த முறையில் நூல்வடிவம் ஆக்கித் தந்த பாலாஜி பிரிண்ட்டர்ஸ் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கோ.சாந்தி

பொருளடக்கம்

இயல்

பக்கம்

ஆய்வு முன்னுரை

1-8

1. சங்ககாலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்

9-29

2. தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்

30-94

3. சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்

95-155

4. பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்

156-206

5. தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்

207-268

ஆய்வு முடிவுரை

269-273

துணை நூற்பட்டியல்

274-283

பின்னிணைப்பு

284-290

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அகம்.	- அகநானூறு
2. உ.ஆ.	- உரையாசிரியர்
3. உ.க.ஆ.	- உரைக்களஞ்சிய ஆசிரியர்
4. ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
5. கலி.	- கலித்தொகை
6. குறிஞ்சி.	- குறிஞ்சிப்பாட்டு
7. சிலம்பு.	- சிலப்பதிகாரம்
8. சிறுபாண்.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
9. திரு.	- திருமுருகாற்றுப்படை
10. தொ.ஆ.	- தொகுப்பாசிரியர்
11. தொல்.	- தொல்காப்பியம்
12. தொல்.அகத்.	- தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல்
13. தொல்.களவு.	- தொல்காப்பியம் களவியல்
14. தொல்.பொருள்.	- தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
15. நற்.	- நற்றிணை
16. நெடுநல்.	- நெடுநல்வாடை
17. பதிற்று.	- பதிற்றுப்பத்து
18. ப.ஆ.	- பதிப்பாசிரியர்
19. ப.	- பக்கம்
20. பக்.	- பக்கங்கள்
21. பட்டினம்.	- பட்டினப்பாலை
22. பரி.	- பரிபாடல்
23. புறம்.	- புறநானூறு
24. பெரும்பாண்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை
25. பொருநர்.	- பொருநராற்றுப்படை
26. மதுரை.	- மதுரைக் காஞ்சி
27. மலைபடு.	- மலைபடுகடாம்
28. மு.கு.நா.	- முற்குறிப்பிட்ட நூல்
29. முல்லை.	- முல்லைப்பாட்டு
30. மேலது.	- மேல் குறிப்பிடப்பட்ட நூல்
31. மொ.ஆ.	- மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்

ஆய்வு முன்னுரை

சமூகத்தின் வளர்ச்சி நிலைகளில் வெளிப்படுவது பண்பாடாகும். பண்பாட்டின் அடிப்படை மனிதர்களின் ஒழுங்கமைந்த வாழ்வியலாகும். காடுகளைத் திருத்தி வயல்களாக்கிய செயலும், நடை, உடை, உணவு, இருப்பிடம், பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றில் குறிப்பிட்ட நெறிகளைப் பின்பற்றும் வகையில் மனிதர்களை உருவாக்குவதும் பண்பட்ட நடவடிக்கையாகின்றது. சமூகத்தின் ஒவ்வொரு மனிதனின் செயல்பாடும் அவர்கள் வாழும் சூழலை அடியொற்றியதாக அமைவது இயல்பாகின்றது. தொடக்க காலத்தில் இனக்குழுக்களாக இருந்த சமூகத்தின் வேறுபட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகள் தமிழ்ச் சூழலில் காணப்படுகின்றன. அவை திணை வாழ்வியலாகவோ, இனக்குழு சார்ந்த வாழ்வியலாகவோ அடையாளம் கொள்ளப் படுகின்றன.

தமிழர்களின் வாழ்வியல் பல்வேறு கூறுகளைக் கொண்டிலங்கியது. மொழியால் இணைக்கப்பட்ட சமூகமாக இருந்தாலும் இனத்தாலும், நிலத்தாலும் வேறுபட்ட தன்மையுடைய மக்கள் வாழ்ந்தனர். அதற்கியைந்தாற் போன்று பழக்க வழக்கங்களிலும், செயல்பாடுகளிலும் தொழில்முறையிலும், வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சிற்றூர் மன்னர்களாலும் மூவேந்தர்களாலும் ஆளப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களின் வழி ஆட்சி முறைகளும் பண்பாட்டுத் தன்மையுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. வழிபாட்டு முறைகளும், சடங்குகளும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டுக் காணப்படுவதை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. உணவு முறைகள், உடை, உறையுள் கலைகள் என்பனவற்றில் மேம்பட்ட வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்த சமூகமாகச் சங்க காலச் சமூகம் திகழ்கின்றது. வணிகமும், நகர நாகரிகமும் வளர்ச்சி பெற்று மக்கள் வாழ்வியலும் அதற்கியைந்தாற் போன்று வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது.

தமிழிலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியம் சங்க காலத்திய மக்களின் பல்வேறு கூறுகளுடன் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் இணைந்திருந்தமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அவை வெளிப்படுத்தும் சங்கத் தமிழரின் பண்பாட்டு அமைப்புகளை ஆராய்வதாக இவ் ஆய்வு அமைகின்றது.

0.1 ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகின்றது.

0.2 ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழர்களின் வரலாற்றுக் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன. தமிழர்களின் வாழ்வியல்பல்வேறுபட்ட பண்பாடுகளைக் கொண்டவையாக அமைகின்றன. சங்க சமூக அமைப்புகள் வாழ்வியலை சீர் செய்கின்றன. தனிமனிதர், சமூகம் என்ற நிலையில் பண்பாட்டு அமைப்புகள் மனிதர்களை ஒழுங்கமைக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பும் பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆராய்ந்து பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வியலில் பண்பாட்டு அமைப்புகள் செலுத்தியத் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதை இவ் ஆய்வு நோக்கமாகக் கொள்கின்றது.

0.3 ஆய்வுக் கருதுகோள்

சங்க காலம் இனக்குழுச் சமூகமாகத் தோன்றி நிலவுடைமைச் சமூகமாக உருவெடுத்தன. இச்சமூகத்ததில் பல்வேறு பண்பாட்டு அமைப்புகள் நில அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்றன. அத்தகைய பண்பாடுகளில் ஒரு சில நிலைபெற்றும் ஒரு சில காலச்சூழலுக்கேற்ப மாற்றம் பெற்றும் அமைகின்றன.

0.4 ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

0.5 முதன்மைச் சான்றாதாரம்

சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.5.1 துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள் ஆகியவை துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.6 ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை விளக்கியும், அவற்றைத் தொகுத்தும் பகுத்தும் ஆராய்கின்ற முறையில் விளக்கமுறை ஆய்வும், பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சமூகவியல் சார்ந்த ஒருசில கருத்துக்களும் ஆய்வுக்குத் துணை செய்கின்றன.

0.7. ஆய்வுப் பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்படுகின்றது.

1. சங்க காலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்
2. தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்
3. சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்
4. பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்
5. தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்

என்பனவாகும்.

ஆய்வு முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள் ஆய்வுப் பகுப்பு என்பன இடம்பெறுகின்றன.

0.7.1. 'சங்க காலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்' என்னும் முதல் இயல்

சங்க கால சமூக நிலைகளையும் சமூகத்தில் பண்பாட்டுக்கூறுகள் வளர்ச்சியடையும் தன்மைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன. சங்க காலச் சமூகம் இனக்குழுச் சமூக அடிப்படைகளையும் நிலவுடைமைச் சமூக அடிப்படைகளையும்

ஒருங்கே பெற்றிருந்தது. அதே வேளையில் உடைமைச் சமூகப் பண்புகளே மேலோங்கியிருக்கின்றன. சங்கச்சமூகம் வேட்டை, மேய்ச்சல், வேளாண் என்னும் படிநிலைகளில் வளர்ச்சி கண்டிருக்கிறது.

சங்க மக்களின் வாழ்வியல் நிலை திணை சார்ந்ததாக அமைந்தது. மக்கள் வேட்டைச் சமூகமாகவும் மேய்ச்சல் சமூகமாகவும் வேளாண் சமூகமாகவும் இருந்தனர். இவ்வகையில் மூன்று படிநிலை வளர்ச்சிப் பெற்ற சமுதாயமும் நிலைபெற்றிருந்த நிலையில் இனக்குழுத் தலைமைகள் அழித்தொழிக்கப்பட்டு வேந்தர்களின் ஆட்சி மேலோங்கியிருந்தது.

மக்கள் ஒழுங்குமுறைகளைத் தமக்குத் தாமே விதித்துக் கொண்டு அவற்றைக் கடைபிடித்தல் பண்பாடு எனப்படுகிறது. பண்பாடு என்னும் சொல்லிற்குப் பல்வேறு வரையறைகள் தரப்படுகின்றன. தமிழில் பண்பாடு என்ற சொல்லிற்கு நேரானச் சொற்கள் பலவற்றைக் காணமுடிகிறது. மனிதர்கள் தம்மைப் பண்படுத்திக் கொள்ளும் நடவடிக்கை பண்பாடு எனப்படுகிறது. ஒரு செயல் தொடர்ச்சியாக நிகழ்த்தப்படும் போது அச்செயல் பண்பாட்டுச் செயலாக மாற்றம் பெறுகிறது. பண்பாடு வளர்ச்சி பெறுவதற்கு உற்பத்தி உறவுகள் காரணமாக அமைகின்றன. உற்பத்திக் கருவிகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மனித வாழ்வியலை மாற்றியமைக்கின்றன. அவ்வகையில் சங்க காலச் சமூகம் நாகரிகமடைந்த சமூகமாகவும் தொழில்நுட்பத்திலும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் மேம்பட்டதாகவும் இருந்தது.

0.7.2. 'தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்' என்னும் இரண்டாவது இயல் சங்க காலத்தில் மக்கள் மேற்கொண்டிருந்த வாழ்வாதாரத்திற்குப் பல்வேறு தொழில்களையும் அத்தொழில்களில் ஈடுபடுவதற்கான கருவிகளையும் குறித்த பதிவுகளாக அமைகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைகளில் பாலை நிலம் குறிஞ்சி, நிலத்தின் வெப்பக் காலத்து நிலைமை எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

குறிஞ்சி பாலையாகிய இரண்டு திணை சார்ந்த தொழில்களும் ஒரே நிலத்திற்கான தொழில்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சியில் திணை விதைத்தலும் அறுத்தலும் முதன்மைத் தொழிலாகக் கருதப்படுகின்றன. திணையைக் கொய்ய வரும் பறவைகளைக் கவண் கொண்டு விரட்டுதல், களை பறித்தல் போன்ற தொழில்களும் காணப்படுகின்றன. இரண்டு நிலத்தவரின் பிறிதொரு முதன்மையான தொழிலாக வேட்டையில் ஈடுபடுதல் அமைகின்றது. வேட்டைத் தொழில் மூலம் விலங்குகளைக் கொண்டு அவற்றை உணவாக்கினர். முல்லை நிலத்தில் வாழ்பவர்கள் மேய்ச்சல் தொழிலிலும், வரகு, நெல் ஆகியனவற்றை விதைத்து அறுவடை செய்தலிலும் ஈடுபடுகின்றனர். மேய்ச்சல் தொழில் செய்வதால் கிடைக்கும் பால், தயிர், நெய் போன்றவற்றை விற்கின்றனர். அவற்றால் வருவாய் ஈடுபடுகின்றனர்.

மருத நிலத்தில் முதன்மையானத் தொழிலாக வேளாண்மையில் ஈடுபடுதல் அமைகின்றது. நெல் விதைத்தல், நடவு செய்தல், களை பறித்தல், அறுவடை செய்தல் போன்றவற்றை மேற்கொள்கின்றனர். நெய்தல் நிலத்தவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர்.

நான்கு நிலத்திற்கும் பொதுவான பல தொழில்கள் காணப்படுகின்றன. கூடை முடைதல், துணி நெய்தல், கருவிகள் செய்தல், நகை அணிகள் செய்தல், கலப்பை செய்தல், வீட்டின் நிலைக் கதவு செய்தல் என்பன போன்ற பல தொழில்களைச் செய்து தம் வாழ்வாதாரத்திற்கான பொருள் சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது புலப்படுத்துவனவாக அமைகின்றது.

0.7.3. 'சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்' என்னும் மூன்றாம் இயல் பண்டையத் தமிழர்கள் வாழ்வியலில் கடைபிடிக்கப்பட்ட சடங்குகள், வழிபாடுகள் குறித்த செய்திகளைச் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைகிறது. சடங்குகள் என்பவை தொடர்ந்து செய்யப்பட்டு வரும் செயல்பாடாகும். தொடக்கத்தில் வாழ்க்கைவட்டச் சடங்குகள் குடும்பம் சார்ந்து இருந்தன. குடும்ப

அமைப்பில் திருமணம் என்பது முக்கியச் சடங்காகக் கருதப்படுகிறது. பெண்ணின் பூப்பு, பேறுகாலம் ஆகியவை சடங்கு நிகழ்வுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இறப்புச் சடங்குகளையும், கைம்மை நோற்றல் போன்ற சடங்குகளையும் சங்கப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வழிபாடுகளில் மர வழிபாடு, மலை வழிபாடு, காட்டினை வழிபடுதல், கந்து வழிபாடு என்பன இயற்கை வழிபாடுகளாகும். இயற்கைப் பொருட்களை இரண்டு நிலைகளில் வழிபட்டனர். முதலாவதாக இயற்கை இடர்பாடுகளால் ஏற்படும் அச்சத்தை அமைதிப்படுத்தும் நோக்கில் குருதிபலி செலுத்தி வழிபட்டனர். இரண்டாவதாகப் பண்டைய மக்கள் ஆவி வழிபாட்டில் முன்னோர் ஆவி தம்மை காப்பாற்றுவதாகவும் இயற்கைப் பொருட்கள் மீது இருந்து அவற்றை ஆட்டுவிப்பதாகவும் கருதி வழிபட்டனர். முருக வழிபாடு முதன்மையாகக் காணப்பட்டது. திருமால், சிவன், பலராமன் போன்ற கடவுளரின் கோயில்கள் இருப்பதையும் அங்கு மக்கள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டனர் என்பன போன்ற கருத்துக்களை இவ்வியல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

0.7.4. 'பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்' என்னும் நான்காம் இயல் சங்க காலத்தில் நிலவிய அரசியல் சூழல்களையும் மக்களின் வாழ்வியலில் அரசுகள், பிற அமைப்புகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் குறித்து அமைகிறது. அரசுகள் குறிப்பிட்ட சமூக நிலையில் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. மக்களுக்குள் ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்க்கும் வகையில்தான் பொதுவான நிர்வாக அமைப்புகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. இவ்வமைப்புகள் பின்பு வளர்ந்து அரசுகளாக முகிழ்க்கின்றன.

இனக்குழுத் தலைமை என்பதிலிருந்து வேந்தர் தலைமை என்பது வரை அரசுகள் வளர்ச்சியடைந்தமையைக் காணமுடிகிறது. இனக்குழுத் தலைமை என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியில் உள்ள மக்களைத் தம் ஆட்சிக்குரியதாக ஆக்கிக் கொண்டு ஆட்சி புரிவதாகும். இனக்குழுத் தலைவர்கள் சிற்றூர் மன்னர்கள் எனக் கூறப்பட்டனர். கடையெழு வள்ளல்களும் குறுநில மன்னர்களும்

இவ்வகைப்பாட்டில் அடங்குவர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய மன்னர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மக்கள் நலன் சார்ந்து ஆட்சி புரிந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

மூவேந்தர்களின் ஆட்சியில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சி நடைபெற்றது. மன்னர்கள் போரில் ஈடுபடுதல், கொடையளித்தல், மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு வழங்குதல் போன்ற இயல்புடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அரசு அமைப்புகளில் அமைச்சர்கள் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இவர்கள் ஐம்பெருங்குழுவில் முதன்மையானவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். புரோகிதர்கள் அரசாட்சியில் பங்குபெறுபவர்களாகச் சுட்டப்படுகின்றனர். ஒற்றர்கள், நாட்டின் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு பகை நாட்டவரின் செயல்பாடுகளை அறிவிப்பவர்களாக இருந்தனர். தூதர்கள் இரண்டு நாட்டிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்புகளை வலுப்படுத்தினர். தூது செல்பவர்கள் பெரும்பாலும் இரண்டு நாடுகளுக்கு இடையிலான போரைத் தவிர்த்து அமைதியை நிலைநாட்டும் பணியை மேற்கொண்டனர். அரசாட்சிக்கான அலுவலர்கள் கணக்கு வழக்குகளை பார்த்தவர்கள், வரி வசூலிப்பவர்கள் எனப் பலர் இருந்தனர்.

அரசாட்சியில் குடும்ப அமைப்பு மிகுந்த பங்காற்றக் கூடியது. கல்வி அனைத்து மக்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டதாகச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. அவ்வகையில் அரசர்களும் புலவர்களும் பால் வேறுபாடு இன்றி கல்வி கற்றவர்களாக இருந்தனர்.

0.7.5. 'தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்' என்னும் இயல் சங்க காலத்து கலை வெளிப்பாடுகளைக் குறித்த பதிவுகளைக் கூறுகின்றது. சங்க காலம் நாகரிகம் தோன்றிய காலமாகக் காணப்படுகிறது. கலைகள் சார்ந்த மக்கள் உழைப்பிலிருந்து விடுபட்டு கலைகளில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கலைகள் அழகியல் உணர்வைக் கிளர்த்தும் வகையில் வெளிப்பட்டன.

கட்டடக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த நிலைமையை அன்றிருந்த நகரங்களின் கட்டடங்கள், மதில்கள், அரண்மனைகள், அரண்மனையைச்

சுற்றியுள்ள அகழிகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. கட்டடக் கலை மட்டுமின்றி பிற கலைகளும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. சிற்பக்கலையில் ஈடுபட்டிருந்த மக்கள் மரச்சிற்பங்கள், களிமண் சிற்பங்கள் சுதைச் சிற்பங்கள் எனப் பலவற்றைச் செய்துள்ளனர். கோயில்களில் சிலைகள் செதுக்கினர். இக்கலையை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அழகுற வடிவமைக்கப்பட்டக் கோயில்கள் இருந்தன.

இசைக்கலை ஒவ்வொரு திணைக்குமான இசை வடிவங்களாகத் திகழ்ந்தன. இக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களும் இருந்தனர். கலைகளின் தோற்றுவாய் தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. கலைகளுக்கான குறிப்பிடத்தக்கவராகப் பாணர், பாடினி, கூத்தர், விறலியர் போன்றோர் கலையில் ஈடுபடுவதை வாழ்வியலாகக் கொண்டிருந்தனர். கூத்துக்கலைகளில் ஈடுபட்டவர்கள் மன்னர்களின் முன்னிலையிலும் பொதுமக்கள் முன்னிலையிலும் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தினர் என்பனவற்றைக் கண்டறிந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

கோ.சாந்தி,
முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர்,
பதிவு எண்: F9097,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
பாத்திமா கல்லூரி, (தன்னாட்சி)
மதுரை – 625 018.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்ற தலைப்பில் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வேடானது என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்காகவும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்று உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மதுரை
நாள் :

ஆய்வாளர்
(கோ.சாந்தி)

நெறியாளர் கையொப்பம்

முனைவர் இரா.டயானா கிறிஸ்டி,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
பாத்திமா கல்லூரி, (தன்னாட்சி),
மதுரை – 625 018.

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு அனுமதியளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எனது முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பாத்திமா கல்லூரியில் ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் அருட்சகோதரி நிர்மலா மேரி அவர்களுக்கும் முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் அருட்சகோதரி பாத்திமா மேரி அவர்களுக்கும் செயலர் அருட்சகோதரி பிரான்சிஸ்கா :ப்ளோரா அவர்களுக்கும் இந்நாள் முதல்வர் அருட்சகோதரி செலின் சகாய மேரி அவர்களுக்கும் துணை முதல்வர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வு சிறப்புற அமைய பல்வேறு ஆலோசனைகள் தந்தும் ஆற்றுப்படுத்திய தமிழ் உயராய்வு மையத்தின் முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்களான முனைவர் திருமதி நா.அனுராதா அவர்களுக்கும், முன்னாள் துறைத்தலைவர் முனைவர் திருமதி கா.ஜோஸ்பின்மேரி அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் திருமதி பாப்பி கமலாபாய் அவர்களுக்கும் மற்றும் பிற பேராசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்ற ஆய்வுத் தலைப்பைத் தேர்வு செய்து எனக்களித்ததோடு, ஆய்வைச் செம்மையாகச் செய்வதற்குப் பலகாலும் உறுதுணையாக இருந்து ஆய்வுப் பணியினை எவ்விடத்திலும் தொய்வு ஏற்படாமல் தொடர நம்பிக்கையூட்டியும் வழிகாட்டியும் ஆற்றுப்படுத்திய நெறியாளர் முனைவர் திருமிகு.இரா.டயானா கிறிஸ்டி அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

எனது ஆய்வினைச் சிறந்த முறையில் செய்வதற்குரிய ஆலோசனைகளும் அறிவுரைகளும் வழங்கிய பேராசிரியர் பெருமக்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வைச் சிறந்த முறையில் முடிப்பதற்குப் பல்வேறு உதவிகளைச் செய்தும், நூல்கள் தந்தும் எனது ஆய்வினை உரிய நேரத்தில் முடிக்கும்படி தொடர்ந்து அறிவுறுத்திய எனது துறைப்பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியைக் கூறிக்கொள்கின்றேன். ஆய்வுக்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்துதவிய கல்லூரியின் நூலக மேலாளர் **திருமதி சுஜாதா** அவர்களுக்கும் **கமலி** அவர்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக் காலத்தில் எனக்கு உறுதுணையாய் இருந்து பல்வேறு உதவிகளைச் செய்த உடன்பிறவா சகோதரி **ஆ.முத்துலெட்சுமி**. **தனலெட்சுமி**, **அனிதா**, ஆகியோருக்கும், என்னுடன் பயின்ற பிற ஆய்வாளர்களுக்கும் உளமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என்னையும் எனது ஆய்வையும் ஒருசேர வழிநடத்தியும் சோர்வு ஏற்படும் போதெல்லாம் ஊக்கமளிக்கும் வார்த்தைகள் கூறியும் ஆய்வை முடிக்க உறுதுணையாயிருந்த எனது வாழ்க்கைத் துணைவர் **இரா.பாலமுருகன்** அவர்களுக்கும் ஆய்வேட்டை முடிக்கும் தருணத்தில் பல உதவிகள் செய்து துணை நின்ற எனது குழந்தைகள் **பா.அஸ்வினி**, **பா.ஆனந்தமுருகன்**, **ஸ்ரீ.ரஞ்சிதா** ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னைப் பெற்று வளர்த்து, கல்விக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உறுதுணையாயிருந்து எனக்கு நல்லதொரு வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுத்துள்ள பெற்றோர் **கு.கோபால்**, **கோ.செல்லம்மாள்** ஆகியோருக்கும் ஆய்வுக்காலங்களில் எனக்கு ஊக்கமளித்து வழிநடத்திய எனது மாமா-அத்தை **க.இராமசாமி**, **இரா.குருவம்மாள்** அவர்களுக்கும் எனது உடன்பிறந்த இருசகோதரர்களுக்கும் அவர்களின் மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வேட்டைக் கணினித் தட்டச்சு செய்துகொடுத்த அறிவுமணி, தனலெட்சுமி ஆகியோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆய்வேட்டினைச் சிறந்த முறையில் நூல்வடிவம் ஆக்கித் தந்த பாலாஜி பிரிண்ட்டர்ஸ் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கோ.சாந்தி

பொருளடக்கம்

இயல்

பக்கம்

ஆய்வு முன்னுரை

1-8

1. சங்ககாலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்

9-29

2. தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்

30-94

3. சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்

95-155

4. பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்

156-206

5. தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்

207-268

ஆய்வு முடிவுரை

269-273

துணை நூற்பட்டியல்

274-283

பின்னிணைப்பு

284-290

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அகம்.	- அகநானூறு
2. உ.ஆ.	- உரையாசிரியர்
3. உ.க.ஆ.	- உரைக்களஞ்சிய ஆசிரியர்
4. ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
5. கலி.	- கலித்தொகை
6. குறிஞ்சி.	- குறிஞ்சிப்பாட்டு
7. சிலம்பு.	- சிலப்பதிகாரம்
8. சிறுபாண்.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
9. திரு.	- திருமுருகாற்றுப்படை
10. தொ.ஆ.	- தொகுப்பாசிரியர்
11. தொல்.	- தொல்காப்பியம்
12. தொல்.அகத்.	- தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல்
13. தொல்.களவு.	- தொல்காப்பியம் களவியல்
14. தொல்.பொருள்.	- தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
15. நற்.	- நற்றிணை
16. நெடுநல்.	- நெடுநல்வாடை
17. பதிற்று.	- பதிற்றுப்பத்து
18. ப.ஆ.	- பதிப்பாசிரியர்
19. ப.	- பக்கம்
20. பக்.	- பக்கங்கள்
21. பட்டினம்.	- பட்டினப்பாலை
22. பரி.	- பரிபாடல்
23. புறம்.	- புறநானூறு
24. பெரும்பாண்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை
25. பொருநர்.	- பொருநராற்றுப்படை
26. மதுரை.	- மதுரைக் காஞ்சி
27. மலைபடு.	- மலைபடுகடாம்
28. மு.கு.நா.	- முற்குறிப்பிட்ட நூல்
29. முல்லை.	- முல்லைப்பாட்டு
30. மேலது.	- மேல் குறிப்பிடப்பட்ட நூல்
31. மொ.ஆ.	- மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்

ஆய்வு முன்னுரை

சமூகத்தின் வளர்ச்சி நிலைகளில் வெளிப்படுவது பண்பாடாகும். பண்பாட்டின் அடிப்படை மனிதர்களின் ஒழுங்கமைந்த வாழ்வியலாகும். காடுகளைத் திருத்தி வயல்களாக்கிய செயலும், நடை, உடை, உணவு, இருப்பிடம், பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றில் குறிப்பிட்ட நெறிகளைப் பின்பற்றும் வகையில் மனிதர்களை உருவாக்குவதும் பண்பட்ட நடவடிக்கையாகின்றது. சமூகத்தின் ஒவ்வொரு மனிதனின் செயல்பாடும் அவர்கள் வாழும் சூழலை அடியொற்றியதாக அமைவது இயல்பாகின்றது. தொடக்க காலத்தில் இனக்குழுக்களாக இருந்த சமூகத்தின் வேறுபட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகள் தமிழ்ச் சூழலில் காணப்படுகின்றன. அவை திணை வாழ்வியலாகவோ, இனக்குழு சார்ந்த வாழ்வியலாகவோ அடையாளம் கொள்ளப் படுகின்றன.

தமிழர்களின் வாழ்வியல் பல்வேறு கூறுகளைக் கொண்டிலங்கியது. மொழியால் இணைக்கப்பட்ட சமூகமாக இருந்தாலும் இனத்தாலும், நிலத்தாலும் வேறுபட்ட தன்மையுடைய மக்கள் வாழ்ந்தனர். அதற்கியைந்தாற் போன்று பழக்க வழக்கங்களிலும், செயல்பாடுகளிலும் தொழில்முறையிலும், வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சிற்றூர் மன்னர்களாலும் மூவேந்தர்களாலும் ஆளப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களின் வழி ஆட்சி முறைகளும் பண்பாட்டுத் தன்மையுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. வழிபாட்டு முறைகளும், சடங்குகளும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டுக் காணப்படுவதை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. உணவு முறைகள், உடை, உறையுள் கலைகள் என்பனவற்றில் மேம்பட்ட வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்த சமூகமாகச் சங்க காலச் சமூகம் திகழ்கின்றது. வணிகமும், நகர நாகரிகமும் வளர்ச்சி பெற்று மக்கள் வாழ்வியலும் அதற்கியைந்தாற் போன்று வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது.

தமிழிலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியம் சங்க காலத்திய மக்களின் பல்வேறு கூறுகளுடன் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் இணைந்திருந்தமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அவை வெளிப்படுத்தும் சங்கத் தமிழரின் பண்பாட்டு அமைப்புகளை ஆராய்வதாக இவ் ஆய்வு அமைகின்றது.

0.1 ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகின்றது.

0.2 ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழர்களின் வரலாற்றுக் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன. தமிழர்களின் வாழ்வியல்பல்வேறுபட்ட பண்பாடுகளைக் கொண்டவையாக அமைகின்றன. சங்க சமூக அமைப்புகள் வாழ்வியலை சீர் செய்கின்றன. தனிமனிதர், சமூகம் என்ற நிலையில் பண்பாட்டு அமைப்புகள் மனிதர்களை ஒழுங்கமைக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பும் பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆராய்ந்து பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வியலில் பண்பாட்டு அமைப்புகள் செலுத்தியத் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதை இவ் ஆய்வு நோக்கமாகக் கொள்கின்றது.

0.3 ஆய்வுக் கருதுகோள்

சங்க காலம் இனக்குழுச் சமூகமாகத் தோன்றி நிலவுடைமைச் சமூகமாக உருவெடுத்தன. இச்சமூகத்ததில் பல்வேறு பண்பாட்டு அமைப்புகள் நில அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்றன. அத்தகைய பண்பாடுகளில் ஒரு சில நிலைபெற்றும் ஒரு சில காலச்சூழலுக்கேற்ப மாற்றம் பெற்றும் அமைகின்றன.

0.4 ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

0.5 முதன்மைச் சான்றாதாரம்

சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.5.1 துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள் ஆகியவை துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.6 ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை விளக்கியும், அவற்றைத் தொகுத்தும் பகுத்தும் ஆராய்கின்ற முறையில் விளக்கமுறை ஆய்வும், பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சமூகவியல் சார்ந்த ஒருசில கருத்துக்களும் ஆய்வுக்குத் துணை செய்கின்றன.

0.7. ஆய்வுப் பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்படுகின்றது.

1. சங்க காலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்
2. தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்
3. சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்
4. பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்
5. தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்

என்பனவாகும்.

ஆய்வு முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள் ஆய்வுப் பகுப்பு என்பன இடம்பெறுகின்றன.

0.7.1. 'சங்க காலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்' என்னும் முதல் இயல்

சங்க கால சமூக நிலைகளையும் சமூகத்தில் பண்பாட்டுக்கூறுகள் வளர்ச்சியடையும் தன்மைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன. சங்க காலச் சமூகம் இனக்குழுச் சமூக அடிப்படைகளையும் நிலவுடைமைச் சமூக அடிப்படைகளையும்

ஒருங்கே பெற்றிருந்தது. அதே வேளையில் உடைமைச் சமூகப் பண்புகளே மேலோங்கியிருக்கின்றன. சங்கச்சமூகம் வேட்டை, மேய்ச்சல், வேளாண் என்னும் படிநிலைகளில் வளர்ச்சி கண்டிருக்கிறது.

சங்க மக்களின் வாழ்வியல் நிலை திணை சார்ந்ததாக அமைந்தது. மக்கள் வேட்டைச் சமூகமாகவும் மேய்ச்சல் சமூகமாகவும் வேளாண் சமூகமாகவும் இருந்தனர். இவ்வகையில் மூன்று படிநிலை வளர்ச்சிப் பெற்ற சமுதாயமும் நிலைபெற்றிருந்த நிலையில் இனக்குழுத் தலைமைகள் அழித்தொழிக்கப்பட்டு வேந்தர்களின் ஆட்சி மேலோங்கியிருந்தது.

மக்கள் ஒழுங்குமுறைகளைத் தமக்குத் தாமே விதித்துக் கொண்டு அவற்றைக் கடைபிடித்தல் பண்பாடு எனப்படுகிறது. பண்பாடு என்னும் சொல்லிற்குப் பல்வேறு வரையறைகள் தரப்படுகின்றன. தமிழில் பண்பாடு என்ற சொல்லிற்கு நேரானச் சொற்கள் பலவற்றைக் காணமுடிகிறது. மனிதர்கள் தம்மைப் பண்படுத்திக் கொள்ளும் நடவடிக்கை பண்பாடு எனப்படுகிறது. ஒரு செயல் தொடர்ச்சியாக நிகழ்த்தப்படும் போது அச்செயல் பண்பாட்டுச் செயலாக மாற்றம் பெறுகிறது. பண்பாடு வளர்ச்சி பெறுவதற்கு உற்பத்தி உறவுகள் காரணமாக அமைகின்றன. உற்பத்திக் கருவிகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மனித வாழ்வியலை மாற்றியமைக்கின்றன. அவ்வகையில் சங்க காலச் சமூகம் நாகரிகமடைந்த சமூகமாகவும் தொழில்நுட்பத்திலும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் மேம்பட்டதாகவும் இருந்தது.

0.7.2. 'தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்' என்னும் இரண்டாவது இயல் சங்க காலத்தில் மக்கள் மேற்கொண்டிருந்த வாழ்வாதாரத்திற்குப் பல்வேறு தொழில்களையும் அத்தொழில்களில் ஈடுபடுவதற்கான கருவிகளையும் குறித்த பதிவுகளாக அமைகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைகளில் பாலை நிலம் குறிஞ்சி, நிலத்தின் வெப்பக் காலத்து நிலைமை எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

குறிஞ்சி பாலையாகிய இரண்டு திணை சார்ந்த தொழில்களும் ஒரே நிலத்திற்கான தொழில்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சியில் திணை விதைத்தலும் அறுத்தலும் முதன்மைத் தொழிலாகக் கருதப்படுகின்றன. திணையைக் கொய்ய வரும் பறவைகளைக் கவண் கொண்டு விரட்டுதல், களை பறித்தல் போன்ற தொழில்களும் காணப்படுகின்றன. இரண்டு நிலத்தவரின் பிறிதொரு முதன்மையான தொழிலாக வேட்டையில் ஈடுபடுதல் அமைகின்றது. வேட்டைத் தொழில் மூலம் விலங்குகளைக் கொண்டு அவற்றை உணவாக்கினர். முல்லை நிலத்தில் வாழ்பவர்கள் மேய்ச்சல் தொழிலிலும், வரகு, நெல் ஆகியனவற்றை விதைத்து அறுவடை செய்தலிலும் ஈடுபடுகின்றனர். மேய்ச்சல் தொழில் செய்வதால் கிடைக்கும் பால், தயிர், நெய் போன்றவற்றை விற்கின்றனர். அவற்றால் வருவாய் ஈடுபடுகின்றனர்.

மருத நிலத்தில் முதன்மையானத் தொழிலாக வேளாண்மையில் ஈடுபடுதல் அமைகின்றது. நெல் விதைத்தல், நடவு செய்தல், களை பறித்தல், அறுவடை செய்தல் போன்றவற்றை மேற்கொள்கின்றனர். நெய்தல் நிலத்தவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர்.

நான்கு நிலத்திற்கும் பொதுவான பல தொழில்கள் காணப்படுகின்றன. கூடை முடைதல், துணி நெய்தல், கருவிகள் செய்தல், நகை அணிகள் செய்தல், கலப்பை செய்தல், வீட்டின் நிலைக் கதவு செய்தல் என்பன போன்ற பல தொழில்களைச் செய்து தம் வாழ்வாதாரத்திற்கான பொருள் சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது புலப்படுத்துவனவாக அமைகின்றது.

0.7.3. 'சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்' என்னும் மூன்றாம் இயல் பண்டையத் தமிழர்கள் வாழ்வியலில் கடைபிடிக்கப்பட்ட சடங்குகள், வழிபாடுகள் குறித்த செய்திகளைச் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைகிறது. சடங்குகள் என்பவை தொடர்ந்து செய்யப்பட்டு வரும் செயல்பாடாகும். தொடக்கத்தில் வாழ்க்கைவட்டச் சடங்குகள் குடும்பம் சார்ந்து இருந்தன. குடும்ப

அமைப்பில் திருமணம் என்பது முக்கியச் சடங்காகக் கருதப்படுகிறது. பெண்ணின் பூப்பு, பேறுகாலம் ஆகியவை சடங்கு நிகழ்வுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இறப்புச் சடங்குகளையும், கைம்மை நோற்றல் போன்ற சடங்குகளையும் சங்கப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வழிபாடுகளில் மர வழிபாடு, மலை வழிபாடு, காட்டினை வழிபடுதல், கந்து வழிபாடு என்பன இயற்கை வழிபாடுகளாகும். இயற்கைப் பொருட்களை இரண்டு நிலைகளில் வழிபட்டனர். முதலாவதாக இயற்கை இடர்பாடுகளால் ஏற்படும் அச்சத்தை அமைதிப்படுத்தும் நோக்கில் குருதிபலி செலுத்தி வழிபட்டனர். இரண்டாவதாகப் பண்டைய மக்கள் ஆவி வழிபாட்டில் முன்னோர் ஆவி தம்மை காப்பாற்றுவதாகவும் இயற்கைப் பொருட்கள் மீது இருந்து அவற்றை ஆட்டுவிப்பதாகவும் கருதி வழிபட்டனர். முருக வழிபாடு முதன்மையாகக் காணப்பட்டது. திருமால், சிவன், பலராமன் போன்ற கடவுளரின் கோயில்கள் இருப்பதையும் அங்கு மக்கள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டனர் என்பன போன்ற கருத்துக்களை இவ்வியல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

0.7.4. 'பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்' என்னும் நான்காம் இயல் சங்க காலத்தில் நிலவிய அரசியல் சூழல்களையும் மக்களின் வாழ்வியலில் அரசுகள், பிற அமைப்புகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் குறித்து அமைகிறது. அரசுகள் குறிப்பிட்ட சமூக நிலையில் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. மக்களுக்குள் ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்க்கும் வகையில்தான் பொதுவான நிர்வாக அமைப்புகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. இவ்வமைப்புகள் பின்பு வளர்ந்து அரசுகளாக முகிழ்க்கின்றன.

இனக்குழுத் தலைமை என்பதிலிருந்து வேந்தர் தலைமை என்பது வரை அரசுகள் வளர்ச்சியடைந்தமையைக் காணமுடிகிறது. இனக்குழுத் தலைமை என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியில் உள்ள மக்களைத் தம் ஆட்சிக்குரியதாக ஆக்கிக் கொண்டு ஆட்சி புரிவதாகும். இனக்குழுத் தலைவர்கள் சிற்றூர் மன்னர்கள் எனக் கூறப்பட்டனர். கடையெழு வள்ளல்களும் குறுநில மன்னர்களும்

இவ்வகைப்பாட்டில் அடங்குவர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய மன்னர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மக்கள் நலன் சார்ந்து ஆட்சி புரிந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

மூவேந்தர்களின் ஆட்சியில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சி நடைபெற்றது. மன்னர்கள் போரில் ஈடுபடுதல், கொடையளித்தல், மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு வழங்குதல் போன்ற இயல்புடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அரசு அமைப்புகளில் அமைச்சர்கள் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இவர்கள் ஐம்பெருங்குழுவில் முதன்மையானவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். புரோகிதர்கள் அரசாட்சியில் பங்குபெறுபவர்களாகச் சுட்டப்படுகின்றனர். ஒற்றர்கள், நாட்டின் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு பகை நாட்டவரின் செயல்பாடுகளை அறிவிப்பவர்களாக இருந்தனர். தூதர்கள் இரண்டு நாட்டிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்புகளை வலுப்படுத்தினர். தூது செல்பவர்கள் பெரும்பாலும் இரண்டு நாடுகளுக்கு இடையிலான போரைத் தவிர்த்து அமைதியை நிலைநாட்டும் பணியை மேற்கொண்டனர். அரசாட்சிக்கான அலுவலர்கள் கணக்கு வழக்குகளை பார்த்தவர்கள், வரி வசூலிப்பவர்கள் எனப் பலர் இருந்தனர்.

அரசாட்சியில் குடும்ப அமைப்பு மிகுந்த பங்காற்றக் கூடியது. கல்வி அனைத்து மக்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டதாகச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. அவ்வகையில் அரசர்களும் புலவர்களும் பால் வேறுபாடு இன்றி கல்வி கற்றவர்களாக இருந்தனர்.

0.7.5. 'தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்' என்னும் இயல் சங்க காலத்து கலை வெளிப்பாடுகளைக் குறித்த பதிவுகளைக் கூறுகின்றது. சங்க காலம் நாகரிகம் தோன்றிய காலமாகக் காணப்படுகிறது. கலைகள் சார்ந்த மக்கள் உழைப்பிலிருந்து விடுபட்டு கலைகளில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கலைகள் அழகியல் உணர்வைக் கிளர்த்தும் வகையில் வெளிப்பட்டன.

கட்டடக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த நிலைமையை அன்றிருந்த நகரங்களின் கட்டடங்கள், மதில்கள், அரண்மனைகள், அரண்மனையைச்

சுற்றியுள்ள அகழிகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. கட்டடக் கலை மட்டுமின்றி பிற கலைகளும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. சிற்பக்கலையில் ஈடுபட்டிருந்த மக்கள் மரச்சிற்பங்கள், களிமண் சிற்பங்கள் சுதைச் சிற்பங்கள் எனப் பலவற்றைச் செய்துள்ளனர். கோயில்களில் சிலைகள் செதுக்கினர். இக்கலையை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அழகுற வடிவமைக்கப்பட்டக் கோயில்கள் இருந்தன.

இசைக்கலை ஒவ்வொரு திணைக்குமான இசை வடிவங்களாகத் திகழ்ந்தன. இக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களும் இருந்தனர். கலைகளின் தோற்றுவாய் தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. கலைகளுக்கான குறிப்பிடத்தக்கவராகப் பாணர், பாடினி, கூத்தர், விறலியர் போன்றோர் கலையில் ஈடுபடுவதை வாழ்வியலாகக் கொண்டிருந்தனர். கூத்துக்கலைகளில் ஈடுபட்டவர்கள் மன்னர்களின் முன்னிலையிலும் பொதுமக்கள் முன்னிலையிலும் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தினர் என்பனவற்றைக் கண்டறிந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

இயல் - 1

சங்ககாலச் சமூக அமைப்பும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்

1.0 முன்னுரை

தமிழர்களின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்குத் தொல்லியல் சான்றுகளை விட மிகவும் பயனுள்ளதாக இலக்கியச் சான்றுகள் அமைகின்றன. இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்ற கருத்துக்கள் அனைத்தும் அவ்வக்காலச் சூழ்நிலைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. சமூக நிகழ்வுகளை உற்றுணர்ந்து இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களும் சங்ககாலச் சூழலை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைகின்றன. அவ்விலக்கியங்களை அகம், புறம் என்னும் இருவித வாழ்வியல் சார்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இவையே தமிழர்களின் பண்பாட்டு அடையாளங்களாக நமக்குக் கிடைக்கின்றன. பண்பாடு தோற்றம் பெற்று வளர்ந்ததையும் சமூக வளர்ச்சியோடு பண்பாடு இரண்டறக் கலந்திருப்பதையும் இவ்வியல் வெளிக்காட்டுகின்றது.

1.1. தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி

தமிழகத்தின் எல்லையைத் தொல்காப்பியத்தின் பாயிரமானது ‘வடவேங்கடம், தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகு’ என்று வரையறை செய்கின்றது. இன்றைய சூழலில் எல்லைகள் மாறுபட்டிருக்கின்றன. இவ்வெல்லைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் மொழியால் ஒன்றிணைந்தவர்களாகின்றனர். நிலம் சார்ந்து பல்வேறு இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

தமிழ் நிலமானது ஐந்திணைகளைக் கருத்தில் கொண்டு ஐந்நிலமாகக் கூறப்பட்டாலும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நானிலங்களே தமிழகத்தில் காணப்பட்டன. பாலை என்னும் நிலப்பகுதியானது கோடைகாலத்தில் தோன்றும் நிலமாகும் என கார்த்திக்கேசு சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்றார். “ஆண்டின் குறிப்பிட்ட பருவத்தில் நடக்கும் பிரிவினைக் குறிப்பிடுவதற்கான இலக்கியத் தேவையே இவ்வாறு அமைவதற்குக் காரணம் என்பதே அதற்கு விடையாகும்.

மேலும் கோடை காலத்தில் குன்றுப் பகுதியில் வாழும் மக்களோ, அல்லது இவர்களிடையே உள்ள சில குழுவினரோ பிழைப்பிற்காக வழிப்பறியினை நடத்தியிருப்பதும் சாத்தியமே”¹ என்று குறிஞ்சி நிலமானது கோடையில் பாலையாக மாறுவதையும் அதற்கான காரணத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியினை வேட்டைச் சமூகம், உணவு சேகரித்தல் சமூகம், மேய்ச்சல் சமூகம், வேளாண் சமூகம் என்று பகுக்கின்றனர். மூன்று நிலையிலான சமூகமும் ஒரே காலத்தில் நிலவியிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. “வேட்டை வாழ்க்கை, ஆநிறை வளர்ப்பு வாழ்க்கை, வேளாண் வாழ்க்கை, வணிக வாழ்க்கை ஆகிய நான்கும் சங்க காலத்தில் வழக்கில் இருந்தன”² என்று நான்கு நிலைகளில் மூன்று பரிணாம வளர்ச்சி நிலைகளும் சங்க காலத்தில் இருந்ததை சிலம்பு நா.செல்வராசு விளக்குகிறார்.

சங்க காலம் குறிஞ்சி நிலத்தில் வேட்டையும், முல்லை நிலத்தில் மேய்ச்சலும் மருத நிலத்தில் வேளாண்மையும் சிறந்து விளங்கிய காலமாகவே திகழ்கின்றது. இந்நான்கு நிலங்களிலும் வேளாண்மை செழித்திருக்கின்றது. வேளாண்மையின் மூலம் உபரி உற்பத்தி அதிகரிக்கின்றது. அவற்றை வெளிக்காட்டுவனவாகவே மாட, மாளிகைகள், அரண்மனைகள், நகர வீதிகள், உயர்ந்த கட்டடங்களைக் கொண்ட நகர்ப்பகுதிகள் ஆகியன அமைகின்றன.

மக்கள் தம் மேம்பட்ட உற்பத்திக் கருவிகளின் உதவியினால் உழைப்பின் மிகையைச் சேமிக்கின்றனர். அவை சொத்தாகப் பரிணமிக்கின்றது. சொத்தானது தனியுடைமைக்கு வழிவகுக்கின்றது. அதுவே நிலவுடைமைச் சமூகமாகக் கருதப்படுகின்றது. உடைமையை மையமிட்ட சமூக வளர்ச்சியின் பின்னணியில்தான் ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்னும் குடும்பம் அமைப்பு கட்டமைக்கப்படுகின்றது.

1.1.1 சமூகப் பரிணாமம்

குடும்பங்கள் சேர்ந்ததே சமூகமாகின்றது. ஆதிமனிதர்கள் இயற்கையின் சீற்றத்திலிருந்தும் விலங்குகளிலிருந்தும் தங்களை காத்துக்கொள்ளக் கூட்டமாக

வாழ்ந்திருக்கின்றனர். தன் உணவுத் தேவைக்காகப் பிறரைச் சார்ந்து வாழும் தேவையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. உதவி செய்யவும் உயிர்களைக் காக்கவும் உறவுகள் தேவைப்பட்டதின் விளைவாக மக்கள் ஒன்றிணைகின்றனர். அந்நிலையில் சமூகம் உருவாகின்றது. “சமூகம் என்பது இணைந்து வாழும் மக்கட் தொகுதியைக் குறிக்கும். தனிமனிதர் குடும்பங்களாகக் குழுமங்களாகக் குழுக்களாகக் குடிகளாகச் சேர்ந்து ஒருவரையொருவர் வாழ்வுக்காகவும் பாதுகாப்புக்காகவும் வளர்ச்சிக்காகவும், பெருக்கத்திற்காகவும் சார்ந்தும் சேர்ந்தும் வாழும்போது சமுதாயம் உருவாகிறது.”³ என்று அன்னிதாமசு கூறுவதும் குறிப்பிடத்தகுந்தது.

மனிதர்கள் இயற்கையின் இயக்க ஆற்றலுக்கு ஏற்றவாறு தம்மை மாற்றிக் கொண்டனர். தம்மை இயற்கையுடன் தகவமைத்துக் கொண்டு தொழில்நுட்ப அறிவைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். இதனை பரிணாம வளர்ச்சி என்று குறிப்பிடுகின்றனர். “இயற்கையில் ஏற்படும் எண்ணற்ற மாற்றங்கள் அனைத்திலும் இயக்கத்தின் இயங்கியல் விதிகள் செயல்படுகின்றன. வரலாற்றில் தற்செயலாக நடப்பது போல் தோற்றமளிக்கும் நிகழ்ச்சிகளில் ஆளுகை செய்வது இதே இயங்கியல் விதிகள்தான். மனித சிந்தனையின் வளர்ச்சியின் வரலாறு முழுவதிலும் ஊடுருவிச் செல்வதும் படிப்படியாக மனிதனின் மனதில் உணர்வைத் (Consciousness) தோற்றுவிப்பதும் இதே இயங்கியல் விதிகள்தான்”⁴ என ஜார்ஜ் தாம்சன் குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து இயங்கியலே மனிதர்களை ஒரு நிலையிலிருந்து பிரிதொரு நிலைக்கு வளர்ச்சியுறுவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது என்பது புலப்படுகின்றது.

இயற்கையின் மீது தொடர்ந்து தமது ஆற்றலைச் செலுத்தி அதனை மாற்றியமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டதன் விளைவுதான் ‘காடு கொன்று நாடு ஆக்கிய செயல்’ ஆகின்றது. தொழில்நுட்பம் மேம்படாத பண்டைய மனிதன் தானே உழைத்துத் தனக்கானத் தேவையை நிறைவு செய்து கொள்ள முடியாத

நிலையில் இருந்ததால் பிறரது துணையை நாடியிருக்கின்றான். ஒருவரையொருவர் சார்ந்து வாழ்வதன் மூலமே மனிதர்கள் தங்களது தேவைகளை எளிதாக நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடிகின்றது. அதனால்தான் பழங்காலத்திய மனிதர்கள் ஒன்றிணைந்து குழுக்களாக வாழ்ந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு ஒருவரையொருவர் உறவின் அடிப்படையில் பிணைப்புற்று வாழும் நிலையில்தான் சமூகம் உருவாகின்றது.

1.1.1.1 வேட்டைச்சமூகம்

ஆதிமனிதர்கள் வாழ்ந்த நிலை படிப்படியாக மாற்றமடைந்து வந்ததால் அந்நிலை மனிதப் படிநிலை வளர்ச்சி என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மனிதர்களின் வாழ்தல் என்னும் செயல்பாடு உணவு மற்றும் இனப்பெருக்கம் இரண்டின் தேவையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமைகின்றது. உணவுத் தேடல் என்பது ஆதி மனிதனிடம் இயற்கையிலிருந்து கிடைத்தவற்றை உண்பதாகவும் பின் காலம் செல்லச் செல்ல மேம்பட்ட உணவுத் தேடலாகவும் மாறுகின்றது. வேட்டையில் ஈடுபட்ட மனிதர்கள் கற்கருவிகளைக் கொண்டு விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்கின்றனர். பின் நெருப்பைப் பற்ற வைக்கக் கற்றுக் கொள்கின்றனர். ஒலி எழுப்புதல் மூலம் பிறரைத் தொடர்பு கொள்ளும் நிலைக்கு முன்னேறுகின்றனர். மட்பாண்டங்களைச் செய்யக் கற்றுக் கொண்டு அதன் மூலம் சமைக்கின்றனர். விலங்குகளின் மாமிசத்தை சுட்டு உண்கின்றனர்.

வேட்டைச் சமூகமானது புராதனமான சமூகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. உணவு குறித்த அச்சத்தில் வாழ்ந்த சமூகமாக இச்சமூகம் இருந்திருக்கின்றது. “உணவைச் சேகரித்து வாழும் ஆரம்பநிலைச் சமூகத்தில் இருந்தவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறுகிய வரம்பிற்குட்பட்டதுதான். உணவு பற்றாக்குறை, சேகரிப்பதற்கு உணவில்லாமல் போகுமோ என்ற அச்சம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்து இடத்திற்கு இடம் காலத்திற்குக் காலம் இந்த சமூகத்தின் தன்மைகள் மாறி

வந்தன”⁵ என்று டி.டி.கோசாம்பி அவர்கள் உணவு சேகரித்தல் குறித்துக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1.1.1.2 மேய்ச்சல் சமூகம்

மேய்ச்சல் சமூகமானது விலங்குகளைப் பழக்கி அவற்றைத் தம் உணவுத் தேவைக்கும் பிற தேவைகளுக்கும் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றது. வேட்டைச் சமூக நிலைமை சிறிது சிறிதாக மாற்றம் பெறுகின்றது. இதற்குக் காரணம் மனிதர்கள் இயற்கையை கவனித்து அதன் செயல்பாடுகளைக் கற்றுக் கொண்டு அதற்குத் தகுந்தவாறு தம்மை பழக்கிக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு விலங்குகளையும் பழக்குகின்றனர். பால் மற்றும் இறைச்சிக்காக அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொண்டதோடு அவற்றின் தோலினால் ஆடைகளையும் உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். இச்சூழலில் தான் மேய்ச்சல் சமூகம் ஓரளவிற்குப் பண்பட்ட சமூகமாக மாற்றமடைந்திருக்கின்றது.

மனிதன் கற்கருவிகளிலிருந்து இரும்புக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் நிலைக்கு முன்னேற்றம் அடைகின்றான். நிலத்தைப் பண்படுத்தி அதனை விளைச்சலுக்குப் பயன்படுத்துகின்றான். ஆறுகளைத் தடுத்து அவற்றைப் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்துகின்றான். இவ்வாறு அனுபவத்தின் விளைவாக மனிதன் அடுத்தடுத்த வளர்ச்சிக் கட்டங்களை அடைகின்றான். வேளாண்மைச் சமூக நிலையில் மனிதர்கள் பல்வேறு உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். பிறரது உதவியின்றி உற்பத்தி செய்கின்றனர். இவ் உற்பத்தியில் தமக்கான உணவையும் அதற்கு மேல் உபரியாக மிஞ்சுவதைப் பதப்படுத்தியும் வருகின்றனர்.

உற்பத்திக் கருவிகளின் வளர்ச்சியே மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி என்றால் அது மிகையாகாது. உற்பத்திக் கருவிகளின் தன்மைக்கேற்பவே சமுதாய நிலைகளும் அமைகின்றன. “நிலப்பகுதிகள் தோறும் தங்கி நிலைத்து வாழத் தலைப்பட்ட மனித சமுதாயம் ஆங்காங்கே இருந்த இயற்கைச் சூழல்களை

அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டது. அவரவர் வாழ்ந்த நிலத் தியல்பு, அவரவர் பயன்படுத்திய உற்பத்திக் கருவிகள் ஆகியவற்றின் நிலைமைக்கேற்ப அவரவர் வாழ்வியல் நிலைகளும் வேறுபட்டு அமைந்தன”⁶ என்கிறார் பெ.மாதையன். இவ்வாறு சமுதாயம் அடுத்தடுத்த வளர்ச்சிக் கட்டத்திற்கு நகர்ந்ததற்கு உற்பத்திச் சக்திகளே காரணமாகின்றது.

ஆற்றலை உரிய முறையில் பயன்படுத்துவதன் வாயிலாகவே இயற்கையின் போக்கை மாற்றியமைக்க முடிகின்றது. அதன்வழி பண்பாட்டுப் படிநிலை வளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. சமுதாயம் அடுத்த நிலைக்கு வளர்ச்சியுறுகின்றது. மேய்ச்சல் நிலையிலிருந்து மனிதச் சமூகம் வேளாண் உற்பத்தியில் ஈடுபடும் போது காடுகளை எரித்து அவற்றை விளைநிலங்களாக மாற்றுகின்றனர். அவ்வாறு மாற்றிய நிலையில் தான் வேளாண்சமூகம் உருவாகியிருக்கின்றது.

1.1.1.3 வேளாண் சமூகமும் நிலவுடைமையும்

மேய்ச்சல் சமூகத்தின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியாக வேளாண் சமூகம் அமைகின்றது. இரும்புக் காலத்தில் வேளாண்மை செய்வதற்கானத் தொழில்நுட்பமானது எளிதாக மாறுகின்றது. இக்காரணத்தால் இரும்புக் கருவிகள் கொண்டு நிலத்தைப் பண்படுத்துதல் எளிதான செயலாகின்றது. கற்கருவிகளைக் கொண்டு வேட்டையாடுவதன் மூலம் குறைந்த அளவிலேயே உணவுப் பொருளைப் பெற முடிகின்றது. இரும்புக் கருவிகளைக் கொண்டு மிகுதியாக உணவுப் பொருளை சேகரிக்க முடிகின்றது. இதன் விளைவாக மக்கள் அதிகளவில் இரும்புக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். “இரும்பைப் பயன்படுத்தியன் விளைவாக சரக்கு உற்பத்தி மிகத் துரிதமாக வளர்ச்சியடைந்து அரசாங்க நாணயமுறை (coinage) தோன்ற வழிவகுத்தது”⁷ என்று குறிப்பிடுகிறார் ஜார்ஜ் தாம்சன். இரும்புக் கனிமம் உற்பத்திக் கருவிகளை மேம்படுத்துகின்றன. பண்டைய

தமிழ்ச் சமூகத்திலும் உற்பத்திக் கருவிகளின் மேம்பட்ட வளர்ச்சியினைக் காணமுடிகிறது.

உடலுழைப்பில் ஈடுபடுபவர்கள் அறிவார்ந்த பணிகளில் ஈடுபடுபவர்கள் என தனித்தனிப் பிரிவுகள் தோன்றுகின்றன. உடலுழைப்பாளர்கள் உற்பத்தியில் ஈடுபடுகின்றவர்களாகவும், அறிவார்ந்த பணிகளை மேற்கொள்பவர்கள் அரசு, நிர்வாகம், கல்வி, கேள்வி, இலக்கியம் முதலானவற்றில் ஈடுபடுகின்றவர்களாகவும் இருந்தனர். இதற்கு அரசு தோற்றமும் காரணமாக அமைகின்றது.

கூட்டு உழைப்பில் சொத்து பொதுவானதாக இருக்கின்றது. தனிச் சொத்து என்ற ஒன்று உருவாக்கம் பெறவில்லை. தனியுழைப்பு தொழில்நுட்பத்தின் விளைவாக உற்பத்தியின் அளவு அதிகரிக்கின்றது. அதன்பின் பண்டப் பரிமாற்றம் நிகழ்ந்ததன் விளைவாகச் சொத்து உருவாகின்றது. சொத்திற்கு உரிமை கொள்வதென்பதே உடைமை கொள்ளுதலாகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கிழமை பூணுதல் “கிழமை தனக்கே” (அகம்.32) என்று தனக்குரியது என்ற பொருளில் குறிக்கப்படுகின்றது. உடைமைச் சமூகமாக இருத்தலால்தான் கிழவன், கிழத்தி, கிழார் என்பன போன்ற சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வருகின்றன.

மேய்ச்சல் சமூகத்திலேயே உடைமைகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. அவை தாய்வழிச் சமூக அமைப்பில் குலத்திற்கான உடைமையாக இருக்கின்றன. இந்நிலையில் தாய்வழியிலான உரிமை விலக்கப்பட்டு ஆண்வழியிலான உரிமை நிலைநாட்டப்படுகின்றது. இது ஒரு புரட்சிகரமான செயலாக வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இதனை “தாயுரிமைப்படி பெண்வழியாக மட்டுமே மரபுவழி கணக்கிடப்பட்டு வந்தவரை, குலத்தில் கடைபிடிக்கப்பட்ட பரம்பரை வாரிசு முறையின்படி, இறந்துவிட்ட குலத்தின் உறுப்பினருடைய உடைமைக்குக் குல உறவினர்கள்தான் முதலில் வாரிசுகளாக இருந்தார்கள்.”⁸ என்று ஏங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். இந்நிலையில் பரம்பரை, வாரிசு என்ற அடிப்படை பின்பற்றப்பட்டது

என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றார். ஒவ்வொரு தனிமனித உழைப்பின் உபரியும் தன் ரத்த வாரிசுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற வேட்கையின் விளைவாக தாய் உரிமை விலக்கப்படுகின்றது.

கூட்டு உழைப்பு படிப்படியாகக் குறைந்து தனிமனித உழைப்பு, மேம்பட்ட கருவிகளால் நிகழும் போது நுகர்வுக்கான உற்பத்தி என்பதைக் கடந்து பரிவர்த்தனைக்கான உழைப்பு நிகழ்கின்றது. பண்டம் பரிமாற்ற மதிப்பைப் பெறும் போது சொத்தாகப் பரிணமிக்கின்றது. சொத்தினைத் தனது இரத்த உறவினால் உருவான வாரிசுக்குக் கையளிக்கும் நடவடிக்கையே திருமண முறையில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் பண்பாட்டு முறைக்கு வழிவகுக்கின்றது. “உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் பெருகப் பெருக, கூட்டு உழைப்பு குறைந்து கொண்டே வருகிறது. உழைப்பாளியால் இப்போது தனக்கென ஒரு உபரியை உற்பத்தி செய்து கொள்ள முடிகிறது. இதன் காரணமாக அவன் சமூகத்திற்காக இன்னும் செய்யப்பட வேண்டிய அவசியமான உழைப்பையும் (necessary labour) தனக்காக மட்டுமே அவன் செய்கின்ற உபரி உழைப்பையும் (surplus labour) வேறுபடுத்திப் பார்க்கிறான். தனது உபரியை என்ன செய்வது என்பதை தன் விருப்பப்படி முடிவு செய்யும் உரிமையைக் கோருகிறான்”⁹ என்று தனியுழைப்பின் உபரியானது சொத்தாகப் பரிணமிக்கும் நிலையினை விளக்குகிறார் ஜார்ஜ் தாம்சன்.

இவ்வாறு சொத்தாகப் பரிணமித்த உடைமையானது தனக்குப் பின் தன் குடும்பத்தின் வாரிசுக்கு வழங்கும் எண்ணம் இங்கு முகிழ்க்கின்றது. இதன் வளர்ச்சி நிலையில்தான் பரம்பரை உடைமை என்னும் பேணுகை நிறுத்தப்பட்டு குடும்பத்திற்கான உடைமையாக மாற்றம் பெறுகின்றது. தனியுடைமையைக் கையாளும் ஆண்கள் அதனைத் தனக்கு மட்டுமே பிறந்த மகனுக்குக் கையளித்திட வேண்டும் என்னும் போது தாய்வழிச் சமூகத்தில் அதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. அங்கு தாய் மட்டுமே அடையாளம் காட்டப்படுகின்றாள்.

பாலுறவை வரையறைப்படுத்தும் விதமாகத்தான் திருமணங்கள் தோற்றம் பெற்றன. உடைமைச் சமூகம் எனவும் இது அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வுடைமைச் சமூகத்தின் பண்பினை “ஆதிக் குடியில் வரையறைப்படுத்தப்பட்ட புணர்ச்சி முறை இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. பொதுப்புணர்ச்சி முறை நிலவியதே ஆரம்ப காலச் சூழல் இப்பொதுப் புணர்ச்சிமுறையில் தாய் மட்டுமே அடையாளப்படுத்தப்பட்டாள். தந்தையை அடையாளம் காண்பது அரிது. தாய்வழிப்பட்ட உரிமையே தீர்மானிக்கத் தக்கதாக அறிந்து கொள்ளத்தக்கதாக இருந்தது. சொத்து பெருகியதும் அதைப் பாதுகாக்க ஆண்களின் தலைமை ஏற்பட்டது. பின்னர் அந்த சொத்தும் வாரிசுரிமையைத் தீர்மானிக்க வேண்டிய சூழலை உருவாக்கியது. தந்தை வழியிலேயே இது தீர்மானிக்கப்பட்டது”¹⁰ என்று பெ.மாதையன் விளக்குகிறார்.

தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பை நீண்ட கால குடும்ப அமைப்பின் பல்வேறு வடிவங்களைக் கடந்து ஏற்பட்ட ஒன்றாகவே மார்கன் குறிப்பிடுகிறார். உலகின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் நிலவிய சமூக அமைப்புகள் பல்வேறு வகையினதாக இருக்கின்றது. இந்தியச் சமூக அமைப்பில் நிலவிய சமூக அமைப்பானது பாலுறவு நிலையில் வரையறைகள் இல்லாத நிலையிலிருக்கின்றது. சொத்துடைமை ஏற்பட்ட பின்னர் குடும்ப அமைப்பானது பாலியலை வரையறைப்படுத்தும் அமைப்பாக தோற்றம் பெறுகின்றது. இவ்வாறு தந்தைவழிச் சமுதாயமே இறுதியில் நிலைபெற்ற அமைப்பாகவும் மாறி விடுகின்றது.

1.2 சங்க காலத்தின் சமூகம் நிலவுடைமைச் சமூகமே

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்த சங்க காலத் தமிழ்ச் சமூகம் உடைப்பெருஞ்செல்வர்களாலும் முடி மன்னர்களாலும் வளமையான நிலங்களைக் கொண்ட நிலவுடைமையாளர்களாலும் ஆளப்பட்டது என்பதை சங்கப் பாடல்கள் அறியத் தருகின்றது. அக்காலத்தில் உடைமைக்கான வேட்கை மன்னர்களுக்கு இருந்ததன் விளைவாக போர்கள் நடைபெற்றன. ஆநிறை கவர்தலும், மீட்டலுமான

செயல்பாடுகள், சொத்தைக் கைப்பற்றுதல், பிறரால் கைப்பற்றப்பட்ட சொத்தைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் செயல்பாட்டின் வடிவங்களாக அமைகின்றன. இவ்வாறு சொத்துக்கள் குறித்த சிந்தனையினை சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.

சங்க காலமென்பது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய ஓர் எழுநாறு ஆண்டு காலமாகக் கருதப்படுகின்றது. நீண்ட கால எல்லைகளைக் கொண்டதாகக் கருதப்பட்ட சங்ககாலத்தில் ஒரே மாதிரியான சமூகச் சூழல்கள் நிலவியிருக்க முடியாது என்பதே உண்மை. இக்காலங்களில் தோன்றிய இலக்கியங்களாக எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் அறியப்படுகின்றது. சமயக் கலப்பில்லாத காலமாக எட்டுத் தொகையின் காலம் குறிக்கப்படுகின்றது. சங்க காலத்தில் நிலவிய திணை நிலைச் சமுதாயமானது தொழில்களின் அடிப்படைக்குக் காரணமாகின்றது. பல்வேறு தொழில்களுக்கும் தத்தம் நிலங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களுக்குள் பகைமை உணர்வு தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் இருக்கின்றது. தொழில்களுக்குள் சாதிப் பிரிவுகள் போன்ற அமைப்புகள் அன்று தோன்றவில்லையாயினும் சங்க காலத்தில் இழிசினர், புலையர், புலைத்தி போன்ற பெயர்கள் சுட்டப்படுகின்றன. இவை அவர்களது தொழில் சார்ந்து இழிவு கருதி கூறப்படுகின்றன. “வேடன் முதல் வேந்தர் வரையான சமூக ஏறுவரிசை தொழில் அடிப்படையில் திடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது”¹¹ என்று ராஜ்கௌதமன் குறிப்பிடுவது போல் சங்க காலத்தில் தொழில் அடிப்படையில் பிரிவுகள் தோன்றியிருக்கின்றன.

பண்டைக் காலத்தில் நிலவிய உடைமைச் சமூக அமைப்பானது மன்னராட்சிக்கு வழிவகுக்கின்றது. அதற்கு முந்தைய இனக்குழுச் சமூக நிலைமை என்பது உடைமையாளர்கள் தோன்றுவதற்கு முந்தைய நிலையாகின்றது. இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் அழிவில்தான் மூவேந்தர்கள் ஆட்சி நிகழ்கின்றது. போர்கள் மூலம் நிலத்தைக் கைப்பற்றுதல், ஆநிரைகளைக் கவர்தல் ஆகிய நிகழ்வு நடைபெறுகின்றது. உடைமைச் சமூகத்தில் உடைமையைக் காப்பாற்றுவதற்காக நிகழும் போர் அறமாகக் கருதப்படுகின்றது.

உணவு சேகரித்தல் என்பது இனக்குழுச் சமூகத்தின் பண்பாகக் காணப்படுகின்றது. ஆறலைத்தல் என்பது பாலை நிலப் பண்பாகின்றது. மன்னர்கள் தங்கள் நாட்டைக் காப்பாற்றுவதற்கும் பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதற்கும் போர்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். அரசர்களின் கடமைகளில் ஒன்றாகப் போர் செய்தல் இடம்பெறுகின்றது. குடும்ப அமைப்பில் பெண்களை வளர்த்தல், திருமணம் செய்து கொடுத்தல் என்பனவும் இன்றியமையாத கடமையாகக் கருதப்படுகின்றது.

1.2.1 குடும்பமும் உடைமையும்

நிலவுடைமைச் சமூகமானது சொத்துக்களைத் தன் வாரிசுகளுக்கு அளிக்கும் வகையில் கருத்தியல், பண்பாட்டு அமைப்புகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. அவ்வமைப்புகளில் குடும்பமும் ஒன்றாகின்றது. குடும்ப அமைப்பானது இயக்கமுள்ள ஒரு கோட்பாடு என்று எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வியக்கமுள்ள அமைப்பானது தொடர்ந்து நிலைபெற்றிருக்க கருத்தியல் சார்ந்து அதன் அமைவாக்கமும் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டும். திருமண முறைகள் பலவாகக் காணப்பட்டாலும் கற்பு மணமே ஏற்புடைய திருமணமாகக் கருதப்படுகின்றது.

கற்பு நெறி என்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வழங்கப்பட்ட கட்டுப்பாடாகக் காணப்படுகின்றது. சங்க காலத்திற்கு முன்பே கற்பு வழியில் ஒழுகும் குடும்ப அமைப்பு தோற்றம் பெற்று விட்டது. அதன் நிலைபேற்று வடிவமே சங்க காலத்தில் காணப்படுகின்றது. “பலகணவ முறையிலிருந்து ஒரு கணவ மணமுறை தனியுடைமைப் போக்கால் வற்புறுத்தப் பெற்றது. பொதுச் சொத்துக்கள் ஒருவனுக்கு உரிமையாகும்போது அந்த உரிமையைத் தனக்கே வைத்துக் கொள்ளவும், உடைமையைத் தன் வாரிசுக்கு விட்டுச் செல்லவுமான சமூகச் சூழல்கள் உருவாயின. இது பல கணவ முறையில் ஏலாத ஒன்று. இம் முறையில் ஒருவரின் மகன் இவன் என்று சுட்டிக் கூறும் தன்மை இல்லாமல் போயிற்று. யாருடைய மகன் என்ற வினாவிற்கு எளிதில் விடை கிடைக்காமலும் போயிற்று.

இச்சிக்கலைத் தீர்க்க சமூகத் தலைவர்கள் ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்கினர். ஒருத்தியை ஒருவனுக்கு உடைமையாக்குவதில் மணச் சடங்குகள் பெரும் பங்காற்றின.”¹² திருமண முறைகளின் தோற்றம் என்பது ஒரு பெண் தன் பாலியல் செயல்பாடு முழுவதையும் ஒருவனுக்கு மட்டுமே நிர்ணயித்துக் கொள்ளும் முறையாக சமூகத்தில் உருவாக்கம் பெறுகின்றது. இவ்வாறு ஒருவனுக்கு மட்டுமேயான பாலியல் செயல்பாட்டைக் கொண்ட பெண்கள் புனித அங்கீகாரம் பெறுகின்றனர். பிற பெண்களிடமிருந்து அவர்கள் போற்றுதலுக்கு உரியவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் கரணமொடு புணர்தல் என்னும் கோட்பாடு உருவாக இந்த உடைமையே காரணமாக அமைகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளாதாரம் சார்ந்த செயல்பாடுகளில் ஆணின் நடவடிக்கை பொருள் தேடிச் செல்வதாக அமைகின்றது. பொருளுக்காகப் பிரிந்து செல்கின்ற கணவனை அவன் வரும்வரைக் காத்திருந்து அவன் வருகையை எண்ணிக் கவலை கொள்ளும் பாங்கில் பெண்ணின் தகவமைதல் அமைகின்றது. இதுவே உடைமைச் சமூகத்தில் பெண் கடைபிடித்தொழுக வேண்டிய கட்டுப்பாடாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறாக சமூகம் நாடோடிச் சமூகநிலையிலிருந்து உடைமைச் சமூகநிலைக்கு உந்தப்படுகின்றது. இந்நிலையில் சமூகத்தின் பல்வேறு சூழலமைவுகளும் காரணிகளும் பண்பட்டக் கூறுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இப்பண்பாடு உடைமைசார்ந்து காணப்படுகின்றது. இவ் உடைமையின் தோற்றமே பல்வேறு பண்பாடுகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகின்றது. இத்தகைய பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்துபவனாக இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆய்வு செய்வதற்கு முன்பு பண்பாடு குறித்து அறிதல் இவ் ஆய்விற்கு அவசியமாகின்றது.

1.3 பண்பாடு

மனித சமூகம் தலைமுறை தலைமுறையாக சேர்ந்து கற்ற நடைமுறைகளும், தன் வாழ்வியலுக்கு ஏற்ப உருவாக்கிக் கொண்ட

செயல்முறைகளும் பண்பாடாக உருவாகின்றன. “சமூகம் என்பது மனிதர்கள் அடங்கிய தொகுதி. பண்பாடு என்பது ஒழுகலாறு தொடர்பான விதிகளையும் விழுமியங்களையும் வழக்காறுகளையும் கொண்ட ஒரு சிக்கலான தொகுதி”¹³ என்று வாழ்வியற்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகின்றது. “பெரும்பாலும் சிறந்த வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற உள்ளப்பாங்கின் வெளிப்பாட்டையே பண்பாடு என்கிறோம்.”¹⁴ மேற்கண்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் பண்பாடு என்பது மக்கள் குழுவாகச் சேர்ந்து கற்ற நடைமுறைகளையும் அனுபவத்தால் கிடைத்த வளர்ச்சி நிலைகளையும் குறிக்கின்றது. இவை சிறந்த வாழ்க்கைக்கான அடிப்படையாக விளங்கும் உள்ளத்தின் வெளிப்பாடுகளாகின்றது. மனிதர்களின் வாழ்வியல் செயல்பாடுகளை ஒரு வரையறைக்குள் செயல்படுத்திக் கொள்ள, பெற்ற அனுபவங்களின் அறிவு துணை செய்கின்றது.

பண்படுத்துதல் என்னும் சொல்லினடியாகவே பண்பாடு என்னும் சொல் தோற்றம் பெறுகின்றது. தமிழ் இலக்கியங்களில் பண்பாடு என்னும் சொல் பயன்பாட்டிற்கு வந்தது மிகச் சமீபத்தில்தான் என்கிறார் கார்த்திக்கேசு சிவத்தம்பி. டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார்தான் முதலில் பண்பாடு என்னும் சொல் Culture என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தினார் எனக் கூறுவதுண்டு. “பண்பாடு என்னும் சொல் ஏறத்தாழ கடந்த 50 ஆண்டுகளாக மாத்திரமே வழக்கிலுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் culture எனக் குறிப்பிடப்பெறும் சொல்லைக் கலாச்சாரம் என்று கூறும் மரபு இருந்தது. டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார்தான் culture என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் பண்பாடு என்னும் பதமே பொருத்தமென மொழிபெயர்ப்புச் செய்தார்.”¹⁵ தமிழில் இதே பொருளில் பயன்படுத்தப்படும் சொல் சால்பு என்பதாகும். பண்படுத்துதல் என்னும் சொல்லின் பொருளை இது குறிப்பிடுகின்றது. ஒழுங்கு படுத்துதல், வரையறைக்கு உட்படுத்துதல் என்னும் பொருள்களிலும் வழங்கப்படுகின்றது. பண்பாடு குறித்து

கலித்தொகைக் கூறும்போது பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்” (கலி - 133) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இச்சொல்லில் ‘பண்பு’ என்பது உயர்ந்த செம்மையான உள்ளம் என்று பொருள்படுகின்றது. படுதல் என்பது ஒழுகுதல், வழிச்செல்லுதல் எனப் பொருள்படுகின்றது. இதன்வழி பண்பாடு என்பது உயர்ந்த ஒழுக்கத்தின் வழிச்செல்லுதல் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பண்பாடு என்பது அறச்சொல்லாடலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. செயல்களை ஒழுங்குபடுத்தும் போக்கு புராதன மனிதனின் காலத்திலிருந்து நிகழ்ந்து வரும் செயலாகின்றது. ஒரே செயலைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் போது அது பழக்கமாக மாறுகின்றது. தனிமனிதனிடம் தோன்றும் இப்பழக்கம் பொதுமைப்படுத்தப்படும் பொழுது ஒரு சமூகத்தின் வழக்கமாக மாற்றம் பெறுகின்றது.

மனிதர்களுக்கு உணவுத் தேடல் என்பது முதல் செயல்பாடாக இருக்கின்றது. முதல் செயல்பாடான வேட்டையாடுதலும் உணவு சேகரித்தலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் பண்பாக மாறுகின்றது. திணை விதைத்தல், அதனை அறுவடை செய்தல், திணையைக் கொத்த வரும் பறவைகளை விரட்டுதல் போன்றன குறிஞ்சி நிலத்தின் உணவுத் தேடல் செயல்பாடாக அமைகின்றது.

ஒரு செயல் தொடர்ந்து நிகழ்த்தப்பெறும்போது அது பண்பாட்டுச் செயலாகவும் ஒரு சமூகத்தின் இயல்பான நடத்தையாகவும் மாற்றம் பெறுகின்றது. திணை விதைத்தல் என்னும் செயல்பாடு அச்சமூகத்தின் பண்பாட்டு வழக்கமாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு பல்வேறு நடத்தைகள் பண்பாட்டு வழக்கமாக மாறுகின்றன. “பண்பாடு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கட் கூட்டம் தனது சமூக வரலாற்று வளர்ச்சியினடியாகத் தோற்றுவித்துக் கொண்ட பௌதீகப் பொருட்கள், ஆத்மார்த்தக் கருத்துக்கள், மத நடைமுறைகள், சமூகப் பெறுமானங்கள் ஆகிய யாவற்றினது தொகுதியாகும். ஒரு கூட்டத்தினரின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, உற்பத்தி முறைமை, உற்பத்தி உறவுகள், விஞ்ஞானம், இலக்கியம், கலைகள், நம்பிக்கைகள்

ஆகியனவற்றின் தொகுதியாகும்.”¹⁶ மேற்கண்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் மக்களின் உணவுத்தேடல் தொடர்பான செயல்பாடுகளும் பழக்க வழக்கங்களும் அவை தொடர்பான நம்பிக்கைகளுமே பண்பாடாகத் தோற்றம் பெறுகின்றன.

உணர்ந்து சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்ற மனிதனின் பண்பாட்டு வளர்ச்சி இருநிலைப்படுகின்றது. “அன்பு, அருள், வாய்மை, தூய்மை, ஒப்புரவு, ஈகை, கண்ணோட்டம் போன்ற பண்புகளின் வளர்ச்சி அகவளர்ச்சி என்றும் உணவு, உடை, உறையுள், இசை, நாடகம், ஓவியம், தொழில் வளர்ச்சி போன்றன புறவளர்ச்சி என்றும் இருநிலைப்பட்டதாக அமைகின்றது. இவ்விரு வளர்ச்சி நிலைகளும் இணைந்து அமைந்த சமூகமே முழு வளர்ச்சி பெற்ற சமூகமாகக் கருதப்படுகின்றது. அகத்தில் தோன்றிய வளர்ச்சிநிலை பண்பாடாகவும் புறத்தில் தோன்றிய வளர்ச்சிநிலை நாகரிகமாகவும் சமூகத்தில் உலவுகின்றது. அகவளர்ச்சி பண்பாடு என்றும் புறவளர்ச்சி நாகரிகம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.”¹⁷ (தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், அ. தட்சிணாமூர்த்தி, ப.141) சங்க கால மனித சமூகத்தின் படிநிலை வளர்ச்சியில் அகம் சார்ந்த வாழ்வியலும் புறம் சார்ந்த வாழ்வியலும் பண்பாட்டை பதிவு செய்கின்றன.

இவ்வாறு பண்பாடு என்னும் சொல் பல்வேறு பொருள்களைத் தருவதாக அமைகின்றது. தொடர்ந்து நிகழ்த்தப்படும் வாழ்வியல் செயல்பாடுகள், வழக்கங்கள், பழக்கங்கள், சடங்குகள் போன்றனவற்றையும் பண்பாடு குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் மனிதர்தம் நடத்தைகள், சிந்தனை முறைகள், அறச் செயல்பாடுகள் யாவும் பண்பாடு என்னும் சொல்லுக்குள் அடங்குவனவாக அமைகின்றது.

1.3.1 உடைமையும் பண்பாடும்

பண்பாட்டுச் செயல்பாடு காலந்தோறும், சூழல் தோறும் மாற்றம் பெற்று வருவதாகின்றது. உடைமை தோற்றம் பெற்ற பின்னணியில் நிலத்தைக் கைப்பற்றுதல் என்னும் செயல்பாடும் போரும் பண்பாட்டு நடவடிக்கையாக மாற்றம்

பெறுகின்றது. உடைமைச் சமூகமானது மனித நடத்தைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் செயலைச் செய்வதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றது. குழந்தைப் பேறு உடைமைச் சமூகத்திற்கு இன்றியமையாததாகின்றது. குடும்ப அமைப்பின் மூலம் குழந்தைப் பேற்றினை ஒரு பெண் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விதைக்கின்றது. நாட்டை ஆளும் அரசர்கள் அவர்களுக்குப் பின் நாட்டை ஆள்வதற்கும் உடைமைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் வாரிசு வேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர். அதன் காரணமாக மகப்பேற்றை கட்டாயமான செயல்பாடாக்கி அதனை ஒரு பண்பாட்டு நிகழ்வாக மாற்றுகின்றனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் பெண் பூப்பெய்துதல், வதுவைச் சடங்கின் மூலம் ஓர் ஆணுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப்படுதல், கருத்தரித்தல், குழந்தைப் பேறு என பெண்ணின் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் பண்பாட்டு நடவடிக்கையாக சடங்கியலாக மாற்றம் பெறுகின்றது. இதனை “சமூக குடும்ப வாழ்க்கையில் குறிப்பிட்ட பண்பாடு மற்றும் நாகரிகத் தளங்களில் ஒவ்வொரு மனிதனின் பங்கு பாத்திரம், உறவுமுறை கடமை, உரிமை முதலானவற்றை அநிச்சை செயலாக ஆழ்மன ரீதியில் கட்டமைப்பதற்கான கருத்து வகைப்பட்ட குறியீட்டு வினைகளை ஆற்றுவதில் சடங்குகளுக்கு முக்கிய இடம் இருக்கிறது”¹⁸ என்று கூறும் ராஜ்கௌதமன் கூற்றில் சடங்குகள் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

சங்க கால உடைமைச் சமூகம் திருமணத்தையும், குழந்தைப் பேற்றையும் இன்றியமையாததாகக் கருதுகின்றது. “குடும்ப அமைப்பைத் தொடங்கி வைக்கும் நிகழ்ச்சியான திருமணச் சடங்கைப் பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் நான்கு சூத்திரங்களிலும், அகநானூற்றில் இரண்டு பாடல்களிலும் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. தொல்காப்பியர் பெண் கொடுப்பதற்கு உரிய மரபினோர் கொடுக்க பெண்ணைக் கொள்வதற்கு உரிய மரபினோர் கரணச் சடங்கோடு கொள்வதைக்

கற்பு என்கிறார். கொடுப்பவர் இல்லாமல் ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணைக் கூட்டிச் சென்று வாழ்க்கை நடத்துவதும் திருமணச் சடங்குதான்”¹⁹ என்று சங்க காலத்தில் பெற்றோர் இணைந்து நடத்தி வைக்கும் திருமணமும் (அகம்.86, 136) காதலித்தவர்கள் உடன்போக்கின் மூலம் திருமணம் செய்து வாழ்தலும் ஆகிய இருவகைப் போக்குகள் காணப்படுகின்றது. திருமணம் என்பது உடைமைச் சமூக கண்டுபிடிப்பாகின்றது. களவாயினும், கற்பாயினும் திருமணம் நடந்தாக வேண்டும் என்ற கொள்கை கடைபிடிக்கப்படுகின்றது. இதுவே உடைமைச் சமூகத்தின் இயல்பாகக் கருத்தியல் கட்டுமானம் செய்யப்படுகின்றது. ஆண்வழிச் சமூக முறைமையைப் பேணும் வகையில்தான் பல்வேறு பண்பாட்டின் கூறுகள் உருவாக்கம் பெறுகின்றது.

1.3.2 பண்பாட்டின் பரிணாமங்கள்

மக்கள் தொகுதியினர் தங்கள் வாழ்வை நடத்துவதற்குச் செய்யும் அனைத்துச் செயல்களும் பண்பாட்டுச் செயலாகக் கருதப்படுகின்றன. பாலுறவு என்பது ஆண், பெண் இருவரிடையே நிகழும் இயல்பான உயிர் நடவடிக்கை என்றாலும் அதைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் சமூக கட்டுப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. கரணமொடு புணர்தல் என்பது ஏற்படுவதற்கு உடைமை காரணமாக அமைய, கருத்தியல் சார்ந்த பல்வேறு நடத்தை முறைகள் உடைமைச் சமூகத்தில் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. பெண் நடந்து கொள்ளும் முறைகள், ஆணின் செயலாக்கம் பண்பாட்டுச் சொல்லாடல்களால் இயக்கம் பெறுகின்றன.

பெண் குறிப்பிட்ட வயது வரை பெற்றோரால் வளர்க்கப்படுவதே ஆணிற்ரு கையளிப்பதற்காகத்தான் என்னும் கருத்து உருவாகின்றது. ஒரு குடும்பத்தில் தாய், தந்தை இருவரின் கடமையும் தம் மகளை பிறிதொருவனுக்குக் கற்புடன் திருமணம் செய்து வைப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் காரணமாக அவளது செயல்பாடுகள் சமூகத்தின் கண்காணிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றது. “ஒரு தந்தைக்கு தன் மகளுடன் ரத்தம் சம்பந்தப்பட்ட உறவு மட்டும் போதுவதில்லை.

அவளை சமூகத்துக்கு நல்ல அடிமையாக உருமாற்றித் தரும் நல்ல மேய்ப்பன் என்ற சமூக அங்கீகாரமும் தேவைப்படுகின்றது. இன்னொரு குடும்பத்துக்குப் போகும் பெண் அவள் ஏற்றுக் கொண்ட அல்லது அவள் மீது திணிக்கப்பட்ட ஆணுக்கு அவள் உடல் வெளியையும் புழங்கு வெளியையும் உடமையாகக் கொடுக்கிறாள்”²⁰ என்னும் கூற்றில் ஒரு குடும்பத்தில் தந்தையின் கடமை தன் மகளை உரியவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தலை முதற் கடமையாகக் கொண்டிருப்பதை விளக்குகின்றது. அதனால்தான் திருமணத்திற்கு முந்தைய பெண்ணின் செயல்பாடுகள் கண்காணிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றது.

குடும்ப அமைப்பில் பெண் வளர்க்கப்படுவதால்தான் அம்பல், அலர் என்பன பெண்ணிற்கு இழுக்கு ஏற்படுத்தும் பேச்சுக்களாக சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படுகின்றது. ஆணின் முறையற்ற பாலுறவுகள் பிரச்சினைக்குரியதாக இருந்திருக்கின்றது. சங்கச் சமூகத்தில் திருமணத்திற்கு முந்தைய களவுக் காதல் கற்பு மணத்திற்கு வலியுறுத்தப்பட்டு கால வரையறை செய்யப்படுகின்றது. களவுக் காதலிலும் தலைவி தோழியால் கண்காணிக்கப்படும் தன்னிலையாகவே இருக்கின்றாள். தலைவனைக் காண குறியிடத்திற்குச் செல்லும் போது தோழியும் உடன் செல்கின்றாள். இருவரும் காதலை நீட்டிக்காத வண்ணம் திருமணம் பற்றிய எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதை தோழி வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றாள். அதற்குக் காரணம் திருமணத்திற்கு முந்தைய பெண்ணின் பாலியல் ஒழுக்கம் சமூகத்தால் கடியப்படுகின்றது. திருமணத்திற்கு முந்தைய பாலியல் ஒழுக்கமானது கேடாகப் பார்க்கப்படும் வகையில் உடைமை வழியிலான சிந்தனை நிலைபெறுகின்றது. இவ்வாறு பண்பாட்டு வகைமைகள் அனைத்தும் உடைமைச் சமூக விழுமியங்களுக்கு உட்பட்டு சங்க காலத்தில் இயக்கம் பெறுகின்றது.

1.4 முடிவுரை

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தை வளர்ச்சி கட்டங்களின் வழியாகக் கண்டுணரும் போது வேளாண்மைச் சமூகத்தில் உபரி உற்பத்தியும் உபரி

உற்பத்தி நிலவிய சூழலில் பண்பாட்டு உருவாக்கமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சமூகம் வேட்டைச் சமூகமாகவும், வேளாண்மைச் சமூகமாகவும் அடுத்தடுத்த கட்டங்களில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது. நிலவுடைமைச் சமூகமாக மாறும் நிலையானது கூட்டு உழைப்பிலிருந்து விலக்கப் பெறுகின்றது. தனியுழைப்பு தோன்றி நுகர்வுக்கான உழைப்பாக மாற்றம் அடைகின்றது. பரிமாற்றத்திற்கான உழைப்பாக மாறும்போது சொத்து உருவாகின்றது. அச்சொத்தின் விளைவாக உடைமை மனப்பான்மை தோன்றுகின்றது.

பண்பாடு என்பது மனிதர்கள் தம் வாழ்வில் கடைபிடிக்கும் பல்வேறு செயல்பாடுகளைக் குறிப்பதாக இருக்கின்றது. வாழ்வியல் செயல்பாடுகள் அனைத்திலும் பண்பாடு வெளிப்படுகின்றது. அற நடத்தைகளும், விழுமியங்களும் பண்பாடு என்று கொள்ளப்படுகின்றன. பண்பாட்டினை உருவாக்கும் சமூக அமைப்புகளில் குடும்பம், அரசியல், சமயம் ஆகியன முதன்மையாக விளங்குகின்றன.

சங்க காலத்தியச் சூழல் என்பது நிலவுடைமைச் சமூகமாக நிலைபெறுகின்றது. குடும்ப அமைப்பு தோன்றி அதையொட்டிய பல்வேறு கருத்தியல் கட்டமைப்புகள் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. திருமணம், குடும்ப உருவாக்கம், வாரிசுரிமை, என்பனவும் தோற்றம் பெற்றன. பெண்ணை மையமிட்டு செய்யப்படும் பல்வேறு வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் சங்க காலத்தில் நிலவுகின்றன. சமூகத்தின் இயல்புக்கேற்ப பண்பாடு அமைகின்றது. தொழில்களும் தொழில் கருவிகளும் திணை நிலைச் சமுதாயத்திற்கேற்ப அமைகின்றன. குடும்ப அமைப்பும் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளும் உடைமையினை வலியுறுத்தும் வகையில் அமைகின்றன. அவற்றைச் சார்ந்து அரசுகளும் சமூக அமைப்புகளும் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. கலைகளும் உடைமையின் விளைவாக ஏற்பட்ட உபரி உற்பத்தியின் விளைவாகத் தோற்றம் பெற்று செழித்து வளர்ந்து வந்தமையையும் காணமுடிகிறது.

பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளில் மனிதர்கள் கடைபிடிக்கும் வழக்கங்கள் இடம்பெறுகின்றன. அவை வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளாகளாகவும், திருமணம், கருவுயிர்ப்பு, மகப்பேறு, பூப்பெய்துதல் போன்றனவும், சமய வழிபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் நிறுவன சமயங்கள் தோற்றம் பெறாத நிலையில் இயற்கை வழிபாடும், ஆவி வழிபாடும், நடுகல் வழிபாடும் மக்களிடம் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறு சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் ஒவ்வொரு சமூக அமைப்பு தோன்றும் போதும் புதிய பண்பாட்டு அமைப்பு தோற்றம் பெறுகின்றது. உற்பத்தி நடவடிக்கைகள், குடும்ப செயல்பாடுகள் போன்றவற்றில் பண்பாடு வெளிப்படுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கார்த்திகேசு. சிவத்தம்பி, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் ப.1)
2. சிலம்பு. நா. செல்வராசு, சங்க இலக்கிய மறுவாசிப்பு, ப.10
3. அன்னிதாமசு, தமிழர் சமூகவியல், ப.1
4. ஜார்ஜ் தாம்சன் (தமிழில் எஸ்.வி.ராஜதுரை), மனித சாரம், பக்.18-19
5. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப.52
6. பெ.மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப.10
7. ஜார்ஜ் தாம்சன், மு.கு.நா, பக்.18-19
8. மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் தேர்வு நூல்கள் -12, ப.69
9. ஜார்ஜ் தாம்சன், மு.கூ.நா, ப.89
10. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், ப.57
11. ராஜ் கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.75
12. மேலது, ப.76
13. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-12, ப.11
14. தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரம், தமிழும் பிற பண்பாடும், ப.1
15. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, தமிழ்ச் சமூகமும் பண்பாட்டின் மீள் கண்டுபிடிப்பும், ப.1
16. மேலது, ப.4
17. தமிழர் நாகரிகமும், பண்பாடும், அ. தட்சிணாமூர்த்தி, ப.141
18. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண்மை, ப.65
19. ராஜ் கௌதமன், மு.கு.நா, ப.78
20. மாலதி மைத்ரி, நம் தந்தையரைக் கொல்வதெப்படி, ப.38

இயல் - 2

தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்

2.0 முன்னுரை

மனிதர்களின் வளர்ச்சிக் கட்டங்கள் நான்காகப் பகுக்கப்படுகின்றது. அவற்றின் முதற் கட்ட மனிதர்கள் தாம் இயற்கையில் கிடைக்கும் உணவுகளை உட்கொண்டு வாழ்கின்றனர். அடுத்த கட்ட மனிதர்கள் கற்கருவிகள் மற்றும் இரும்புக் கருவிகளாலான ஆயுதங்கள் செய்து அவற்றைப் பயன்படுத்தி விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்பதிலும் பிற உணவுப் பொருட்களைச் சேகரிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். படிமுறை வளர்ச்சியில் உழைப்பே மனிதர்களின் பண்பாட்டு உருவாக்கத்திற்குக் காரணமாக இருக்கின்றன.

உழைப்பின் மூலம் உணவைப் பெறும் முறையானது அடுத்தடுத்தக் கட்ட வளர்ச்சியில் தொழில்களாக உருவெடுக்கின்றன. வருவாய் ஈடுதல் என்னும் செயல்பாடாக அவை வளர்ச்சியடைகின்றன. தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கும் பல்வேறு காரணிகள் தோன்றுவதற்குமானச் சூழல்கள் நாகரிகக் காலகட்டத்தில் தான் தோன்றுகின்றன. அவற்றில் உணவுக்காகத் தொழிலில் ஈடுபடுதல், அடிப்படை வசதிகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகத் தொழிலில் ஈடுபடுதல் என்பனவாக வளர்ந்து நாளடைவில் சொத்து சேர்த்தல் என்பனவாகவும் உயர்கின்றன.

சொத்து என்பது பிற்காலத்திற்கெனப் பொருள் சேர்ப்பதாக அமைகின்றன. இந்நிகழ்வு இருப்பு வைத்தல், பஞ்சம் போன்ற காலங்களை எதிர்கொள்ளுதல் போன்றவற்றிற்காக உழைத்து அதனை சேமித்துக் கொள்ளும் வழக்கமாகத் தோன்றுகின்றன. உணவையோ பிற பொருட்களையோ பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ளும் தொழில்நுட்பம் வளர்ந்ததே இவற்றிற்கான முதன்மைக் காரணமாக அமைகின்றன. மனிதர்கள் தம் வளத்தை மிகுதிப்படுத்திக் கொள்ளுவதற்காகவும், தம் குடும்பத்தின் வளர்ச்சிக்காகவும் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர்.

சங்க காலத்தின் உடைமைச் சமூகத் தோற்றத்தில் தொழில் என்பது வருவாய் ஈட்டுதல், அதனை முறையாகச் செலவிடுதல் பிற்காலத்திற்கெனச் சேமித்து வைத்தல் என்பனவாக நிகழ்த்தப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் ஒவ்வொரு திணை சார்ந்தும் தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. ஒவ்வொரு நிலத்தின் தன்மைக்கேற்பவும் தொழில்கள் மாற்றமடைந்து காணப்படுகின்றன. ஐந்து திணைக்கும் பொதுவான தொழில்களும் காணப்படுகின்றன. அவை வணிகம் சார்ந்தனவாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நிலத்தின் விளைபொருட்களையும் பிறிதொரு பகுதிக்குக் கொண்டு சென்று விற்று வருவதை வழக்கமாகக் கொண்ட மக்கள் அக்காலத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

வருவாய் ஈட்டும் வகையில் உழைப்பே தொழில்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதே வேளையில் தொழிற்கருவிகளின் வளர்ச்சியும் மனித சமூக முன்னேற்றத்தின் அடையாளமாக இருந்து வருகின்றன. சங்க காலத் தொழில்களையும் தொழிற்கருவிகளையும் அன்றைய மக்கள் தம் பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளில் இணைத்து வாழ்ந்திருந்தனர். இதனை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றது

2.1 தொழில்

மனிதர்கள் அன்றாடத் தேவைக்காகவும் பிற்காலத் தேவைக்காகவும் உழைக்கும் வகையில் வினைபுரிகின்றனர். இயற்கையோடு வினைபுரிதலே தொழிலாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. உழைப்பில் ஈடுபடுவதற்கு முதன்மையானக் கருவியாகக் கைகள் விளங்குகின்றன. உற்பத்திக் கருவிகள், அதைச் சார்ந்த மக்கள் இவற்றை உற்பத்தி உறவுகள் என்றும் அழைக்கின்றனர். “மனிதரின் கைகள் உழைப்புக் கருவியாக இருக்கும் அதே வேளை பிற கருவிகளின் பங்களிப்புகள் துணையாகவும், பயன்பாடாகவும் அமைகின்றன. இத்துணைக் கருவிகள் ஒவ்வொரு சமூகக் கட்டத்திற்கும் தகுந்தவாறு மாறிக் கொண்டிருப்பன”¹ என்று கருத வாய்ப்பளிக்கின்றது.

குறிப்பிட்ட பகுதியில் வாழும் மக்கள் தாம் வாழும் சூழலுக்கு உகந்தவாறுத் தொழில்களைக் கொண்டிருப்பது இயல்பாகின்றது. சமூகவியலாளர்கள் தொழில் என்னும் பதம் குறித்து “தொழில் என்பது ஒரு சமூகப் பாங்கு அல்லது கடமையாகும். இது ஒரு சமுதாயத்தின் பொதுவான பணிப் பாகுபாட்டினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. வழக்கமாக வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான ஒரு வியாபாரம் அல்லது வாழ்க்கைத் தொழிலோடு தொடர்புடையதாக இருக்கும்”² எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். சமூகக் கடமையாகக் குறிப்பிடுவதால் மக்கள் அனைவரும் ஏதாவதொரு தொழிலைக் கைக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான வருவாயை ஈட்டுதலில் தொழில் இன்றியமையாததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தமையைப் பாடல்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தின் தொழில்களும், முல்லை நிலத்தின் தொழில்களும், மருத நிலத்தின் தொழில்களும் மாறுபாடுடையவாக இருக்கின்றன. பாலைநிலத் தொழில்களான ஆறலைத்தல் நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் பார்வையில் குற்றமாகக் கருதப்படுகின்றன. கொள்ளையில் ஈடுபடுதல், கொலை செய்தல் அன்றைய சமூகத்தில் மக்களிடையே அச்சத்தை ஏற்படுத்தும் செயல்களாக இருக்கின்றன. நெய்தல் நிலத்தினர் மீன் பிடித்தல், விற்பல், உப்புக் காய்ச்சுதல், அதனை வண்டிகளில் கொண்டு சென்று விற்பல் எனப் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடுகின்றனர். வணிகத்திலும் ஈடுபடுகின்றனர். வெளிநாடுகளுடன் அவர்கள் வணிகத் தொடர்புகளை மேற்கொள்கின்றனர்.

2.1.1 ஐந்திணைப் பாகுபாடும் தொழில்களும்

பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் நிலவெளிகளை ஐந்திணைப் பாகுபாடாகக் கொள்வது வழக்கம். அவற்றில் நானிலங்களே கண்ணில் புலனாகும் நிலங்களாக இருக்கின்றன. ஐந்தாவது நிலமாகக் கூறப்படும் பாலை என்பது குறிப்பிட்ட

காலகட்டத்தில் மட்டுமே தோன்றும் நிலமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஐந்திணைகளிலும் வாழ்ந்த மக்கள் அவரவரர் தொழில்களைச் செய்து வந்திருக்கின்றனர். “மக்கள் பெரும்பாலும் குடியின் அடிப்படையில் தொழில்கள் செய்து வரலாயினர். உழவுத் தொழில் மிக உன்னதமான நிகரற்றத் தொழிலாக இருந்தது. இது தவிர முத்துக் குளித்தல், சங்கெடுத்தல், உப்பு விளைவித்தல், மீன் பிடித்தல், போன்ற தொழில்கள் கடற்கரைப் பகுதிகளிலும் நெசவுத் தொழில் தச்சுப் போன்றவை உள்நாட்டுப் பகுதிகளிலும் சிறந்த தொழில்களாக நடைபெற்று வந்தன”³ எனக் குறிப்பிடுவது போல அந்தந்த நிலத்திற்குத் தகுந்தாற் போன்று தொழில்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. பொதுத் தொழில்களாகத் தச்சு, நெசவு, கொல்லர், துணி சுத்தம் செய்தல் போன்றவை காணப்படுகின்றன. தொழில்கள் அடிப்படையில் குடிகள் குறிக்கப்படுவதும் சங்க காலத்தில் காணப்படுகின்றன. பறையடிப்பவர் பறையர், துடி இசைப்பவர் துடியர், கடம்பர், பாணர் என்போரும் தத்தம் தொழில்களைச் செய்து வந்தவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

சங்க காலத்தைப் பற்றிய சித்திரமானது நிலவெளிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே இயங்குகின்றது. இதன் அடிப்படையில் நிலங்கள் சார்ந்து தொழில்களைப் பகுத்துக் காண்பது தேவையானதாகின்றது. தொழில்களையும் தொழிற்கருவிகளையும் ஒவ்வொரு நிலம் சார்ந்தும் பார்க்க முடிகின்றது. அக்காலத்து மக்கள் தொழில்கள் சார்ந்து பல்வேறு கருவிகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அவற்றைப் பயன்படுத்தும் செயல்பாடுகள் அவற்றை அறிந்திருக்கும் முறைமை ஆகியன பண்பாடுகளாக அமைகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தில் வேட்டையில் ஈடுபடுவோர் வேல், கம்பு, ஈட்டி, திணைப்புனம் காத்தற் பொருட்டுப் பறவைகளை விரட்டுவதற்கு கவண், வில் ஆகியன பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கின்றன. அவற்றைப் பயன்படுத்தும் நுணுக்கங்கள் தொடர்ச்சியான பண்பாட்டுச் செயல்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

2.1.1.1 குறிஞ்சி நிலத்துக் குடிகளும் தொழில்களும்

சமூக வளர்ச்சிப் படிநிலையில் வேட்டையாடும் தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த மக்களை உடையதாகக் குறிஞ்சி நிலம் காணப்படுகின்றது. நான்கு நிலங்களில் இந்நிலமானது நாகரிகக் கட்டத்திற்கு முந்தைய நிலை எனக் கூறப்படுகின்றது. தொல்காப்பியம் குறிஞ்சி நிலத்தினை மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் என வரையறை செய்கின்றது. நாகரிக நிலையில் பின்தங்கியக் குடிகளாக இந்நிலத்து மக்களை மானிடவியலாளர்கள் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். மலை சார்ந்த குடிகள் தம் உணவிற்காகப் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்கின்றனர். உடல் உழைப்பில் ஈடுபடாத மக்களும் அவரவர் தொழில்களைச் செய்து வருகின்றனர். வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் வேலன், கட்டு, கழங்கு பார்க்கும் கட்டுவிச்சி ஆகியோர் இவ்வகையில் அடங்குகின்றனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குடிகளில் முதன்மைக் குடிகள் எனக் கருதப்படுவோர் குறவன், குறத்தி, வெற்பன் ஆகியோர் ஆவர். “குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் வெற்பன், பொருப்பன், சிலம்பன் என்னும் திணைப் பெயர் பெற்றான். தலைவி கொடிச்சி எனப்பட்டாள், குடி மக்களுள் ஆடவர், கானவர், குன்றுவர், வேட்டுவர் எனப்பட்டனர். அவர்தம் பெண்டிர் குன்றுவித்தியர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர் எனப் பெயர் பெற்றனர்”⁴ என குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் தலைவன், தலைவி பிற மக்களை மா.இராசமாணிக்கனார் அடையாளப்படுத்துகின்றார். இந்நிலத்துவழி வாழ்வோரின் தொழில்கள் பலவாகக் காணப்படுகின்றன.

2.1.1.1.1 வேட்டையில் ஈடுபடுதல்

குறிஞ்சி நிலத்தவர்கள் உணவு சேகரித்தல் நிலையில் வேட்டையாடுதலை அவர்தம் முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். வேட்டையின் மூலம் கிடைக்கும் விலங்கின் இறைச்சியைப் பகிர்ந்து உண்டனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. “குறிஞ்சி நிலத்தில் வேட்டையாடும் தொழிலை அந்நில மக்கள்

மேற்கொள்ள வேண்டி நேர்ந்தது வாழ்க்கைக் கட்டாயத்தினால் உருவானதாகும்”²⁵
என்று கு.இராசரத்தினம் குறிப்பிடுகிறார். வேட்டையில் ஈடுபடுதல் இந்நில மக்களின்
வாழ்க்கைத் தேவையாகவும் இருக்கின்றது. மேலும் உணவுக்காகவும், தம்மைத்
தற்காத்துக் கொள்ளவும் அவர்கள் வேட்டையில் ஈடுபடுகின்றனர். இதனை,

“கானவன் எய்த முளவுமான் கொழுங்குறை

தேங்கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி மகிழ்ந்துகொடு

காந்தளமஞ் சிறுகுடிப் பகுக்கும்

ஓங்குமலை நாடன்றின் நசையி னானே” (நற்.85)

என்னும் நற்றிணைப் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. முளவு மான் என்னும்
முள்ளம்பன்றியை வேட்டையாடியதையும் கானவன் என்னும் மலைக்குடியினர்
அதில் ஈடுபட்டதையும், வேட்டையாடிய முள்ளம்பன்றியின் தசையைச் சுட்டு
அதைக் கிழங்கோடு உண்டதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. அக்காலத்து வேட்டைச்
சமூகத்தினர் தம் வேட்டையில் கிடைக்கும் இறைச்சியைப் பலருக்கும் பகுத்துக்
கொடுத்து உண்டனர் என்பதையும் பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. முள்ளம்பன்றியை
வேட்டையாடுதவற்குப் பொறி வைத்தமையை மலைபடுகடாமில்,

“விளை புனம் நிழத்தலின் கேழல் அஞ்சி

புழை தொறும் மாட்டிய இருங்கல் அடாஅர்

அரும் பொறி உடைய ஆறே நள் இருள்” (மலை.193-195)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தினைப்புனத்தின் பயிர்களை நாசம்
செய்வதால் அவற்றைத் தடுப்பதற்காகச் சிறிய வழிகளில் கற்பொறிகள்
வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் மூலம் அவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளனர். மலைப்
பகுதியில் வேட்டை நாய்களுடன் சென்று வேட்டையாடும் குறவனின் செயலை,

“பூங்கண் வேங்கைப் பொன்னிணர் மிலைந்து

வாங்குகமை நோன்சிலை எருத்தத் திரீஇத்

தீம்பழப் பலவின் சுளைவிளை தேறல்

வீளை அம்பின் இளையரொடு மாந்தி

ஒட்டியல் பிழையா வயநாய் பிற்பட

வேட்டம் போகிய குறவன் காட்ட

குளவித் தண்புதல் குருதியொடு துயல்வர

முளவுமாத் தொலைச்சும் குன்ற நாட” (அகம்.182)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அதாவது குறவன் வேங்கை மரத்தின் பூக்களைச் சூழக் கொண்டும் மூங்கிலால் ஆன வளைந்த வில்லைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டும் தம்மோடு வந்த வீரர்களுடன் பலாப்பழத்தின் சுளையில் செய்த தேனைக் குடித்துக் கொண்டும் வேட்டை நாய்களுடன் சென்று புதரில் பதுங்கியிருந்த முள்ளம்பன்றியை அம்பெய்து கொன்று வீழ்த்தினான் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. வேட்டையாடுவதற்கு முன்னர் வீரர்களிடம் வெளிப்படும் சில செயல்களையும் குறிப்பிடுவதாக இப்பாடல் அமைகின்றது. யானையைக் கொன்று தந்தங்களைப் பெறும் கானவர்கள் யானையின் மீது அம்பெய்தி அதனை கொல்லும் அன்பற்றவர்களாக இருந்தனர் என்பதை,

“புலியொடு பொருத புண்கூர் யானை

நற்கோடு நயந்த அன்பில் கானவர்

விற்கழிப் பட்ட நாமப் பூசல்” (நற்.65)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. புலியுடன் சண்டையிட்டுக் காயம்பட்ட யானையை அன்பில்லாதக் கானவர்கள், தந்தம் வேண்டி யானையின் மீது அம்பை செலுத்தினர். அப்போது யானை பெருங்குரலெடுத்துப் பிளிறும் எனக் கூறப்படுகின்றது. வேட்டுவன் தன்னொடு போரிட்ட யானையைக் கொன்று அதன் தந்தங்களைப் பயன்படுத்திப் பொன்னை அகழ்ந்தெடுத்தான் எனக் கூறுவதை,

“பெருமலைச் சிலம்பின் வேட்டம் போகிய

செறிமடை யம்பின் வல்விற் கானவன்

பொருதுதொலை யானை வெண்கோடு கொண்டு” (அகம்.282)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சிலம்பன் என்னும் குறிஞ்சிக் குடியினன் யானைத் தந்தங்களுக்காக அதனைக் கொண்டு அத்தந்தங்களின் உதவியுடன் பொன்னை அகழ்ந்தெடுத்தல் என்னும் தொழிலையும் செய்கிறான் என்று குறிப்பிடுகின்றது. யானையின் மாமிசத்தை உணவாக்குதற் பொருட்டு வேட்டையாடுதலை,

“களிற்றுமுகந் திறந்த கவுளுடைப் பகழி

வால்நிணப் புகவிற் கானவர் தங்கை

அம்பணை மென்தோள் ஆயிதழ் மழைக்கண்” (அகம்.132)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மதங்கொண்ட யானையின் கன்னத்தைக் கிழித்து அம்மாமிசத்தை உண்ணும் வேடனின் தங்கை தலைவி ஆவாள் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இப்பாடலில் யானையினை மாமிசத்திற்காகக் கொன்றனர் எனக் கூறப்படுகின்றது. வேட்டை நாயுடன் வேட்டையில் ஈடுபடும் மலையின வேடர்கள் கொம்பினை ஊதி ஒலித்துக் கொல்லும் இயல்புடையவர்கள் எனக் கூறுவதை,

“கோடு துவையாக்கோள் வாய் நாயொடு

காடுதேர் நிசைஇய வயமான் வேட்டு” (நற்.276)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கொம்பினை ஊதி கொல்லும் இயல்புடைய வேடர்கள் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்காகத் தம்முடன் நாயினையும் கொண்டு செல்வர் என்று கூறப்படுகின்றது. அம்பினை எய்து மானைக் கொண்டு அம்மானின் மருமத்தில் அழுந்தச் செய்த அம்பினை உதிரத்தோடு பிடுங்கும் வன்மையானச் செயலைக் கொண்டவர்கள் வேடர்கள் என்பதை,

“தீண்டலும் இயைவது கொல்லோ மாண்ட

வில்லுடை வீளையர் கல்இடுபு எடுத்த
நனந்தலைக் கானத்து இனம்தலைப் பிரிந்த
புன்கண் மடமான் நேர்படத் தன்னையர்
சிலைமாண் கடுவிசைக் கலைநிறத்து அழுத்திக்
குருதியொடு பறித்த செங்கோல் வாளி” (குறுந்.272)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. வேட்டையின் போது வீரர்கள் சீழ்க்கையொலி எழுப்புவதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர் என்பதையும், அவ்வீரர்கள் கொன்ற விலங்குகளைக் கல்லால் முடி வைக்கும் இயல்பினர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. மானின் மருமத்தில் பாய்ந்த அம்பினைக் குருதி ஒழுகப் பிடுங்குகின்றனர் என்பதையும் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. வேட்டையாடுதலின் வன்மையைக் குறித்ததாக இப்பாடல் அமைகின்றது. பாலை நிலத்தவர்களின் செயல்களும் குறிஞ்சி நிலத்தவர்களின் செயல்களோடு ஒத்துப் போவதால் ஒரு நிலத்தின் மக்கள் எனக் கொண்டு அவர்தம் செயல்பாடுகளும் குறிஞ்சி நிலத்துத் தொழில்களாகக் கொள்ளமுடிகின்றது. கானவர்களும் வேட்டையாடுதலை முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை,

“மான்அடி பொறித்த மயங்குஅதர் மருங்கின்
வான்மடி பொழுதில் நீர்நசைஇக் குழித்த
அகழ்குழ் பயம்பின் அகத்துஒளித்து ஒடுங்கி
புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன
வளைமருப்பு ஏனம் வரவுபார்த் திருக்கும்
அரைநாள் வேட்டம் அழுங்கின் பகல்நாள்
பகுவாய் ஞமலியொடு பைம்புதல் எருக்கி
தொகுவாய் வேலித் தொடர்வலை மாட்டி
முள்அரைத் தாமரைப் புல்இதழ் புரையும்
நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல் போக்குஅற வளைஇ

கடுங்கண் கானவர் கடறு கூட்டுண்ணும்

அருஞ்சுரம் இறந்த அம்பர்” (பெரும்பாண்.106-117)

என்னும் பாடல்வரிகள் விவரிக்கின்றது. நிலத்தில் குழி தோண்டி அதில் விலங்குகளை விழச் செய்து அவற்றைப் பிடித்துத் தம் உணவுக்குப் பயன்படுத்தும் செயலை இப்பாடலடிகள் கொண்டிருக்கின்றன.

கானவர்கள் வேட்டையாடும் பகுதி அருஞ்சுரம் என்று கூறப்படுகின்றது. அதாவது வறட்சியான, மக்கள் நடமாட்டமற்ற, அச்சம் கொள்ளத்தக்க, வகையில் இருப்பதையே அருஞ்சுரம் என்ற சொல் குறிக்கின்றது. மழையில்லாத நிலையில் வறட்சியான நிலப்பகுதிகளில் தண்ணீருக்காகக் குழிகள் தோண்டப்பட்டிருக்கும் என்றும் மானின் தடம் இருக்கும் அப்பகுதியில் குழிகளைத் தோண்டி வைத்து அருகே மறைந்து ஒடுங்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பர் என்றும் நடு இரவில் வளைந்தக் கொம்பினை உடைய பன்றிகள் தண்ணீர் அருந்துதற்காக வரும் என காத்திருப்பர் என்றும் பன்றிகள் வராவிட்டால் பசிய தூர்களை வேலிகளில் மாட்டி வைத்து வலை கட்டி வைப்பர் என்றும் புதர்களிலிருந்து வரும் குறுமுயல்கள் அவ்வலைகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் அவற்றைப் பிடித்து அனைவரும் உண்பர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. குறிஞ்சி நிலத்தின் கடும் வெப்பக் காலத்தில் பன்றிகளையும், முயல்களையும் வேட்டையின் மூலம் பிடித்து உணவாக்கிக் கொள்ளும் நிலை ஏற்படும் என்பதை இப்பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்தின் பகுதிகளே வெப்பக் காலத்தில் பாலையாகக் காட்சியளிக்கும் என்பதை சிவத்தம்பி இளம்பூரணரின் உரையினைக் கொண்டு எடுத்துரைக்கின்றார். “சங்க இலக்கியங்களிலும் பாலைத் திணைக்குப் பொருந்தக் கூடிய பின்னணிச் சூழல் குறிஞ்சிக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் 81-117 வரை உள்ள பாடல்வரிகள் வேடர் குடும்பத்தை வருணிக்கின்றன. இக்குடும்பம் எயினர் குடும்பமென்றுக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இப்பெயர் பாலையோடு தொடர்புடையது. அடுத்து 117-145 வரை உள்ள வரிகள்

எயினர் குடியிருப்பை வருணிக்கின்றன. நச்சினார்க்கினியர் தமது உரையில் குறிஞ்சித் திணையையும் அதன் பின்னணிச் சூழலையும் பற்றிய வருணனை எனக் குறிப்பிடுகிறார்”⁶ என்று சிவத்தம்பி குறிஞ்சித் திணையின் நிலமும் பாலைத் திணையின் நிலமும் ஒன்றே என்பதை நிறுவுகின்றார். வேடர்கள், எயினர்கள் என்போர் குறிஞ்சி நிலத்தைச் சார்ந்தவர்களாக அறியப்படுகின்றனர். வேட்டைத் தொழிலை இருசாராரும் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதிலிருந்து இதனை அறுதியிட்டுக் கூறமுடிகின்றது.

வலை வைத்து விலங்குகளைப் பிடிப்பவர்கள் விலங்குகளின் சோர்வினைக் கண்டுணர்வதில் குறியாக இருப்பர் என்பதை, “பையென வலைவர் போல சோர்பதன் ஒற்றி” (கலி.55) என்னும் பாடலடிக் குறிப்பிடுகின்றது. நாய்வேட்டையில் சிக்காத மான் வலையில் சிக்கிக் கொள்ளும் என்றும் அவற்றை இரு விதமாகவும் வேட்டையாடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்றும் குறிப்பிடுவதை,

“கொலை வெங் கொள்கையொடு நாயகப்படுப்ப

வலைவர்க் கமர்ந்த மட மான் போல” (கலி.23)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வேட்டை நாயிடம் அகப்படாது வலைவர் விரித்த வலையில் விழுந்த மடமான் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

வல்வில் ஓரி என்பானின் வில்லாற்றலைக் கூற வந்த பாடல் ஒன்று வேட்டையாடுவதில் வேட்டுவர்கள் எத்தகைய திறன் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை வெளிக்காட்டுவதாக அமைகின்றது. இதனை,

“வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி

பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிறிதுநீஇப்

புழற்றலைப் புகர்க்கலையுருட்டி யுரற்றலைக்

கேழற்பன்றி வீழ வயல

தாழற்புற்றத் துடும்பிற் செற்றும்

வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்

புகழ்சால் சிறப்பி னம்புமிகத் திளைக்கும்

கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்

விலைவன் போலான் வெறுக்கைநன் குடையன்” (புறம்.152)

மேற்கண்ட பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மன்னனின் வில்லாற்றலை வெளிப்படுத்துவதாகவும் வேட்டைச் சமூகத்தின் இயல்பான செயலாகவும் வில்லாற்றல் கொண்ட வேட்டுவர் சமூகத்தின் மன்னன் வல்வில் ஓரி என்பதாகவும் இருப்பதை அறியமுடிகிறது. அவ்வகையில் விலங்குகளை ஒரே அம்பில் வீழ்த்தும் திறம் கொண்ட வில்லாற்றல் என்பது வேட்டையாடும் வல்லமையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. யானையைக் கொன்று, இங்கு புலியின் அகன்ற வாயில் ஊடுருவிச் சென்று, பின்பு கலைமானையும், பன்றியையும் கொன்றது, பின்னர் பக்கத்தில் உள்ள புற்றில் உடும்பின் உடலில் தைத்து அம்பு நின்றது எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவ்வகையில் விலங்குகளை வேட்டையாடக் கூடியவர்களாக மலை சார்ந்தக் குடிகளான வேட்டுவர்கள் இருந்தனர் என்பது விளங்குகின்றது. வேட்டை முடிந்து வந்து உறங்கும் வேட்டுவன் குறிக்கப்படுகின்றான். முஞ்ஞை கொடியோடு முசண்டை கொடியும் வளர்ந்து பலர் உறங்குவதற்குரியப் பந்தல் போலக் காட்சி தருகின்றது. அப்பந்தலின் நிழலில் யானையை வேட்டையாடுபவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் எனக் கூறப்படுவதை,

“முன்றின் முஞ்ஞையோடு முசண்டை பம்பிப்

பந்தர் வேண்டாப் பலர்த்தாங்கு நீழற்

கைம்மான் வேட்டுவன் கனைதுயின் மடிந்தெனப்” (புறம்.320)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. வேட்டையாடுதலை முடித்து ஓய்வெடுப்பதாக இப்பாடல் அமைந்திருக்கின்றது. பறவைகளுக்குத் தானியங்கள் வைத்து அவற்றைப் பிடித்து உண்பதும் கூட வேட்டைச் செயலாகவே அமைகின்றது. இதனை,

“படலை முன்றிற் சிறுதினை யுணங்கல்

புறவு மிதலு மறவு முண்கெனப்

பெய்தற் கெல்லின்று பொழுதே, யதனால்

முயல்கூட்ட வாயினும் தருகுவேம் புகுதந்

தீங்கீருந் தீமோ, முதுவாய்ப் பாண” (புறம்.319)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறப்பிடுகின்றன. தழையால் வேயப்பட்ட குடிலின் முன்னால் காய்வதற்காகப் போடப்பட்டிருக்கும் சிறுதினையைப் புறாக்களும் இதல் என்னும் பறவைகளும் மிகுதியாக உண்கின்றன எனக் கூறப்படுகின்றன. பறவைகளைப் பிடித்து உண்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் ஆயினும் முயல் வேட்டையிலும் ஈடுபட்டு அதனைச்சுட்டு உண்டனர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. உடும்பினை வேட்டையாடி உண்டதைப் பற்றி,

“அருமிளை யிருக்கையதுவே மனைவியும்

வேட்டைச் சிறாஅர் சேட்புலம் படராது

படுமடைக் கொண்ட குறுந்தா ளுடும்பின்

விழுக்குநிணம் பெய்த தயிர்க்கண் விதவை” (புறம்.326)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. சிறுவர்கள் வேட்டைக்காக நெடுந்தொலைவு செல்லாமல், மடைகளில் இருந்து வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த உடும்பினைக் கொழுப்பினால் ஆன தயிருடன் உண்டனர் என்பதை காணமுடிகிறது. சிறுவர்கள் முதற்கொண்டு வேட்டையில் ஈடுபடுதல் மலைவாழ் மக்களின் இயல்பாக இருந்தது என்பதை இதன்வழி அறியமுடிகிறது. நாய் வேட்டையாடிக் கொணர்ந்த உடும்பின் தசையைக் கொண்டு விருந்து பரிமாறுவதை,

“களர் வளரீந்தின் காழ் கண்டன்ன

சுவல் விளை நெல்லின் செவ்வவிழ்ச் சொன்றி

ஞமலிதந்த மனவுச் சூல் உடும்பின்

வரைகால் யாத்தது வயின்தொறும் பெறுகுவீர்” (பெரும்பாண்.130-133)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. வேட்டையின் போது வேட்டையாடுபவர்கள் காயம்படுவதும் இறந்துபடுவதும் உண்டு. இதனை,

“சேயளைப் பள்ளியெ.:குறு முள்ளின்

எய்தெற விழுக்கிய கானவரமுகை

கொடுவரி பாய்ந்தென கொழுநர் மார்பில்

நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார் காப்பு என” (மலை.300-303)

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகிறது. முள்ளம்பன்றி வேட்டையின் போது அதன் முட்கள் குத்துவதால் கானவர்கள் இறந்துபடுகின்றனர். அவர்களுக்காக அழும் பெண்களின் ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. வேட்டையாடும் போது இது போன்ற இடர்களும் அக்காலத்து மக்களுக்கு இருந்தமையை வெளிக்காட்டுவதாக இப்பாடல் அமைகின்றது. கானவர்கள் முள்ளம்பன்றியை அதன் கொழுப்பு நிறைந்த மாமிசத்திற்காக வேட்டையாடி அதனை உண்பதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை,

“மான்கண் மகளிர்க் கான்றோ ரகன்றுறைச்

சிலைப்பாற் பட்ட முளவுமான் கொழுங்குறை

விடர்முகை யடுக்கத்துச் சினை முதிர் சாந்தம்” (புறம்.374)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிக்காட்டுகின்றன. மான் போன்ற கண்களைக் கொண்ட மகளிரின் கணவர்கள் அவர்களுக்குக் கொழுப்பு நிறைந்த முள்ளம்பன்றியின் மாமிசத்தைத் தரும் பொருட்டு வேட்டையாடி வருகின்றனர். அதனுடன் சந்தனக் கட்டைகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு வருவார்கள் எனக் கூறப்படுகின்றது. மேலும் திணைப்புனத்தைக் காக்க வேண்டியும் பன்றிகளை வேட்டையாடுவர் என்பதை,

“வரைசேர் வகுந்தின் கானத்துப் படினே

கழுதில் சேணோன் ஏவொடு போகி

இழுதின் அன்ன வால்நிணம் செருக்கி

நிறப்புண் கூர்ந்த நிலம் தின் மருப்பின்

நெறிக் கெடக் கிடந்த இரும்பிணர் எருத்தின்

இருள் துணிந்தன்ன ஏனம் காணின்” (மலை.242-247)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தினைப்புனம் காப்பதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள பரணின் மேலிருந்து அம்பெய்துவர் என்றும் தினைப்புனத்தின் நிலத்தைத் தோண்டி நாசம் செய்யும் பன்றியை வீழ்த்துவர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. கிழங்குகளைத் தின்றவை மண் பெயர்ந்துக் கிடக்கும் வழியினில் நிணம் ஒழுகும்படி இறந்து கிடக்கும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு வேட்டையாடித் தம் வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும் குறவர்களும், கானவர்களும், எயினர்களும், வேட்டுவர்களும் தம் பாதுகாப்பிற்காகவும், உணவுக்காகவும் வேட்டையாடுகின்றனர் என்பதை பாடல்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. முள்ளம்பன்றியினையே பெரிதும் வேட்டையாடும் வேட்டுவர்கள் யானையை அதன் தந்தத்திற்காகவும் மான், முயல் போன்றவற்றை அதன் இறைச்சிக்காகவும் வேட்டையாடி அவற்றைப் பங்கிட்டு உணவாக உட்கொள்கின்றனர். வேட்டையாடும் போது இறப்புகளும் நேர்கின்றன. வேட்டையில் ஈடுபடும் போது அம்பு கொண்டும், ஈட்டி கொண்டும் வேட்டையாடுகின்றனர். குழி தோண்டி வைத்து அதில் விலங்குகளை விழ வைத்து அவற்றைத் தம் உணவுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதையும் சங்கப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வேட்டையாடுதல் என்பது தமிழர் வாழ்வில் குறிஞ்சி நிலத்து மக்களிடம் இன்றும் இருந்து வருகின்றது. அரசுகளால் சட்டமியற்றப்பட்டு விலங்குகள், பறவைகள் போன்றவற்றை வேட்டையாடுதல் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இருப்பினும் சிறு சிறு பறவைகள், விலங்குகள் வேட்டையாடப்பட்டு மலைவாழ் மக்களால் உணவாக உட்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

2.1.1.1.2 தினைப் பயிர் செய்தல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப் பயிர் செய்வது வழக்கமாகக் காணப்படுகின்றது. தினைக் கதிர்களைக் கொய்ய வரும் பறவைகளை விரட்டுவதைத் திருமணமாகாதப் பெண்கள் பணியாகக் கொண்டிருப்பதையும் காணமுடிகின்றது. தினைப் பயிர் செய்தல், அதனைப் பாதுகாத்தல், அறுவடை செய்தல் போன்ற பணிகளில் மலையினைச் சார்ந்த மக்கள் ஈடுபடுகின்றனர் என்பதைப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

வேட்டையாடித் திரிந்த மனிதர்கள் பயிர் செய்வதிலும் ஈடுபட்டதை “கல்லும் வில்லும் கைத்தடியும் கொண்டு வேட்டையாடித் திரிந்த மனிதன் உணவுக்காகத் தானியச் சாகுபடி முயற்சியில் ஈடுபட்டான். அப்போது அவன் பயிர் சாகுபடி பற்றி ஏதும் அறியாத நிலையில்தான் இருந்தான். இந்நிலையில் நிலத்தில் கிடக்கம் கிழங்குகளைத் தின்பதற்காகப் பன்றிகள் மண்ணைத் தோண்டிக் கிளறிப் புழுதியாக்கியிருப்பதைக் கண்டான். அவ்வாறுப் புழுதியாக்கப்பட்ட இடங்களில் கானவர் மழைக்காலத்தில் தினை விதைத்தனர். அங்ஙனம் விதைத்தத் தினை முளைத்து வளர்ந்து விளைந்தது”⁷ என கானவர்கள் அல்லது குறவர்கள் தினை விதைக்கும் விதம் பற்றி வெ.பெருமாள்சாமி. விளக்குகிறார்.

ஆதி மனிதர்களுக்கு விதைத்தல் என்னும் செயல்பாடு குறித்த அறிதல் ஏதுமின்றித் தரையில் விதைகளைப் போட்டு வந்திருக்கின்றனர். அவற்றைப் பறவைகளும், விலங்குகளும் தின்று வளரவிடாமல் செய்துவிட்டன. மேலும் சிலவற்றை மழை நீர் அடித்துச் செல்லவும் செய்தன. தற்செயலாகவே பன்றிகள் கிளறிய மண்ணில் விதைகளைப் போட்டு வந்திருக்கின்றனர். அவ்விதைகள் முளைத்துப் பலன் தருகின்றன. பின்பு தான் உழுது விதைக்கும் சிந்தனையைப் பெறுகின்றனர் என இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. பன்றிகள் கிளறிய மண்ணில் விதை விதைத்தமையை,

கடுங் கண் கேழல் உழுத பூழி

நல் நாள் வரு பதம் நோக்கி குறவர்

உழாஅது வித்திய பருஉக் குரற் சிறு தினை” (புறம்.176)

என்று பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. கொழுங்கிழங்குத் தெரியும்படி கிடந்த கிழங்குகளைத் தன் இனத்துடன் கூடிய தறுகண்மை கொண்ட பன்றிகள் கிளறின. அவ்வாறுக் கிளறியது உழுதது போலத் தென்பட்டன. அதில் குறவர்கள் சிறுதினையை நல்ல நாள் பார்த்து உழாமலே விதைத்தனர். பெரிய தோகையுடன் சிறுதினை முளைத்து வளர்ந்தன. உழுது விதைத்தல் என்பதும் வழக்கத்தில் இருந்திருக்கிறது என்பதையும் பன்றி கிளறியதால் உழாமல் விதைத்தனர் என்பதையும் உழுது நல்ல நாள் பார்த்து விதைக்கும் வழக்கமும் இருந்தது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. இது போல பிறிதொரு பாடலில்,

“கேழ லுழுதெனக் கிளர்ந்த வெருவை

விளைந்த செறுவிற் றோன்று நாடன்” (ஐங்.269)

என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இப்பாடலிலும் பன்றிகள் கிளறிய மண்ணில் குன்ற நாடன் தினை விதைத்தமைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. ஐவன நெல்லும் தினையும் பயிரிட்டு அது வளர்வதற்கான மழையும் பெய்தமையை,

“கரிபுனம் மயக்கிய வகன்கட் கொல்லை

ஐவனம் வித்தி மையுறக் கவினி

ஈனல் செல்லா வேனற் கிழுமெனக்

கருவி வானந் தலைஇ யாங்கும்” (புறம்.159)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. காட்டை எரித்து வேளாண்மைச் செய்வதற்குரியதாக மாற்றி அக்கொல்லையில் ஐவன நெல்லையும் தினையையும் விதைத்தனர் என்றும் கோடைக் காலத்தில் கதிர் வைக்காதத் தினை வாடிக் கொண்டிருந்தன என்றும் அந்நிலையில் வானம் இடியுடன் மழையைத் தருவித்தன

என்றும் மழை சார்ந்து விதைகள் முளைத்துப் பலன் தருகின்றனவாக இருக்கின்றன என்றும் இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. தினை விதைப்பதற்காக நிலத்தை உழுதனர் என்பதை காணமுடிகிறது.

தினையைப் பாதுகாப்பதும் ஒரு தொழிலாக அன்றைய சூழலில் இருந்திருக்கின்றது. அத்தொழிலில் ஆண்களும், பெண்களும் ஈடுபடுகின்றனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் தினை விதைத்து, அறுவடை செய்தல் முதன்மைத் தொழிலாக இருக்கின்றது. ஆண்களும் தினைப்புனத்திற்குச் சென்று காவல் காக்கின்றனர். தினையைக் காத்தற் பொருட்டு பன்றிகள், யானைகள் போன்றவற்றை வில்லால் வீழ்த்தியும் பறையடித்து விரட்டியும் இருக்கின்றனர். இதனை,

“மலையயல் கலித்த மையார் ஏனல்

துணையின் தீர்ந்த கடுங்கண் யானை

அணையக் கண்ட அங்குடிக் குறவர்

கணையர் கிணையர், கைபுனை கவணர்

விளியர் புறக்குடி யார்க்கும் நாட” (நற்.108)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இளமைந்தர்கள் பறை முழக்கி கிளிகளை விரட்டியதை (நற்.104) பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. தினைப்புனம் காத்தலுக்குப் பெண்களும் அனுப்பப்படுகின்றனர். அப்போது அவர்கள் கவண் வில்லைக் கொண்டு கிளிகளையும், பறவைகளையும் விரட்டுகின்றனர். “சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள், நெல், தினை போன்ற தானியங்களைக் காத்த செய்தி காணப்படுகிறது. தினைப்புனங் காத்தலில் கிளி, குருவி, குருகு போன்றவற்றை விரட்டுவதைப் பெண்கள் தொழிலாகக் கொண்டனர்”⁸ என்கிறார் கே.பி.அழகம்மை.

தலைவி தான் தினைப்புனத்திற்குக் காவலுக்குச் செல்வதாகக் கூறியதை “ஏவல் காவலிடை” (நற்.128) என்ற பாடல்வரியும் தலைவி தினைப்புனம் சென்றமையைத் தாய் கூறுவதாக “சிறு களி கடிகம் சென்றும்” (நற்.288) என்ற

பாடல்வரியும் தட்டையைக் கொண்டு தினைப்புனத்திற் செல்வதை “..... கொடிச்சி அவ்வாய் தட்டையொடு அவணை ஆக என” (நற்.134) என்ற பாடல்வரியும் குறிப்பிடுகின்றது. தினைப்புனம் சென்று காதலனுடன் கவனக் குறைவாக இருந்ததால் கிளிகள் திணையைக் கொய்தன என்று தாய் கூறியதை

“செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவர நீமற்று

எவ்வாய்ச் சென்றனை, அவண்.....” (நற்.147)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. கவண் கல் கொண்டு கிளியோட்டுமாறும் தாய் கூறியதை “தட்டையும் புடைத்தனை கவணையும் தொடுக்க என” (நற்.206) என்ற பாடலடி குறிக்கின்றது. தலைவி பசலை நீக்க வேண்டி வெறியாடல் நிகழ்த்த வேண்டாம் என்றும் மாறாக அவளைத் தினைப்புனத்திற்கு அனுப்பினால் போதும் என்றும் தோழி தாயிடம் கூறியதை

“சிறுதினை வியன்புனங் காப்பின்

பெறுகுவள் மன்னோஎன் தோழிதன் நலனே” (நற்.351)

என்ற பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவி கிளி விரட்டும் காட்சியைப் “பெரும் புனம் கவரும் சிறு கிளி ஓப்பி” (நற்.368) என்ற பாடல்வரியும் பரண் மேல் அமர்ந்து விரட்டுவதை,

“பாவமை இதணம் ஏறிப்பாசினம்

வணர்குரல் சிறுதினை கடிய” (நற்.373)

என்ற பாடல்வரிகளும் குறிப்பிடுகின்றன. தினைப்புனத்தில் தினமும் கிளி விரட்டும் வகையில் தலைவி கூறியதை “இனக்கிளியாம் கடிந்து ஓம்பும் புனத்து அயல்” (கலி.37) என்ற பாடலடியும் தாய் மகனுக்குப் பதிலாக மகளைத் தினை காக்க அனுப்பியதை “சிறுகிளி முரணிய பெருங் குரல் ஏனல் காவல் நீ.....” (நற்.389)

என்ற பாடல்வரியும் விதைத்தத் தினையில் படியும் குருவிகளை ஓட்டுவதை “பரிஇ வித்திய ஏனல் குரிஇ ஒப்புவாள்” (நற்.72) என்ற பாடல்வரியும் சுட்டுகின்றது.

தோழியும் தலைவியும் காவலில் ஈடுபடுவதை “... இவளும் யானும் காவல் கண்ணினம் தினையே” (அகம்.92) என்ற பாடல்வரியும் தோழி கிளி கடிதல் கூறியதை “படிகிளி கடிகம் சேறும்” (குறுந்.198) என்ற பாடல்வரியும் கொடிச்சியாகிய தலைவி கருந்தினைப்புனத்தைக் காவல் புரிவதை,

“பிறங்கு குரல் இறடி காக்கும் புறம் தாழ்

அம் சில் ஒதி அசை இயல், கொடிச்சி” (குறுந்.214)

என்ற பாடல்வரிகளும் குறிப்பிடுகின்றன. பகலில் மட்டுமே தினைகாக்க அனுப்புவதை “தினைகிளி கடிதலின் பகலும் ஒல்லும்” (குறுந்.217) என்ற பாடல்வரி சுட்டுகின்றது. தினைக் காவலுக்குத் தாய் அனுப்பும் போது அதற்கான கருவிகளைக் கொடுத்து அனுப்புகிறாள் என்பதையும் அக்கருவிகள் அக்காலத்திய மேம்பட்ட தொழில்நுட்பத்தை வெளிப்படுத்துவனாக உள்ளன என்பதையும்

“தழலும் தட்டையும் முறியும் தந்து இவை

ஒத்தன நினக்கு” (குறுந்.223)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. தட்டையினை அடித்தும் தழலினைச் சுழற்றியும் கிளி விரட்டுவதை “தழலை வாங்கியும் தட்டை ஒப்பியும்” (அகம்.188) என்ற பாடல்வரியும் கிளி விரட்டும் கருவிகள் குறித்துக் கூறியதை “சிறுதினைப் படு கிளி கடிஇயர் பல்மாண் குளிர்கொள் தட்டை” (அகம்.32) என்ற பாடல்வரியும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. மூங்கில் காடுகளை அழித்து அதில் தினை விதைத்திருக்கின்றனர். அங்கு தினை கொய்ய வரும் கிளிகளைத் தட்டை கொண்டு விரட்டியதை,

“நறுவிரை ஆரம் அறவெறிந்து துழுத

உளைக்குரற் சிறுதினை கவர்தலிற் கிளையமல்

பெருவரை யடுக்கத்து குரீஇ ஒப்பி” (அகம்.388)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. கருவிகள் அற்று தினைப்புனத்தில் கதிரைத் தின்னவரும் யானையினைப் பாடல் பாடி அதை மெய்மறக்கச் செய்து தின்னவிடாமல் செய்கிறாள் குறவனின் மனைவி. இதனை,

“பைதுவரல் அசைவளி யாற்றக் கைபெயரா

ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி

பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாடக்

குரலுங் கொள்ளாது, நிலையினும் பெயராது

படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று....” (அகம்.102)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. குறிஞ்சிப் பண் பாடிய பெண்ணின் குரலில் மயங்கி நின்று சென்று விட்ட யானை குறித்து கூறப்படுகின்றது.

கிளிகள் தலைவியின் குரலுக்குப் பழக்கப்பட்டு அவளது குரலை இசை போன்று கருத ஆரம்பித்தன என்பதை,

“கடுபுன மருங்கில் கலித்த ஏனற்

படுகிளி கடியும் கொடிச்சிகைகக் குளிரே

இசையின் இசையா இன்பா ணித்தே

கிளி அவள் விளி என எழல் ஒல்லா

அதுபுலந்து அழுத கண்ணே சாரல்” (குறுந்.291)

என்ற பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. தலைவி தினைப்புனத்தில் கிளிகள் அதிகமாக இருந்தமையால் தொடர்ந்து சத்தமிடுவதை “கிளி விழி பயிற்றும் வெளில் ஆடு பெருஞ் சினை” (அகம்.12) என்ற பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. கிளி கடிவதற்குத் தலைவி உரிய முறையில் செயலாற்ற மாட்டாள் என்று தாய்

கருதினால் வேறு பெண்களைக் கொண்டு வந்து வேலைக்கு அனுப்புவாள் என்பதை,

“சிறுகிளி கடிதல் தேற்றாள் இவளெனப்

பிறர்த் தந்து நிறுக்குவ ளாயின்” (அகம்.28)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. தலைவன் நினைவால் கிளியை விரட்டாமல் மெய்மறந்திருப்பதைக் “கடிதல் மறப்பித்தாய் ஆயின்” (கலி.50) என்ற பாடல்வரியும் கானங்கோழியால் சிதறிய தினை முளைத்துத் தலைவியின் தினைகாக்கும் பொறுப்பின்மையை வெளிக்காட்டியதை

“செவ்வாய்ச் சிறுகிளி சிதைய வாங்கிப்

பொறைமெலிந் திட்ட பன்புறப் பெருங்குரல்” (அகம்.192)

என்ற பாடல்வரிகளும் குறிக்கின்றன. தலைவன் தலைவியோடு தினைப்புனத்திலிருந்துக் காத்தலை “நம்மொடு சிறுதினை காவல னாகி” (ஐங்.230) என்ற பாடல்வரியும் “செந்தார்க் கிள்ளை நம்மொடு கடிந்தோன்” (அகம்.242) என்ற பாடல்வரியும் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவனோடு சேர்ந்து தோழியும் தலைவியும் கிளி விரட்டியதை “சிறு தினைப் படுகிளி எம்மொடு ஒப்பி” (அகம்.308) என்ற பாடல்வரியும் கூறப்படுகின்றது. தலைவனின் மலையில் தினைக் கதிரைத் தின்னவரும் கிளிகளைக் குறமகள் கடிந்தாள் என்பதை

“பின்னிருங் கூந்த னன்னுதற் குறமகண்

மென்றினை நுவணை யுண்டு தட்டையி

னைவனச் சிறுகிளி கடியு நாட” (ஐங்.285)

என்ற பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் மயில்களைத் திண்ணவிடாமல் குறமகள் பயிர்பாதுகாத்தல் செய்ததை,

“கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குர லேனல்

லடுக்கண் மஞ்ஞை கவரு நாட” (ஐங்.296)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. குறமகளது குரலையும் கிளிகள் தம் குரல் போல் எண்ணிக் கொள்ளும் வகையில் அவளது குரல் இனிமையானது என்று கூறுவதை,

“கொடிச்சி யின்குரல் கிளிசெத்து, தடுக்கத்துப்

பைங்குர லேனற் படர்தருங் கிளியெனக்

காவலுங் கடியுநர் போல்வர்” (ஐங்.289)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தினை அறுவடை செய்தலில் தோழியும் தலைவியும் குடும்பத்தினரும் ஈடுபட்டுள்ளமையை,

“கொயல்தொடங் கினரே கானவர் கொடுங்குரல்

கலவுப்பொறை இறுத்த கோல்தலை இருவி” (நற்.306)

என்ற பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. தலைவி, அவளது தாய் என அனைவரும் இத்தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களாக உள்ளனர். மலை நெல்லை விதைத்த சிறுகுடியினர் அதனுள் வளர்ந்துள்ள களைகளைப் பறித்து எறிவர் என்றும் களை பறித்தல் பணியைச் செய்தவர்கள் பெண்கள் என்றும் கூறியதை

“அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்

பருவிலைக் குளவியொடு பசுமரல் கட்கும்

காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி பசித்தென” (குறுந்.100)

என்ற பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தினைக் கதிர்களைத் தின்ன வரும் யானைகளைக் கவண் கல் கொண்டு தாக்கி விரட்டும் பணியை ஆண்கள் செய்தனர் என்பதை,

“இடியுமிழ் பிரங்கிய விரவுபெயல் நடுநாட்

கொடிவிடு பிருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்

பிடியொடு மேயுஞ் செய்புன் யானை

அடியொதுங் கியக்கங் கேட்ட கானவன்

நெடுவரை ஆசினிப் பணவை யேறி

கடுவிசைக் கவணையிற் கல்கை விடுதலின்

இறுவரை வேங்கையின் ஒள்வீ சிதறி” (கலி.41)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. புன்செய் நிலத்தில் ஆண் யானை பெண் யானையுடன் வந்து தினைக் கதிர்களைத் தின்னத் தொடங்குகின்றது. அவை வரும்போது அவற்றின் காலடிச் சத்தம் கேட்டதும் கானவன் உயர்ந்த பரண் மேல் ஏறி கடுமையான வேகத்துடன் கவண் கல்லை எறிந்தான் எனக் கூறுகின்றது. அக்கல் பலாப்பழத்தை சிதறச் செய்தது எனக் கூறப்பட்டாலும் கவண் கல்லால் யானை விரட்டியடிக்கப்பட்ட நிகழ்வாகவே சித்தரிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலம் சார்ந்த தொழில்களில் தினைப்புனம் காக்கும் தொழிலில் பெண்களை அக்காலத்து மக்கள் ஈடுபடுத்தினர் என்பதையும் தினைப்புனத்தில் விதைத்தலும் அறுவடை செய்தலும் களை பறித்தலுமானத் தொழில்கள் காணப்பட்டாலும் தலைவி, தோழி, தாய் என யாவரும் கிளி விரட்டுதலையும், குருகுப் பறவை விரட்டுவதையும் கானங்கோழி விரட்டுவதையும், மயில்களை விரட்டுவதையும் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் தினை விதைத்தல், அதனைப் பாதுகாத்தலில் ஆண்கள், பெண்கள் ஈடுபட்டனர் என்பதையும் பன்றிகள் கிளறிய மண்ணில் உழுவது நடைபெற்றிருக்கின்றது என்பதையும் பெண்கள் திருமணத்திற்கு முன்பு தினைப்புனம் காத்தலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. தினை விதைத்தல் இன்றையச் சூழலில் அருகி விட்டது. இருப்பினும் மலை சார்ந்தப் பகுதிகளில் நெல், தேயிலை போன்ற பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டு அறுவடை செய்யப்படுகின்றன. புராதனமானப் பயிர்கள் அழிவைச் சந்தித்து வருகின்றன.

2.1.1.1.3 தேனெடுத்தல்

மலைப்பகுதியில் தேனெடுத்தல் என்பது இயல்பானத் தொழிலாகக் கருதத் தக்கதாகின்றது. பழங்காலத்தில் மலையில் தேனெடுத்து அதனைத் தம்

உணவிற்குப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். மலைகளில் தேனீக்களால் தேன் கூடுகளில் தேன் சேகரித்து வைப்பது குறித்து “பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறுந்.3) என்னும் பாடலடிக் குறிப்பிடுகின்றது. தொகுத்தத் தேனினைக் குறவர்கள் எடுத்துப் பயன்படுத்துவர் எனவும் இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. குறவர்கள் தேனெடுத்து உண்பவர்கள் என்பதை “தீம்தேன் கொள்பவர் வாங்குபு புரியும்” (நற்.292) என்ற பாடல்வரியும் மலைப் பகுதியில் கட்டியுள்ளத் தேனினை கண்ணேனி வைத்து எடுத்ததை,

“வானூர் மதியம் வரைசேரின் அவ்வரைத்

தேனின் இறாலென ஏணி இழைத்திருக்குங்

கானகல் நாடன் மகன்” (கலி.39)

என்னும் பாடலடிகளும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் கண் ஏணி வழியாகச் சென்று தேன் எடுத்தலைப் பற்றி மலைபடுகடாம்,

“கலைகை யற்ற காண்பின் நெடுவரை

நிலைபெயன் திட்ட மால்புநெறி யாகப்

பெரும்பய் தொகுத்த தேங்கொள் கொள்ளை” (மலை.315-317)

பாடலடிகளும் கூறுகின்றன. உயர்ந்த மலையில் கூட்டி வைத்திருக்கும் தேனை எடுப்பதற்குக் கண் ஏணி வழியாகச் சென்று தேனீக்கள் சேர்த்து வைத்துள்ள தேனை அழித்துக் கொள்ளையடித்தனர். அதனால் பெரிய பயன் உண்டாகும் என்று ஆரவாரம் ஏற்பட்டது. இவ்வாறு தேனெடுத்தல் என்னும் தொழிலை கானவர்களும் குறவர்களும் மேற்கொண்டனர் என்பதையும் தேன் எடுத்தலுக்காக அவர்கள் கண் ஏணி என்னும் ஏறிச் செல்லும் ஏணியைப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. இன்றைய சூழலிலும் மலைகளில் தேனெடுத்தல் நடைபெறுகின்றது. மலையிலிருந்து வருபவர்களால் மலைத்தேன் என்று நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் விற்கப்படுகின்றது. மலைத்தேன் உண்மையானத் தேன் என்று மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது.

2.1.1.1.4 கிழங்கு பயிரிடுதல் மற்றும் அகழ்தல்

மலைகளில் விளையும் பயிர்களில் முதன்மையானதாகக் கிழங்கு காணப்படுகின்றது. கிழங்கினைப் பயிரிட்டு அதனை அகழ்ந்தெடுத்துப் பயன்படுத்துவர் என்றும் கிழங்கு அகழ்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்றும்

“.....கானவர்

கிழங்ககழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்” (ஐங்.208)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. கானவர்கள் கிழங்கிற்காக அகழ்ந்த குழிகளில் வேங்கைப் பூக்கள் நிறைந்து கிடக்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. முள்ளம்பன்றியின் இறைச்சியைக் கிழங்கோடு பகுத்துத் தருவாள் கொடிச்சி என்பதை “தேம் கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி கிழங்கொடு” (நற்.85) என்னும் பாடல்வரியும் கிழங்கும் தேனும் உணவாகத் தக்க அளவில் அவற்றை அகழ்ந்தெடுத்துப் பயன்படுத்துவர் என்பதை, “கிழங்கு கீழ் வீழ்ந்து தேன் மேல் தூங்கி” (நற்.328) என்னும் பாடலடியும் குறிப்பிடுகின்றது. கீழ் இறங்கிக் கிடக்கும் கிழங்கினையும் மேலே தூங்கிக் கிடக்கும் தேனினையும் எடுத்துப் பயன்படுத்துவர் என்று கூறப்படுகின்றது.

கானவன் உரிமை வைத்து அகழ்ந்துக் கொண்ட பழைய குழியினைத் தோண்டித் தனக்குத் தேவையானக் கிழங்கினைப் பெற்றுக் கொண்டான் என்பதை “பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு” (குறுந்.379) என்னும் பாடல்வரியும் பன்றிகள் கிழங்கினை ஆழ்ந்தெடுக்கும் அக்குழிகளில் கானவர் விதை விதைப்பர் என்பதை “கிழங்ககழ் கேழ லுழுத சிலம்பில்” (ஐங்.270) என்னும் பாடல்வரியும் கூறுகின்றது. பன்றிகள் அகழ்ந்தெடுத்தலை மாந்தர்களின் செயலாகவும் காணமுடிகிறது. “முன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்குமே” (புறம்.109) எனும் பாடலடி கிழங்கெடுத்தலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. பாரியின் பறம்பு

மலையில் கிடைக்கும் உணவுகள் என்றும் குறையாதவை எனக் கூறும் போது மூன்றாவதாக வள்ளிக் கிழங்குகள் குறையாமல் கிடைக்கும் எனவும் கூறப்படுகின்றது. “கொழுங்கிழங்கு மிளிரக் கிண்டி” (புறம்.168) என்னும் பாடலடியும் கிழங்கு அகழ்தல் பற்றிய செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த குறிஞ்சி நிலங்களில் கிழங்கு முக்கிய உணவுப் பயிராக இருத்தலின் அதனை பயிர் செய்தும் அதனை அகழ்ந்தெடுத்துப் பயன்படுத்தியும் வந்தமை விளங்குகின்றது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் இந்நான்கு தொழில்களே முதன்மையாகக் காணப்படும் தொழில்களாகின்றன. வேட்டையாடுதல், தினை விதைத்தல் அதனைப் பாதுகாத்தல், அதனை அறுவடை செய்தல், தேனெடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல் என்பன பொருளாதாரம் சார்ந்தும் உணவுத் தேவை சார்ந்தும் அந்நிலத்தில் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. கானவர்கள், வேடர்கள், குறவர்கள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டாலும் பாலை நிலத்தவர்களும் குறிஞ்சி நிலத்தின் பின்னணியைக் கொண்டவர்கள் ஆதலின் அவர்களின் தொழிலிலும் வேட்டையாடுதல் என்னும் செயல் காணப்படுகின்றது, எயினர்கள் வேட்டையாடுதலினால் கிடைத்த உணவினைப் பகிர்ந்து உண்பதைப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இன்றையச் சூழலில் மலைப்பகுதிகளில் மட்டும் கிழங்குப் பயிரிடப்படுவதில்லை. சமவெளிப் பகுதிகளிலும் கிழங்குப் பயிரிடப்பட்டு விற்பனைச் செய்யப்படுகின்றன.

2.1.1.2 முல்லை நிலத்துத் தொழில்கள்

சமூகப் படிநிலை வளர்ச்சியின் இரண்டாம் கட்டமாக முல்லை நிலத்து மேய்ச்சல் சமூகம் காணப்படுகின்றது. விலங்குகளைப் பழக்கித் தம் தேவைக்குப் பயன்படுத்தியதை எடுத்துரைக்கும் விதமாக மேய்ச்சல் நிலத்தவரின் வாழ்வியல் அமைகின்றது. “பாலையும் பால் பொருட்களையும் நீண்ட நாட்களுக்குச் சேமித்துப் பாதுகாக்க முடியாது. எனவே மனிதன் பால் தரும் விலங்குகளான பசு, எருமை முதலியவற்றைப் பாலுக்காக மந்தையாகத் திரட்டி மேய்த்துப் பாதுகாக்கவும்

அதனால் பாலும் பால்படு பொருள்களும் பெற்றுப் பயன் துய்க்கவும் முற்பட்டான். பசுக்களுடன் எருமைகளையும் ஆடுகளையும் பன்றிகளையும் கூட மந்தையாக வளர்க்கலானான்”⁹ என்று மேய்ச்சல் நிலத்தவர்கள் விலங்குகளைப் பயன்படுத்தி அதன் மூலம் தம் பொருளாதாரச் செயல்பாடுகளையும் உணவுக்கானத் தேவையையும் நிறைவேற்றிக் கொள்வதை வெ.பெருமாள்சாமி விளக்குகிறார்.

மேய்ச்சல் சமூகத்திலிருந்துதான் உடைமைக்கானச் சூழல் ஏற்பட்டது என்றும் உடைமைப் பண்பாட்டின் முதன்மையாகக் கருதப்படும் குடும்பப் பண்பானக் கற்பு என்பதுதான் முல்லை சான்றக் கற்பாகவும் வடிவமைந்திருக்கிறது என்றும் குறிப்பிடுவார் சிலம்பு நா.செல்வராசு. அவர்தம் வாழ்வியலும் அவர்தம் தொழிலும் கால்நடைகளோடு தொடர்புடையவையாக அமைகின்றன. இதிலிருந்து கால்நடைகளைக் கொண்டு அவ்வினத்தவரை அளவிடும் மரபு தோன்றுகின்றது. “ஆயர் குலத்தாலும் குடியாலும் ஒருவரேயெனினும் அவரவர் பேணி வந்த நிரைகளின் காரணமாகக் கோட்டினத்தாயர், கோவினத் தாயர், அல்லது நல்லினத்தாயர், புல்லினத்தாயர் என்னும் மூவகையினராகப் பண்டைக் காலத்தில் அழைக்கப் பெற்றனர். எருமையினம் ஒன்றை மட்டும் உடையவர் கோட்டினத்தாயர் ஆவர். ஆநிரைகளை மட்டும் பேணி வாழ்ந்தவர் கோவினத்தாயர் அல்லது நல்லினத்தாயர் எனப்பெறுவர். ஆட்டினத்தை மட்டும் கொண்டு வாழ்ந்தவர் புல்லினத்தாயர் என அழைக்கப்படுகின்றனர்”¹⁰ எனக் குறிப்பிடுகின்றார் அ.முத்துச்சாமி. இவ்வகையான ஆயர்கள் குறித்து,

“கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே – மீட்டொரான்

போர்புகல் லேற்றுப் பிணரெருத்தில் தத்தபு

தார்போல் தழீஇ யவன்?

இகுளை யி.:தொன்று கண்டை யி.:தொத்தன்

கோவினத் தாயர் மகனன்றே ஓவான்

மறையேற்றின் மேலிரிந் தாடித் துறையம்பி

ஊர்வான்போல் தோன்றுமவன்,

.....

புல்லினத் தாயர் மகனன்றே – புள்ளி” (கலி.103)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. கோட்டினத்து ஆயர் மகன், கோவினத்து ஆயர் மகன், புல்லினத்து ஆயர் மகன் என்பன போன்ற வகைமைகளில் ஆயர்கள் சுட்டப்படுகின்றமையைக் காண முடிகின்றது. எருமைத் திரளை மிகப் பெற்றவன் அல்லவா காளை அடக்காமல் மீளமாட்டான் என்றும் ஆநிரைகளை நிறையப் பெற்ற மகன் அல்லவா ஏறு தழுவுதலை விடமாட்டான் என்றும், ஆட்டினத்தை நிறையப் பெற்ற ஆயர் மகனல்லவா அவன் வலிமை மிக்கவன் என்று கூறுகின்றமையையும் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு மேய்ச்சல் நிலம் சார்ந்தும் அவர்களுடைய கால்நடைகளின் வகைக்கு ஏற்பவும் அவர்களுக்குப் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆயர் என்று மட்டுமில்லாது, இடையர், கோவலர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். முல்லை நிலத்தவர்கள் என்று குறிப்பிடப்படும் இனத்தினர் இன்று சாதியப் பெயர்களால் சுட்டப்படுகின்றனர். இன்றைக்கும் அவர்கள் மேய்ச்சலைத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

2.1.1.2.1 மேய்ச்சல் தொழில்

வேட்டைச் சமூகத்திற்கு அடுத்த நிலையில் மேய்ச்சல் சமூகம் இருந்தது என்று கூறுவதிலிருந்து விலங்குகளைப் பழக்கி அவற்றைத் தம் தேவைக்குப் பயன்படுத்தினர் என்பது தெளிவாகின்றது. அதே வேளையில் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த முல்லை நிலத்து மக்களுக்கு மேய்ச்சல் மட்டுமே தொழில் என்று கூறுவதற்கில்லை. வரகு, தினை, சாமை போன்ற தானியங்களையும் விதைத்து அறுவடை செய்தனர் என்பதையும் பாலினால் கிடைக்கும் தயிர், நெய் போன்றவற்றை பிற நிலங்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்று அதற்குப் பதிலாக வேறு தானியங்களையும் உணவுப் பொருட்களையும் பெற்றனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. மேய்ச்சலையே முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். பல்வேறு

பாடல்கள் அவர்கள் மேய்ச்சல் தொழில் குறித்துக் கூறுவனவாக அமைகின்றன. மழையினால் ஏற்படும் வெள்ளத்தின் தன்மையானது கால்நடைகளை மேய்ப்பதற்கு இடரை ஏற்படுத்தும் ஆகையால் அதனை வெறுத்தனர். இதனை,

“வையகம் பனிப்ப வலனோர் பு வளைஇப்

பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென

ஆர்கலி முனைஇய கொடுங்கோற் கோவலர்

ஏறுடை இனநிரை வேறுபுலம் பரப்பிப்

புலம்பெயர் புலம்பொடு கலங்கிக் கோடல்” (நெடுநல்.1-5)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. கோவலர்கள் வாதையினால் துன்புறுவதை விளக்குகின்றன. இடையர்கள் வருத்தும் கோலை எப்போதும் கையில் வைத்திருந்தனர். மழை நீரால் ஏற்படும் வெள்ளத்தை அவர்கள் வெறுக்கின்றனர். வெள்ளம் வரும் போது தம் கால் நடைகளைக் காக்கும் பொருட்டு வேறு இடத்திற்கு அதாவது மேட்டுப் பகுதிகளுக்குக் கொண்டு சென்று மேய விடுகின்றனர். பழகிய நிலங்களிலிருந்து அவர்கள் விலகிச் செல்வதால் தனிமைத் துயரம் அடைகின்றனர். அதற்குக் காரணமான மழையையும் வெறுக்கின்றனர். இவர்கள் தொழிலில் கோல் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. கால்நடைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்குப் பயன்படும் கோலினைக் கொண்டவர்கள் என்பதாலேயே கோலாயர், கோவலர் எனப்படுகின்றனர். கால்நடைகளைப் பாதுகாக்க எண்ணி கொடும் கோலை வைத்திருந்தனர் என்பதைத்தான் “கொடுங்கோற் கோவலர் பின்நின்று உய்த்தர” (முல்லை.15) என்னும் பாடல்வரி குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் கோவலர்கள் கையில் கொடுங்கோல் கொண்டிருந்ததையும் கல்வியறிவற்றவர்களாக இருந்ததையும்,

“புண்கண் மாலையோடு பொருந்திக் கொடுங்கோல்

கல்லாக் கோவலர் ஊதும்” (அகம்.74)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. கால்நடைத் தொழில் செய்பவர்கள் கல்வி கற்பது இயலாதென்பதே இதில் வெளிப்படும் செய்தியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

பல்வேறு வகையான ஆட்டு மந்தைகளைக் கொண்ட பூழியர் என்போர் இடையர்களில் ஒரு பிரிவினர் எனக் கொள்ளப்படுகின்றனர். “பூழியர்கள் முல்லை நிலத்தவரின் முதன்மைத் தொழிலாகிய கால்நடை மேய்த்தலையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர்”¹¹ என அ.முத்துச்சாமி குறிப்பிடுவார். மரங்கள் அடர்ந்த சோலையினுள் பூழியர் மேய்க்கும் நல்ல நிறத்தையுடைய ஆடுகள் மேய்ந்தன என்பதை,

“மரம் பயில் சோலை மலிய பூழியர்

உருவத் துருவின் நாள் மேயல் ஆரும்” (நற்.192)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. ஆடுகளை மேய்த்தவர்கள் பூழியர்கள் என்பது இதில் கூறப்படுகின்றது.

“.....பூழியர்

சிறுதலை வெள்ளைத் தோடுபரந் தன்ன” (குறுந்.163)

என்னும் பாடலடிகளில் பூழி நாட்டைச் சார்ந்தவர்களான பூழியர்கள் சிறிய தலையையுடைய வெள்ளாட்டுத் தொகுதியைக் கொண்டவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றது. பூழியரது நாட்டின் எல்லைப் பகுதிகளில் கோவலர்கள் தம் பசுக்களை மேய்த்தனர் என்பதை,

“முல்லைகக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்

புல்லுடை வியன்புலம் பல் லா பரப்பிக்

கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறுஉம்

மிதியற் செருப்பிற் பூழியர் கோவே” (பதிந்.21)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. முல்லைப் பூவை தலையில் அணிந்திருக்கும் கோவலர்கள் தம் பசுக்களை புற்கள் நிரம்பிய மேட்டு நிலத்தை

நோக்கிக் மேய்ப்பதற்காகக் கொண்டு சென்றனர் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. மேட்டு நிலமானதும் மேய்ச்சலுக்கான புற்கள் நிரம்பியதுமான பகுதியானதும் பூழியர் நாட்டுக்குச் சொந்தமானது என்று கூறப்படுகின்றது. மேய்ச்சலையே தொழிலாகக் கொண்ட கோவலர்கள் அதற்கான நிலங்களைக் கண்டடைந்து அங்கு செல்கின்றனர் என்பதையும் இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மேய்ச்சலில் தேர்ந்து கொண்ட இடையர்கள் அல்லது ஆயர்கள் தம்மோடு பல்வேறு பொருட்களையும் கொண்டு செல்கின்றனர். நிலையான குடியிருப்பு இன்மையால் சமைத்தலுக்கான பொருட்களையும் தீப்பற்ற வைக்கும் கோலையும் தம்முடன் கொண்டு சென்றனர் என்பதை,

“வானிகுபு சொரிந்த வயங்குபெயல் கடை நாள்

பாணி கொண்ட பல்கால் மெல்லுறி

ஞெலிகோல் கலப்பை அதளொடு சுருக்கிப்

பறிப்புறத்து இட்ட பால்நொடை இடையன்

நுண் பல் துவலை ஒருதிறம் நனைப்பத்

தண்டு கால் வைத்த ஒடுங்குநிலை மடிவிளி

சிறுதலைத் தொழுதி ஏமார்த்து அல்கும்

புறவி னதுவே பொய்யா யாணர்” (நற்.142)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இடையன் மேய்ச்சலுக்குச் செல்லும் போது எத்தகையப் பொருட்களைத் தன்னோடு கொண்டு செல்வான் என்பதையும், ஆட்டு மந்தையை தன் குரலால் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ளான் என்பதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

மழை நாட்களில் இடையர்கள் மழை பெய்யாதவிடத்திற்கு ஆடுகளைக் கொண்டு செல்கின்றனர். அவ்வாறு செல்லும் போது காலிட்டுப் பின்னிய உறி, ஞெலிக்கோல் என்னும் தீக்கடைக்கோல் ஆகியனவற்றை ஒரு தோல்பையில் இட்டுக் கொண்டு அதனை தோளில் சுமந்து கொண்டு செல்கின்றனர்.

நீர்த்திவலைகள் அவன் உடலை நனைக்கும்போது கையில் இருந்த கோலையும் ஒரு காலையும் ஊன்றிக் கொண்டு நாக்கை மடித்து சீழ்க்கை ஒலியெழுப்புகின்றான். அவ்வொலியைக் கேட்ட ஆட்டுக் கூட்டம் வேற்றிடங்களுக்குச் செல்லாது அவ்விடத்திலேயே மேய்கின்றன என்று பாடல் கூறுகின்றது. சீழ்க்கையொலி எழுப்புவதால் மடிவாய் கோவலர் எனவும் இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். இதனை “மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்” (பெரும்பாண்.166) என்ற பாடல்வரி வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு இடையர்கள் ஆடுகளை மேய்த்தனர் என்பதையும் கோவலர்கள், பூழியர் ஆகியோர் தம் கால்நடைகளை மேய்த்து அதன் மூலம் வருவாய் ஈட்டி வந்தனர் என்பதையும் சங்கப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இன்றைக்குக் கால்நடைகள் பல வகையினவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆடுகள், மாடுகள், எருமைகள் எனக் காணப்பட்ட நிலை இன்றும் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும் எருமைகள் இனம் அருகி வருகின்றன. மேய்ச்சல் நிலங்கள் குறைந்து வருவதால் பெரும்பாலும் மாடு மேய்த்தல் காணப்படுவதில்லை. கிராமங்களில் மட்டும் மேய்ச்சலைத் தொழிலாகக் கொண்ட இடையர்கள் காணப்படுகின்றனர்.

2.1.1.2.2 முல்லை நிலத்தில் வேளாண்மை

காடும் காடு சார்ந்த பகுதிகளில் வேளாண்மையும் நடைபெறுகின்றது. இந்த வேளாண்மை என்பது மழையினால் விளையக் கூடியதாக இருக்கின்றது. நீரைத் தேக்கி வைத்து அதனைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மை செய்யும் நிலையானது மருத நிலத்தின் இயல்பாகின்றது. “முல்லை வாழ்வு கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பால், மோர், தயிர் தினை, வரகு, கொள், அவரை என்பன இந்நில உணவுப் பொருட்கள் (மது.271-285, பெரும்பாண்.148-184, மலை.404-420). முல்லை முழுக்க முழுக்கக் கால்நடைபொருளாதாரத்தை மட்டுமே அல்லாமல் புன்செய் வேளாண்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது”¹²

என்று பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகிறார். புன்செய் நில வேளாண்மை என்பது காட்டு வேளாண்மையான முல்லை நிலத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. இந்நிலத்தில் விளையும் பயிர்களாகக் குறிப்பிடப்படும் தினை, வரகு, கொள், அவரை இந்நான்கும் இன்றியமையாதனவாகக் குறிப்பிடப்படுவதை,

“கருங்கால வரகே இருங்கதிர்த் தினையே

சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிள ரவரையோ

டிந்நான் கல்லது உணவு மில்லை” (புறம்.355)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. முல்லை நிலத்தில் விளையும் இந்நான்கல்லது உணவுமில்லை எனக் குறிப்பிடுவதால் சமூக வளர்ச்சி நிலையில் இரண்டாம் கட்டத்தில் நிலைபெற்றிருந்த சமுதாயத்தின் உணவாக இதை முதன்மைப்படுத்தும் சிந்தனை வெளிப்படுகின்றது. பயிரிடுவதிலும் அதனை அறுவடை செய்வதிலும் முல்லை நிலத்து மக்கள் ஈடுபடுவர் என்பதை,

“சிறுதினை கொய்யக் கவ்வை கறுப்பக்

கருங்கால் வரகின் இருங்குரல் புலர

ஆழ்ந்த குழும்பில் திருமணி கிளர்” (மதுரை.271-273)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. முல்லை நிலத்தில் விதை விதைக்கப்பட்டு அது வளர்ந்து முதிர்ந்து நிற்கும் தருவாயை வெளிப்படுத்துவதாக இப்பாடலடிகள் அமைகின்றன. சிறிய தினையுடைய கதிர்கள் அறுவடை செய்யும் பதத்தில் நிற்கின்றது. எள்ளில் பசுமை முற்றியும் வரகில் தாள்கள் கருமையேறியும் காணப்படுகின்றன. முல்லை நிலத்தவர்கள் ஏர் கொண்டு உழுது விதைப்பதை,

“பேருறை தலைஇய பெரும்புலர் வைகறை

ஏரிடம் படுத்த இருமறுப் பூழிப்

புறமாறு பெற்ற பூவல் ஈரத்து,

ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்

வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி

இரலை நன்மான் இனம் பரந் தலைபோல்

கோடுடைத் தலைக்குடை சூடிய வினைஞர்” (அகம்.194)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சிறு தினை விதைப்பதற்காக செம்மண் நிலத்தை இருபுறமும் புழுதி புரண்டு விழும்ப ஏர் கொண்டு உழுகின்றனர். அதில் விதைத்த விதைகள் இறைச்சியைக் கிழித்தது போல மேலெழுந்து வளர்கின்றன. உழவுச் சாலில் முளைத்த விதைகள் நன்கு செழித்திருக்கின்றன. அந்நிலத்தில் வளர்ந்துள்ளச் செடிகளுக்கு நடுவே களைகள் இருப்பதையும் அதனை தலையில் ஓலைக் குடையைக் கவிழ்த்துக் கொண்ட கொல்லை உழவர்கள் பறையை முழக்கியபடி புனத்தினைத் தூய்மை செய்ததையும் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு வரகினை விதைப்பதற்கு நிலத்தைத் தயார் செய்தும் அதில் விதைத்தும் விளைந்து வரும் போது களை பறித்தும் வேளாண்மை செய்வதைக் காணமுடிகிறது. மேலும் வரகினைத் தின்ன வரும் மயில்களை விரட்டும் பெண்கள் குறித்து,

“களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்

கவைக்கதிர் இரும்புறங் கதூஉ உண்ட

குடுமி நெற்றி நெடுமாத் தோகை

காமர் கலவம் பரப்பி ஏமுறக்

கொல்லை யுழவர் கூழ்நிழல் ஒழித்த

வல்இலைக் குருந்தின் வாங்குசினை இருந்து

கிளிகடி மகளிரின் விளிபடப் பயிரும்” (அகம்.194)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. வரகின் கருமை ஏற அதன் முற்றியத் தன்மையை அறிந்து கொண்டு மயில்கள் அதனைத் தின்ன வரும் எனவும் அதனை விரட்டுவதற்குப் பெண்கள் இருந்தனர் எனவும் இப்பாடலடிகளால் உணர

முடிகின்றது. தினைப்புனம் காத்தல் போல வரகு புனத்தையும் பெண்கள் காத்தனர் என்பது இதிலிருந்து வெளிப்படுகின்றது. புல்லிய நிலத்தில் பருத்திச் செடிகள் அடர்ந்திருப்பதையும் பருத்தி பயிரிட்டதையும் “பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும் புன்புலம்.....” (புறம்.324) என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. புன்செய் நிலத்தில் உழவு செய்யும் உழவர்கள் குறித்து,

“வான வரம்ப னென்ப – கானத்துக்

கறங்கிசைச் சிதடி பொரியரைப் பொருந்திய

சிறியிலை வேலம் பெரிய தோன்றும்

புன்புலம் வித்தும் வன்கை வினைஞர்

சீருடைப் பல்பக டொலிப்பப் பூட்டி

நாஞ்சி லாடிய கொழுவழி மருங்கின்

அலங்குகதிர்த் திருமணி பெறாஉம்

அகன்கண் வைப்பின் நாடுகிழ வோனே” (பதிற்.58)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன. காட்டிடத்தில் பொரிந்த அடிமரத்தினையுடைய சிறிய இலைகளையுடைய வேலமரத்தின் மீதிருந்து வரும் ஒலியானது பெருகித் தோன்றுகின்றன. வேலமரங்கள் இருக்கும் அப்புன்புலத்தில் வன்மையான கைகளைக் கொண்ட முல்லை நிலத்து மக்கள் உழவுத் தொழில் செய்தற் பொருட்டுக் கடாக்களை ஏரின் நுகத்தில் பூட்டி உழுகின்றன. அவ்வாறு உழும் போது படைச்சாலில் பொருத்தியுள்ள மணிகள் ஒலிக்கின்றன. புன்புலத்தில் தினை விதைப்பதற்காக உழுகின்றமையைப் பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. கார்காலத்தில் புன்செய் நிலங்களில் ஏர்கள் பாய்கின்றன என்பதை,

“கார் கலத்தன்றாற் புறவே பலவுட

னோர்பரந் தனவாற் புனமே யோர்கலந்து” (ஐங்.417)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மழைக் காலம் வந்து விட்டால் உழவர்கள் புன்செய் நிலத்தில் உழுவதற்குத் தயாராவர் என்பதை இப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. ஏர் உழுதல் என்பது பலரால் செய்யப்படும் பணியாக இருந்திருக்கின்றன. இருப்பினும் நிலம் சிறிய அளவாக இருத்தலால் ஒருவர் மட்டுமே ஏர் ஓட்டினார் எனக் குறிக்க வேண்டியதாயிற்று. இதனை, “ஓர்ஏர் உழவன் போல” (குறுந்.131) என்னும் பாடலடியும் கரம்பாகிய காட்டு நிலத்தில் விளைவனவாக வரகக் கூறப்படுகின்றதை “வெள் வரகு உழுத கொள்ளுடைக் கரம்பை” (பதிற்.75) என்ற பாடலடியும் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றது.

முல்லை நிலத்தினர் உழுது உண்பவர்கள் ஆதலின் உழுதவற்றையும் வீடுகளில் அறுவடை செய்த வரகினைத் திரிப்பதற்கும் அதனை சேமிப்பதற்கும் சாதனங்கள் பயன்படுத்தியதை,

“.....முள்ளுடுத்து

தெழுகா டோங்கிய தொழுவுடை வரைப்பிற்

பிடிக்கணத் தன்ன குதிருடை முன்றிற்

களிற்றுத்தாள் புரையுந் திரிமரப் பந்தர்

குறுஞ்சாட் டுருளையொடு கலப்பைச் சார்த்தி

நெடுஞ்சுவர் பறைந்த புகைகூழ் கொட்டில்” (பெரும்பாண்.184-188)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு முல்லை நிலத்தில் உழவு நடைபெறுவதையும் வரகு, தினை, எள், அவரை போன்ற பயிர்கள் விதைக்கப்படுவதையும் அவை வளர்ந்து அறுவடைக்குத் தயாராவதையும் அந்நிலையில் பறவைகள் அவற்றைக் கொய்ய வருவதையும் அவற்றை விரட்டும் பணியைப் பெண்கள் செய்வதையும் அறிய முடிகிறது. முல்லை நிலத்தில் பயிர் செய்தல் தொழில் நடைபெறுவதையும் அறுவடை முடிந்த பின் வரகு, தினை ஆகியவற்றை குதிரில் இட்டு சேமித்து வைப்பதையும், திரிகை கொண்டு

உடைத்துப் பயன்படுத்துவதையும் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. முல்லை நிலத்து வேளாண்மை என்பது புன்செய் வேளாண்மை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. இன்றைய சூழலிலும் மழை பெய்யும் காலத்தில் மட்டும் காடுகளில் கம்பு, கேழ்வரகு, சாமை போன்ற பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டு அறுவடை செய்யப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட இப்பயிர்கள் இன்று அருகி வருவதைக் காணமுடிகிறது. பெரும்பாலும் பண்பு பயிர்களே பயிரிடப்படுகின்றன.

2.1.1.3 மருத நிலத்துத் தொழில்கள்

வயல் சார்ந்த பகுதிகள் செழித்திருந்தமையால் வேளாண்மை நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன. சமூக வளர்ச்சி நிலையில் மூன்றாம் கட்டமாகக் கூறப்படும் வேளாண்மைச் சமூகத்தில்தான் உடைமை கொள்ளும் மனப்பாங்குத் தோன்றி குடும்பம் போன்ற அமைப்புகள் மறுவடிவமைந்திருக்கின்றன. குழு மணம், பலதாரணம், பல கணவ முறை என்பன மாற்றம் பெற்று ஒரு கணவ முறை கொண்ட குடும்ப அமைப்பு தோன்றுகின்றன. அதனை அடியொற்றியே திருமணம் போன்ற சடங்குகளும், பெண்களுக்குக் கற்பு போன்ற கருத்தியல் சார்ந்த கட்டுப்பாடுகளும் எழுந்திருக்கின்றன. உழவுத்தொழிலை முதன்மையாகக் கொண்ட மக்களில் உழுதுண்போர், உழுவித்துண்போர் என்னும் இரு வகையினர் காணப்படுகின்றனர். உழுதுண்போரே தொழில்களில் ஈடுபடக் கூடியவர்கள் ஆகின்றனர். “முதன் முதலாக உழுவோர் உழுவித்துண்போர் பற்றிய குறிப்புகள் மருத நிலத்திலேயே வருகின்றன. அவர்களது வீடுகள் தொல்பசி அறியாத துளங்கா இருக்கை எனப்படுகின்றன. மருத நிலத்துக்கு ஏனைய நிலத்தவர் வந்து பண்டமாற்றுச் செய்து பொருளைப் பெற்றுச் சென்றனர் என்பதைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. மேலும் மருத நிலத்திலேயே நெல் விவசாயம் செய்யப்பட்டது. எனவே தலைவன் உபரிச் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தவன் என்பது புலப்படுகிறது.”¹³ என்று அம்மன்கிளி முருகதாஸ் குறிப்பிடுகின்றார்.

காலந்தோறும் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் மருதத் திணையின் மக்களைப் பலவாறு உரைக்கின்றன. இறையனார் அகப்பொருள் ‘மக்களின் பெயர்களைக் கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர்’¹⁴ எனக் குறிப்பதாகக் க.சுந்தரபாண்டியன் கூறுகிறார். இவர்களே தொழில்களில் ஈடுபடக் கூடிய குடிகளாகக் கருதப்படுகின்றனர். மேலும் ஊரன், மகிழ்நன் போன்ற உடைமையாளர்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். உழவுத் தொழிலே மருத நிலத்தில் முதன்மையாக இருந்திருக்கின்றது. அதனை அடியொற்றியே உழவுக்கு முதன்மை தரும் போக்கு நிலவியிருக்கின்றது. உழவர்களும் தொழிலைப் பெரிதும் மதித்து வாழ்ந்திருக்கின்றனர். வன்புலத்தை மென்புலமாக்கி அதில் நீர் பாய்ச்சி உழவு செய்தமையையும் காட்டினை எரித்து நாடாக அதாவது விவசாயத்திற்குரிய நிலமாக மாற்றினர் என்பதை,

“காடுகொன்று நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்

பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கி” (பட்டினம்.283-285)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்பாடலிற்கான விளக்கத்தில் திருமாவளவன் காட்டினை அழித்துக் குடிமக்கள் வாழும் பகுதிகளாக்கினான் என்றும் குளம் வெட்டி தண்ணீர் பெருக்கி அதனைக் கொண்டு வேளாண்மையை அதிகப்படுத்தி வளத்தைப் பெருக்கினான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. காட்டினை அழித்து வயலாக்கும் செயலாகவே இதனை கருதமுடிகிறது. குளம் வெட்டுதல் என்பது வயலுக்கானப் பாசன முறையாகவும் திகழ்கின்றது.

மருத நிலத்து உழவர்கள் உழத்தியர் தங்கள் தொழிலில் தொடர்ந்து ஈடுபடுவதைப் பல பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. உழவர்கள் உழுவதற்கானத் தயாரிப்புப் பணிகளில் ஈடுபடுவதையும் உழும் முறைகளையும், உழுத பின் பயிர்

விளைத்தலையும் பயிர்களின் இடையில் களை பறித்தலையும் குறித்ததாக அமைவதை,

“குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சா லுழவர்

நடைநவில் பெரும்பகடு புதவிற் பூட்டிப்

பிடிவா யன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்புமுக முழுக்கொழு மூழ்க வூன்றி

தொடுப்பெறிந் துழுத தளர்படு துடவை

அரிபுகு பொழுதி னிரியல் போகி

வண்ணக் கடம்பி னறுமல ரன்ன

வளரிளம் பிள்ளை தழீஇக் குறுங்காற்

கறையணற் குறும்பூழ் கட்சிச் சேக்கும்

வன்புல மிறந்த பின்றை” (பெரும்பாண்.196-205)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. செஞ்சால் உழவர் என்னும் சொல் உழுவதில் நிறைந்த அனுபவம் பெற்றவர் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. மருத நிலத்தில் உழும் உழவர்கள் சிறப்பிக்கப்படுவது இயல்பாகக் காணப்படுகின்றது. உழவுத் தொழிலில் ஈடுபடும் உழவர்கள் நன்கு நடைபயின்ற எருதுகளைக் கொண்டு நுகத்திற் பூட்டிக் கலப்பையை அழுத்தி உடும்பு முகம் போன்று கொழு மறையும்படி ஆழமாக உழுகின்றனர். களை கொத்தும் கருவி கொண்டு களையினைக் களைந்துச் சுத்தப்படுத்துகின்றனர். பயிர்கள் அறுவடைக்குத் தயாரான பின் ஆரவாரத்துடன் அறுவடை செய்கின்றனர். அறுவடையின் போது அவர்கள் எழுப்பும் ஆரவாரத்திற்குப் பறவைகள் அஞ்சுகின்றன. பயிர்கள் செழித்து வளர்ந்ததும் அதனை அறுவடை செய்யும் போது பெரும் சத்தமெழுப்புவர் என்பதையும் நெல் பயிரிடும் போது நாற்று நடுவர் என்பதையும் காணமுடிகிறது.

“.....மென்றோல்

மிதியுலைக் கொல்லன் முறிகொடிற் றன்ன
கவைத்தா ளலவன் அளற்றளை சிதையப்
பைஞ்சாய் கொன்ற மண்படு மருப்பிற்
காரேறு பொருத கண்ணகன் செறுவின்
உழாஅ நுண்டொளி நிரவிய வினைஞர்

முடிநா றழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்” (பெரும்பாண்.206-212)

என்னும் பாடலடிகள் முடிநாற்றைத் தூக்கி நிலத்தில் போட்டு அதனைக் கொல்லன் துருத்தி போன்ற கால்களைக் கொண்ட காளைகளால் நண்டின் வளைகள் சிதையவும், பசுமையானக் கோரைகள் அழுந்த காரேறுகள் நடத்தப்பட்டும் சேறாகிய வயலில் உழவர்கள் தம் கால்களால் மிதித்தும் சேற்றைச் சமப்படுத்தினர். இவ்வாறு உழுது நாற்றுகளை நட்டனர். ஆண் பெண் இருபாலரும் நடவில் ஈடுபடுவதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை, “....நின் நடுநரொடு சேறி ஆயின்...” (நற்.60) என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது. மென்புலமான வயல்களில் பணி புரியும் உழவர்கள் “மென்புலத்து வயல் உழவர்” (புறம்.395) என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். அறுவடை முடித்த உழவர்கள் நெற்போரின் மீது கடாவிடுவதை,

“தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய

நீர்குழ் வியன்களம் பொலியப் போர்பழித்து

கள்ளார் களமர் பகடுதலை மாற்றிக்

கடுங்காற் றெறியப் போகிய துரும்புஉடன்

காயற் சிறுதடி கண்கெடப் பாய்தலின்” (அகம்.366)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கம் தருகின்றன. மருத மரத்தின் அருகே உள்ள நெற்களத்தில் அறுவடை செய்த நெல்லினைப் பொலிவு பெறும் அளவிற்கு கதிரின் போரினைப் பிரித்துப் போட்டனர். பின்பு அதன் மீது காளைகளை விட்டு

போரடித்தனர். அவ்வாறு போரடித்த நெல்லைத் தூற்றினர். தூற்றும் போது துரும்புகள் பறந்து சென்று உமணர் விளைவித்த உப்பின் மேல் விழுந்திருக்கின்றன. அந்நிலையில் அவர்கள் உழவர்களுடன் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்திருக்கின்றனர். அக்காலத்தில் அருகருகே நெய்தல் நிலமும், மருத நிலமும் இருந்தமையால் நெல்தாது பறந்து சென்று உமணர்களுக்கு இடர் ஏற்படுத்தியது என்பன போன்ற கருத்துக்களை மேற்காண் பாடல்வழி அறியமுடிகிறது.

நெல் தூற்றும் இடம் நெற்களம் எனப்படுகின்றது. உழவர்கள் நெல் அறுவடை செய்வதை “கழனி உழவர் சூட்டொடு தொகுக்கும்” (புறம்.13) என்னும் பாடலடிக் கூறுகிறது. ஏரோட்டி விளைந்த வயல் பற்றிய சித்திரத்தை,

“ஏர்பரந்த வய னீர்பரந்த செறுவின்

நென்மலிந்த மனைப் பொன்மலிந்தமறுகிற்

படுவண் டார்க்கும் பன்மலர்க் காவின்” (புறம்.338)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. ஏரினால் உழப்பட்டப் பரந்த விரிந்த நிலப்பகுதிகளில் நீர் நிறைந்தும் பாத்திகளில் நீர் நிரம்பியும் வயல்களில் நெல் நிறைந்தும் விளங்குகின்றன. வயல்களில் ஏர் உழப்படுவதையும் நெல் பயிரிடுவதையும் அறுவடை செய்து அவற்றை வீட்டிற்கு கொணர்ந்துச் சேமித்து வைத்தலையும் அறிய முடிகிறது. சிறுகுடி வாணன் என்னும் நிலவுடைமையாளனின் வயலில் நெல் பயிரிடப்பட்டு அதனை உழவர்கள் காவல் செய்வது குறித்து,

“வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை

புள்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் ஓப்பும்

காய்நெற் படப்பை வாணன் சிறுகுடி” (அகம்.204).

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பாடலில் நெல் அரியும் உழவர் என்று அறுவடை செய்யும் உழவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் அறுவடை

செய்வதும் உழவு செய்வதும் மட்டுமின்றி நெல் முற்றி வரும் போது அதனைப் பறவைகளிடமிருந்துக் காக்கும் பணியையும் செய்கின்றனர். ஒலி எழுப்பிப் பறை அடித்துப் பறவைகளை விரட்டுகின்றனர். அக்காலத்து உடைமையாளர்களிடம் பணி செய்தவர்கள் உழுதுண்போராகவும், உழுவித்துண்போராகவும் இருந்தமையைப் புலப்படுத்துகின்றது. நெல்லை விளைவிப்பது போல அக்காலத்தில் கரும்பினையும் விளைவித்தனர் என்பதை,

“கரும்பல்லது காடறியாப்

பெருந்தண்பணை பாழாக” (புறம்.16)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. மருத நிலம் கரும்பு அல்லாது வேறு பயிர்கள் அறியாத நிலம் என்றும் அந்நிலம் பாழாகுமாறுத் தீயிட்டு எரித்தனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

“ஆடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும்

நாடெனப் படுவது நினதே யத்தை” (புறம்.35)

என்னும் பாடலடிகளிலும் வேலின் தொகுதி போல கரும்பு அசையும் நிலை கூறப்படுகின்றது. கரும்பினை தேவ லோகத்தினின்றும் கொண்டு வந்ததாகக் கூறப்படும் தொன்மக் கதை குறித்து,

“அமரர்ப் பேணியு மாவுதி யருந்தியும்

அரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவண்ட் டந்தும்

நீரக விருக்கை யாழி சூட்டிய

தொன் னிலை மரபினின் முன்னோர் போல” (புறம்.99)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தேவலோகத்தினின்றும் கரும்பினைக் கொண்டு வந்து தந்தவர் கோவிலூர் எறிந்தான் என்று புலவர் பாடுகின்றார். கரும்பு வேற்று மாநிலத்திலிருந்தோ, நாட்டிலிருந்தோ அக்காலத்தில் தமிழகத்திற்கு வந்திருக்கக் கூடும். படையெடுப்பின் போது கரும்பினைக் கொண்டு வந்திருக்கக்

கூடும். இருப்பினும் அதனை தேவருலகத்திலிருந்து வந்ததாக மிகைப்படுத்திக் கூறுவதன் மூலம் அதன் பெருமையை புலவர் பறைசாற்றுகிறார். கரும்பும் பரவலாக பயிரிடப்படுகிறது என்பதை இதன்வழி அறிய முடிகிறது. கரும்பு நட்டப் பாத்திகளில் காணப்படும் நெய்தற் பூக்கள் எருமைக் கூட்டத்தினைக் கரும்பினைத் தின்ன விடாமல் எருமைக் கூட்டத்தினைத் தடுத்துக் கொண்டிருப்பதை,

“தொறுத்தவயல் லாரல்பிறழ்நவும்

ஏறுபொருதசெறு வழாதுவித்துநவும்

கரும்பின் பாத்திப் பூத்த நெய்தல்

இருங்க ணெருமையி னிரைதடுக் குநவும்” (பதிற்.13)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கரும்பு பயிரிடப்பட்டு அவற்றை காத்தற் பொருட்டு பணியாட்கள் இன்மையால் நெய்தற் பூக்கள் வளர்ந்து அவற்றைக் காக்கின்றது என்றும் எருமையினைக் கரும்பினை நோக்கிப் போக விடாமல் நெய்தற் பூக்கள் தடுத்துக் கொண்டிருக்கும் என்றும் இயற்கையானச் சூழல் குறித்துக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. நெல் அறுவடை செய்த பின்னர் கரும்பு அறுவடை செய்தனர் என்பதை,

“குன்றுதலை மணந்த புன்புல வைப்பும்

கால மன்றியுங் கரும்பறுத்து தொழியா

தரிகா லவித்து பலபூ விழவிற்” (பதிற்.30)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மிகுதியாகக் கரும்பு பயிரிடப்பட்டமையினால் அதனை எளிதில் அறுத்து ஒழிக்கமுடியாது. கரும்பு முற்றாத காலத்திலும் கரும்பினை அறுவடை செய்வர். இதன்மூலம் கரும்பு பயிரிட்டு அதன் முதிர்வு காலம் வரை அதன் அறுவடையும் தொடர்கிறது என்பதை உணர முடிகிறது.

இவ்வாறாக மருத நிலத்தில் முதன்மையானத் தொழிலாக உழவுத் தொழில் காணப்பட்டது என்றும் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் உழவர்களும்

உழுத்தியுமாவர் என்றும் நெல் விதைத்தல், அறுவடை செய்தல், களை பறித்தல் என்பன போன்ற தொழில்கள் காணப்பட்டன என்றும் நெல்லிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதனை விளைவித்தனர். கரும்பினையும் பரவலாகப் பயிரிட்டு அறுவடை செய்துள்ளனர் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உழுவுத் தொழில் குறித்த பல்வேறு பதிவுகளில் உழுவு செய்பவர்கள் ஓரேர் உழவன் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இச்சொல் சிறிய அளவு நிலத்தினை உழுவதைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.. உழுவுத் தொழில் இன்றும் நடைபெறக் கூடியதாகவே இருக்கிறது. உழுவுத் தொழில் பெரும்பாலும் ஆற்றுப் பாசனத்தைக் கொண்டு நடைபெறுகின்றன. கிணறுகள், கண்மாய்கள் ஆகிய நீர்நிலைகள் மூலமாகவும் விவசாயம் நடைபெறுகின்றன. இயந்திரங்கள், கருவிகள் ஆகியவற்றின் மூலம் மூன்று மாதத்திற்கொருமுறை அறுவடை செய்யும் வகையில் விவசாயம் நடைபெற்று வருகின்றன. வயல்கள் அழிந்து வருகின்றமையால் விவசாயத்தில் ஈடுபடுவதும் குறைந்து வருகின்றது.

2.1.1.4 நெய்தல்நிலக் குடிகளும் தொழில்களும்

கடலினைச் சார்ந்துள்ளப் பகுதிகள் நெய்தல் நிலப்பகுதிகள் எனப்படுகின்றன. கடலினுள் மூழ்கி முத்தெடுத்தல் முதல் மீன் பிடித்து விற்பல், மீனை கருவாடாக்கி விற்பல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். மீன் பிடித்தல் முதன்மையானத் தொழிலாக இருந்தது. உப்பு விளைவித்தலிலும் பரதவ மக்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். உப்பினை வாங்கி விற்பவர்கள் உமணர் எனப்படுகின்றனர். இந்நிலத்தின் குடிகள் பரதவர், நுளையர், திமிலர் என வகைப்படுகின்றனர். இருப்பினும் பரதவர் என்ற பெயரே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. “நெய்தல் நில மருவிய குலப்பெயரால் பரதவர், நுளையர், திமிலர் என ஆண்களைக் குறிக்கும் பெயர்களில் முதலாவதான பரதவர் என்ற பெயர் மட்டுமே சங்க இலக்கியத்தில் பல்கி வழங்கப்பட்டுள்ளது”¹⁵ எனக் குறித்தாலும், உமணர் என்ற பெயரும் பல்கி வழங்கப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

“பரதவர் நுளையரோடு ப.நியர் திமிலர் சாலர்

கருதிய கடலர் கோலக் கழியரே நெய்தல் மாக்கள்

விரவிய பரத்திமேவு நுளைச்சியே அளத்தி நீண்டு

பெருகிய கடற்பிணவே நெய்தலிற் பெண்ணின் நாமம்” (சூ.நி.சூ.72)

என்னும் சூடாமணி நிகண்டு பாடல் பரதவர்களின் பெயர் வழக்குக் குறித்துத் தெரிவிக்கின்றது. ஆண்களோடு பெண்களும் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளமையை நெய்தல் நிலத்தின் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மீன் பிடித்தலே முதன்மையானத் தொழிலாக விளங்குகின்றது. பரதவர்கள் இன்றும் மீனவர்கள் என்றும் பரதவர்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

2.1.1.4.1 மீன் பிடித்தல்

கடலில் சென்று மீன் பிடித்தலில் ஈடுபட்டவர்கள் பெரும்பாலும் பரதவர்களே ஆவர். அவர்தம் உடற்றிறம் அதற்குத் தகுந்தாற் போன்று வலிமையுடன் காணப்பட்டதாகப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. “நுளையர், வலையர் என்ற சொற்களால் சுட்டப்பட்ட பரதவர்கள் கடற்கரைப் பகுதிகளில் கடலில் தொழில் புரிந்து வாழ்ந்தார்கள். திமில் என்றழைக்கப்பட்டப் படகுகளில் இரவில் சென்று வலைவீசி மீன் பிடித்து விடியலில் கரை சேர்த்தார்கள். பிடித்த மீன்களைக் கூறுகட்டி விற்பார்கள். பரதவப் பெண்கள் கூடைகளில் சுமந்துச் சென்று தெருக்களில் விற்பார்கள். மீன் பிடித்ததலை புலவர்கள் மீன் வேட்டம் என்று வேட்டைத் தொழிலாகவே குறிப்பிட்டார்கள்”¹⁶ என்று ராஜ்கௌதமன் மீன்பிடித்து வாழும் பரதவர்களின் திறன்பற்றியும் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

வன்தொழில் புரியும் இளைஞர்கள் வேட்டைக்குச் செல்வது போல கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்று இறால் மீனையும் வேறு பல மீன்களையும் பிடித்துக் குவிப்பர் என்று கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“துய்த்தலை இறவொடு தொகைமீன் பெநீஇயர்

வரிவலைப் பரதவர் கருவினைச் சிறாஅர்
மரன்மேற் கொண்டு மான்கணந் தகைமார்
வெந்திறல் இளையவர் வேட்டெழுந் தாங்குத்
திமில்மேறெ காண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி
வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி
நிணம்பெய் தோணியர் இகுமணல் இழிதரும்
பெருங்கழிப் பாக்கம்” (நற்.111)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மீன்களைத் துண்டங்களாக்கித் தங்கள் பாக்கத்துக்குத் திரும்புகின்றனர். மீன்பிடித்தலில் இளைஞர்களே பெரிதும் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதாக வெந்திறல் இளையவர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. பரதவர்கள் கடலில் உள்ள மீனை உளி எறிந்துப் பிடித்தனர் என்பதை,

“குறியிறைக் குரம்பைக் கொலைவெம் பரதவர்

எறியுளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்

புண்ணுமிழ் குருதி புலவுக்கடல் மறுப்பட” (அகம்.210)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. கடலில் எறிந்த உளி மீனின் மீது பட்டவுடன் மீனின் உடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட குருதி கடல் நீரை வேறுபடுத்திக் காட்டியது எனக் குறிப்பிடுகின்றது. பரதவர்கள் வலிமையானவர்கள் என்பதை,

“திண்திமில் வன்பரதவர்

வெப்புடைய மட்டு உண்டு

தண்குரவைச் சீர்தூக்குந்து” (புறம்.23)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மீன் பிடித்த மகிழ்ச்சியைக் குடித்துக் குரவைக் கூத்தாடிக் கொண்டாடுவார்கள் எனக் கூறப்படுகின்றது. கட்டுக்கடங்காத மீன்களைத் தீப்பந்தம் காட்டி குறிபார்த்து எறிந்தமையை,

“கயிறுகடை யாத்த கடுநடை எறிஉளித

திண்திமில் பரதவர் ஒண்குடர்க் கொளீஇ” (நற்.388)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தூண்டில் கொண்டு மீன் பிடித்து அதனை கடற்கரைக்குக் கொண்டு வந்தனர் என்பதை

“கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுந்திமில் பரதவர்

வாங்குவிசைத் தூண்டில் ஊங்குங் காகி” (நற்.199)

என்னும் பாடல்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. காலை முழுவதும் மீன் கிடைக்காத விரக்தியில் இருக்கும் போது மாலையில் கிடைக்கும் மீனை விரைவாகப் பிடித்துக் குவிக்கத் தொடங்குவர் என்பதை,

“நெடுங்கடல் அலைத்த கொடுந்திமில் பரதவர்

கொழுமீன் கொள்ளை அழிமணல் குவைஇ” (நற்.175)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கடலில் எப்போதும் மீன்கள் கிடைத்துக் கொண்டிருக்காது என்பதைக் கூறுவதாக இப்பாடலடிகள் காணப்படுகின்றன. எறி உளி கொண்டு சுறா மீன்களைப் பிடிப்பதில் ஆர்வமுடன் இருந்தனர் என்பதை,

“கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறியுளி

முகம்பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன்காழ்

தாங்குஅரு நீர்ச்சுரத்து எறிந்து வாங்குவிசைக்

கொடுந்திமிறு பரதவர் கோட்டுமீன் எறிய” (குறுந்.304)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. வலைகளுடன் கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடித்து வருவதை,

“வடிக்கதிர் திரித்த வன்ஞாண் பெருவலை

இடிக்குரல் புணரிப் பெளவத் திடுமார்

நிறையப் பெய்த அம்பி காழோர்

சிறையருங் களிற்றிற் பரதவர் ஓய்யும்” (நற்.74)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பரதவர்கள் நன்கு முறுக்கப்பட்டக் கயிற்றினைக் கொண்டு பெரிய வலையினை அலைகள் முழங்கும் கடலில் ஏற்றப்பட்டத் தோணியில் போட்டுக் கொண்டு பரதவர்கள் மீன் பிடிக்கச் செல்வர் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மீன் பிடிப்பதற்கான நேரத்தைக் கணக்கிட்டுப் புன்னை மரத்தினடியில் வலையைச் சிக்கெடுத்துக் காத்திருப்பர் என்பதை,

“கானல்அம் சிறுகுடிக் கடல்மேம் பரதவர்

நீன்றப் புன்னைக் கொழுநிழ லசைஇத்

தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி

யங்கண் அரில்வலை உணக்குந் துறைவனொடு” (நற்.4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. கடலில் சென்று வந்த பின்பு வலைகள் முறுக்கிக் கொண்டு சிக்காகி விடும். முறுக்குண்ட வலையை சரி செய்யும் பணியைப் பரதவர்கள் மேற்கொண்டனர் என்பதையும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இரவு நேரத்தில் சுறாமீன் இயங்கும் இடத்தை அறிந்து அவ்விடத்தில் விளக்குகளைக் கொண்டு மீன் வேட்டையில் ஈடுபட்டனர் என்பதை,

“கணைக்கான் மாமலர் காப்ப மல்குகழித்

துணைச்சுறா வழங்கலும் வழங்கும் ஆயிடை

எல்லிமிழ் பனிக்கடல் மல்குசுடர்க் கொளீஇ

எமரும் வேட்டம் புக்கனர்” (நற்.67)

என்னும் பாடல்வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. கடலில் வலைவீசி மீன் பிடித்துக் கரைக்குக் கொண்டு வருவதை,

“.....திண்டிமில்

எல்லுத்தொழின் மடுத்த வல்வினைப் பரதவர்

கூர்வளிக் கடுவிசை மாண்டலிற் பாய்ந்துடன்

கோட்சுறாக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை

தண்கடல் அசைவளி எறிதொறும் வினைவிட்டு

முன்றிற் றாழை தூங்கும்” (அகம்.340)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பரதவர்கள் வலிமை பொருந்திய படகில் சென்று பகலிலேயே மீன் வேட்டையாடுகின்றனர். உளி கொண்டு மிக்க விசையாக எறிந்து சுறாமீன்களைக் காயப்படுத்துகின்றனர். இக்காரணத்தால் சுறாமீன்கள் வலைகளைக் கிழிக்கின்றன. மீன்பிடி வலைகளை வீட்டின் முன் உலர்த்தி அவற்றை சரி செய்கின்றனர். இதன் மூலம் கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்று வரும் போது வலைகள் சேதமுறுவதையும் அவற்றை மீண்டும் சரிசெய்து பயன்படுத்தினர் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. வலையைக்கிழித்து நாசம் செய்தச் சுறாவை அடுத்த நாள் விரட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு வருவதை,

“.....செங்கால்

கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போகிய

கோட்குறாக் குறித்த முன்பொடு

வேட்டம் வாயாது எமர்வரலரே” (நற்.215)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அழகிய வலையினை அதன் கோலையும் வளைந்த அடிப்பகுதியையும் சிதைத்து அறுத்துக் கொண்டு சென்றச் சுறாமீனைப் பரதவர்கள் வேட்டையாடுகின்றனர். அதனை வேட்டையாடாமல் கரைக்குத் திரும்பமாட்டார்கள் என்றும் பாடல் கூறுகின்றது. வலையை அறுத்த மீனை மீண்டும் சென்று வேட்டையாடும் வன்மையை இதன் வழி உணர முடிகிறது.

இவ்வாறு பரதவர்கள் மீன்பிடித்தொழிலில் இறா, சுறா முதலிய பல்வேறு மீன்களை இரவிலும், பகலிலும் பிடித்திருக்கின்றனர். உளி கொண்டு எறிந்தும் வலை விரித்தும் பிடித்திருக்கின்றனர். அக்காலத்துக் கடலில் மீன் பிடித்தலை முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்ட பரதவர்கள் சிதைந்த வலையினை வீட்டு முற்றத்தில் இட்டு சரி செய்திருக்கின்றனர். நவீன படகுகள், வலைகள், மீன்பிடிக்கருவிகள் கொண்டு இன்றைய சூழலிலும் மீன்பிடித்தொழில் நடைபெற்று

வருகின்றன. கடலோரத்தில் வசிக்கின்ற மக்கள் பெரும்பாலும் மீன் பிடித்தலில் ஈடுபடுகின்றனர்.

2.1.1.4.2 உப்பு விளைவித்தல்

கடலில் இருந்து உப்பு எடுத்தல் பழமையானத் தொழிலாகின்றது. பரதவர்களே உப்பு எடுத்தலிலும் ஈடுபட்டனர் எனினும் அவர்களிடம் உப்பை வாங்கி அதனை விற்பவர்கள் உமணர்கள் ஆகின்றனர். கடலில் தண்ணீரைப் பாத்தி கட்டிக் காய வைத்து உப்பு எடுப்பதைப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. வெண்ணெல்லுக்கு மாற்றாக உப்பினைப் பெற்றனர். “உப்பங்கழிகளில் பரதவர் உண்டாக்கிய உப்பை மொத்தமாகத் தங்கள் மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றி ஊர்களில் நெல்லுக்கு மாற்றாக விற்று வாழ்ந்தது அவர்களின் மொத்த வாழ்க்கை”¹⁷ என்று உப்பு எடுத்தலையும் அதனை வாங்கி உமணர்கள் விற்பதையும் குறித்து ராஜ்கௌதமன் குறிப்பிடுகிறார். உப்பு எடுத்தலைத் தொழிலாகக் கடற்கரையில் வாழும் மக்கள் மேற்கொண்டனர். அதனை வாங்கி விற்பவர்கள் பொதுவாக உமணர்களாக இருந்தனர்.

உப்பு விளைவித்தலை மேற்கொண்ட பரதவர்கள் மழை பெய்தால் நெல் விளைவிப்பதும், மழையின்றி காயும் போது வெண் உப்பு விளைவிப்பதையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். இங்கு மழை பெய்தாலும் பொய்த்தாலும் விளைச்சல் உண்டு என்ற பொருளில் கூறப்படுவதை,

“பெயினே விடுமான் உளையினம் வெறுப்பத் தோன்றி

இருங்கதிர் நெல்லின் யாணர் ஆ.தே

வறப்பின் மாநீர் முண்டகந் தாஅய்ச் சேறுபுலர்ந்து

இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளுப்பு விளையும்” (நற்.311)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிக்காட்டுகின்றன. உப்பினைச் சிறு சிறு பாத்திகளில் நீரைப் பாய்ச்சி எடுப்பர் என்பதை,

“நேர்கண் சிறுதடி நீரின் மாற்றி

வானம் வேண்டா உழவினெம்

கானலஞ் சிறுகுடிச் சேர்ந்தனை செலினே” (நற்.254)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. நேரிய முறையில் செய்யப்பட்ட உப்புப் பாத்திகளில் கடல் நீரைப் பாய்ச்சி உப்பு விளைவிக்கின்றனர். மழை நீரை எதிர்பாராது செய்யும் வேளாண்மை இதுவாகும் எனக் கூறப்படுகின்றன. உழாது விளைவிக்கும் உழவர்களாக உப்பு விளைவிக்கும் பரதவர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இதனை,

“உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்

ஒகை உமணர் வருபத நோக்கி” (நற்.331)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. உப்பை விளைவித்து வைத்து விட்டு உப்பு வணிகர்களான உமணர்களை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பர் என்று கூறுவதையும் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு நெய்தல் நிலத்தின் குடிகளான பரதவர்கள் உப்பு விளைவித்தலை மேற்கொண்டு அதன் மூலம் வருவாய் ஈட்டும் வழிகளைப் பெறுகின்றனர். உப்பு விளைவிக்கும் பரதவர்கள் உழாத உழவர்கள் என்றும் உப்பு விளைவித்தல் மழையை எதிர்பாராமல் செய்யும் வேளாண்மை என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உப்பு விளைவித்தல் தூத்துக்குடி போன்ற கடல் சூழ்ந்த பகுதிகளில் இன்று நவீன வசதிகளைக் கொண்டு விளைவிக்கப்படுகின்றன. இயந்திரங்களால் சுத்தத் செய்யப்பட்ட உப்பானது பல்வேறு நிறுவனங்களின் பெயர்களால் விற்பனை செய்யப்படுகின்றன.

2.1.1.4.3 முத்துக்குளித்தல்

கடல் சார்ந்து வாழ்ந்த மக்கள் முத்துக்குளித்தலிலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். விலையுயர்ந்த முத்துக்களைச் சிப்பிகளிலிருந்துப் பெறுவதை,

“.....மீண்டுநீர்

முத்துப்படு பரப்பிற் கொற்கை முன்றுறைச்

சிறுபா சடைய செப்பூர் நெய்தல்” (நற்.23)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. கொற்கை என்னும் துறைமுகத்தின் கழிமுகத்தில் நெய்தல் குடிகள் முத்துக்குளித்தலில் ஈடுபடுவர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. கொற்கைத் துறைமுகத்தில் முத்துக்குளித்தல் நடைபெறுவதையும் இத்துறைமுகத்தில் கடலிலுள் இருந்து எடுக்கப்படும் முத்தைப் போன்ற பற்களைக் கொண்டவள் தலைவி என்று சிறப்பிக்கப்படுவதை,

“அலங்சிதழ் நெய்தற் கொற்கை முன்றுறை

யிலங்குமுத்து துறைக்கும் மெயிறுகெழு துவர்வாய்” (ஐங்.185)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன் மூலம் இத்துறைமுகத்தில் முத்து எடுக்கப்படும் என்பது வெளிப்படுகின்றது. முழங்கும் கடல் அலையில் அடித்துக் கொண்டு கரையில் தள்ளப்படும் சிப்பிகளில் முத்துக்கள் மணலோடு சேர்ந்து மின்னும் என்று கூறப்படுகின்றது. இதனை

“.....முழங்குகடற்

நிரைதரு முத்தம் வெண்மணல் லிமைக்கும்” (ஐங்.105)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. “இவர்திரை தந்த ஈங்கதிர் முத்தம்” (அகம்.130) என்ற பாடலடியிலும் கடற்கரையில் கொண்டு வரப்படும் சிப்பிகளின் முத்துக்கள் மணலில் சிதறிக் கிடக்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு கடற்கரைத் துறைமுகங்களில் முத்துக்கள் எடுக்கப்படுவது உணர்த்தப்படுகின்றது. சங்குகளில் முத்துக்கள் இருப்பதையும் அதனை வாரிக் கொண்டு வரும் பரதவர்கள் கொடுஞ்சுறாக்களின் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிப்பதற்கு அவற்றை மந்திரத்தால் கட்டுவர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“துணைபுணர்ந் தெழுதரும் தூநிற வலம்புரி

இணைதிரள் மருப்பாக எறிவளி பாகனா” (கலி.135)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. வலம்புரிச் சங்கினை அரிந்து வருவர் என்றும் அதனுள் முத்துக்கள் கிடைக்கும் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“.....விரிதிரைக்

கண்திரள் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்த்

தேன்இமிர் அகன்கரைப் பகுக்குங்

கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன் நமக்கே” (அகம்.280)

என்னும் பாடலடிகளில் பரந்த கடலில் திரண்ட வடிவினையுடைய முத்துக்களை வாரிக் கொண்டு வருவர் என்றும் அம்முத்துக்களை ஊரில் உள்ளவர்களோடுப் பகிர்ந்து கொள்வர் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் முத்தெடுத்தல் என்னும் தொழில் நடைபெற்றன என்பதையும் முத்தெடுப்பது குறித்த நேரடியானப் பதிவுகள் இல்லை எனினும் முத்தை வாரிக் கொண்டு வரும் அளவிற்குச் சாதாரணமாக முத்துக்கள் கிடைத்தன என்பதையும் அறியமுடிகிறது. முத்துக்கள் விலையுயர்ந்தனவாகவும் அவற்றைக் கொண்டு அணிமணிகள் செய்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு நான்கு நிலங்களிலும் நடைபெறும் தொழில்கள் குறித்துச் சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது. இத்தொழில்கள் அடிப்படையில் வருவாய்க்காகவும், உணவுத் தேவைக்காகவும் நடைபெற்றன என்பதையும் உற்பத்தியிலும் உழைப்பிலும் ஈடுபட்டவர்கள் அதன் மூலம் வாழ்க்கையைக் கட்டமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதையும் காணமுடிகிறது.

பண்பாட்டு அமைப்பில் உழைப்பு என்பது தொடர்ந்து நிகழ்த்தப்படும் பண்பாட்டுச் செயல்பாடாகின்றது. முதன்மையானத் தொழில்களாக இருக்கும் நிலம் சார்ந்த தொழில்கள் அனைத்துமே பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியை உடையவையாக

அமைகின்றன. அடுத்தடுத்த தலைமுறையினருக்கு அத்தொழிலின் நுணுக்கங்களைக் கற்றுத் தரும் வகையிலானவையாக அமைகின்றன. நிலம் சார்ந்து அமையாத பல்வேறு தொழில்களும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. அத்தொழில்கள் பொதுத் தொழில்கள் எனக் கொள்ளப்படுகின்றன.

2.1.2 பொதுத் தொழில்கள்

நிலம் சார்ந்து அமையும் தொழில்களிலிருந்து வேறுபட்டு அனைத்து நிலங்களுக்குமான தொழில்கள் பொதுத் தொழில்கள் எனப்படுகின்றன. அவற்றில் தச்சத் தொழில், கருமான், கொல்லன், துணி நெய்தல், வெளுத்தல், தேர் செய்தல் என்பன போன்ற பல தொழில்கள் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் இத்தகையத் தொழில்களைச் செய்தவர்கள் நான்கு நிலங்களுக்கும் பொதுவாக அமைந்திருந்தனர்.

2.1.2.1 ஆடை நெய்தல்

சங்க காலத்தில் ஆடை நெய்யும் தொழில்நுட்பம் வளர்ந்திருந்தது. தொடக்க நிலையில் நூல் நூற்றலைக் கையாலேயே செய்து வந்திருக்கின்றனர். அதன் மூலம் ஆடைகளைத் தயார் செய்து விற்ப்புக்குக் கின்றனர். பொதுவாக இத்தொழிலில் கைம்மை நோற்றப் பெண்கள் ஈடுபட்டிருந்திருக்கின்றனர். “முல்லை நிலத்தார் பருத்திச் செடியிலிருந்து நூல் நூற்று ஆடைகளைத் தயாரித்தனர். நுண்மையான நூலைக் கொண்டு ஆடைகள் மென்மையாகவும், நேர்த்தியாகவும் தயாரிக்கப்பட்டன”¹⁸ என்பதிலிருந்து முல்லை நிலத்தவர் நெய்தல் தொழிலில் ஈடுபட்டனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

“ஆளில் பெண்டிர் தாளில் செய்த

நுணங்குநன் பனுவல் போலக் கணங்கொள்” (நற்.353)

என்னும் பாடலடிகள் கணவன் இல்லாத பெண்டிர் நூல் நூற்றல் பணியைச் செய்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. மூங்கிலின் உள்ளே உள்ள வெள்ளியத் தோல் போல் நெய்யப்பட்டதையும் துணியின் இடைவெளி இல்லாத தன்மை குறித்தும்,

“பாம்புஉரி அன்ன வடிவின காம்பின்

கழைபடு சொலியின் இழைஅணி வாரா

ஒண்பூங் கலிங்கம் உடஇ நுண்புண்

வசிந்து வாங்கு நுகப்பின் அவ்வாங்கு உந்தி” (புறம்.393)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. ஒள்ளியப் பூவால் நெய்யப்பட்ட ஆடையாக இருந்தமையையும் அதனைத் தலைவி உடுத்தியிருந்தமையையும் அக்காலத்தில் நுண்ணிய வேலைப்பாடு அமைந்த துணிகள் நெய்யப்பட்டமையையும் அறிய முடிகிறது. இன்றைய சூழலில் ஆடை நெய்தல் என்பது இயந்திர வகைப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. குறிப்பிட்டப் பகுதியில் என்றில்லாது அனைத்துப் பகுதிகளிலும் குறிப்பாக நகர்ப் பகுதிகளிலும் துணிகள் நெய்யும் ஆலைகள் காணப்படுகின்றன. அரிதாகக் கையால் நூற்கும் துணிகள் கைத்தறி ஆடைகள் நெய்யப்படுகின்றன.

2.1.2.3 தச்சத் தொழில்

பழங்காலத்தில் தேர் செய்யும் தச்சர்கள், வீடுகள், அரண்மனைக் கதவுகள், சாளரங்கள் அமைக்கும் தச்சர்கள் பணி செய்திருக்கின்றனர். “தமிழ்நாட்டுத் தச்சர்கள் மக்கட்கு வேண்டிய தட்டுமுட்டுச் சாமான்களையும் வண்டிகளையும், தேர்களையும் செய்து கொடுத்தனர்”¹⁹ என்னும் கூற்றில் தேர்கள் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்ட தச்சர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

“.....வைகல்

எண்டேர் செய்யுந் தச்சன்

திங்கள் வலித்த காலின் னோனே” (புறம்.87)

என்னும் பாடலடிகள் ஒரு நாளில் எட்டுத் தேர் செய்யும் தச்சன் ஒரு மாதம் செய்த தேரினைப் போன்ற வலிமை உடையவன் அதியமான் என்று கூறுகின்றன. தச்சர்கள் திறம்படைத்தவர்களாக இருந்தமையை இப்பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

“ஆரை வேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடம்

வேழங் காவலர் குரம்பை ஏய்ப்பக்

கோழி சேக்குங் கூடுடைப் புதவின்” (பெரும்பாண்.50-53)

என்னும் பாடலடிகள் மத்தளம் போன்று முழு மரத்தில் செய்யப்பட்ட உருளியும், கணைய மரங்களை இணைத்தாற் போன்று வலிய நுகத்தையும் மழைக் காலத்தில் தோன்றும் முகிலை ஒத்த கூரையினையும் உடைய வண்டியில் உப்பு விற்பவர்கள் சென்றனர் என்று கூறப்படுகின்றது. வண்டி செய்யும் தச்சர்களின் திறமை இதில் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. அரண்மனையின் கதவுகளைச் செய்து கொடுத்தத் தச்சனின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுவதாக,

“பருவிரும்பு பிணித்துச் செவ்வரக் குரீஇத்

துணைமாண் கதவம் பொருத்தி இணைமாண்டு

நாளொடு பெயரிய கோளமை விழுமரத்துப்

போதவிழ் குவளைப் புதுப்பிடி காலமைத்து

தாளொடு குயின்ற போரமை புணர்ப்பிற்

கைவல் கம்மியன் முடுக்கலிற் புரைதீர்ந்து” (நெடுநல்.80-86)

மேற்கண்ட பாடலடிகள் அமைகின்றன. மதிலின் வாயில்களில் உள்ள கதவுகளின் தன்மையைக் கூறும் போது ஆணிகளும் பட்டயங்களும் இணைத்து இரும்பால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் சாதிலிங்கக் குழம்பு கொண்டு செவ்வண்ணம் பூசப்பட்டுள்ளன என்றும் கூறப்படுகின்றது. தாழ்ப்பாள்களுடன் செய்யப்பட்டுள்ள இரண்டு கதவுகளும் இறுகப் பற்றிக் கொள்ளும் தன்மையுடையன என்றும்

குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றிலிருந்து விண்மீன்களில் ஒன்றான உத்தரம் என்ற விண்மீனின் பெயர் கொண்ட கற்பலகை வாயிலில் உள்ள கதவுகளின் மேல் செருகப்பட்டிருக்கும் என்பதையும் இப்பலகையில் யானைகள் குவளை மலர்களைத் துதிக்கையில் தூக்கிப் பிடித்திருப்பது போல அமைத்திருப்பர் என்பதையும் தச்சர்கள் கலைநயம் மிக்கப் பல பணிகளைச் செய்துள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. மேலும் கட்டில் செய்திருக்கும் பாங்கினை நெடுநல்வாடையில்,

“தசநான்கு கெய்திய பணைமருள் நோன்றாள்

இகன்மீக் கூறும் ஏன்கெழில் வரிநுதல்

பொருதொழி நாக மொழியெயிறு றருகெறிந்து

சீருஞ் செம்மையும் ஒப்ப வல்லோன்

கூசளிக் குயின்ற ஈரிலை யிடையிடுபு

தூங்கியல் மகளிர் வீங்குமுலை கடுப்பப்

புடைதிரண் டிருந்த குடத்த விடைதிரண்டு

உள்ளி நோன்முதல் பொருத்தி அடியமைத்து

பேரளவு வெய்திய பெரும்பெயர்ப் பாண்டில்” (நெடுநல்.115-123)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. முரசு போன்ற வலிமை பெற்ற திரண்ட கட்டிலின் கால்கள் நாற்பது ஆண்டு வலிமை பெற்ற மரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தந்தங்களைக் கொண்டு தன் கூர் உளியால் தச்சன் செதுக்கி மெருகேற்றி வட்டமான கட்டிலை உருவாக்கியிருக்கிறான். அக்கட்டிலின் நடுவில் பெரிய இலை போன்ற வடிவம் காணப்படுகின்றன. திரண்ட மார்பகத்தைப் போன்ற குடத்தைக் கட்டிலின் கால்கள் ஒத்திருக்கின்றன. குடத்திற்கும் கட்டிலுக்கும் இடையே உள்ளியின் வேர் போன்று நீண்டு விளங்க கால்கள் வலிமையுடன் செய்யப்பட்டு வட்டமான வடிவில் அமைந்த கட்டிலாக அது விளங்கியது எனவும் கட்டில் செய்யும் நேர்த்தியும் தச்சனின் திறமையும் ஒருசேரப் புகழப்படுகிறது எனவும் கூறப்படுகின்றன.

இவ்வாறு பண்டையக் காலத்தில் தச்சர்கள் பல்வேறு வகையான மரம் சார்ந்தப் பொருட்களை செய்து வந்தனர் என்பதையும் அரசர்களின் அரண்மனைக்கும், போருக்கும் தேவையானத் தேர்களையும், கதவு, கட்டில் முதலானவற்றையும் செய்பவர்களாக இருந்தனர் என்பதையும் அவற்றுடன் உமணர்களின் வண்டிகளையும் செய்துக் கொடுத்தனர் என்பதையும் காணமுடிகிறது. தச்சத் தொழிலும் பல்வேறு இயந்திர வகைப்பட்டத் தொழில்முறைகள் தோன்றி விட்டன. தச்சர்கள் கிராமங்களில் கதவு, சாளரம், நிலைக்கதவு ஆகியனவற்றை உருவாக்கித் தருபவர்களாக இருக்கின்றனர். வேலைப்பாடுகள் அதிகமாகக் காணப்படும் தச்சத் தொழில்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன.

2.1.2.4 கொல்லுத் தொழில்

சங்க காலம் இரும்புக் காலம் எனப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் இரும்புக் கருவிகளும் வேறு அணிமணிகளும் செய்யப்படுவதற்கான தேவை மிகவே இருந்திருக்கின்றது. இக்காரணத்தால் கொல்லுத் தொழில் இன்றியமையாததாக் கருதப்பட்டுள்ளது. இரும்பு செய் கொல்லர், பொன்செய் கொல்லர் என இருவகையினரும் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றனர். இரும்பு வார்த்து அடிக்கும் உலையினைக் குறித்து “உலைக்கல் அன்ன பாறை” (குறுந்.12) என்னும் பாடலடியில் பதிவு இடம்பெற்றுள்ளது. உலையில் வைத்தப் பாறை போல வெம்மையேறியிருக்கும் தன்மை கூறப்படுகின்றது. அதியமானின் படைக்கலங்கள் அனைத்தும் கொல்லன் பட்டறையில் கிடக்கின்றன என்பதை,

“கொற் றுறைக் குற்றில மாதோ – வென்றும்” (புறம்.95)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. கொல்லன் பட்டறையில் எதிரிகளுடன் போரிட்டதால் முனை மழுங்கிய ஆயுதங்கள் அனைத்தும் கொல்லன் பட்டறையில் கிடக்கின்றன எனக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. யானையின் கால்களில் பூணைச் சொருகும் வல்லமை படைத்த கொல்லன் சம்மட்டிக் கொண்டு விசையுடன் அடித்ததால் பெரும் ஓசை எழுகிறது என்பதை,

“பெருங்கை யானைக் கொடுத்தொடிப் படுக்கும்

கருங்கைக் கொல்லன் இரும்புவிசைத் தெறிந்த

கூடத் திண்ணிசை வொஐ” (பெரும்பாண்.436-338)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. கொல்லன் பட்டறையில் இரும்பினைக் காய்ச்சிச் சுத்தியலால் அடிக்கும் போது தீப்பொறிப் பறப்பது,

“பொன்னெறி பிதிரிற் சுடர வாங்கிக்

குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை

இரும்புசெய் கொல்லெனத் தோன்றும்...” (அகம்.72)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இதன் வழி கொல்லன் இரும்பைக் காய்ச்சி இரும்புக் கருவிகள் செய்தமையையும் இரும்புத் தொழில் செய்யும் கொல்லர்கள் தொழில் செய்தத் திறமையையும் அறிய முடிகிறது. இரும்பை உருக்கிப் பல்வேறு சாதனங்கள் செய்கின்றத் தொழிற்சாலைகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. அவை யாவும் கனரகத் தொழில்களில் ஒன்றாகத் திகழ்கின்றன. இன்றும் கொல்லர்களாக வாழும் ஓரிருவர் சிறு சிறு கத்தி, அரிவாள் போன்றவற்றைச் செய்கின்றனர்.

2.1.2.5 மட்பாண்டம் செய்யும் தொழில்

மண்ணாலானப் பல்வேறு பாண்டங்களை அக்காலத்து மக்கள் பயன்படுத்தினர் என்பதை சங்க கால வாழ்வியலிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. சமைப்பதற்கும் வேறுபல பயன்பாடுகளுக்கும் மட்பாண்டங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மட்பாண்டத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் குயவர்கள் எனப்படுகின்றனர். கலம் செய்யும் குயவன் என்று விளிக்கப்படுவதை,

“கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே

இருடிணிந் தன்ன குருஉத்திரட் பருஉப்புகை

அகலிரு விசம்பி னூன்றுஞ் குளை

நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே” (புறம்.228)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டி நிற்கின்றன. அக்காலத்தில் குயவர்கள் மட்பாண்டங்களைச் சூளையில் இட்டு சுட்டுப் பயன்பாட்டுக்குரியதாக மாற்றியதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. சூளையிலிருந்து வெளிப்படும் புகையானது ஆகாயத்தில் சென்று தங்குமாறுச் செல்கின்றது. அத்தகைய ஊரில் மட்பாண்டங்கள் செய்யும் குயவனே என்று விளித்துக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. . இன்றைய சூழலில் மட்பாண்டத் தொழில் மிகவும் அரிதாகி விட்டது. விளையாட்டுப் பொருட்கள், பொம்மைகள் ஆகியனவே மண்ணால் செய்யப்படுகின்றன. சமைக்கும் பாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் வழக்கொழிந்து விட்டன. ஆயினும் ஓரிரு கிராமப் பகுதிகளில் மண் பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் காணப்படுதலின் மண்பாண்டங்கள் செய்வதும் நடைபெறுகின்றது.

2.1.2.6. துணி வெளுத்தல் தொழில்

பழங்காலத்தில் துணிமணிகள் வெளுப்பதற்கான துணி வெளுப்பவர்கள் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றனர். துணி வெளுப்பதில் ஈடுபடுபவர்கள் பெரும்பாலும் பெண்களாகின்றனர். புலைத்தி என்று அழைக்கப்படும் பெண், துணி வெளுக்கும் தொழிலைச் செய்கின்றாள். புலைத்தி என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் ஏழு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. இதனை,

“களர்ப்படு கூவற் தோண்டி நாளும்

புலைத்தி கழீஇய தாவெள் ளறுவை” (புறம்.311)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. உவர் நிலத்தில் குழி தோண்டி அதிலிருந்து வரும் தண்ணீரையும் மண்ணையும் கொண்டு நாள்தோறும் ஆடையை வெளுப்பதால் ஆடை தூய்மையானதாக மாறுகின்றது என்று கூறப்படுகின்றது. புலைத்தி வெளுத்தத் துணிகளுக்குப் பசையிட்டுக் காய வைத்துக் கொடுக்கும் பணியையும் செய்கின்றாள். இதனை,

“பசைகொல் மெல்விரற் பெருந்தோட் புலைத்தி

துறைவிட் டன்ன தூமயி ரெகினம்” (அகம்.34)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. கஞ்சியிட்டு ஆடைகளைக் கரைத்து விடும் போது நீர்த்துறையின் கண் அலசிவிட்டால் அத்துணி, தூய மயிரினையுடைய அன்னங்கள் போன்று காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்றன. இதில் கஞ்சியிட்டு துணி வெளுத்துக் கொடுத்தலையே வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கும் புலைத்தியின் செயல் குறித்துக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. துணி வெளுக்க உவர்மண் பயன்படுத்தப்பட்டதை எடுத்துக்காட்டுவதாக

“உவருணப் பறைந்த ஊன்றலைச் சிறாஅரோடு

அவ்வரிக் கொன்ற கறைசேர் உள்ளுகிர்ப்

பசைவிரற் புலைத்தி நெடிதுபிசைந் தூட்டிய

பூந்துகில் இமைக்கும் பொலன்காழ் அல்குல்” (அகம்.387)

மேற்கண்ட பாடலடிகள் அமைகின்றன. உவர் மண்ணை புலைத்தியுடன் சிறார்கள் தம் தலையில் சுமந்து தேய்ந்துபோனத் தலையினையுடையவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் என்பதையும் கூர்மையான நகங்களைக் கொண்ட புலைத்தி பசைக் காய்ச்சி ஆடைகளுக்கு ஊட்டுவதால் அவை அழகியனவாகக் காட்சியளிக்கின்றன என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு பல்வேறு தொழில்கள் சங்க காலத்து மக்களிடம் வருவாயினுக்குரியதாக இருந்திருக்கின்றன. அரசுகளைச் சார்ந்து இருந்த தச்சர், கொல்லர் ஆகியோரும், துணி நெய்யும் பெண்களும், மட்பாண்டங்களைச் செய்து விற்கும் குயவர்களும் வாழ்ந்திருந்திருக்கின்றனர். அவர்களது செயல்கள் யாவும் தொடர்ச்சியான பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளாகவே அமைகின்றன. துணி வெளுக்கும் புலைத்தியின் தொழில் ஊர் தோறும் காணப்பட்டமையை அறிய முடிகிறது. ஊர்தோறும் துணி வெளுப்பதற்கென ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினர் அன்று இருந்திருக்கின்றனர். இன்று அவர்கள் வெவ்வேறு தொழில்களுக்குச் சென்று

விட்டனர். துணிவெளுக்கும் இயந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையால் பெரும்பாலும் துணி வெளுத்தல் என்னும் தொழில் அரிதாகக் காணப்படுகின்றது.

2.2 முடிவுரை

உழைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டே மனிதர்கள் தம் வாழ்விற்கான தேவையை நிறைவுசெய்து கொள்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான உழைப்பில் ஈடுபடுதல் தன் தேவைக்காகவும், தன் குடும்பத்தின் தேவைக்காகவும் இன்றியமையாததாகின்றது.

சமூக வளர்ச்சிப் படிநிலைகளில் தொழில் கருவிகள் மேம்பட்டு தனியுழைப்பு அதிகரித்த பின்னர்தான் பண்டமாற்று என்னும் நிலையில் உற்பத்தி என்பது விற்பனைக்கானதாகவும் வடிவம் பெறுகின்றன. அந்நிலையில் அது தொழிலாக மாற்றம் பெறுகின்றது.

தொழில்கள் நானிலத்திற்குமானதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் வடிவம் கொள்கின்றது. குறிஞ்சி நிலத்தின் குறவர், வேட்டுவர் ஆகியோரின் தொழில்கள் பாலைத் திணையின் எயினர், கள்வர் ஆகியோரின் வேட்டையாடுதலோடு ஒத்துப் போகின்றனவாதலின் இரண்டு திணைகளும் ஒரே நிலத்தின் தொழில்களைக் கொண்டு அமைகின்றன. திணை விதைத்தல், காத்தல், கிழங்கெடுத்தல் தேனெடுத்தல் என்பன போன்ற பிற தொழில்களிலும் குறிஞ்சி நிலத்தவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்.

முல்லை நிலத்தின் முதன்மையானத் தொழில்களாக மேய்ச்சல் காணப்படுகின்றது. வேளாண்மை போன்ற தொழில்களையும் செய்திருக்கின்றனர். வரகு, திணை, அவரை, கொள் ஆகியனவற்றை விதைத்து அறுவடை செய்திருக்கின்றனர்.

மருத நிலம் உழவுக்குப் பெயர் போனதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆற்றுநீர்ப் பாசனத்தின் மூலம் உழவர்கள் உழவு செய்தல், நாற்று நடுதல், அறுவடை

செய்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்திருக்கின்றனர். நெய்தல் நிலத்தவர்கள் பெரும்பாலும் மீன் பிடித்தலிலும் உப்பு விளைவித்தலிலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்.

தச்சுத் தொழில், நெசவுத் தொழில், நூல் நூற்றல் தொழில், கொல்லுத் தொழில், மட்பாண்டத் தொழில், துணி வெளுத்தல் போன்ற தொழில்கள் நான்கு நிலங்களுக்கும் பொதுவானதாகக் காணப்படுகின்றன. தொழில்கள் என்ற அடிப்படையில் ஒவ்வொரு நிலத்தில் காணப்படும் தொழில்களும் வாழ்வாதாரம் சார்ந்து அமைகின்றன. உழவும் வேட்டையாடலும் நான்கு நிலங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

முல்லையிலும், மருதத்திலும் ஓரளவிற்கு மேம்பட்ட பொருளாதார நிலை காணப்படுகிறது. செல்வம் சேர்த்தல் என்னும் பான்மையில் அங்கு தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. வேட்டையாடுதல் என்பது ஒரே அம்பில் யானை முதல் உடும்பு வரையிலான விலங்குகளை வீழ்த்தும் நேர்த்திக்கு ஆற்றலை ஒருமுகப்படுத்தும் நடவடிக்கையாக அமைகின்றது.

இவ்வாறே நூல் நூற்றல், நெசவுத் தொழில், கதவு, சாளரம், தேர் செய்தல் போன்றவையும் அமைகின்றன.

இன்றைய சூழலில் நிலம் சார்ந்த தொழில்கள் பெரும்பாலும் காணப்படுதல் அரிதாகின்றது. விலங்குகள் வதைக்கப்படுவதை தடுக்கும் நோக்குடன் வேட்டையாடுதல் இன்று தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. வேளாண்மை செய்தல் இன்றும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் இயந்திரங்களின் உதவியால் வேலை எளிதாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறே பொதுத் தொழில்கள் பலவும் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இயந்திரங்களால் செய்யப்படும் தொழில்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மகாராசன், பெண்மொழி இயங்கியல், ப.47
2. பி.எங்கெல்ஸ், மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் தேர்வு நூல்கள் -9, பக்.116-117
3. இராமசாமி, சமுதாய கலை பண்பாட்டு வரலாறு, ப.40
4. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.79
5. கு.இராசரத்தினம், சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமக்கள், ப.62
6. கார்த்திக்கேசு சிவத்தம்பி, பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகம், ப.15
7. வெ.பெருமாள்சாமி, சங்க காலத் தமிழகத்தில் சமூக நிலை, ப.14
8. கே.பி.அழகம்மை, சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர், ப.146
9. வெ.பெருமாள்சாமி, மு.கூ.நா, ப.40
10. அ.முத்துச்சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், ப.13
11. மேலது, ப.26
12. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண்மை, ப.12
13. அம்மன்கிளி முருகதாஸ், சங்கக் கவிதையாக்கம் : மரபும் மாற்றமும், பக்.96-97
14. க.சுந்தரபாண்டியன், தமிழில் பொருளிலக்கண வளர்ச்சி, ப.384
15. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தமிழர் வீரம், ப.20
16. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.149
17. மேலது, ப.154
18. மே.வெங்கடேசன், தமிழ்ச் சமுதாயம், ப.13
19. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழக நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.34

இயல் - 3

சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்

3.0 முன்னுரை

பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் பல்வேறு சூழலமைவுகளைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. மக்கள் புராதனமான வாழ்விலிருந்து நாகரிகமான வாழ்வை அடைந்திருக்கின்றனர். அவர்களிடம் உடைமை சார்ந்த பண்பாட்டு அமைப்புகள் காணப்படுகின்றன. இன்று வழிவழியாகக் கடைபிடித்து வரப்படும் பல்வேறு நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் பழங்காலத்திலேயே கடைபிடிக்கப்பட்டு இருந்திருக்கின்றன. தங்கள் வாழ்க்கையின் நிலைகளைப் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலானதாகப் பகுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றிற்கும் குறிப்பிட்டச் சடங்குகளைச் செய்திருக்கின்றனர்.

வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளில் பிறப்பு, பூப்பு, வதுவை, இறப்பு, கைம்மை ஆகியன முதன்மையானவையாகக் காணப்படுகின்றன. குடும்பத்தைச் சார்ந்தும் வாழ்க்கையைச் சார்ந்தும் வேறு பல நம்பிக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான நம்பிக்கைகளைக் கடைபிடிப்பதற்கு வழிவழியிலான நடவடிக்கைகளின் மூலம் பெற்ற அனுபவங்களே காரணமாக அமைகின்றன. வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளில் பெரும்பாலானவைப் பெண்களை மையமிட்டு அமைகின்றன. மகப்பேறு, பூப்பு, வதுவை, கைம்மை போன்றவை பெண்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்புடையனவாக அமைகின்றன. இவற்றில் வாழ்வின் வளமைக்குரிய சடங்குகளாகப் பூப்பு, மகப்பேறு போன்றவை திகழ்கின்றன. இறப்பு, கைம்மை போன்றவை பெண்களின் துயரத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையிலானவையாக அமைகின்றன.

வழிபாட்டுச் சடங்குகள் பொதுவானதாக நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தாலும் வழிபடும் தன்மை வெவ்வேறாக இருந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக முருக வழிபாட்டிற்கு முன் கழங்கு பார்த்தல், கட்டு பார்த்தல், வெறியாடல் நிகழ்த்துதல் போன்றவை

நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு முந்தைய வழிபாட்டு முறைகளில் ஆவி வழிபாடு, இயற்கை வழிபாடு, நடுகல் வழிபாடு போன்றவை காணப்படுகின்றன. இவ்வியல் சங்க காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் குறித்தும் வழிபாட்டுச் சடங்குகள் குறித்தும் எடுத்துரைக்கின்றன.

3.1 சடங்குகள்

மனிதர்கள் தம் வாழ்வில் கடைபிடிக்கும் செயல்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்தி அவற்றை இன்றியமையாதனவாக மாற்றியமைக்கும் போது அவற்றிற்குப் புனிதத் தன்மை ஊட்டப்படுகின்றன. அவ்வாறுப் புனிதத்தன்மை ஊட்டப்பட்டச் செயல்பாடுகள் சடங்குகளாகின்றன. சிந்தனைத் தளத்தில் நிறுத்தப்படாமல் செயல்தளத்தில் நிறுத்தப்படுவதும் சடங்குகளாகின்றன. “ஒவ்வொரு சமூகத்தின் மூல வடிவமாக விளங்குவது அச்சமூகத்தினர் கொண்டுள்ளத் தொன்மங்களாகும். இத்தொன்மங்களும் அவை பற்றியச் சிந்தனைகளும் சடங்கின் செயல் வடிவத்திற்கு மூலாதாரமாகத் திகழ்கின்றன”¹ என்று சடங்குகள் மனித சமூகத்தில் இடம்பெறும் தன்மையைப் பக்தவத்சலபாரதி வெளிப்படுத்துகின்றார்.

சடங்குகள் என்பவை மனிதர்களின் வாழ்வியலோடு ஒன்றிக் காணப்படுவதாக அமைகின்றன. இச்சடங்குகள் பல்வேறு நிகழ்வுகளின் போது நிகழ்த்தப்படக் கூடியதாக விளங்கியதை “இச்சடங்கு வயப்படும் நிலைமாற்றங்கள் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளாக அமைகின்றன. பிறப்பு, பெயரிடுதல், காதுகுத்துதல், பிறந்த நாள் விழாக்கள், பருவமடைதல், திருமணம், வளைகாப்பு (குல்), குழந்தை பிறப்பு, இறப்பு, கருமதி, தெவசம், நினைவு நாள் கடைபிடித்தல், என அமைகின்றன. இவையல்லாது தமிழர் சடங்குகள் சமூக, பொருளாதார, சமய, அரசியல், அர்ப்பணிப்பு, கலை, அழகியல் தளங்களைச் சார்ந்தும் காணப்படுகின்றன”² என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சடங்குகள் மனிதர்களின் வளர் பருவங்களை மையமாகக் கொண்டு நிலைமாற்றங்களின் போது நிகழ்த்தப்படுகின்றன. பொதுவாக மனிதர்கள் வாழ்வில் பல்வேறு நிகழ்வுகளின் போது சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. அச்சடங்குகள் வழிவழியாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டும் மாற்றம் பெற்றும் நிலைபெறுகின்றன. காலந்தோறும் கடைபிடித்து வருவதால் சடங்குகளாகத் தோற்றம் பெறுகின்றன. தொன்மங்கள், புராணங்கள் வழியாகவும் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. சங்க காலத்திய மக்களிடம் பல்வேறு நம்பிக்கைகள், சடங்குகளாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டமையைக் காணமுடிகிறது. சடங்குகள் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள், சமூகப் பொருளாதாரம் சார்ந்த சடங்குகள், வழிபாட்டுச் சடங்குகள் என்று பகுக்கப்படுகின்றன.

3.1.1 வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள்

மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிறப்பு, இறப்பு போன்றவை சார்ந்து செய்யப்படும் சடங்குகள் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் எனப்படுகின்றன. ஒரு பெண் கருவுயிர்க்கும் நிலைக்குத் தயாராவதைப் பூப்பெய்துதல் என்றும் அச்சமயங்களில் செய்யப்படும் சடங்குகள் பூப்புச் சடங்குகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இச்சடங்குகள் வளமைச் சடங்குகளாகின்றன.

இறந்தோர்க்குத் திதி செய்வதற்காகவும் இறந்தோரின் ஆவி வீடுபெறு எய்துவதற்காகவும் சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. இச்சடங்குகள் இறப்புச் சடங்குகளாகின்றன. “சடங்குகள் எல்லாம் அந்தந்தப் பண்பாட்டுச் சமூகங்களுக்குப் பொது என்றாலும், ஆணுக்குரியவையும், பெண்ணுக்குரியவையும் வேறுபடுகின்றன. குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியத்தில் இந்த வேறுபாட்டை இனங் காணவியலும், ஆணுக்கு, ஆள்பவனுக்கு உரிய சடங்குகள் பெரிதும் அன்று அவனது சமூக ஆள்வினைகளானப் போர், வேளாண்மை, அரசாட்சி ஆகியவற்றைச் சார்ந்தும் பெண்ணுக்கு மனையுறை மகளிர்க்கு உரிய சடங்குகள் அவர்களது பாலியல் உடல் சார்ந்தும் அவ்வுடல் வதுவை, மகப்பேறு, கைம்மை ஆகிய இனவிருத்தி

அல்லது இனவிருத்தித் தடை சார்ந்தும் காணப்படுகின்றன”²³ என்று ராஜ்கௌதமன் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆணுக்காக நிகழ்த்தப்படும் சடங்குகள் சமூகப் பெறுமதி சார்ந்தும் பெண்ணுக்கு நிகழ்த்தப்படும் சடங்குகள் உடைமை சார்ந்தும் அமைகின்றன. பெரும்பாலும் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் பெண்ணின் இனவிருத்திச் சார்ந்தனவாக அமைகின்றன. பொதுவாக மனித உடலின் மாற்றங்கள் இயல்பானதே. இருப்பினும் பெண்ணின் உடல் கூற்று மாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் சமூகத்தின் கண்காணிப்புக்குரியனவாக மாறுவதைத்தான், பூப்பு, வதுவை, மகப்பேறு, கைம்மை என்பன போன்ற நிகழ்வுகள் காட்டுகின்றன. பூப்பெய்துதல் கருவுயிர்த்தலுக்கு ஏற்ப உடற்கூறு மாற்றம் ஏற்பட்டதை வெளிப்படுத்துகின்றது. மறுஉற்பத்திக்குத் தயாராகிறாள் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக இச்சடங்கு நிகழ்வு அமைகின்றது.

3.1.1.1 பூப்புச் சடங்கு

பெண் உடற்கூறு அடிப்படையில் கருவுயிர்த்தலுக்குரிய தகுதியை அடைதல் பூப்பு எனப்படுகின்றது. பழங்காலத்தில் பூப்பெய்துதல், பூப்படைதல் நிகழ்வில் பருவமெய்தும் பெண்களைத் தீட்டுக்குரியவர்களாக நடத்தினர். அவர்களை வீட்டிற்கு விலக்கி வைத்தனர். பருவமெய்தியப் பெண்ணின் தன்மையினைப் பற்றிக் கூறும் கயமனாரின் பாடலில் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் குறித்துக் கூறப்படுகின்றது. கலம்தொடா மகளிர் என்ற சொல் பூப்பெய்தியப் பெண்களைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது. அவர்கள் பொருட்களைத் தொடுவது தீட்டாகக் கருதப்படுகின்றது. அவர்கள் கோயில்களுக்குள் செல்லவும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. பூப்பெய்திய பின் பெண்ணுடலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் குறித்தும் விளக்கப்படுகின்றது. மேலும் திருமண உறவுகளில் பெண்ணின் பூப்பு கவனங்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதையும் பருவமடையும் பெண் கண்காணிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருப்பதையும் அறிய முடிகிறது. பூப்பின் போது பெண்ணின் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களை,

“முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெயி நிலங்கின

தலைமுடி சான்ற தண்தழை யுடையை

அலமங் ஆயமெ டியாங்கணும் படாஅல்

மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய

காப்பும் பூண்டிசிக கடையும் போகலை

பேதைஅல்லை மேதையங் குறுமகள்

பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை” (அகம்.7)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. மார்பகங்கள் கட்புலனாகும் வகையில் பெரிதாகவும், பற்கள் ஒளி விடவும், கூந்தல் முடித்தலுக்கு ஏற்ப வளர்ந்து விடவும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அவள் பருவமெய்தி விட்டாள் என்பதை உணர்த்தும் அறிகுறிகளாகக் கூறப்படுகின்றது. அதே வேளையில் அவள் வெளிச் செல்லாமல் பெதும்பைப் பருவத்தை அடைந்ததைச் சுட்டிக் காட்டுவதாக அமைகின்றது.

பூப்பெய்திய பெண்ணை அணங்கு வருத்தும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் இருந்ததால் தாய் ஒருத்தி, பருவமடைந்த தன் மகளை வெளியில் எங்கும் செல்லாதே என்றும் வருத்தும் தெய்வம் பற்றும் என்றும் எச்சரிக்கின்றாள். சடங்குகள் செய்து அவள் வீட்டிற்குள் இருக்க வைக்கப்பட்டுள்ளமையைத் தாயின் கூற்றிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. வருத்தும் தெய்வம் பற்றிய அச்சத்தினை வெளிப்படுத்துவதிலிருந்து அதற்கானச் சடங்குகளைப் பருவமெய்திய நிலையில் செய்திருக்கின்றனர். புறப்பாடல் ஒன்றும் பருவமெய்தியப் பெண்ணின் தன்மையை வெளிப்படுத்தியதை,

“பாரி பறம்பின் பனிச்சுனை போல

காண்டற்கு அரியன் ஆகி மாண்ட

பெண்மை நிறைந்த பொலிவொடு, மண்ணிய

துகில் விரி கடுப்ப நுடங்கித் தண்ணென

அகிலார் நறும்புகை யைதுசென்று அறங்கிய

கபில நெடுநகர்க் கமழு நாற்றமொடு

மனைச்செறிந் தனளே வாணுத லினியே” (புறம்.337)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பருவமடைந்தப் பெண் வீட்டினுள் பிறர் கண் படாமல் இருக்கின்றாள். அவள் இருக்கும் இடத்தினுள் தூய ஆடையை விரித்தது போன்ற நறிய அகில் புகைத்து மணமுட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சம், மடம், நாணம் என்பன போன்ற பெண்ணியல்புகள் வரப்பெற்றவளாக மாட்சிமை கொண்டிலங்குகிறாள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவ்வாறு வீட்டினுள் பருவமடைந்தப் பெண்ணை இருத்தி வைத்தல் அக்காலத்து நடைமுறையாக இருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. அகில் போன்ற நறுமணமுட்டக் கூடியப் புகையூட்டி வைத்திருப்பதால் சடங்குகள் செய்யப்பட்ட நிலையில்தான் வீட்டினுள் இருத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதையும் இதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

3.1.1.2 திருமணச் சடங்கு(வதுவைச் சடங்கு)

பழங்காலத்தில் திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. திருமணச்சடங்கே வதுவைச்சடங்கு எனப்படுகின்றது. பருவமெய்துவதற்கு அடுத்தக் கட்ட நிலைமாற்றமாகத் திருமணம் காணப்படுகின்றது. இத்திருமணம் பெண் கருவுயிர்த்தலை ஒருவனுக்கே என்று அதிகாரப்படுத்தும் செயலாகவும் விளங்குகின்றது. நிலவுடைமைச் சமூகமாக நிலைபெற்றப் பின்பு திருமணம் என்பதும் உடைமையைப் பேணும் வாரிசுரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டும் மாற்றம் பெறுகின்றது. இக்காரணத்தால் திருமண நிகழ்வானதுச் சடங்காக உருவெடுக்கின்றது. “ஒருத்தியை ஒருவனுக்கு உடைமையாக்குவதில் திருமணச் சடங்குகள் பெரும் பங்காற்றின”²⁴ என்று சிலம்பு நா.செல்வராசு குறிப்பிடுகின்றார். ஓர் ஆணுக்குப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வைத்து அவனுக்காகவே

அப்பெண் வாழ வேண்டியதை உறுதிப்படுத்தும் சடங்காகத் திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது. வதுவை நிகழ்வின் போது முதுபெண்டிர் சடங்கு நிகழ்த்துகின்றனர். இத்திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தியதை,

புதல்வற் பயந்த திதலை அவ்வயிற்று

வால் இழை மகளிர் நால்வர் கூடி

கற்பினின் வழாஅ, நற்பல உதவிப்

பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக என

நீரோடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி

பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க” (அகம்.86)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. முதுபெண்டிர் அல்லது குழந்தைகள் பல பெற்றமையால் கோடுகள் விழுந்த வயிற்றை உடைய மகளிர் நால்வர் கூடி, நீரில் நெல்லைக் கலந்து பெண்ணின் தலைவழியே ஊற்றிச் சடங்கினைச் செய்கின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறுச் சடங்கு செய்யும் போது கணவன் அன்புடன் பேணும் பண்புடையவளாகவும் கற்பு வழுவாது வாழ வேண்டும் என்றும் தலையில் இதழ்களையுடைய மலர்களைத் தூவினர். நல்ல நாள் பார்த்துத் திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தியதை,

வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணி

புள்ளுப்புணர்ந்து இனிய ஆக தெள்ஒளி

அம்கண் இருவிசம்பு விளங்க திங்கட்

சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து

கடிநகர் புனைந்து கடவுள் பேணி

படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ

வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்” (அகம்.136)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. புள் நிமித்தம் பார்த்து, தெளிந்த வானில் ரோகிணி நட்சத்திரம் கூடிய நன்னாளில் வீட்டை அழகுபடுத்திக் கடவுளை

வழிபட்டனர். மங்கல முரசம் ஒலிக்க மணமகளை நீரில் குளிப்பாட்டினர். அதன் பின் வெண்மையானக் காப்பு நூலை அணிவித்துத் தூய ஆடையால் பொலிவுறச் செய்து மணவொலி ஒலிக்க அவளுக்கு மணமகனால் சிறப்பாக மங்கல நாண் அணிவிக்கப்படுகின்றது. யாகம் வளர்த்து அதனை வலம் வந்து திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தியதை,

“காதல்கொள் வதுவைநாட் கலிங்கத்துள் ஓடுங்கிய

மாதர்கொள் மானோக்கின் மடந்தைதன் துணையாக

ஓதுடை யந்தணன் எரிவலஞ் செய்வான்போல்” (கலி.69)

என்னும் பாடல்வரிகள் கூறுகின்றன. ‘ஓதுடை அந்தணன்’ என்ற குறிப்பானது அந்தணர்களால் மந்திரம் ஓதித் தீ வளர்த்து அத்தீயை வலம் வந்து நடைபெற்றத் திருமணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. கலித்தொகைப் பிற்காலத்து நூலாதலின் பிற்காலத்தில் தோன்றிய மணச் சடங்காகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சங்க காலத்திய மணச் சடங்கு என்பது ஆண், பெண் இருவீட்டாரின் பெரியோர்கள் கலந்துரையாடி முடிவு செய்த பின் நிகழ்வதாக அமைகின்றது. மணச்சடங்கை நிகழ்த்துபவர்கள் பெரியோர்களாக இருப்பதையும் காணமுடிகிறது. “பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணன் என வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே” (அகம்.221) என்ற பாடல்வரி வதுவைச் சடங்கிற்கு முந்தைய நிகழ்வாக மன்றலில் கூடி பேசி முடித்தலை வெளிப்படுத்துகின்றது. திருமணச் சடங்கினை நிகழ்த்தும் போது மகளிர் நெல்லொடு மலர்களைத் தூவுவதும், மணவொலி ஒலிக்க மங்கல நாண் அணிவிப்பதும் யாகம் வளர்த்து வலம்வருவதும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு முறைகளில் திருமணச் சடங்கு நடைபெற்றமையைக் காணமுடிகிறது.

3.1.1.3 மகப்பேறு

பெண்ணின் மகப்பேறு பண்டைக் காலந்தொட்டுச் சிறப்பானதாகக் கருதப்படுகின்றது. ஒரு பெண் தாயானால்தான் சொத்துடைமைச் சமூகமானது

வளர்ச்சியை எட்டும் என்றும் வாரிசைப் பெற்றால்தான் அக்குடும்பம் மேலும் தன் தொடர்ச்சியைப் பெறும் என்றும் கருத்தில் கொள்ளப்படுகின்றது. மகப்பேறு காலங்களில் பெண்ணிற்குச் சடங்குகள் செய்வது வழக்கமாக இருந்திருக்கின்றது. இச்சடங்குகள் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளில் இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பிள்ளைப் பேறு உடைமை சார்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. “கற்புப் பாடல்களில் பேசப்படும் பிள்ளைப் பேற்றுச் சூழல்களில் ஆண்பிள்ளைப்பேறே பேசப்பட்டுள்ளது. பெண் பிறப்புப் பற்றிய செய்தியைப் பேசும் அகப்பாடலையோ புறப்பாடலையோ எங்கும் பார்க்க இயலவில்லை”⁵ என்று பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகின்றார். பிள்ளைப் பேறு உடைமையைப் பேணும் வகையினதாக இருந்தமையால் ஆண் பிள்ளைப் பேறே முதன்மைப்படுத்தப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்பதை அறிய முடிகிறது.

வதுவை நிகழ்வின் போது மங்கல நீரைத் தெளிக்கும் பெண்களின் வயிறானது பல குழந்தைகளைப் பெற்ற சுவடை உடையது என்பதை “புதல்வற் பயந்த திதலை யவ்வயிற்று வாலிஇழை மகளிர் நால்வர் கூடி” (அகம்.86) அகநானூற்றுப் பாடல்வரி குறிப்பிடுகின்றன. பெண் கருவுருதலைச் சூலுறுதல் என்றும் முதல் கருவுயிர்த்தலைக் கடுஞ்சூல் என்றும் அழைத்ததை

“முந்நாள் திங்கள் நிறைபொறுத்து அசைஇ

ஒதுங்கல் செல்லாப் பசும்புளி வேட்கைக்

கடுஞ்சூல் மகளிர் போல நீர்கொண்டு” (குறுந்.287)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. பெண் கருவுற்றிருக்கும் போது புளிப்பு வேட்கைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. சூல் கொண்ட பெண்ணை மழை பெய்யும் நிலையிலுள்ள மேகத்திற்கு ஒப்புமையாகக் கூறியுள்ளனர். சூலுற்றப் பெண்கள் மண்ணையும் திண்பர் என்பதை,

“வயவறு மகளிர் வேட்டுஉணி னல்லது

புகைவ ருண்ணா வரு மண் ணினையே” (புறம்.20)

என்னும் பாடல்வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. கடுஞ்சூல் மகளிர் வணங்கித் தொழுததை

“ஒண்சுடர் விளக்க முந்துற மடையொடு

நன்மா மயிலின் மென்மெல இயலிக்

கடுஞ்சூன் மகளிர் பேணிக் கைதொழுது

பெருந்தோட் சாலினி மடுப்ப” (மதுரை.607-710)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சூலுற்றப் பெண்கள் சாலினி என்னும் தெய்வத்தை வணங்கி விளக்கேற்றுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் கடுஞ்சூல் மகளிர் எனக் குறிப்பிட்டு இருப்பதால் முதற்கருவியிர்த்தலாக இருக்கும் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

அரசனின் மனைவி கருவுறுதலுக்காகத் தெய்வீகச் சடங்குகள் ஆற்றியதை

“புள்ளியிரலைத் தோலான் னுதிர்த்துத்

தீதுகளைந்து தெஞ்சிய திகழ்விடு பாண்டிற்

பருதி போகிய புடைகிளை கட்டி

எ.குடை யிரும்பின் னுள்ளமைத்து வல்லோன்

சூடு நிலையுற்றுச் சுடர்விடு தோற்றம்

விகம்பாடு மரபிற் பருந்தா றளப்ப” (பதிற்.74)

பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மானின் தோளை உரித்து அதனைப் பாடம் செய்து அரசன் மனைவியின் உடலைப் போர்த்தினர் என்றும் தோலை ஊனிலிருந்துப் பிரித்து பாடம் செய்து அதற்கான வேள்விகள் செய்து தேவியின் வயிற்றைச் சுற்றிக் கட்டினர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இந்நிகழ்வுகள் கருவியிர்த்தலுக்காகச் செய்யப்படும் சடங்குகளாகின்றது. அரசர்கள் செய்த

சடங்குகளாகவும் அமைகின்றன. பெண்ணின் பிரசவத்தின் போது அவளைத் தனியே படுக்க வைப்பதற்காகக் கட்டில் செய்தனர் என்றும் பிரசவம் தீட்டு என்பதால் அக்கட்டிலைச் செய்தவன் இழிசினன் என்றும் கூறப்பட்டதை

“சாறுதலைக் கொண்டென, பெண்ணீற்று ந்றென

பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்

கட்டினிணக்கும் மிழிசினன் கையது” (புறம்.82)

புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. மகப்பேறடைந்தப் பெண்ணிற்கானக் கட்டிலைச் செய்யும் இழிசினன் என்பதையும் அக்காலத்தில் பெண்களைத் தீட்டுக் கருதி இவ்வாறு தனியே படுக்க வைத்திருப்பர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. சூலுறுதல், மகப்பேறு ஆகியன பெண்ணின் மறுஉற்பத்திச் சார்ந்தச் செயல்பாடுகளாகச் சடங்குக்குட்பட்டு நடைபெற்றன என்பதையும் உடைமைப் பண்பினைச் சார்ந்து அமைந்தன என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

3.1.1.4 கைம்மை

சங்க காலச் சமூகத்தில் பெண்கள் போர்களில் இறந்த தம் கணவனுக்காக வருந்தி அழும் போது கைம்மையின் கொடுமையை நினைத்தேப் பெரிதும் வருந்தினர் என்பதை பாடல்வழி அறியமுடிகிறது. சமூகம் கணவனற்ற நிலையில் பெண்கள் வாழ வேண்டிய நியதிகளைக் கடைபிடிக்க வற்புறுத்துகின்றது. ஓர் ஆணுக்கேயான தன்னிலையாகப் பெண் கருதப்படுகின்றாள். இக்காரணத்தால் பெண்கள் கணவனை நினைத்து விரதம் இருத்தல் போல வாழ்க்கையைக் கழித்தல் வேண்டும் என்ற விதிகளைச் சமூகம் விதிக்கின்றது. கணவனற்ற நிலையில் அவர்கள் தம் நிலையை மிகவும் தாழ்த்திக் கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர். கைம்மைப் பெண்கள் “உயவல் பெண்டிர்” (புறம்.246) “ஆள் இல் பெண்டிர்” (நற்.353) என்று அழைக்கப்பட்டனர். “சங்க காலச் சமூகத்தில் கைம்மை ஏற்ற பெண்கள் எல்லோரும் வீரர் அல்லது மன்னர்களின்

மனைவியராகவோ, உரிமை மகளிராகவோ காணப்படுகின்றார்கள். போர்களில் இறந்துபோன வீரர்/மன்னரின் பெண்டிர்க்குப் பாலியல் வாழ்க்கை தடைச் செய்யப் பட்டதைச் சுட்டுவதாக கைம்மை அனுசரிக்கப்பட்டது”⁶ பெரும்பாலும் பெண்கள் கைம்மையை விரும்பியே ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆண் மைய சமூக விழுமியமாக இருந்த போதிலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர். கணவனின் பிரிவிற்காக வருந்தும் பெண்கள் கைம்மையின் கொடுமையை நினைத்தும் வருந்தினர் என்பதை,

“அணில்வரிக் கொடுங் காய் வாள்போழ்ந் திட்ட

காழ்போல் னல்விளர் நறுநெய் தீண்டா

தடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்

வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய்து தட்ட

வேளை வெந்தை, வல்சி யாகப்

பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்

உயவற் பெண்டிரே மல்லேமாதோ” (புறம்.246)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. உணவில் நெய் சேர்க்காமை, இலைக்கறிக் கீரையுடன் கூடிய பழஞ்சோற்றையும் எள்சாந்துடன் புளிசேர்த்துச் சமைத்த வேளை கீரையுடன் அல்லி அரிசியையும் உணவாகக் கொள்ளல், சிறுசிறு பரல்கற்கள் போடப்பட்ட படுக்கையில் பாய் இல்லாமல் உறங்குதல் போன்ற சமூக நியதிகளால், கைம்மைப் பெண்கள் வற்புறுத்தப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கின்றனர். உணவு உட்கொள்வதும் அவர்களது பசியைப் போக்குவதற்கன்றி, உடலை வளர்ப்பதற்காக இல்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. கைம்மையை ஏற்று தம் பொலிவை இழக்க முதலில் முடியினைக் களைகின்றனர். இதனை,

“கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி

அல்லி யுணவின் மனைவியொடு” (புறம்.250)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. ஒள்ளிய நெற்றியைக் கொண்ட பெண் அளவற்ற அழகையால் நெஞ்சில் அடித்துக் கொண்டும் தலைமுடியினைக் களைந்தும் இருந்தாள் என்பதை

“அவிரறல் கடுக்கு மம் மென்

குவை யிருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே” (புறம்.25)

என்ற பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“பைங்கழை பொதி களைந் தன்ன விளர்ப்பின்

வளையில், வறுங்கை யோச்சி” (புறம்.253)

என்ற பாடல்வரிகள் கைவளையல்களைக் களைதல் குறித்துக் குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாறு கணவன் இறந்தபின் பெண்ணின் தலைமுடி மழிக்கப்பட்டது. அவர்கள் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் கழற்றப்பட்டன. அணிகலன்களைக் கழற்றுவதும் தலைமுடியைக் களைவதும் கைம்மை நிலையை ஒரு பெண் எய்தியவுடன் மேற்கொள்ளும் சடங்குகளாக இருந்திருக்கின்றன. பாலியல் வாழ்விற்கு அந்தப் பெண் தடை செய்யப்பட்டு விலக்கிற்கு ஆளானதை இச்சடங்குகள் குறிப்பிடுகின்றன. கணவன் இல்லாமல் வாழும் பெண்கள் கடுமையான விரதங்களை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதை சான்றுகள் வழி காணமுடிகிறது.

3.1.2 பிற சடங்குகள்

வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளில் பெண்ணைச் சுற்றி நடைபெறும் சடங்குகளாகப் பூப்பு, திருமணம், மகப்பேறு, கைம்மை போன்றவை அமைகின்றன. அவையின்றி வேறு பல சடங்குகளும் செய்யப்பட்டமையைச் சங்கப் பாடல்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

3.1.2.1 இறப்புச் சடங்குகள்

ஒருவர் இறப்பின் போது கடைபிடிக்கப்பட்டச் சடங்குகள் இறப்புச்சடங்குகள் எனப்படுகின்றன. இச்சடங்குகள் ஈமச்சடங்குகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. பிணத்தை புதைத்தல், எரித்தல், எறிந்து விடுதல், முதுமக்கள் தாழில் அடைத்து விடுதல் போன்ற பல்வேறு முறைகளில் அழித்திருக்கின்றனர். இறப்பின் போது செய்யப்படும் சடங்குகள் குறித்துப் புறப்பாடல்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இறந்த பின் செத்தவர்கள் உடல் தூக்கிச் செல்லப்பட்டு இடுகாட்டிலோ, சுடுகாட்டிலோ வைத்து எரிக்கவும் புதைக்கவும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. “புதைக்கும் அல்லது எரிக்கும் இடத்திற்குச் செத்தார் சடலம் உறவினரால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டது. உடலை அழித்தற்கு முன்பும் பின்பும் அவர்கள் மன்றம் எனப்பட்ட நிழல்தரும் பெரிய மரத்தடியில் சற்று அமர்ந்தனர். பொதுக் காரியத்திற்காகக் கூடினமையின் அது மன்றமாயிற்று”⁷ என்று இறந்தோர் தூக்கிச் செல்லப்படும் இடம், இளைப்பாறும் இடம் ஆகியன குறித்த செய்திகளைத் தருகிறார் ந.சுப்ரமண்யன். இறந்த மன்னர்கள் புதைக்கப்பட்டத் தாழிகளையும், மக்கள் அப்போது ஓய்வெடுத்த வன்னி மரங்களையும் கொண்டதாக இடுகாடு காட்சியளிக்கின்றது. இதனை,

“மன்னர் மறைந்த தாழி

வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காடே” (பதிற்.44)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. புதைத்தலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. இடுகாடானது கோட்டானின் குரல் கொண்டு அச்சமுட்டுவதாக அமைந்திருப்பதைச் சித்தரிக்கின்றது. பிணத்தைப் புதைக்கும் போது செய்யப்படும் சடங்குகள் குறித்து

“புலைய னேவப் புனமே லமர்ந்து உண்

டழல்வாய்ப் புக்க பின்னும்

பலர்வாய்த் திராஅர் பருத்துண் டோரே” (புறம்.360)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பிணத்தைக் கிடத்தி வைத்த பின்னர் புலையன் கள்ளுடன் சோற்றினை அதன் மீது படைத்தும் பின்பு சுட்டெரித்ததைக் கண்டும் சென்றான் என்று குறிப்பிடுகின்றது. சடங்குகள் செய்யப்பட்ட பின்னரே பிணங்கள் புதைக்கவோ, எரிக்கவோபட்டன என்பதை இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

3.1.2.2 திருவிழாச் சடங்குகள்

வழிபடுதலை முன்னிட்டு நடத்தப்பட்டச் சடங்குகள் விழாச் சடங்குகள் எனப்படுகின்றன. விழாவும் சடங்குகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. “சடங்குகளே விழாக்களுக்கு அடிப்படை. சடங்குகளின் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட கூட்டுத் தொகுதியினை விழா எனக் கூறலாம். சடங்குகள் வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. விழாக்கள் சமுதாயம் மற்றும் சமயம் சார்ந்த மந்திரங்களோடும் இயற்கையிகந்த மீவியல்பாற்றல்களோடும் தொடர்புடையனவாகக் காட்சி தருகின்றன”⁸ என்று சடங்குக்கும் விழாவுக்குமான தொடர்பை க.காந்தி வெளிப்படுத்துகிறார்.

சங்க காலத்தில் விழாக்கள் பல கொண்டாடப்பட்டமையையும் அவ்விழாக்கள் சடங்கு நிகழ்வுகளாகக் கருதப்பட்டமையையும் அறிய முடிகின்றது. “விழவுஅயர் மறுகின் விலையெனப் பகரும்” (அகம்.20) என்ற பாடல்வரியில் விழா நடைபெறும் இடங்களில் மீன் விற்பனைக் குறித்துக் கூறப்படுகின்றது. விழாக்கள் வேனிற்காலத்தில் கொண்டாடப்பட்டன என்பதை “விசம்புகண் ணழிய வேனில் நீடிக்” (அகம்.189) என்ற பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது.

“விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறல் மூதூர்

நெய்யுமிழ் சுடரில் கால்பொரச் சில்கி” (அகம்.17)

என்னும் பாடல்வரிகள் விழாக்காலத்தில் விளக்குகள் ஏற்றப்படுவது குறித்துக் கூறுகின்றது. பூந்தொடை விழாக் கொண்டாடப்படுவதையும் அந்நாளில் வீட்டின் முற்றத்தைச் சுத்தம் செய்திருப்பதையும்

“வார்கழல் பொலிந்த வன்கண் மழவர்

பூந்தொடை விழவின் தலைநாள் அன்ன

தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றம்” (அகம்.187)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மழவர்கள் இவ்விழாவினைக் கொண்டாடுவர் என்று கூறுவதிலிருந்து வேட்டையின் நிமித்தம் குறித்துக் கொண்டாடினர். இவ்விழாவினைக் குறிப்பிட்ட நிகழ்விற்குப் பின் கொண்டாடும் சடங்காகவும் கடைபிடித்தனர். அந்நாளில் வீட்டினைச் சுத்தம் செய்து வைத்திருப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. நாளும் கோளும் பார்த்து விழாக்கள் கொண்டாடியமையை,

“குறுமுயல் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து

அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்

மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்

பழவிறல் மூதார்ப் பலருடன் துவன்றிய” (அகம்.141)

என்னும் பாடல்வரிகளில் காணமுடிகின்றது. வேளாண்மை முடிந்த தருவாயிலும் ஏர் உழப் போகாத நாளிலும் மக்கள் விழாக்கள் கொண்டாடினர் என்பதை உணரமுடிகிறது. சிறுமுயலின் மறு போன்று வானில் தோன்றும் நட்சத்திரங்கள் முழுநிலவு தோன்றும் கார்த்திகை நாளில் தோன்றியும் இருளான வீதிகளில் திருவிளக்குகள் ஏற்றப்பட்டும் மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டும் இருந்தன. இவ்வாறாக ஊர் மக்கள் அனைவரும் கார்த்திகைத் திருநாளைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு விழாக்கள் மக்களால் கொண்டாடப்பட்டன என்பதையும் விழாக்களின் போது சடங்குகள் செய்யப்பட்டன என்பதையும் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறாகச் சங்க காலப் பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளில் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் போன்றவை முதன்மையானதாகவும் இறப்புச் சடங்குகள் மற்றும் விழாக்கள் போன்றவை சிறப்பானதாகவும் அமைகின்றன.

3.2 வழிபாட்டு முறைமைகள்

பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வில் சடங்குகளைப் போலவே வழிபாட்டுச் செயல்பாடுகளும் பண்பாட்டுத் தன்மையைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. சமயங்கள் தோன்று முன்னர் அல்லது சமய வடிவில் இல்லாத இனக்குழுச் சமூக வழிபாட்டிலிருந்துச் சமய வடிவிலான பொது வழிபாடு வரையிலானப் பல்வேறு வழிபாட்டு அமைப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. இயற்கை மீதான அச்சமே வழிபாட்டிற்கு முதன்மைக் காரணமாக விளங்குகின்றது.

உணவுத் தேடல்தான் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மனிதர்களின் வாழ்வியலில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது. உணவைத் தரும் இயற்கையை அவர்கள் வழிபட்டிருக்கின்றனர். இருப்பினும் பண்டைக்கால மனிதர்களுக்குச் சூழ்நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களை அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இன்மையால் இயற்கையின் பேரிடர்கள் நிகழும் போது அவற்றின் மீது அச்சம் கொண்டிருக்கின்றனர். மழை, புயல், மின்னல், இடி போன்றவை மனிதர்களை அச்சுறுத்தியக் காரணிகளாகத் தொடக்கத்தில் இருந்திருக்கின்றன.

தொடக்க காலத்தில் அறிவின் கீழ்நிலையில் இருந்தவர்களுக்கு இயற்கையின் புதிர்கள் அச்சத்தை விளைவித்ததில் வியப்பில்லை. உலகெங்கும் உள்ள சமூகக் குழுக்கள் இயற்கை மீது கொண்ட அச்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே வழிபாடுகளைக் கொண்டு இருந்திருக்கின்றன. “தொல்குடி மக்கள் ஆரம்ப காலத்தில் விலங்காண்டி (savagery) காட்டாண்டி (barbarism) வாழ்வு முறைகளைத் தொடங்கிய கால கட்டங்களில் மலையுச்சிகளிலும் கானகங்களிலும்

அங்கிருந்த நீர் நிலைகளை ஒட்டியும் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் அங்கிருந்த இயற்கையின் அதீத ஆற்றல்களைக் கண்டு அஞ்சி அவற்றை வழிபட்டார்கள்”⁹ என்ற கூற்று இயற்கையின் ஆற்றல்கள் கண்டு அஞ்சி வழிபட்ட நிலையை விளக்குகின்றன.

சங்க காலத்தில் இத்தகைய அச்சத்தின் காரணமாகத் தோன்றிய வழிபாட்டு முறைகளே மலை, கடல், காற்று, வானம், இடி, மின்னல் ஆகியவற்றை வணங்குவதற்குத் தூண்டுதலாக அமைகின்றன. ஒவ்வொரு இயற்கைப் பொருளும் சங்க காலத்திய மக்களால் வணங்கப்பட்டமைக்கு அவற்றின் மீதான அச்சமும் காரணமாக இருந்திருக்கின்றன. அவற்றைத் தீமை விளைவிக்கும் ஆற்றலாக அல்லாமல் நன்மை விளைவிக்கும் ஆற்றலாகவும் கருதி வணங்கி வழிபட்டிருக்கின்றனர். இக்காரணத்தாலேயே சூர், அணங்கு, சூலி, பாகம், கூளி, வாலுவன் என்ற பெயர்களால் இயற்கைப் பொருள்களை அழைத்திருக்கின்றனர். இயற்கையைச் சாந்தப்படுத்தும் முயற்சிகளே வழிபாடுகளாகத் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றன.

3.2.1 இயற்கைப் பொருள்களைக் கடவுளாக வழிபடுதல்

இயற்கையின் ஆற்றல்களைக் கண்டு அவற்றிற்கு அஞ்சி வழிபட்டதன் நீட்சியே அணங்கு, சூர், சூலி, பாகம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலும் இயற்கையின் இயைந்த தன்மையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இயற்கை மனித வாழ்விற்கு இன்றியமையாதப் பல நன்மைகளைச் செய்கின்றது. அதற்காக அவற்றை வழிபாடு செய்தல் அல்லது நன்றிக் கடனை அளித்தல் என்பனவாக வழிபாடு தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றது. “காடு, சோலை, இளமரக்கா, வானம், கடல், மணல் ஆகியவை புனைந்து இயற்றாக் கவின்மிகு பொருள்கள், தூய உள்ளம் படைத்த அம்மக்களின் அகக் கண்களுக்கும் புறக் கண்களுக்கும் தெய்வ வடிவங்களாகவே காட்சி நல்கின”¹⁰ என்னும் கூற்றானது இயற்கையினைத் தெய்வங்களாக வழிபட்டத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றது. மரம், மலை,

ஞாயிறு, கடல் போன்ற இயற்கைப் பொருட்கள் அச்சத்தின் காரணமாக வழிபடப்படுகின்றன.

3.2.1.1 மர வழிபாடு

சங்க இலக்கியத்தில் மரங்கள் தனிப்பட்ட பண்புகளைக் கொண்டு வழிபாட்டுக்குரியனவாக இருந்திருக்கின்றன. திணை சார்ந்த மக்கள் வாழ்வில் மரங்களை வழிபடுதல் என்பது இயற்கையை வணங்குதலாகவே வெளிப்படுகின்றது. மரங்களைத் தெய்வமாக வழிபட்டு வந்த நிலைமையையும் மரங்களில் தெய்வங்கள் உறைவதாக நம்பி வழிபட்டமையையும் காணமுடிகின்றது.

மரங்களை காவல் மரமாக ஒவ்வொரு அரசனும் கொண்டிருந்ததைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது “ஒவ்வோரச் சாரமும் ஒவ்வொரு மரத்தைத் தன் குலமரபுச்சின்னமாகக் கொண்டிருந்தது. அது கடிமரம், காவல் மரம் என்று வழங்கிற்று. அது தம் குலத்தைக் காக்கக் கூடியது என்று நம்பினர். பகைவர் அதை நெருங்காதவாறுக் காத்தனர். காவல் மரத்தை வெட்டுவது பகையரசின் மரபாக இருந்தது. அதனை வெட்டி முரசு செய்து கொள்வது பகைவரை இழிவுபடுத்துவதாகக் கருதப்பட்டது”¹¹ என்னும் கூற்று சங்க காலத்தில் மரங்கள் குலங்களைக் காக்கும் என்று வணங்கப்பட்டதையும் அது காவல் மரம் என்று அரசர்களால் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. மரங்களைக் கடவுளாகத் தெய்வமாகக் கருதும் பாடல்கள் பல சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. ஊரின் நுழைவாயிலில் உள்ள பழைய மரத்தில் பெருங்கடவுள் தங்கியிருப்பதாகப் (நற்.83) பாடல்வரிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அம்மரத்தில் உறையும் தெய்வம் குறித்த செய்தி இதன் வழி புலப்படுத்தப்படுகின்றது. இளைஞர்கள் நீர்த்துறையிலும் ஆலமரத்தின் கீழும் வலுவான மரங்களின் கீழும் உறையும் தெய்வங்களை வணங்கிப் பின்னர்த் தொழுவீனாள் காளையடக்கப் பாய்ந்தனர் என்று குறிப்பிடுவதை

“துறையு மாலமுந் தொல்வலி மராஅமுந்

“முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ” (கலி.101:13-14)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. ஆல மரம் இருந்த இடத்தையே ஆலமுற்றம் என்று அழைக்கப்படுவது போன்று கடவுள் வாகை என்று குறிப்பிடப்படும் இடம் கடவுள் இருந்த வாகை மரம் என்பதை,

“கடவுள் வாகைத் துய்வீ யேய்ப்ப

பூத்த முல்லைப் புதகூழ் பறவை” (பதிற்.66)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. வாகைமரம் கொற்றவை வாழ்தற்குரிய மரமாகச் சுட்டப்படுகின்றது. இயற்கையை வழிபடுதல் என்னும் வகையில் மரங்களில் தெய்வங்கள் உறைவதாகக் கருதி வழிபட்ட மரபினைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. ஆலமரத்தில் கடவுள் உறைந்திருப்பதை உணர்த்தும் பிறிதொரு பாடலில் அம்மரத்தின் பழங்களைப் பறவைகள் உண்ணும் என்பதை, “ஆனாவே கலி கொள் புள்ளினம்” (புறம்.199) என்ற பாடல்வரி கூறுகின்றது. வேங்கை மரத்தில் கடவுள் உறைவதாகக் கூறும் பாடலில் வேங்கை மரத்தை வழிபட்டால் வயல்கள் விளையும் என்பதை “எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்” (நற்.216) பாடல்வரிச் சுட்டுகின்றது. வேங்கை மரத்தில் கடவுள் உறைந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. மேலும் வேங்கை மரத்தில் பூதம் குடியிருந்ததாகக் கூறுவதனை,

“பூதந் தந்த பொரியரை வேங்கை

தண்கமழ் புதுமலர் நாரும்” (அகம்.68)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வேங்கை மரங்கள் ஊர் நடுவில் இருந்தமையைக் குறிக்கும் வகையில் அவ்விடங்கள் அம்பலம் எனவும் மன்றம் எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இயற்கை குறித்த அச்சத்தின் காரணமாக அவற்றை வணங்கினர் என்பதிலிருந்து வேங்கை மரத்தில் வாழும் தெய்வம் தீமை செய்வோரைக்

கொல்லும் தன்மையுடையது என்பதும் வெளிப்படுகின்றது. ஆவி வழிபாட்டோடு மரவழிபாடு ஒன்றிணையாது. இருப்பினும் தெய்வம் அடிமரத்தில் உறைவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இக்கூற்று மரத்திற்கு உயிர் இருப்பதாகக் கருதுவதற்கு இடமளிக்கின்றது. மேலும் மரம் அழிந்த பின்னும் கந்துழி வைத்து வணங்கப்படுகின்றது. இச்செயல் மரத்தின் உயிர் தங்கி இருப்பதாக நம்புவதற்கு ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதாக அமைகின்றது. ஊர்ப்பொதுவில் இருக்கும் மரங்கள் அனைத்தும் வழிபடு மரங்களாக இருந்திருக்கின்றன. அம்மரங்கள் ஆலமரமாக இருந்தாலும், பனைமரமாக இருந்தாலும். வழிபடும் இடத்தினை மன்றம் என்றும் அழைத்திருக்கின்றனர்.

3.2.1.2 மலைக் கடவுளர் வழிபாடு

குறிஞ்சி நிலத்தவர்கள் மலை சார்ந்த இடங்களைத் தம் வாழிடமாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் வழிபாட்டுக்குரிய கடவுள் முருகன் என்றாலும் முருகன் உறையும் மலையினை அவர்கள் தங்கள் வாழ்வாதாரம் சார்ந்தே வணங்கியிருக்கின்றனர். மலையினைக் கடவுளாகக் கருதி வழிபடும் தன்மையினைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தருகின்றன. “மலைகள், இல்லங்கள், ஆற்றங்கரை, குளத்தங்கரை முதலிய இடங்களில் எல்லாம் தாங்கள் வழிபடுகின்றத் தெய்வத்தை நல் இருப்புச் செய்து வழிபட்டனர்”¹² என்று மலைகளில் தெய்வங்கள் உறைவதாகக் கருதி வழிபட்டமையை ஆதி.பாலசுந்தரன். வெளிப்படுத்துகிறார். அயிரை மலையில் உறையும் தெய்வமாகக் கருதப்படும் கொற்றவையினை வழிபாடு செய்ததை,

“அயிரை பரைஇ ஆற்றல்சால் முன்போடு” (பதிற்.பதிகம்.3)

என்னும் பாடல்வரி வெளிப்படுத்துகின்றது. அயிரை மலையில் வீற்றிருக்கும் கொற்றவையைக் குலமுறைப்படி வழிபாடு செய்து ஆற்றலோடு அரசன் வாழ்ந்தான் என்பதை

“கடவுள் அயிரையின் நிலைஇ” (பதிற்.79)

என்ற பாடல்வரிச் சுட்டுகின்றது.

3.2.1.3 ஞாயிறு வழிபாடு

இயற்கைப் பொருட்களை அவற்றின் தேவை கருதியும் வழிபடும் வழக்கம் தமிழர்களிடம் இருந்திருக்கின்றது. பயன்கருதி வழிபடப்பட்டப் பொருள்களில் சூரியனும் ஒன்றாகின்றது. ஞாயிறானது கதிரவன், பகலவன், பல்கதிர்ச் செல்வன் என்றும் அழைக்கப் பெறும் பெருமைக்குரியதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் சிறப்பிக்கப் பெறுகின்றது. “ஞாயிற்றினை வழிபடும் வழக்கம் உலகெங்கும் பரவியிருந்தத் தொன்மையான வழிபாட்டு நிலையாகும். பழந்தமிழர் ஞாயிற்றினை ஆண் தெய்வமாகவே கருதி வழிபட்டுள்ளனர்”¹³. ஞாயிறு வழிபாடு சங்க இலக்கியத்தில் அரிதாகவே காணப்படுகின்றது.

“இன்னை ஆகுதல் தகுமோ ஓங்குதிரை

முந்நீர் மீமிசைப் பலர்தொழத் தோன்றி

ஏமுற விளங்கிய சுடரினும்

வாய்மை சான்றநின் சொல்நயந் தோர்க்கே” (நற்.283)

என்னும் பாடல்வரிகள் கடலின் மீது தோன்றும் சூரியனை அனைவரும் கை தொழுது வணங்கினர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. ஞாயிறை வணங்குதல் தமிழரின் மரபாகக் காணப்படுகின்றது. அச்சம் தரும் கிரணங்களை விரிக்கும் சூரியனானது உலகோர் தொழுமாறு அலைகள் அசையும் கடலில் தோன்றியது என்பதை,

தயங்குதிரைப் பெருங்கடல் உலகுதொழத் தோன்றி

வயங்குகதிர் விரிந்த உருகெழு மண்டிலம்” (அகம்.263)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சூரியன் வருத்தும் தன்மையுடையதாக இருப்பதால் அது வணங்கத்தக்கது என்பதை அக்காலத்து மக்கள் உணர்ந்தனர். சூரியன் வெப்பத்தைப் பொழிந்து மக்களை துன்புறுத்தும் வகையில் வெளிப்படுவதாக அமைந்ததை,

“உறைதுறந்து இருந்த புறவில் தனாது

செங்கதிர்ச் செல்வன் தெறுதலின் மண்பக

உலகுமிக வருந்தி அயாவுறு காலைச்

சென்றனர் ஆயினும் நன்றுசெய் தனர்...” (நற்.164)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பாலை நிலத்தில் ஆட்சி செலுத்தும் செங்கதிர்களையுடைய சூரியன் வெப்பத்தால் நிலம் பிளவுபடுகிறது இவ்வெப்பத்தால் உலகோர் வருந்துவர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு சூரியன் வருத்தத்தைத் தருவதால் மக்கள் அதன் மேல் அச்சம் கொண்டு வணங்கத் தலைப்பட்டனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

3.2.1.4 நீர்த்துறை வழிபாடு

நீர்த் துறையினைப் பழங்காலத் தமிழர்கள் வழிபட்டு வந்தனர் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. நீர்த் துறைகளில் தெய்வம் தங்கியிருப்பதாகக் கருதி வழிபட்டு வந்தமையைக் குறிக்கும் பல பாடல்களில் கடல், சுனை, ஆறு போன்றவை இடம்பெறுகின்றன. “வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத நீரினை நல்கும் கடல், ஆறு முதலியவற்றை வழிபடும் மரபு சங்க காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது. நெய்தல் நில மக்கள் கடல் தெய்வத்தையும் மருத நிலமக்கள் நீர்த்துறையின் கண்ணமைந்த தெய்வத்தையும் வழிபட்டனர்”¹⁴ என்னும் கூற்று சங்க காலத்தில் தமிழர்களிடம் நீர் வழிபாடு இருந்தமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

“புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்துறை

அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து

தழையணிப் பொலிந்த கோடேந்து அல்குல்

பழையர் மகளிர் பனித்துறைப் பரவ” (அகம்.201)

என்னும் பாடல்வரிகளில் நெய்தல் நிலப் பெண்கள் நீர்த்துறையில் உறையும் தெய்வத்தினைச் சங்கினைச் சொரிந்து வழிபட்டனர் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

தெய்வம் உறைவதாகக் கருதப்படும் இடங்களில் நீர்த்துறைகளும் காணப்படுகின்றன என்பதை இப்பாடல் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இவ்வாறே அருவிகளிலும் தெய்வத்தன்மை இருந்தமையையும் அவற்றை உணர்ந்தமையையும்

“கடவுட் கற்சுனை அடையிறந்து தவிழ்ந்த

பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தள்” (நற்.34)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. கடற்சுனையில் கடவுள் உறைந்திருப்பதாகக் கூறுவதை

“பெருங்கடல் தெய்வநீர் நோக்கித் தெளித்தென்

திருந்திழை மென்றோள் மணந்தவன் செய்த

அருந்துயர் நீக்குவேன் போன் மன்” (கலி.131)

எனும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. கடலாகியத் தெய்வத்தை நோக்கி உன்னைப் பிரியேன் என்று தலைவன் தெரிவிக்கின்றான். அணிகள் பூட்டிய தலைவியின் தோள்களைத் தலைவன் மறந்தான் என்று தலைவி கடல் தெய்வத்திற்கு ஒப்புமைப்படுத்தப்படுகிறாள். இதன்வழி கடல் கடவுளாகக் குறிக்கப்படுகின்றதை அறிய முடிகிறது.

முந்நீர் தெய்வமான கடல் தெய்வத்திற்கு விழா எடுத்தவன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்று பாராட்டப்பட்டதைப் (புறம்.9) புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. நீர்த்துறையில் நிலைபெற்ற கடவுள் என்று நீர்த்துறை வழங்கப்படுவதை,

“நிலைத்துறைக் கடவுட்கு உளப்பட வோச்சி

தணிமருங்கு அறியாள் யாய்அழ

மணிமருள் மேனி பொன்றிறங் கொளலே” (அகம்.156)

என்னும் பாடல்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. நீர்த்துறையிடத்து நிலைபெற்ற கடவுளுக்கு அன்னையானவள் கள்ளையும் மாலையையும் ஆட்டையும் காணிக்கைப் பொருளாகக் கொடுக்கிறாள் என்று இப்பாடல் கூறுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்டவற்றிலிருந்து மக்களால் நீர்த்துறைகள் காக்கப்பட்டுத் தெய்வமாக வணங்கப்பட்டன என்பதையும் ஊர்ப்போது மன்றத்தில் வழிபாடு நடைபெற்றது என்பதையும் மரங்கள், பல வடிவங்களில் கடவுளாக வணங்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதையும் மலை மற்றும் ஞாயிறு வணங்குதற்குரியனவாக விளங்கியது என்பதையும் இதன் வழி அறியமுடிகிறது.

3.2.2 ஆவி வழிபாடு

தொடக்ககால மனிதர்களிடம் காணப்பட்ட நம்பிக்கைகளில் ஆவிகளின் மேல் கொண்ட நம்பிக்கையும் ஒன்று. இறந்தவர் மீண்டும் உலகிலேயே உலவுவதாகக் கருதி அவரை நினைத்து வழிபடுவதே ஆவி வழிபாடு எனப்படுகின்றது. இயற்கையில் நடக்கும் நிகழ்வுகளுக்கும் இறந்தவர்களின் ஆவிக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகக் கருதிய மக்கள் இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் அனைத்திற்கும் ஆவிகளே காரணமென்று கருதினர்.

கனவுகள் தோன்றுவது ஆவி பற்றிய நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்தும் நிகழ்வாக அமைகின்றது. கனவின் போது தம்மோடு பிறர் கலந்துரையாடவும் செயல்களில் ஈடுபடவும் கண்டதால், இரவில் ஆவி வெளியேறிச் சென்று பிறருடன் தொடர்பாயிருக்கின்றது என்று நம்புகின்றனர். “தொன்மை மக்கள் ‘ஆவி - உடல்’ என்ற கருத்தாக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பின்னர் அடுத்த கட்டத்தில் உலவும் ஆவி (free soul) உடல் ஆவி (body soul) என்ற இரண்டு ஆவிகள் உடலில் உள்ளன என்று நம்பினர். உலவும் ஆவி உடலிலிருந்து வெளியே சென்று அன்றாட செயல்களோடு தொடர்புற்றுப் பின்னர் மீண்டும் உடலுக்குள் வந்து உறைகிறது. ஆனால் உடல் ஆவி எப்போதும் உடலுக்குள்ளேயே உறைந்துள்ளது. அது எப்போது உடலை விட்டு வெளிப்படுகிறதோ அப்போதே இறப்பு நிகழ்கிறது.

உலவும் ஆவி சுவாசத்திற்கும் நிகழிற்கும் காரணமாகிறது. உடல் ஆவியோ இரத்தம், தலை, (உடல் ஆவி இருப்பதாக எண்ணிய உறுப்பு) ஆகியவற்றின் உருவமாக இருக்கிறது என நம்பினர்”¹⁵ என்ற கூற்று தொல் சமூகக் குடிகளிடம் இருந்த ஆவி பற்றிய கருத்தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. குரும், அணங்கும் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படும் பெண் தெய்வங்கள். இவை ஆவி வழிபாட்டின் நீட்சியாகக் குறிக்கப்படும் தெய்வங்களாகின்றன. “பழந்தமிழர் இயற்கையைக் கண்டு அஞ்சிய மனநிலையிலிருந்து கொஞ்சம் தெளிந்து தேறி இயற்கைப் பொருட்களானக் காடும், மலையும், மரங்களும், நீர்நிலைகளும் அச்சந் தரத்தக்கன அல்ல என்றும் இயங்கும் இயக்கம் அச்சந்தரத்தக்க ஏதோ ஒன்று அதில் உறைகின்றது, அதுவே நாம் அஞ்சத் தக்கது என்றும் கருதினர். அச்சம் தரும் இயற்கை ஆற்றலைச் சூர் என்றும் அணங்கு என்றும் குறிப்பிட்டனர்.”¹⁶ என்ற கூற்றில் இயற்கைப்பொருட்களில் உறையும் மீவியல் ஆற்றல் என்பது ஆவிகளைத்தான் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆவிகளே இயற்கைப் பொருட்களின் மீது உறைந்து அவற்றை இயக்குகின்றன. புயல், மழை, வெள்ளம் ஆகியவற்றின் செயல்களால் அச்சந்தரத்தக்க நிகழ்வுகள் நிகழ்கின்றன. இக்காரணங்களால் அவற்றை வழிபாட்டுக்குரியனவாகக் கருதுகின்றனர்.

3.2.2.1 முருகு

பண்டைக் காலத்தில் பெண்களை முருகு பற்றும் எனக் கருதி வேலன் வெறியாடல் நிகழ்த்தி முருகுவை வெளியேற்றுகின்றனர். அதற்கான சடங்குகள் கட்டு, கழங்கு பார்த்தல் என்பன குறிக்கப்படுகின்றன. பெண்களின் உடலில் மாற்றங்கள் பசலை, வருத்தம், உடல் சோர்வு ஆகியன முருகு பற்றியதற்கான அறிகுறி என்று கருதி அதனை வெளியேற்றும் சடங்காக வேலன் வெறியாடலை நிகழ்த்துகின்றனர்.

முருகு பற்றுதல் என்பது ஆவி பற்றுதலாகக் கருதப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் முருகு பற்றுதல் என்னும் நிகழ்வு பல பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றது. குறிஞ்சி நிலத்துப் பாடல்களில் மட்டுமே இந்நிகழ்வு குறிக்கப்படுகின்றது. “காதல் நோயால் மெலிவுற்ற தலைவியின் நிலை கண்டு தாயார் மிக வருந்துவர். இந்நோய்க்குரியக் காரணத்தை அறிய வேலன் வரவழைக்கப்பெறுவான். அவன் கழங்கு முதலிய குறிகளின் மூலம் இந்நோய் முருகனால் வந்தது என்று கூறுவான். முருகனால் அணங்கப் பெற்ற பெண்ணின் நோய் நீங்க வெறியாடல் நிகழ்த்தப் பெறும். வெறியாட்டின் மூலம் பெண்ணைப் பிடித்திருந்த நோய் விலக்கப் பெறும். பெண்ணிடமிருந்து முருகனை விலக்கக் குருதிப் பலி இட்டு முருகன் ஆற்றுப்படுத்தப்படுவான்”¹⁷ என்று சிலம்பு நா.செல்வராசு குறிப்பிடுகிறார். அக்காலத்து மக்கள் முருகு என்னும் ஒரு மீவியல் ஆற்றல் உலவுவதை நம்பி இருந்திருக்கின்றனர்.

பெண்களையே முருகு பற்றுவதாகவும் முருகு பற்றுதல் வருத்தத்தை ஏற்படுத்தும் ஒன்றாகவும் பெண்ணிற்குத் துன்பம் தரக்கூடியதாகவும் இருத்தலைச் சங்கப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. முருகினை விலக்குவற்குப் பல்வேறு சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. அவையே படிப்படியாக வளர்ச்சிப் பெற்று தெய்வ வழிபாட்டில் செய்யப்படும் சடங்குகளாக மாற்றம் பெறுகின்றன. முருகு பற்றுதலும் அதற்குச் செய்யும் சடங்குகளும் கடவுள் உருவாக்கத்தின் முதற்படி என்பதை இதன்வழி அறியமுடிகிறது.

வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் வேலன் இறைவனோடு உரையாடக் கூடியவன் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது. கடவுளுக்கு ஆற்றும் சடங்குகளையே முருகு அணங்கியதற்கும் செய்திருக்கின்றனர். பொய்யா மரபினன் முதுவேலன் என்று குறிப்பிட்டாலும் அவன் கூறுவதில் உண்மை இருக்கப் போவதில்லை என்பதை,

“பொய்யா மரபி னூர்முது வேலன்

கழங்குமெய்ப் படுத்துக் கன்னந் தூக்கி

முருகென மொழியு மாயிற்

கெழுதகை கொல்லிவள் ளணங்கி யோற்கே” (ஐங்.245)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பொய்யா மரபினன் முதுவேலன் என்று குறிப்பிடப்படுவதால் அவன் சொல்வதே உண்மை என்று நம்பினோர் அக்காலத்தில் இருந்தனர் என்பது விளங்குகின்றது. அவன் வெறியாட்டு நிகழ்த்தித் தலைவியின் நோய்க்குக் காரணம் முருகனே என்று பொய் சொல்வான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. முற்றத்தில் மணல் நிரப்பி மாலைகள் இட்டு முருகன் ஏந்திய வேலுடன் வேலன் வெறியாடத் தொடங்குவான் என்பதை,

“பெய்ம்மணன் முற்றங் கவின்பெற வியற்றி

மலைவான் கொண்ட சினைஇய வேலன்

கழங்கினா னறிகுவ தென்றால்” (ஐங்.248)

என்னும் பாடல்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. முருகனை வணங்கும் செயல்களாக மாலைகள் இடுதல் வேலைக் கையில் கொண்டு முருகன் போலச் செய்தல் போன்றவை இருந்தன. முருகன் என்னும் மலைவாழ் மக்கட் தலைவன் ஆதிகாலத்து வேட்டை முறையை நிகழ்த்திக் காட்டுவதாகவும் இச்செயல்பாடு அமைகின்றது. தலைவியின் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் குறித்தும் அம்மாற்றம் காதலினால் ஏற்பட்டதென அறியாமல் அதற்காக வேலனைக் கொண்டு வெறியாடல் நிகழ்த்தினர் என்பதை

“நன்னுதல் பாய படர்மலி அருநோய்

காதலன் தந்தமை அறியா துணர்த்த

வணங்குறு கழங்கின் முதுவாய் வேலன்

கிளவியில் தணியின் நன்றுமன்” (நற்.282)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வெறியாட்டு நிகழ்வால் தலைவியின் மேனி வேறுபாடு நீங்கும் என்ற நம்பிக்கையை தலைவியும் கொள்கின்றாள். அவ்வாறு நோய் நீங்கினால் நன்று என்று கருதுகின்றாள். வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதற்கு முன் தாய் வேறு சில சடங்குகளைச் செய்கின்றாள். ஒரு பெண்ணின் உடலில் ஏற்படும் மெலிவு, சோர்வு போன்றவற்றிற்கு காரணமென்ன என்பதை அனுபவத்தின் வாயிலாக அறிந்தவர்களைக் கொண்டு தெரிந்துக் கொள்வதற்காக முதுபெண்டிரை நாடி அவர்களிடம் கேட்பதை (நற்.288) என்னும் பாடல்வரி கூறுகின்றது.

வெறிக் களத்திற்குப் பலிபெற முருகன் வருவதாகக் கருதி பலியிடும் வழக்கம் (நற்.34) பாடல்வரியில் காணப்படுகின்றது. “பொன்னேர் பசலைக் குதவா மாறே” (நற்.47)நற்றிணைப் பாடல்வரியில் பெண்ணிற்குப் பசலைப் படர்வதே முருகனால்தான் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. பசலைக்குக் காரணம் முருகனே என்ற கருத்து அன்றைய சூழலில் மேலோங்கி இருந்திருக்கின்றது. அதனை நீக்குவதற்கு வழக்கமானச் சடங்குகளைச் செய்திருக்கின்றனர். அத்தகையச் சடங்குகளிலிருந்து முருகுபற்றுதலை விலக்குவதற்கானச் சடங்குகளும் தோன்றியிருக்கின்றன.

வேலன் வெறியாடல் என்பதே கடவுள் கருத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் செயலாகச் சங்க இலக்கியத்தில் வெளிப்படுகின்றது. வேலன் வெறியாட்டில் முருகனை வரழைக்கும் செயலை வேலன் மட்டும் செய்வதில்லை. மாறாக குறமகளும் செய்கிறாள் என்பதை

“நறும்புகை எடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி

.....

முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு வியன்நகர்” (திரு.239-244)

பத்துப்பாட்டுப் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. குறமகள் மணப் பொருளினால் புகைவரச் செய்தும் குறிஞ்சிப் பண்ணைப்பாடியும் இசைக் கருவிகள் முழங்கவும்

சிவந்த பூக்களைத் தூவியும் பார்ப்பவர்கள் அஞ்சும்படி இரத்தத்தோடு கலந்த சிவந்த தினையரிசியைப் பரப்பியும் வைத்து முருகனை வரும்படி அழைக்கின்றாள்.

தலைவனின் வீரம் முருகனின் வலிமைக்கு ஒப்புமைப்படுத்துவதையும் (நற்.225)பாடல்வரியில் காணமுடிகிறது. முருகனை வீட்டிற்குள் வரவேற்று விருந்தளித்து மகிழ்விப்பதை “முருகென உணர்ந்து முகமன் கூறி” (அகம்.272) பாடல்வரியும் “நல்லிறை மெல்விரல் கூப்பி, இல்லுறை கடவுட்கு ஓக்குதும் பலியே” (அகம்.282) பாடல்வரியும் குறிப்பிடுகின்றன.

இவ்வாறு முருக வழிபாடானது தொடக்கத்தில் முருகு பற்றுதலாகவும் வருத்தும் தெய்வமாகவும் இருந்தது. பின்னர் சடங்குகள் செய்யப்பட்டுப் பூசை செய்து நன்மை செய்யும் வழிபாட்டுத் தெய்வமாக மாற்றமடைந்தது. சங்க இலக்கியத்தில் முருகு பற்றுதல் என்னும் செயல்பாடு பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் மகளிரை மையமிட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. முருகனை வீட்டிற்கு வரவழைத்தல் என்பதிலிருந்து இறைவனை இல்லத்திற்கு வரவேற்கும் பண்பையும் பலியிடுதல் என்பதிலிருந்து இறைவனுக்கு உரியதைச் செய்யும் மனநிலையையும் கொண்டவர்களாக மக்கள் இருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. இதன் மூலம் அச்சம் தரும் நிலையிலிருந்து நன்மை செய்யும் நிலைக்கு முருகக் கடவுள் உயர்த்தப்படுகிறார் என்பது தெளிவாகின்றது.

3.2.2.2 சூர்

சூர் என்னும் மீவியல் ஆற்றல் மலையுறைத் தெய்வமாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. இவ்வழிபாடு ஆவி வழிபாட்டோடு இணைந்ததாகின்றது. இதுவும் அச்சம் தரும் தெய்வமாகக் கருதப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் சூர் என்னும் சொல் பலமுறை பயின்று வருகின்றது. சூர மகளிர் மலையுறைத் தெய்வத்தைக் குறிக்கும் என்பதை “சூர் என்பது அச்சம், தெய்வம், சூரபத்மா போன்ற பொருட்களைத் தரினும் பழந்தமிழிலக்கியத்தில் இச்சொல்லாட்சி மலையுறைத்

தெய்வத்தை உணர்த்துவதற்கே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதனை இலக்கியக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.”¹⁸

சூர் என்பது அச்சம் தரும் பெண் தெய்வம், இறந்துபட்ட ஆவியின் வடிவம் என்றும் கருதப்படுகின்றது. இவையே பிற்காலங்களில் தெய்வமாக வணங்கப்பட்டிருக்கின்றன. “உருவம் இனங்காண இயலா நிலையில் சொல்லப்பட்ட சூரும் அணங்கும் காலப் போக்கில் பெண் தெய்வங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டன. சூர் என்பது சூர் மகள், சூரர மகளிர் ன்றும் அணங்கு என்பது அர மகளிர், ஆரர மகளிர், அணங்கு என்றும் வழங்கப்பட்டன.”¹⁹ சுனைநீர் சூர் உறையும் இடமாகவும் அச்சந்தரும் இடமாகவும் விளங்குவதை

“சூருடை நனந்தலைச் சுனைநீர் மல்க

பெருவரை அடுக்கத் தருவி யார்ப்ப” (நற்.7)

என்னும் பாடல்வரிகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது குறித்தப் பதிவு (நற் 268)ஆம் பாடலிலும் காணப்படுகின்றது. மலைமேல் சூர் இருக்கும் அவ்விடம் அச்சத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாகவும் தெய்வம் உறைவதற்குரியதாகவும் இருந்தன என்பதை,

“போருடை வருடையும் பாயாச்

சூருடை அடுக்கத்த கொயற்கருந் தழையே?” (நற்.359)

என்னும் பாடல்வரிகள் வெளிக்காட்டுகின்றன. இப்பாடல்வரிகளில் மலையில் அச்சந்தரும் தெய்வம் இருக்கும் என்றும் அத்தெய்வம் மலையாடு பாயாத உயரத்தில் இருக்கும் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

“சூருடைச் சிலம்பின் அருவி ஆடிக்

காரரும்பு அவிழ்ந்த கணிவாய் வேங்கைப்” (நற்.373)

என்னும் பாடல்வரிகள் அச்சந் தரும் பக்க மலை என்றும் அம்மலை சூர் உறையும் இடம் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது.

சூர் என்பது பெண் தெய்வம் என்பதை “பெரு வரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்” (நற்.34) நற்றிணைப் பாடல்வரிச் சுட்டுகின்றது. அச்சத்தை ஊட்டும் சூர் மகளின் கோபம் தலைவியின் கோபத்திற்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்படுவதை “சூர்நசைந் தனையையாய் நடுங்கல் கண்டே” (குறுந்.52) குறுந்தொகைப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவியின் கோபமானது அச்சத்தை ஊட்டி நடுங்க வைக்கும் தெய்வத்தின் கோபத்திற்கு ஒத்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. குளிர் நடுக்கத்தில் உடல் நடுங்குவது போல சூர் அணங்கு பற்றும் போது நடுக்கம் ஏற்படும் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சூர் என்னும் தெய்வத்தை வழிபடும் மக்கள் அதற்கு வழங்கும் பலியுணவைப் பற்றி,

“கருங்கண் கருனைச் செந்நெல்வெண் சோறு

சூருடைப் பலியொடு கவரிய குறுங்கால்

கூழுடை நன்மனைக் குழுவின இருக்கும்” (நற்.367)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. கருணைக் கிழங்குப் பொரியலோடு சேர்த்துச் சமைத்த வெண்மையானச் சோற்றினைத் தெய்வத்துக்குப் படையலாக வைக்கின்றபோது கரிய நிறக் காகங்கள் அதனை எடுத்துச் செல்லுகின்றன. தெய்வத்துக்கு உணவுப் பொருளைச் சிறுகுடி என்னும் ஊரினர் இடுவர். சிறுகுடி என்பது முல்லை நிலத்து ஊராகின்றது. முருகுவை மலைவாழ் தெய்வம் என்று குறிப்பிட்டது போல் சூர் என்னும் தெய்வமும் மலைவாழ் தெய்வம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இருப்பினும் காடு, மலை, சுனை ஆகிய அனைத்திலும் வாழும் தெய்வமாகவும் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு சூர் என்னும் மீவியல் ஆற்றல் குறித்தப் பாடல்களில் சூர் உறையுமிடங்கள் சுனை, மரம், குளம், காடு, மலை என பலவிடங்களில் உறையும் என்றும் அப்பகுதிகளில் சூர் இருத்தலால் அவை அச்சத்திற்குரியன என்றும் கூறப்படுகின்றன. அச்சுறுத்தும் தெய்வம் என்றும் வருத்தும் தெய்வம் என்றும்

பலவாறு கூறப்படும் குர் இரவில் நினைத்த உருவெடுத்து உலவும் என்றும் பெண்ணுருவில் நனவிலும் கனவிலும் தோன்றி மயக்கும் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

3.2.2.3 அணங்கு

அணங்கு பெண் தெய்வம் என்றும் வருத்தும் தெய்வம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. அணங்குதல் என்பது பற்றுதல், பிடித்துக் கொள்ளுதல் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. அணங்கு என்பதை “அச்சம், அணங்கென்னேவல், அழகு, பராசக்தி, ஆசை, கொலை, தெய்வப் பெண், தெய்வம், தேவர்க்காடுங் கூத்து, நோய், பெண்மகள், பேய் மகள், ரோகம், வருத்தம், வருத்துந் தெய்வம்”²⁰ என்று தமிழ்மொழி அகராதி கூறுகிறது. இதில் தெய்வப் பெண் என்பதும் வருத்துந் தெய்வம் என்பதும் தெய்வ நிலையில் அணங்கினைக் கூறுவதற்கு ஒப்பாகின்றது. அணங்கு என்பதை வருத்தும் தெய்வம் என்ற பொருளில் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் அணுகினர் என்பதையும் அதற்கு சடங்குகள் செய்து வழிபட்டனர் என்பதையும் காணமுடிகிறது.

“சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் திமிரி

நிழல்காண் தோறு நெடிய வைகி” (நற்.9)

என்னும் பாடல்வரிகளில் அணங்கு என்ற தெய்வத்தை நேரில் கண்டது போலத் தலைவியின் மேனி காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பெண்ணின் உருவம் கடல் தெய்வம் போலக் காட்சியளிப்பதாகக் கூறுவதை

“கண்டோர் தாண்டா நலத்தை - தெண்டிரைப்

பெருங்கடல் பரப்பின் அமர்ந்துறை அணங்கோ” (நற்.155)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. அணங்கு என்னும் சொல் வருத்தும் தெய்வம் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

கடலில் உறையும் தெய்வம் அணங்கு என்று குறிப்பிடப்படுவதை

“அணங்குடை முந்நீர்” (அகம்.207) என்ற பாடல்வரியும் தெய்வம் வாழும் நெடிய

மலை உச்சியில் அணங்கு என்னும் பொருளில் கூறியதை “அருவி தந்த அணங்குடை நெடுங்கோட்டு” (அகம்.272) என்னும் பாடல்வரியும் குறிப்பிடுகின்றது. மலையில் உறையும் தெய்வமும் அணங்கு என்றே கூறப்படுகின்றது. “அணங்கொடு நின்றது மலைவான்” (நற்.165) பாடல்வரியும் “அணங்குடை உயர்நிலைப் பொருப்பிற் கவாஅன்” (அகம்.338) என்னும் பாடல்வரியும் தெய்வம் வாழும் பொதிய மலை என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. “அணங்குடை வரைப்பிற் பாழி ஆங்கண்” (அகம்.372) என்னும் பாடல்வரி பாழி மலையில் உறையும் தெய்வம் என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் “கடுந்திறல் அணங்கின் நெடும்பெருங் குன்றத்து” (அகம்.378)பாடல்வரி தெய்வம் வாழும் மலை என்று கூறப்படுகின்றது. “அணங்குடை நெடுங்கோட் டளையக முனைஇ” (புறம்.52) என்னும் பாடல்வரி தெய்வங்களைக் கொண்ட நெடிய மலை என்று குறிப்பிடுகின்றது. “அணங்குசா லடுக்கம் பொழியுநம்” (புறம்.151) பாடல்வரி தெய்வம் உறையும் மலை என்று கூறப்படுகின்றது. தெய்வம் என்ற பொருளில் அணங்கு என்ற சொல் பயன்கொள்ளப்படுகின்றது. “அணங்குகால் கிளரும் மயங்கிருள் நடுநாள்” (நற்.319) என்னும் பாடல்வரி இரவில் உலவும் பேய் என்று கூறுகின்றது. பேய் என்பது அச்சமுட்டும் என்றும் பிணந்தின்னும் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இங்கு பேய் என்பது அணங்கு என்னும் தெய்வத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“அணங்கும் அணங்கும் போலும் அணங்கி

வறும்புனங் காவல் விடாமை

அறிந்தனார் அல்லிரோ அறனில் யாயே” (நற்.376)

என்னும் பாடல்வரிகளில் கூறப்படும் அணங்கும் அணங்கு போலும் என்ற சொற்கள் தெய்வமும் களவு நிகழ்ந்தது அறியாது வருத்தும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. அணங்கு என்ற சொல் வருத்தும் தெய்வம் என்ற பொருளில் எடுத்தாளப்படுகின்றது.

“அணங்குடை அருஞ்சூள் தருகுவன் எனநீ” (நற்.386)

என்னும் பாடல்வரி கடவுள் என்ற சொல்லைக் குறித்து நிற்கின்றது. அணங்கு என்பது கடவுளாகக் கூறப்படுகின்றது. “அணங்கும் பிணியும் அன்றே நுணங்கி” (குறுந்.136) என்னும் பாடல்வரியானது அணங்கு என்பதை தாக்கும் தெய்வம் என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் “அணங்கும் பிணியும் அன்றே நினைப்பின்” (குறுந்.204) என்ற பாடல்வரியும் அணங்கு தாக்குதல் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றிலும் அணங்கு என்னும் சொல் வருத்தும் தெய்வம் என்றே கொள்ளப்படுகின்றது.

முருகு, சூர், அணங்கு, பேய் போன்றவை ஆவி வடிவில் மக்கள் நம்பிக்கையில் உலவும் அரிய சக்திகளாகின்றன. இவற்றின் மீவியல் ஆற்றல்களே மக்களின் நம்பிக்கைக்கும் அவை நன்மை செய்யும் என்ற அடிப்படையில் அவற்றை வழிபடுவதற்கும் காரணமாகின்றன. முருகு பற்றுதல், சூர் பற்றுதல், அணங்கு பற்றுதல் போன்றவை பேய் பிடித்தலுக்கு ஒப்பானதாகக் கூறப்படுகின்றன. முருகுபற்றுதல் என்பது பெண்களையே பற்றுவதாக அமைகின்றது. முருகு பெரும்பாலும் குறிஞ்சித் திணையில் மட்டுமே கூறப்படுகின்ற தெய்வமாகின்றது. முருகு பற்றிய பெண்களை வேலன் வெறியாடல் சடங்கின் மூலமாக விலக்கியும் குருதிப் பலி செய்தும் வணங்கினர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

3.2.3 நடுகல் வழிபாடு

போர்வீரனின் நினைவாக எழுப்பப்படும் நினைவுத் தூண் நடுகல் எனப்படுகின்றது. போர் வீரனின் செயல்களை மதித்து பெயரையும் வீரச் செயல்களையும் கல்லில் பொறித்தனர். நடுகல்லுக்கு மாலையிட்டு வழிபட்டு வந்தமையைப் பற்றி தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கின்றது. நடுகல் நடுவது குறித்து ஆறு நிலைகளைச் சுட்டுகின்றது. இதனை,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்

சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்று

இருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணர்” (தொல்.பொருள்.63)

மேற்கண்டப் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இறந்துபட்ட வீரர்களின் நினைவாக நடுகல் நடுவதற்குக் கல்லைப்பார்த்தல், பார்த்த கல்லை எடுத்துக் கொண்டு வருதல், அதனை நீரினால் கழுவுதல், பின்னர் அக்கல்லினை நட்டு வைத்தல், கோயிலாக எழுப்பி அக்கல்லில் அவ்வீரனின் பெயரையும் வீர சாகசங்களையும் எழுதுதல், கல்லினைத் தெய்வமாக்கிப் போற்றி வாழ்த்துதல் என்று வெளிப்படுத்துகின்றது.

3.2.3.1 ஆநிரை காத்தலில் வீரர்கள் மடிதல்

ஆநிரை காத்தலில் ஈடுபட்டு இறந்தவர்களுக்கு நடுகல் வைத்தனர். ஆநிரைகளே பண்டைக் காலத்தின் செல்வமாகின்றது. அதனைக் காப்பாற்றும் செய்கையே போர் நிகழ்வாகச் சுட்டப்படுகின்றது. வெட்சி வீரர்கள் ஆநிரை கவர்தலையும் கரந்தை வீரர்கள் அதனை மீட்டலையும் செய்திருக்கின்றனர். இந்நிகழ்ச்சியில் கரந்தை வீரர்கள் இறந்துபட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்களது வீரம் பிற்காலத்தில் போற்றப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. “போரில் தன்னால் இயன்றவரையில் சிறப்புறப் போர் புரிந்து உயிர்விட்ட வீரனது உடலைப் புதைத்த அல்லது எரித்த இடத்தில் ஒரு கல்லை நடுவர். அக்கல்லில் அவனது உருவத்தையும் பெயரையும் இன்ன போரில் இவ்வாறு போர் புரிந்து மாண்டான் என்ற விவரத்தையும் பொறிப்பர். அக்கல் நடுகல் எனப்படும். வீரர் சிறப்பாகவும் பிறர் பொதுவாகவும் நடுகல்லை வழிபடுவர். இத்தகைய நடுகற்கள் பண்டைத் தமிழகத்தில் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இருந்தன. இவ்வீர வணக்கம் தமிழர்க்கு வீரத்தையும் நாட்டுப்பற்றையும் ஊட்டி வந்தது எனலாம்”²¹ என்று பண்டைத் தமிழகத்தில் வீரக்கல் எனப்படும் நடுகல் குறித்தத் தமது எண்ணத்தை அறிஞர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

3.2.3.2 நடுகல்லை வீரர்கள் வழிபடுதல்

போரில் ஈடுபடும் வீரர்கள் தமக்கு முன்னர் இறந்துபட்ட வீரர்களை வழிபடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்திருக்கின்றனர். வெட்சி வீரர்கள் போர்முனையில் கரந்தை வீரர்களை வென்று ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்திருக்கின்றனர். பின்பு மேட்டு நிலத்தில் வெட்சி வீரரை வென்று அவர்கள் கவர்ந்துச் சென்ற ஆநிரைகளைக் மீட்டு வந்திருக்கின்றனர். தம் வலிமைக்குக் காரணமாக அமையும் நடுகல் தெய்வத்தை வழிபடுவதற்காக அதன் மேல் மயிற் பீலியைச் சூட்டுகின்றனர். துடியை இசைத்து நெல்லால் செய்த கள்ளினைக் குடித்து ஆட்டினைப் பலிகொடுத்து வழிபடுகின்றனர் என்பதை,

“நுழைநுதி நெடுவேல் குறும்படை மழவர்

.....

போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சுரம்” (அகம்.35)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. பண்டையத் தமிழர்கள் போரில் ஈடுபட்டு இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுத்து வழிபட்டமையைக் காணமுடிகிறது. போரில் ஈடுபடும் வீரர்கள் நடுகல்லை வழிபட்டால் தமக்கு வலிமை கிடைப்பதாக நம்பினர். வழிபாட்டு நிகழ்வில் ஆடு அறுத்துக் குருதிப்பலிக் கொடுப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டனர் என்பதையும் இப்பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது. மேலும் நடுகல்லினை நடும் போது அதில் எழுதப்படும் எழுத்துக்கள் பற்றி

“நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடை

.....

எழுத்துடை நடுகல் இன்னிழல் வதியும்

அருஞ்சுரக் கவலை நீந்தி யென்றும்” (அகம்.53)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. நடுகற்களின் காட்சியானது போர் வீரர்கள் நிற்பது போன்று காணப்பட்டதை

“நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்

.....

உவலிடு பதுக்கை ஆளுகு பறந்தலை” (அகம்.67)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. பருக்கைக் கற்கள் உள்ள மேட்டு நிலத்தில் நெல்லி மரங்களின் இடையில் நின்று ஆநிரைகளை மீட்க வெட்சி வீரர்களுடன் போரிட்டு வீர மணரம் அடைந்திருக்கின்றனர் என்றும் அவர்களுக்காக நாட்டப்பட்ட நடுகற்களில் அவர்களின் பெயர்களும் அவ்வீரர்கள் செய்த வீர தீரங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் அந்நடுகற்களின் முன் நாட்டப்பட்ட வேல் மயிற்பீலியுடன் காட்சியளிப்பது வீரர்களே நிற்பது போன்று காணப்படும் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பெயரும் பீடும் எழுதிய நடுகற்கள் இருக்கும் காட்டில் அந்நடுகற்கள் போர்வீரர்களைப் போன்று நிற்பதைப் பிறிதொரு பாடலும் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை

“வீளை அம்பின் விழுத்தொடை மழவர்

.....

பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்

வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்” (அகம்.131)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்குப் பெயரும் பீடும் எழுதிய நடுகற்கள் நடப்பட்டுள்ளமையை வெளிக்காட்டுகின்றது. வெட்சி மாலை சூடிய வீரர்கள் அதிகாலையில் பசுக்களைக் கவர்ந்து சென்றவுடன் அவர்களுடன் போரிட்டு பசுக்களை மீட்ட கரந்த வீரர்கள் பசுக்களின் கன்றுகள் தாயைக் காணாமல் தவித்து கண்ணீர் உகுத்தமையைத் தவிர்த்தனர். அப்போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கு நடுகல் நாட்டி அவர்களது பெயர்களையும் வீர தீரங்களையும் எழுதினர். அந்நடுகற்களானதுப் பகைவர்க்கு வீரர்கள் நிற்பதுபோன்று அச்சத்தைத் தரும் என்று கூறப்படுகின்றது.

3.2.3.3 ஆநிரைகளைக் காத்த இளைஞனின் நடுகல்

போர்களில் ஈடுபட்டு இறப்பவர்களுக்குப் பொதுவாக நடுகற்கள் நடப்படுகின்றது. கரந்தை வீரர்கள் வெட்சி வீரர்களுடன் போரிடுவது ஆநிரைகளை

மீட்டல் எனப்படுகின்றது. “பண்டைக் காலத்தில் பெரும்பாலான சண்டைகள் மாடுபிடி சண்டையிலிருந்து தொடங்கியது யாவருமறிந்ததே”²² என்று கூறுவதற்கேற்ப ஆநிரை காத்தலில் இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுப்பது வழக்கமாக இருந்திருக்கின்றது. பொதுமக்களில் ஒருவன் ஆநிரைகளைக் காத்தற் பொருட்டு இறந்தால் அவனுக்கு நடுகல் நடப்பட்டுள்ளது. அவன் இறைவன் ஆக்கப்பட்டான் எனவும் அவன் இல்லாமையால் அவன் மனைவி கைம்மை நோன்பு இருக்கிறாள் எனவும் கூறப்படுகின்றதை

“விரகறி யாளர் மரபிற் சூட்ட

நிரையிவட் டந்து நடுக லாகிய

வென்வேல் விடலை யின்மையிற் புலம்பிக்

கொய்ம்மழித் தலையொடு கைம்மையுறக் கலங்கிய

கழிகல மகடுஉப் போலப்” (புறம்.261)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. போர் வீரனற்ற ஒருவன் என்பதை வென்வேல் விடலை என்ற பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவன் ஆநிரைக் கவர்ந்துச் சென்றவர்களுடன் போரிட்டு ஆநிரைகளை மீட்டு இறந்து பட்டவன் என்றும் அவன் நடுகல் ஆனான் என்றும் இறைவன் ஆகி விட்டதால் அவன் மனைவி தலையை மழித்து கைம்மை நோற்கிறாள் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

3.2.3.4 நடுகல்லிற்குப் பலியிடும் மரபு

வழிபாட்டில் பெரும்பாலானத் தெய்வங்களுக்குப் பலியிடுதல் நடைபெறுகின்றது. அவ்வாறே நடுகல் வழிபாட்டிலும் பலியிடுதல் காணப்படுகின்றது. குருதிப் பலி செய்தல், சடங்குகள் செய்தல் போன்றவை நடைபெறுகின்றது. வேண்டுதலின் போது குருதிப் பலியிடுதலை வழக்கமாகக் கொண்ட மக்கள் நடுகல் வழிபாட்டிலும் பலியிடுதலை மேற்கொண்டனர். பலியிடுதல் அதிகமாக முன்னோர் வழிபாட்டில் காணப்படுகின்றது. பலியிடுதல் பற்றி பாடல்களில் கூறப்படுவதை

“இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லி னாட்பலியூட்டி

நன்னீராட்டி நெய்நநறைக் கொளீஇய

மங்குன் மாப்புகை மறுகுடன் கமழும்

அருமுனை யிருக்கைத் தாயினும் வரிமிடற்று” (புறம்.329)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. வீட்டில் கள்ளினைச் சமைத்து வாழும் குடிகளைக் கொண்ட சிறிய ஊரில் நடுகல்லிற்கு விடியற்காலையில் பலி தந்து வணங்கி நீராட்டி நெய்த் தன்மை கொண்ட மணப்பொருள்களைப் படையலிட்டு வணங்கினர். அந்நடுகல் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடம் பகைவர்கள் அணுகுவதற்கு அஞ்சும் இடமாகக் காட்சியளிக்கும் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலும் நடுகல்லை வழிபட்டால் மழை பெய்யும் என்னும் நம்பிக்கை மக்களிடம் இருந்தது. அதனால் வழிப்போக்கர்கள் நடுகல்லைத் தொழுமாறு வேண்டப்படுகின்றனர் என்பதையும் சங்கப்பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

பல பசுக்கள் கொண்ட கூட்டத்தை மீட்டுத் தன்னோடு தலைவனொருவன் கொண்டு வருகின்றான். பகைவர்கள் பசுக்களைக் கவர்ந்துக் கொள்ள வரும் போது போர்த்தொழிலில் வல்லமையுடையப் போர்வீரர்களே அஞ்சி ஓட தலைவன் ஒருவன் மட்டும் பகைவர்களை எதிர்த்து நின்று போரிடுகின்றான். அம்பு மழையினில் மூழ்கி இறந்துபட்ட அவனுக்கு நடுகல் வைத்திருக்கின்றனர் என்பதை

“பெருங்களிற் றடியிற் தோன்று மொருகண்

.....

கொல்புனற் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே” (புறம்.263)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. நடுகல்லிற்கு மயிற்பீலியும், மலர் மாலைகளும் சூட்டப்பட்டு வழிபடப்பட்டன என்றும் காட்டினுள் இருக்கும் நடுகற்கள் முன் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் வேல் கம்புகள் அந்த வீரர்களே நிற்பது போன்று பகைவர்களுக்கு அச்சத்தை ஊட்டுவனவாக இருந்தன என்றும் கூறப்படுகின்றது.

நடுகற்களுக்குப் பலியிட்டு வணக்கம் செய்கின்றனர். வழிபாட்டின் போது இசைக்கின்றனர். நடுகல் வழிபாட்டால் மழை வருமென நம்பிக்கைக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் வாழ்வில் வழிபாட்டு நம்பிக்கைகளில் ஒன்றாக நடுகல் வழிபாடும் காணப்பட்டன என்பதையும் அந்நடுகல்லைக் கடவுளாகக் கருதியிருந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

3.2.4 நில அடிப்படையில் தெய்வ வழிபாடு

சங்க கால மக்கள் நிலஅடிப்படையில் தெய்வங்களை வணங்கி வழிபட்டனர். முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன், கொற்றவை, சிவன் போன்ற தெய்வங்களும் வழிபாட்டில் வணங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

3.2.4.1 சிவன்

சிவன் என்ற சொல் சிவப்பு, செம்மை, செம்பொருள் என்னும் சொல்லினடியாகத் தோற்றம் பெறுகின்றது. சிவன் பற்றிக் குறுமபோது திருமுருகாற்றுப்படையில் சேயோனின் தந்தையாகக் கூறப்படுகின்றது. பண்டைத் தமிழகத்தில் சிவன் சுடுகாட்டுச் சாம்பலோடு திரியும் கடவுளாகச் சுட்டப்படுகின்றான். பசுபதி, யோகத் தலைவன், விலங்குகளின் தலைவன், ருத்ரன் எனப் பல்வேறு பரிணாமங்களைப் பெற்ற தெய்வமாகச் சுட்டப்படுவதை அறியமுடிகிறது. சிவனின் தோற்றத்தைப் புறநானூறு சித்தரிக்கும் போது கைலாய மலையை வில்லாகவும் பாம்பினை அம்பாகவும் கொண்டதாகக் கூறுகின்றது. இதனை

“ஓங்குமலைப் பெருவிற்பாம்புஞாண் கொளீஇ

.....

நான்குடன் மாண்ட தாயினும், மாண்ட

அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்” (புறம்.55)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. தேவர்களை அசுரர்களிடமிருந்துக் காப்பாற்றியதாகவும் கூறுகின்றது. மேலும் அமிர்தம் கடைந்த போது பாம்பு கக்கிய விடத்தை உண்டமையினால் கருமை நிறமுடைய கண்டத்தை அதாவது

கழுத்தினையுடையவன் என்றும் விளிக்கப்படுகின்றான். முப்புரத்தை எரிக்கும் நிகழ்ச்சியை

“ஆதி யந்தணன் அறிந்துபரி கொளுவ

வேத மாபூண் வையத்தேர் ஊர்ந்து

நாக நாணா மலைவில் லாக

முவகை ஆரெயில் ஓரழல் - அம்பின் முளிய” (பரி.5)

பரிபாடல் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. நான்கு முகங்களைக் கொண்ட அந்தணனானவும் வேதங்களாகிய குதிரை பூட்டப்பட்டப் பூமித் தேரைச் செலுத்தும் பாகனாகவும் தேரைச் செலுத்த அத்தேரில் சென்ற சிவன் இமயமலையை வில்லாகவும் வாசுகி என்னும் பாம்பை நாணாகவும் கொண்டு செலுத்தி வெள்ளி, பொன், இரும்பு ஆகிய மூன்று வகையில் அமைந்த கோட்டைகளை அழித்தான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. மேலும் சிவனின் தோற்றமும் செயலும்

“ஏற்றுவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை

மாற்றருங் கணிச்சி மணி மிடற் றோனும்” (புறம்.56)

என்னும் பாடல்வரிகளில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனேற்றினை வெற்றிக்கொடியாக உயர்த்தியும் தீயினைப் போன்று விளங்கும் சடையினையும் விலக்க முடியாத மழுப்படையையும் நீலமணி போன்ற கழுத்தினையும் உடையவனாகியச் சிவபெருமான் என்று தோற்றம் குறித்துக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அவிர்சடை, மழுப்படை என்பன சிவனின் அடையாளங்களாகவும் கூறப்படுகின்றது. சிவன் கடவுளர்க்கெல்லாம் முதன்மையானவன் என்பதை

“நீரும் நிலனுந் தீயும் வளியும்

மாக விசும்போ டைந்துட னியற்றிய

மழுவா ணெடியோன் றலைவ னாக” (மதுரை.453-455)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. திசைகளையும் ஐம்பூதங்களையும் படைத்தவன் என்றும் மழுப்படையாக வாளினையுடையவன் என்றும் ஏனையோர்க்கெல்லாம் முதல்வன் என்றும் இப்பாடல்வரிகள் சிவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. சிவனை ஆலமர் செல்வன் என்று குறிப்பிடுவதை,

“கழல்தொடித் தடக்கைக் காரியும் நிழல்திகழ்

நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்

ஆலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த” (சிறுபாண்.95-97)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. ஒளிமிக்க நீலமணியையும் நாகம் கொடுத்த உடையையும் ஆலமரத்தின் கீழ் இருந்த சிவபெருமானுக்குத் தந்தவன் ஆய் என்னும் வள்ளல் என்ற பொருளில் சிவன் குறிப்பிடப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. ஆலமர் செல்வன் என்ற சொற்றொடர் திருமாலைக் (புறம்.198) குறிப்பதாகக் கூறுகின்றனர். இருப்பினும் இங்கு சிவபெருமாளையே குறிக்கின்றது. “ஆல் அமர் செல்வன் அணிசால் பெரு விறல்” (கலி.81.9) என்னும் கலித்தொகைப் பாடல்வரியில் முருகனின் தந்தை சிவன் என்னும் பொருளில் ஆல் அமர் செல்வன் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. சிவன் முக்கண்ணன் என்று ஓரிரு பாடல்களில் குறிக்கப்படுகின்றார். இதனை,

“முக்கட் செல்வம் நகர்வலஞ் செயற்கே

இறைஞ்சுக, பெருமநின் சென்னி சிறந்த

நான்மறை முனிவர் ரேந்துகை யெதிரே

வாடுக விறைவநின் கண்ணி யொன்னார்” (புறம்.6)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. முக்கட் செல்வரானச் சிவபெருமானின் திருக்கோயிலை வலம் வருவதற்குரியதாக மன்னனின் கொற்றக் குடை தாழ்ந்து விளங்கட்டும் என்று மேற்கண்ட பாடல்வரிகளில் கூறப்படுகின்றது. இதன்வழி சிவபெருமானுக்கு அக்காலத்தில் கோயில் எடுத்திருந்தமைப்பற்றி அறியமுடிகிறது.

உலகமெல்லாம் போற்றுதற்குரிய நான்மறையான வேதங்களை வழங்கியன் என்று சிவபெருமான் குறிப்பிடப்படுவதை

“ஞாலம் நாறும் நலம்கெழு நல்லிசை

நான்மறை முதுநூல் முக்கண் செல்வன்

ஆல முற்றம் கவின்பெறத் தைஇய

பொய்கை சூழ்ந்த பொழின்மனை மகளிர்” (அகம்.181)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. முருகனின் தந்தை என்றும் சிவன் குறிப்பிடப்படுகின்றார். இதனை

“அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ

ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ” (திருமுருகு.255-256)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. ஆறுவரால் வளர்க்கப்பட்டதால் ஆறுமுகன் என்று அழைக்கப்படும் முருகன் சிவபெருமானின் புதல்வன் என்றும் போற்றப்படுகிறான் என்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது. முருகன் குறிஞ்சிநிலக் கடவுளாகவும் சிவனின் மகனாகவும் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படுவதை அறியமுடிகிறது. மேலும்

“திருமுறு மார்பன்போல் திறன்சான்ற காரியும்

மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநுதல்

முக்கண்ணா னுருவேபோல் முரண்மிகு குராலும்” (கலி.104)

என்ற பாடல்வரிகளில் முக்கண்ணன் என்ற சொல்லாட்சி பயின்று வருகின்றது. இப்பாடலில் சிவனின் நிறமானது எருதுக்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்படுகின்றது. ஒளியுடன் கூடிய தாழ்சடையை உடையவன் என்றும் ஒரு பக்கத்தில் பிறையை உடைய நிலவினை உடையவன் என்றும் முக்கண்களைக் கொண்டவன் என்றும் குறிப்பிடப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு சிவபெருமானைப் பற்றிய செய்திகளைப் பல்வேறு பாடல்கள் தருகின்றன. சிவன் முப்புரம் எரித்தவன் என்றும் நீலமணி போன்ற கழுத்தினை உடையவன் என்றும் முக்கண்ணன் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றான். சிவனின் நிறம், செயல் ஆகியனவற்றைக் கூறும் பாடல் உலகைக் காக்கும் செயலையும், மும்மலக் கட்டை முப்புரம் எரித்தல் என்னும் செயலையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. சிவ வழிபாடு கோயில் வழிபாடாகவும் காணப்பட்டதைப் புறநானூற்றுப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. கோயில்களில் வழிபடுவது பற்றி விரிவாகக் கூறப்படவில்லை.

3.2.4.2 முருகன்

மலைத் தெய்வமாக முருகன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். முருகு, முருகன் என்றாகி கந்த வழிபாடாகவும் சுப்பிரமணியனாகவும் மாறுகின்றது. மகாபாரதத்தில் வரும் கந்தனே குறிஞ்சிக் கடவுள் முருகனாக மாறினான் என்பதை “இங்கு சிறு தெய்வமாக இருந்த முருகனுக்குப் போர்க் கடவுள் என்ற தகுதி ஏற்பட வேண்டும். அதற்குரிய சில அம்சங்கள் அவனிடம் இருந்தன. சேவலுக்கு இருப்பது போன்ற போர்க்குணம், வேலை ஆளும் திறமை (நெடுவேள்) உடல் வலிமை மந்திர சக்தி முதலியன அவனிடமிருந்ததாகத் தமிழர் கற்பனை செய்திருந்தார்கள். படை வீரனுக்கு முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டு விட்ட இக்காலத்தில் அவனுக்குக் கோவில்கள் கட்டினர். வள்ளியென்னும் குறமகளை அவன் முன்பே மணந்திருந்ததாகக் குன்றவர் நாட்டுப் பண்பாட்டு வழக்கு இருந்தது. நிலத்தையும் நிலத்தின் செழிப்பையும் தெய்வத்தின் மனைவியாக ஆக்கினர்”²³ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மலைவாழ் மக்களின் சிறு தெய்வமாக முருகன் வழிபடப்பட்டு வந்திருக்கின்றான். முருகனின் ஆற்றல்கள் பல்கிப் பெருகியாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் அம்மக்களிடம் தோன்றியிருக்கின்றது. திருமுருகாற்றுப்படையானது வேலன் வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் முருகனை அறிமுகம் செய்கின்றது. இரண்டு விதமான வழிபாட்டு முறைகள் அதில் காணப்படுகின்றன. முருகனின் பிறப்பினைப் பரிபாடல் உரைக்கின்றது. இக்கதையினை

“எரிகனன் றானாக் குடாரிகொண் டவனுருவு

.....

ஒருவனை வாழி ஓங்குவிற்ற சேஎய்” (பரி.5)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. சிவனின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட தீப் பொறியினால் உருவான சிசுக்களை ஆறு கடவுட் கற்பின் வழுவாத பெண்கள் கருச் சுமந்து பெறுகின்றனர். பின்னர் இந்திரன் தன் வாளால் ஆறு பேரையும் வெட்டி ஒரு வடிவமாக்குகின்றான். அவனே ஆறுமுகன் என்னும் பெயர் பெறுகின்றான்.

முருகன் செவ்வேள் எனப் போற்றப்பட்டு முருகனாக அவதாரம் எடுத்து சூரபத்மனைத் தண்டித்ததை

“பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்க வள் புக்குச்

சூர்முதல் தடித்த சுடரிலை நெடுவேல் (திருமுருகு45-46)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் மாமரவடிவிலிருந்தச் சூரபத்மனை வெட்டிய திறம் குறித்து

“இருபேர் உருவின் ஒருபேர் யாக்கை

அறுவேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி

அவுணர் நல்வல மடங்க கவிழிணர்

மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்து

எய்யா நல்லிசைச் செவ்வேற் சேஎய்” (திருமுருகு.57-61)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. சூரபத்மன் மனித விலங்கு வடிவிலிருந்து மாறி உடல் அற்ற மாமர வடிவமாக மாறுகின்றான். அவுணர் என்னும் அசுரர்களுக்கும் வெற்றி கிட்டாத வகையில் மாமரத்தை வெட்டி வீழ்த்திச் சூரபத்மனைக் கொன்றொழித்தார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இதுவும் புராணக்கதையின் ஒரு பகுதியாகக் கூறப்படுகின்றது. கந்தபுராணக் காட்சியானது

பழங்கதையாதலால் அக்காட்சிப் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் கூறப்பட்டக் கதையாகவே இதன் மூலம் வெளிப்படுகின்றது.

திருமுருகன் தெய்வயானையோடுக் காட்சியளித்தார் என்பதை திருமுருகாற்றுப்படை,

“உலகம் உவப்ப வலலேர்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு

ஓவற இமைக்குஞ் சேண்விளங் கவி ரெளி

உறுநர்த் தாங்கிய மத னுடை நோன்றாள்

செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை

மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்” (திருமுருகு.1-6)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. தெய்வயானையின் கணவன் அல்லது தலைவன் முருகன் என்னும் பொருளில் உலகெல்லாம் காத்து ஓம்பும் கடவுள் என்று கூறப்படுகின்றது. அசுரர்களை அழித்து அடியார்களின் அறியாமையைக் களைந்து ஆற்றுப்படுத்துபவன் என்றும் கூறப்படுகின்றான்.

முருகன் போர்த் தெய்வமாக்கப்பட்ட நிலையினை அகநானூறு வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனை

“உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய

முருகன் நற்போர் நெடுவே ளாவி” (அகம்.1)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. நெடுவேள் ஆவி என்னும் மன்னன் முருகனைப் போன்று வெற்றிச் சிறப்பு உடையவன் என்றும் முருகன் போர்களில் சூரபத்மனை கொன்று வெற்றி பெறுவதையே தொழிலாகக் கொண்டவன் என்றும் போற்றப்படுகின்றான்.

முருகன் கடும் சினம் கொண்டவன் என்றும் அதனால்தான் குளிர்ச்சி பொருந்திய மலையானத் திருப்பரங்குன்றத்தில் வாசம் செய்கிறான் என்றும்

“சினமிகு முருகன் தண்பரங் குன்றத்து

அந்துவன் பாடிய சந்து கெழு நெடுவரை” (அகம்.59)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் கடுஞ் சீற்றத்தை உடையவன் முருகன் என்பதை “முருகன் அன்ன சீற்றத்துக் கடுந்திறல்” (அகம்.158) என்ற பாடல்வரியும் “முருகந் சீற்றத் துருகெழு குருசில்” (புறம்.16) என்ற பாடல்வரியும் குறிப்பிடுகின்றது.

சூரபத்மனைக் கொன்ற முருகன் என்று எடுத்தாளப்பெறுவதை “சூர் நவை முருகன் சுற்றத்து அன்ன” (புறம்.23) என்னும் பாடல்வரி கூறுகின்றது. முருகனின் கோயில் இருக்கும் இடத்திற்குப் பெண்கள் தீட்டுக் காலத்தில் செல்வதில்லை என்பதை

“அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்

கலம்தொடாமகளிரி நிகழ்ந்துநின் றவ்வே” (புறம்.299)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“அணங்குடை வரைப்பகம் பொலியவந் திறுக்கும்

திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச்

செருமிகு சேளயொடு உற்ற சூளே” (அகம்.266)

என்ற பாடலடிகளில் அணங்குகள் தெய்வத்தன்மையுடையக் குன்றினில் பொலிவைத் தருமாறு வந்து தங்கும் என்றும் அங்கு சிறப்பிற்குரிய விளக்குகள் ஒளி செய்யும் என்றும் திருசீரலைவாயில் போரை வெல்லும் முருகன் அமர்ந்திருக்கிறான் என்றும் கூறப்பெறுகின்றது. மேலும்

“வெல்போர்ச் சேய்ப் பெருவிற லுள்ளி” (மலைபடு.493)

என்னும் பாடல்வரியிலும் முருகன் போரை வெல்பவன் என்று கூறப்படுகின்றது.

“முருகு உடன்று கறுத்த கலி ஆழி மூதார்” (பதிற்.26) என்னும் பாடல்வரி முருகன் இயல்பான நிலையிலிருந்துச் சினந்து ஆரவாரம் செய்ததால் ஊர் அழிந்து போனது என்பதைச் சுட்டுகின்றது. முருகன் படை நடத்திச் சென்ற திறம் குறித்து

“முருகுறழப் பகைத்தலைச்சென்று

அகல்விசம்பின் ஆர்ப்பிமிழ

பெயலுறழக் கணைசிதறி” (மதுரை.181-182)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. “முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குருசில்” (பொருநர்.131) என்னும் பாடல்வரியிலும் முருகனின் சீற்றத்திற்குரிய நிலை வெளிப்படுகின்றது.

முருகன் கோயில் கொண்டுள்ள இடத்தை செந்திலம்பதி என்றும் அழைக்கின்றனர். இதனை

“நெடுவே ணிலைஇய காமர் வியன்றுறைக்

கடுவளி தொகுப்ப வீண்டிய

வடுவா மெக்கர் மணலினும் பலவே” (புறம்.55)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதன்வழி முருகனை கோயிலில் வழிபடும் வழக்கம் தோன்றின என்பதை அறியமுடிகிறது.

முருகனைத் திருப்பரங்குன்றத்தில் வாழும் தெய்வமாகக் குறிப்பிடும் பல பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில் திருப்பரங்குன்றத்தின் அமைப்பும் அதன் சிறப்பும் குறித்து,

“மண்மிசை அவிழ்துழாய் மலர்தரு செல்வத்துப்

புள்மிசைக் கொடியோனும் புங்கவம் மூர்வோனும்

.....

பற்றா கின்றுநின் காரண மாக” (பரி.8)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. கருடப் பறவை எழுதப் பெற்ற கொடியினைக் கொண்ட திருமால், காளையினை வாகனமாகக் கொண்ட சிவபெருமான், தாமரை மலர்மேல் அமர்ந்திருக்கும் பிரம்மன், ஆதித்தர் பன்னிருவர், தேவ மருத்துவர்கள் இருவர், மெய்ந்நூல்கள் உணர்ந்த வசக்கள் எண்மர், உருத்திரர் பதினொருவர்,

திசைக்காவலர் எட்டுபேர், இவர்களும் இவர்கள் அல்லாத பன்னூறு தேவர்களும் வழிபடுவதற்கு இம்மண்ணுலகத்திற்கு வந்து திருப்பரங்குன்றம் சென்று வழிபடுகின்றனர் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. தேவர்களும் வந்து வழிபடும் இடமாகத் திருப்பரங்குன்றம் இருத்தலின் அப்பாடல் அம்மலையின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைகின்றது.

மலையில் வீழும் அருவி இமய மலையினின்று வீழும் அருவியினும் சிறப்பு வாய்ந்தது என்றும் அழகிய சுனை ஒன்று வற்றாமல் இருக்கும் சரவணப் பொய்கையைப் போன்று காணப்படும் என்றும் பரிபாடல் (பரி.8:12-16) குறிப்பிடுகின்றது. திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெறும் முருக வழிபாட்டினைப் பற்றி,

“நனிமலர்ப் பெருவழி

.....

பிணிமுகம், முளப்படப் பிறவு மேந்தி

அருவரைச் சேராத் தொடுநர்” (பரி8:95-102)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. அடியவர்கள் முருகப் பெருமானைத் தொழும் போது செய்கின்றச் செயல்பாடுகளை விளக்கியுரைக்கின்றன. திருவிழா நடத்த வேண்டும் என்று விரும்பிச் செல்லும் அடியவர்கள் நிறம், மணம் ஆகியவற்றால் வேறுபட்ட பல்வேறு சந்தனம், குங்குமம் போன்றவற்றைக் கொண்டு செல்கின்றனர். நறுமணப் புகையை எழுப்பும் பொருட்களையும் விளக்கேற்றுவதற்கு வேண்டிய பொருட்களையும், இசைக்கின்றக் கருவிகள் பலவற்றையும் எடுத்துக் செல்கின்றனர். முருகவேளுக்கு விருப்பமான நைவேத்தியப் பொருட்களையும் கொண்டு சென்று முருகப் பெருமானது திருவடிகளை வணங்கித் தொழுகின்றனர்.

முருகக் கடவுள் பற்றியச் சிந்தனை அக்காலத்து மக்களிடம் தெளிவாக இருந்திருக்கின்றது. செவ்வேள் என்று கூறப்படும் முருகவேளின் திருக்காட்சி ஆறு தலங்களில் அமைந்துள்ளது என்பதை பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பன்னெடுங்கால வழக்கமாக முருக வழிபாடு இருப்பதனை,

“அன்னை யாகலின் அமர்ந்துயாம் நின்னைத்

துன்னித் துன்னி வழிபடு வதன்பயம்

இன்னு மின்னுமவை யாகுக

தொன்முதிர் மரபின் னின் புகழினும் பலவே” (பரி.14)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மக்கள் தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து வழிபடுவது எப்பயனைக் கருதி என்றால் மரபுமிக்க முருகவேளின் புகழை இன்னும் பலவாகப் பெருக வேண்டும் என்பதற்குத்தான் என்பது தெளிவாகிறது. தொன்மைமிக்க வழிபாடு என்று கூறப்படுவதற்கிணங்கப் பன்னெடுங்கால வழக்கமாக முருக வழிபாடு இருந்து வருவதனை இப்பாடல் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றது.

இவ்வாறு முருக வழிபாடு இனக்குழு மக்களின் வழிபாட்டு நிலையிலிருந்து மாறி விடுகின்றன. திருமுருகாற்றுப்படையும் பரிபாடலும் முருக வழிபாட்டில் மக்கள் மிகுதியாகத் திருப்பரங்குன்றம் வந்து வழிபட்டதைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன. முருகனின் பிறப்புக்கதைகள் புராணங்களாகச் சேர்க்கப்பட்டவையாக இருக்கின்றன.

முருக வழிபாட்டில் குருதிப் பலி இன்றியமையாததாக இருக்கின்றது. வேத வழிப்பட்ட நான்முகனும் இன்னும் பல தேவாதி தேவர்களும் துதிக்கும் வகையில் முருகனின் திறம் மேலோங்கும் போது செவ்வேளாக மாறி விடுகின்றான் என்பதையும் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. வழிபாட்டிற்குரியப் பொருட்களும் மாறி விடுகின்றன. இசைத்தல், தாளமிடுதல், ஆட்டம் நிகழ்த்துதல் என முருக வழிபாடு திருவிழாவாக மாற்றம் பெறுகின்றது. விளக்கேற்றுதல், மணி கட்டுதல், நறுமணக் குழம்புகளைக் கொண்டு செல்லுதல், மாலை அணிவித்தல் என முருக வழிபாடு வேத வழிபட்டதாக மாறி விடுகின்றது. மக்களும் முக்கியமாகப் பெண்களும் வழிபடும் தலமாகத் திருப்பரங்குன்றம் மாறி விடுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் படிப்படியாகத்தான் முருக வழிபாடு மாறுகிறது என்பதை காணமுடிகிறது.

3.2.5.3 திருமால்

முல்லை நிலத்துத் தெய்வமாகக் கூறப்படும் மாயோனே திருமால் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். தெய்வ வழிபாட்டில் மாயோன் என்ற தெய்வத்தினை ஆயர்கள் வழிபட்டனர். மாயோன் என்ற சொல்லானது மாயங்களை நிகழ்த்துபவன் என்று பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் திருமால் முல்லைநிலத் தெய்வமாகத்தான் குறிப்பிடப்படுகின்றார். ஓண நாளில் பிறந்தவன் திருமால் என்று மதுரைக் காஞ்சிக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“மாயோன் மேய ஓண நன்னாட்

கோணந் தின்ற வடு வாழ் முகத்த” (மதுரை . 590-591)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. “மாயோன் அன்ன மால் வரைக் கவாஅன்”(நற்.32) என்னும் அடியில் திருமாலின் சுய வடிவம் குறித்துக் கூறப்படுகின்றது. பாம்பணையில் பள்ளி கொண்ட திருமாலை வருணிப்பதாக,

“ஆயிரம் விரிந்த அணங்குடை யருந்தலை

தீயுமிழ் திறனொடு முடிமிசை அணவர

மாயுடை மலர்மார்பின் மையில்வால் வளைமேனிச்

சேயுயர் பணைமிசை எழில்லேழம் ஏந்திய

வாய்வாங்கும் வளைநாஞ்சில் ஒருகுழை யொருவனை” (பரி.1)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் அமைகின்றன. கண்ணால் கண்டவர்கள் அஞ்சும்படியாகவும், கடுஞ் சினம் கொண்டு தீயைக் கக்கும் இயல்புடையதாகவும், ஆயிரம் தலையினைக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருக்கும் ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டுள்ளத் திருமாலே என்று விளிக்கப்படுகின்றான். திருமகளுடன் அகன்ற மார்புடன் திகழ்கிறாய் என்றும் வெண்சங்கு போன்ற திருமேனியும், யானைக் கொடியுடன் கலப்பையைக் கொண்டிருக்கும் பலராமனைக் கொண்டும் இருக்கின்றவன் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு திருமாலின் பள்ளி

கொண்டிருக்கும் நிலை கூறப்படுகின்றது. கிருஷ்ணாவதாரத்தில் கூறப்படும் நிகழ்ச்சி ஒன்றினைப் புறநானூறு வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனை,

“அணங்குடை யவுணர் கணங் கொண் டொளித்தெனச்

சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணா

திருள்கண் கெடுத்த பருதி ஞாலத்

திடும்பைகொள் பருவர றீரக் கடுந்திறல்

அஞ்சன வருவன்றந்து நிறுத்தாங்” (புறம்.174)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. தேவர்களுடன் பொருதிய அசுரர்கள் ஞாயிற்றைக் கொண்டு போய் மறைக்கின்றனர். கதிரவனைக் காணாமல் உலகம் இருள்கின்றது. தேவர்கள் அனைவரும் குழம்புகின்றனர். உலகத்தின் நிலை கடுமையான நெருக்கடிக்கு உள்ளாகின்றது. அந்நேரத்தில் கண்ணன் ஞாயிற்றை மீட்டுக் கொண்டு வந்து இருள் நீங்கும்படி ஆகாயத்தில் நிறுத்தினான் எனக் கூறப்படுகின்றது. உலகிற்கு ஒளி தரும் சூரியனை மறைத்தல் என்பது இயற்கை இறந்த நிகழ்ச்சியாக இங்கு வருணிக்கப்படுகின்றது. ஞாயிற்றை மீட்டுக் கொண்டு வரும் கண்ணனின் வலிமை குறித்தும் போற்றப்படுவதாக இந்நிகழ்ச்சி அமைகின்றது.

திருமாலின் மார்பினில் கிடக்கும் மாலையானது வானவில்லை ஒத்ததாக இருக்கிறது என்பதை அகநானூறு (அகம்.175) பதிவுசெய்கின்றது. நீல மணி போன்ற நிறமுடையவன், விண்ணைத் தொடும் கருட கொடியை உடையவன், வெற்றியை மட்டுமே கொள்பவன் எனப் போற்றப்படும் கடவுளாகக் கண்ணன் கூறப்படுவதை,

“மணிமயி லுயரிய மாறா வென்றிப்

பிணிமுக வூர்தி யொன்செய் யோனுமென்” (புறம்.56)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. மேலும்

“நனந்தலை உலகம் வளைஇ நேமியொடு

வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை

நீர் செல நிமிர்ந்த மாஅல் போல

பாடு இமிழ் பனிக்கடல் பருகி வலன் ஏர்பு

கோடு கொண்டு எழுந்த கொடுஞ்செலவு எழிலி” (மலை.1-5)

என்னும் பாடல்வரிகளில் திருமாலின் அவதாரம் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. சங்கினை ஏந்திய கைகளையும் திருமகளை உடைய மார்பினையும் கொண்ட திருமால், வாமனனாகச் சென்று மாவலியிடம் இரந்து கேட்கின்றார். அப்போது அவன் வார்த்தை நிரானது திருமால் கையில் பட்டவுடன் விண்ணையும் மண்ணையும் நிறைத்தது போல் பெருகுகின்றது. இவ்வாறு திருமாலின் உருவம் நலன்களும் பண்புகளும் கொண்டு அமைவதாகக் கூறப்படுகின்றன. பரிபாடலின் ஆறு பாடல்கள் திருமால் கடவுள் நிலைக்கு உயர்ந்தது பற்றியும், வேத முதல்வனாய் மாறிய நிலையினைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. திருமால் வழிபாடு வீடுபேற்றினை மையமாகக் கொண்டே அமைகின்றது. பலராமனின் திருமார்பின் மீது வெண்கடம்பின் மாலை பொலிவுறக் காணப்படுகிறது. இதனை,

“அராவணர் கயந்தலைத் தம்முன் மார்பின்

மராமலர்த் தாரின் மாண்வரத் தோன்றி” (பரி.15:19-20)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. திருமால் வாசம் செய்யும் திருமாலிருங்குன்றம் உயிர்கள் துறக்க உலகினை எளிதாகப் பெறுவதற்குத் துணை செய்கின்றது என்றும் அக்குன்றத்தை பேரொலி செய்து வணங்குவோம் என்றும் கூறுவதை,

“நாறிணர்த் துழாயோ னல்கின் அல்லதை

ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்

அரிதிற்பெறு துறக்கமாலிருங் குன்றம்

எளிதிற்பெறல் லுரிமை ஏத்துகஞ் சிலம்ப” (பரி.15:15-18)

மேற்கண்டப் பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இயற்கைப் பொருட்கள் மற்றும் தம்மோடு வாழ்ந்த மனிதர்கள் வழியாகக் கண்ட இறைவனை, இவ்வுலகம் சாராத முற்றிலும் உண்மை தன்மையில் காணும் மனப்பான்மை ஆரிய வழிபாட்டின் வழியாகத் தமிழகத்திற்கு வந்ததை அறிய முடிகின்றது. அதன் வெளிப்பாடாகவே சிவன், முருகன், திருமால் போன்ற வழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

சங்க காலத்தின் தொடக்கத்தில் ஆரிய பண்பாட்டின் விரிவைப் பெரிதாகக் காணமுடியாது. இருப்பினும் கருத்து நிலையில் இறைவனைக் காணும் ஆவல் நிலை ஏற்படுகின்றது. இந்நிலைத் துறக்க உலகை அடைதல் என்னும் சிந்தனையின் வழி பெறப்படுவதாகின்றது.

3.2.5.4 கொற்றவை வழிபாடு

பழமையானத் தெய்வ வழிபாட்டின் ஒரு வடிவமாகக் கொற்றவை வழிபாடு காணப்படுகின்றது. கொற்றவை பாலை நிலத் தெய்வமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. போர்த் தெய்வமாகவும், உக்கிரமாகக் காட்சி தரும் தெய்வமாகவும் கொற்றவை காணப்படுகின்றது. “கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே” (தொல்.பொருள்.59) கொன்றொழிக்கும் தெய்வம் என்றும் இதனைக் கூறமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியம் எயினர்களை ஆறலைக் கள்வர் என்றும் பாலை நிலத்தில் வாழ்வோர் என்றும் கூறுகின்றது. இவர்கள் தெய்வம் கொற்றவை என்றும் தெரிவிக்கின்றது. கொள்ளை தருவதற்காகக் கொற்றவையை வேட்டுவர்கள் வேண்டுவது சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரியில் கூறப்பட்டுள்ளது.”²⁴ என்று பி.எல்.சாமி கூறுகின்றார்.

கொற்றவை அயிரை மலையில் வசிப்பவள் என்றும் அவளுக்கு வீரர்கள் தங்கள் உடலைக் கீறி ரத்தத்தைப் பலியாகச் செலுத்தினர் என்றும் கூறப்படுகிறது. இதனை,

“நிறம்படு குருதி புறம்படி னல்லது

மடையெதிர் கொள்ளா வஞ்சுவரு மரபிற்

கடவு எயிரை னிலைஇக்” (பதிற்.79)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவி தலைவனுக்கு உரைக்கும் இச்சொற்களில் என்னை வருத்தாதே கொற்றவைக்குப் பேய் நொடி சொல்வது போல ஆகி விடும் என்கிறாள். இதனை,

“ஏள தெளிந்தேம்யாம் காயாதி எல்லாவல் எல்லா

பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்கு பேய்நொடித் தாங்கு,

வருத்தல்நின் வஞ்சம் உரைத்து” (கலி.89)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பேயை விடவும் உக்கிரமானவள் கொற்றவை என்னும் பொருளில் இவ்வாறு கூறப்படுகின்றது. பெண்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொள்ளும் போது கண்களில் அதிகமாக மையிட்டு கொற்றவை கோலம் பூணுதலை,

“நெற்றி விழியா நிறைதிலக மிட்டாளே

கொற்றவைகோ லங்கொண்டோர் பெண்” (பரி.11:99-100)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. திருமுருகனின் தாயாகக் குறிப்பிடப்படும் மலைமகள், கொற்றவை, பழையோள் என்று குறிப்பிடப்படுவதையும் பழங்காலத்தில் போர்த் தெய்வமாக இருத்தலின் வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ என்று விளிக்கப்படுவதை,

“மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே

வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ

இழைஅணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி” (திருமுருகு.257-259)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. கொற்றவைக்குப் பலிக்கடன் செலுத்தியதை வெளிப்படுத்துவதாக,

“விடர்முகை அடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்

கடனும் பூணாம் கைந்நூல் யாவாம்

புள்ளும் ஓராம் விரிச்சியும் நில்லாம்” (குறுந்.218)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. கொற்றவையைக் கடவுளாகக் கருதியமையையும் காக்கும் தெய்வமாகவும் போர் தெய்வமாகவும் சித்தரிப்பதையும் காணமுடிகிறது. தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டில் கொற்றவைக்கு முதன்மையான இடம் கொடுக்கப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கொற்றவை பாலை நிலத் தெய்வமாகக் கருதப்பட்டு அதற்கானப் பண்புகளுடன் கூடிய உருவமும், குணங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

“உருகெழு மரபின் அயிரை பரவியும்” (பதிற்.90)

என்னும் பாடல்வரியானது மலையில் வாழும் தெய்வமானத் துர்க்கையை வழிபடு என்று குறிப்பிடுகின்றது. துர்க்கை என்பதும் கொற்றவையைக் குறித்து நிற்கின்றது. போருக்குச் சென்ற தலைவன் வெற்றி பெற்று மீள வேண்டும் என்று தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவியின் நோய் போக்க செவிலித்தாய் கொற்றவையை வேண்டுகிறாள். இதனை,

“புலம்பொடு வதியு நலங்கிளர் அரிவைக்கு

இன்னா அரும்படர் தீர விறறதந்து

இன்னே முடிகதில் அம்ம” (நெடு.166-168)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு கொற்றவை பற்றியச் சித்தரிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. போர்த் தெய்வமாகக் கருதப்பட்டு வணங்கப்பட்டதாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றது. பொது தெய்வமாகக் கருதப்படுவதற்கு முருகனின் தாய் எனவும் சிவனின் மனைவி எனவும் குறிக்கப் பெறுவதே காரணமாக அமைகின்றது. இனக்குழுச் சார்ந்த தெய்வங்களை வழிபடுவது போல் தான் வழிபடப்படுகின்றது.

3.2.5.5 இந்திரன்

மருத நிலத் தலைவனாகக் கருதப்படும் இந்திரனைப் பற்றியக் குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியத்தில் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. “இந்திரன்

தொல்காப்பியத்தில் வேந்தன் எனப்பட்டான். மன்னனைத் தெய்வமாக வணங்கியதனை இது காட்டுகிறது என்பர்”²⁵ என்று அ.தட்சிணாமூர்த்தி இந்திரன் குறித்துக் கூறுகிறார். தமிழக சமயப் பண்பாட்டில் இந்திரன் பொது கடவுளாகவே காணப்படுகின்றான்.

இந்திரன் தன் வச்சிரப்படையை உடையவன் என்றும் அவனுக்குக் கோயில் இருந்ததென்றும் அங்கு முரசு முழங்கியதால் பெரும் ஆரவாரம் எழுந்தது என்றும் கூறப்படுகிறது. மேலும் போர்த் தெய்வமாக இந்திரன் சுட்டப்படுகிறான். இதனை,

“வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுட்

போர்ப்புறு முரசங் கறங்க

ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசம்பி னானே” (புறம்.241)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இந்திர விழா என்று மருத நிலத்தில் விழாவெடுக்கப்படுவதுண்டு. இதனை,

“இந்திர விழவிற் பூவி னன்ன

புன் றலைப் பேடை வரிநிழ லகவு

மிவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி

யெவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்நநின் றேரே” (ஐங்.62)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவனின் தலையில் சூடப் பெற்ற பூவினைக் குறித்து மயிற்பேடை தன் இணையை அழைக்கும் ஊராகக் காட்சியளிக்கும் என்றும் அத்தகைய ஊரில் பரத்தையர் ஆடும் விழாவான இந்திர விழா நடைபெறும் என்றும் அறுவடையைக் கொண்டாடும் திருவிழா என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இந்திரன் ஆயிரம் கண்கள் உடையவன், நூறு வேள்விகள் செய்தவன், பகைவர்களை வென்று அடக்கியவன். நான்கு கொம்புகள், அழகிய நடை, நீண்ட துதிக்கை கொண்ட வெள்ளை யானையின் மீது பவனி வருகின்றவன் என்று இந்திரன் கூறப்படுவதை,

“நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்

வேள்வி முற்றிய வென்றுறடு கொற்றத்து

ஈர்ண் டேந்திய மருப்பின் எழினடைத்

தாழ்பெருந் தடக்கை உயர்த்த யானை

எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும்” (திருமுருகு.155-159)

என்னும் பாடல்வரிகள் இந்திரனின் இயல்புகளை எடுத்துரைக்கின்றன. ஆயிரம் கண்கள் உடையவன், நூறு வேள்விகள் செய்தவன், பகைவர்களை வென்று அடக்கியவன். நான்கு கொம்புகள், அழகிய நடை, நீண்ட துதிக்கை கொண்ட வெள்ளை யானையின் மீது பவனி வருகின்றவன் என்று இந்திரன் கூறப்படுகின்றான். இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் இந்திரன் மருதநிலத் தெய்வமாக வழிபாடு செய்வது பற்றி எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

3.3 முடிவுரை

சடங்குகளும், வழிபாடுகளும் பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வியலில் நிலைபெற்றக் கருத்தியலாகின்றன. சடங்குகள் மனித நடத்தைகளையும் அவர்களது செயல்பாடுகளையும் சமூகத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கம் பெறுவனவாகின்றன. இதற்கு மீவியல் தன்மையிலான சிந்தனைகளும் காரணமாக அமைகின்றன. மந்திரங்களும் அதைச் சார்ந்த சிந்தனைகளும் சடங்கு நிகழ்த்துவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன. இயற்கை ஆற்றல்களைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றைத் தம் வசப்படுத்தும் செயலே பின்னர் சடங்காக மாற்றம் பெற்றன.

சடங்குகளில் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் இன்றியமைனாதனவாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் பெண்ணின் வளர்ச்சி மாற்றங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பூப்பு, வதுவை, மகப்பேறு, கைம்மை போன்றவை முதன்மையாகக் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. இறப்புச் சடங்குகள், விழாச் சடங்குகள் போன்றவையும் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன.

வழிபாடுகளில் முதலில் இயற்கை வழிபாடே முன்னிற்கின்றது. மனிதர்கள் இயற்கையின் ஆற்றல்களைக் கண்டு அஞ்சியதன் விளைவாக வழிபடுதல் என்னும் சிந்தனை தோன்றுகின்றது. அந்த அடிப்படையில் சங்க காலத்தில் இயற்கை வழிபாட்டில் மர வழிபாடு, மலை வழிபாடு, சுனை, குளம், ஆறு வழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

சிவன், திருமால், முருகன் போன்ற தெய்வங்கள் முதன்மையாகவும், கொற்றவை, பிரம்மா, பலராமன் போன்ற தெய்வங்களோடு இந்திரனும் வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வங்களாகின.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பக்தவத்சலபாரதி, தமிழர் மானிடவியல், ப.184
2. மேலது, ப.183
3. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.79
4. சிலம்பு நா.செல்வராசு, தொல்தமிழர் திருமண முறைகள், ப.67
5. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், ப.114
6. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.94.
7. ந.சுப்ரமண்யன், சங்க கால வாழ்வியல், ப.412
8. க.காந்தி, தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.51
9. பண்டைத்தமிழர் தமிழர் சமய மரபுகள், முன்னுரை, ப.XV
10. ஆதி, பாலசுந்தரன், சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தும் வழிபாட்டு வரலாறு, ப.77
11. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழக நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.168
12. ஆதி பாலசுந்தரன், சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தும் வழிபாட்டு வரலாறு, ப.115
13. க.காந்தி, மு.கு.நா, ப.261
14. அசண்முகதாஸ் (தொ.ஆ.), சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், ப.74
15. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.495
16. நா.இளங்கோ (கட்டுரையாளர்), பண்டைத் தமிழர் சமய மரபுகள், ப.176
17. சிலம்பு நா.செல்வராசு, சங்க இலக்கிய மறுவாசிப்பு, ப.105
18. க.காந்தி, மு.கூ.நா, ப.281
19. நா.இளங்கோ (கட்டுரையாளர்), பண்டைத்தமிழர் சமய மரபுகள், ப.177
20. தமிழ்மொழி அகராதி, ப.46
21. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.515
22. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப.40
23. தி.சு.நடராசன், தமிழ்ச் சமூகத்தில் வைதீகச் சமயம், ப.21
24. பி.எல்.சாமி, தமிழ் இலக்கியத்தில் தாய்த்தெய்வ வழிபாடு, ப.21
25. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.167

இயல் - 4

பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்

4.0 முன்னுரை

சமூக உருவாக்கம் என்பதோடு இணைந்தே அரசும் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. இனக்குழுத்தலைமையே பிற்காலத்தில் அரசாகவும் வடிவமைகின்றன. அதன் உறுப்புகள் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெறுகின்றன. தொடக்க காலத்தில் தனி மனிதர்களால் தமக்கான உணவைத் தனியே பெற்றிட முடியாது. அந்நிலையில் கூட்டு உழைப்பின் மூலமே மனிதர்கள் உணவிற்கானப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். அதன்வழியே மனிதர்களுக்குள் தொடர்புகள் ஏற்படுகின்றன. படிப்படியாகத் தொழில்நுட்பம் மேம்படவும் தனிஉழைப்பின் மூலம் உற்பத்தியில் ஈடுபடவும் சமூக இணக்கம் தேவையாக இருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு இனக்குழுவின் உள்ளும் உறவுகள் கொண்டும் கொடுத்தும், இணைந்து வாழ வேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்துகின்றன. மனிதர்கள் இரத்த உறவுகளாகவும் தொழில்முறை உறவுகளாகவும் ஒன்றிணைந்து வாழ முற்படுகின்றனர். இதன்வழி தங்களைத் தாங்களே நிர்வகித்துக் கொள்ளும் வகையில் சில அமைப்புகளைத் தோற்றுவித்துக் கொள்கின்றனர். அவ்வமைப்புகளுக்காக உற்பத்தியின் ஒரு பகுதியைச் செலவிடுகின்றனர். இவ்வமைப்பே அரசு எனப்படுகின்றது. செலவுகளுக்கானப் பகுதி வரி எனப்படுகின்றது. அரசுகள் நாட்டின் பாதுகாப்பையும் மக்களின் நலத்தையும் முன்னிறுத்திச் செயல்படத் தொடங்குகின்றன.

ஒவ்வொரு இனக்குழுவிற்கும் அரசுகள் தோன்றுகின்றன. துவக்க கால அரசமைப்புகள் இனக்குழுத் தலைமை என்றும் சிற்றூர்த் தலைமை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவ்வமைப்புகள் பிந்தைய அரசமைப்புகளுக்கு மிகவும் கீழ் நிலையில் இருக்கின்றன. அவ்வாறான அரசுகள் சங்க இலக்கியத்திலும்

காணப்படுகின்றன. அவை இனக்குழுச் சமூகச் சிற்றூர் தலைமையைக் கொண்டு இயங்குகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் சிற்றூர் மன்னர்கள் எனப்பட்டவர்கள் கடையெழு வள்ளல்களாகவும், குறுநில மன்னர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். அரசுகள் கட்டமைந்ததைப் போலவே சமூக நிலையில் பல்வேறு தொழில்குடிகளும் தோன்றுகின்றன. அக்குடிகள் சாதிய அமைப்பிற்கு அணுக்கமானவையாக இருக்கின்றன. மேலும் உடல் உழைப்பில் ஈடுபடும் குடிகள், வேத, வேள்விகளில் ஈடுபட்டு சமயம் சார்ந்து இயங்கியக் குடிகள், அதிகாரப் படிநிலையில் வாழ்ந்தவர்கள், புலவர்கள், கலைஞர்கள் என பல்வேறு சமூகக் குழுக்களாக வாழ்கின்றனர்.

சங்க இலக்கியத்தின் சமூக அமைப்புகளில் கல்வி, நீதி முதலானவற்றிற்கானத் தனித்தனி அமைப்புகள் காணப்பட்டதையும் அரசுகள் போர்களில் ஈடுபட்டதையும் மக்களுக்கு நலன்களைக் செய்வதில் ஈடுபட்டமையையும் காணமுடிகிறது. சங்க காலத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற அரசமைப்புகள் சிற்றூர் தலைமை, குறுநில மன்னன், வேந்தர் என்னும் படிநிலையில் அமைந்தன. சமூக அமைப்புகளாகக் குடும்பம், நீதி, கல்வி என்பன காணப்படுகின்றன. இவ்வியல் அரசமைப்புகள் குறித்த பதிவுகளையும் அவை பண்பாட்டு நிறுவனங்களாகத் தொழிற்பட்டமையையும் எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றது.

4.1 சங்க காலத்து அரசுகள்

மனிதர்கள் சமூகமாக இணைந்து வாழ்வதற்கானத் தேவையை அக்காலச் சூழலே கொடுக்கின்றது. தொடக்க கால மனிதர்கள் தம்மை இயற்கையிலிருந்துப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகப் பல்வேறு வகையில் போராட்டத்தை நிகழ்த்த வேண்டியிருக்கின்றது. இதனால் வேட்டையாடுதல் தேவையாக மாறுகின்றது. “தற்காப்பின் பொருட்டு விலங்குகளோடு அதிகம் போராடி வேண்டியிருந்தது.

அதனால் அவர்கள் வேட்டை ஆடுவதில் திறமை பெற்றிருந்தனர். தொடக்கத்தில் மனிதனின் தொழில் வேட்டையாடுவதாயிருந்தது. அப்பொழுது அவர்கள் ஓரிடத்தில் தங்காது அலைந்து திரிந்தார்கள். உலகம் முழுமையிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள பழைய கற்கால ஆயுதங்கள் எல்லாம் ஒரே வடிவின். இதனால் ஆதி கால மனிதன் உலகில் எங்கும் அலைந்து திரிபவனாயிருந்தானென தெரிகிறது”¹ என்கிறார் ந.சி.கந்தையாபிள்ளை.

மனிதர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்புற்று ஓரிடத்தில் நிலையாக வாழத் தொடங்கிய நிலையில்தான் தலைமையும் தம்மைத் தாமே வழிநடத்துவதற்கான அமைப்பும் தேவையென கண்டு கொள்கின்றனர். அதன் விளைவாக அரசருவாக்கம் பெறுகின்றது. உற்பத்தி நடவடிக்கையில் ஏற்பட்ட பெரும் மாற்றங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே குடும்பம், அரசு போன்ற அமைப்புகள் தோற்றம் கொள்கின்றன. “குடும்பம் என்பது புராதன காலத்திலிருந்து வெவ்வேறு வடிவங்களில் இருந்தன. இவ்வமைப்பு சொத்துடைமைச் சமுதாயத்திற்கானதாக மாறிய பொழுது தான் கற்பு, திருமணம் முதலியவற்றோடு நிலைபெற்றன. சொத்து சேரத் தொடங்கியதும், கற்பு ஒழுக்கம் தோன்றின. சமூகம் தந்தை ஆட்சி முறையாக வளர்வதாயிற்று. தந்தையே ஆடுமாடுகளுக்குச் சொந்தமுடையவனாயிருந்தான். நிலங்களைப் பிரித்தால் ஆடுமாடுகள் மேய்வதற்கு முடியாமல் போகும். ஆகவே கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை தோன்றிற்று. தந்தை ஆட்சியில் பெரிய குடும்பத் தலைவன் அரசன் நிலத்திலேயே தோன்றிற்று. கோன் என்பது பழைய தமிழ்ச் சொல். இது அரசனைக் குறிக்க வழங்குகின்றது”² என்றும் குறிக்கிறார். இவ்வாறு அரசுகள் குடும்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றம் பெறுகின்றன.

மக்கள் குலங்களாக வேறுபட்ட தன்மையைக் கந்தையாபிள்ளை, “உண்ணும் உணவு, புரியும் தொழில்களுக்கேற்ப உடம்பின் வளர்ச்சி,

உறுப்புகளின் வளர்ச்சி ஆகியன வேறுபடுகின்றன. இம்மாறுபாடுகள் சந்ததி சந்ததியாக வந்து ஒரு கூட்டம் மக்கள் இன்னொரு மக்களினின்றும் நிறம், உயரம், மண்டை தோற்றம் முதலியவற்றால் பிரித்தறியக் கூடியவர்கள் ஆகிறன்றார்கள்”³ என்கிறார்.

இவ்வாறு வெவ்வேறு சூழல்நிலைகளுக்கேற்பக் குலங்கள் தோற்றம் பெறுகின்றன. ஒரு குலத்தின் அதிகாரத்திற்கு உரிய ஒருவர் அக்குலத்தில் பகிர்ந்தளிக்கும் பணியைச் செய்யக் கூடியவராக இருக்கின்றார். அவருக்கெனச் சில அடையாளங்கள் ஏற்படுத்தப்படும் என்பதனை “மீள் வழங்குகை கடமையைச் செய்யும் நடுவண் பதவியினர் அப்பதவிக்கானச் சில அலங்காரச் சின்னங்களை உடையவர்களாகவே இருப்பர். இவர்கள் இருக்கைகளில் அமர்வர். பெரிய வீடுகளில் வசிப்பர். அயலவர்களால் கலந்தாலோசிக்கப்படுவர். அவர்களுடைய மீள் வழங்குகைப் பங்கேற்பு தன்னிச்சையாகவே சமூகத்தின் சமய வாழ்விலும் அவர்களை முன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டுவிடுகிறது. மரபுவழிக் குலத் தலைவர் அல்லது இரத்த இன உறவுத் தலைவர் என்ற காரணத்தினாலும் அவர்களுக்கு அத்தலைமையிடம் கிட்டி விடுகிறது”⁴ என்று குறிக்கிறார் சிவத்தம்பி.

மீள் வழங்குகை என்பது சேகரித்த உணவுப் பொருட்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதாகவும் உபரியைப் பாதுகாப்பதாகவும் அமைகின்றது. இதனடிப்படையில் துவங்கும் தலைமைப் பதவியே அரசனாக உருப்பெறுவதாகவும் அமைகின்றது. இதனை, “இரத்த உறவுக் குழுத் தலைமையிலிருந்து குறிப்பிட்ட ஆள்நிலைத் தலைமை படிப்படியாகத் தோன்றுகிறது. அரசோடு இணைந்த பல உள் இணைவான வடிவங்களும் தோன்றுகின்றன”⁵ என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதன்வழி அரசுகள் உருவாகிய முறையானது சமூக ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலானது என்று குறிப்பிடுகின்றது. “இயற்கையில் சுதந்திரமாக வாழ்ந்த மனிதன் உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் என்பவற்றைப் பூரணமாக

அனுபவித்தமையினால் நாளடைவில் கொடுங்கோல் ஆட்சியும் பாதுகாப்பின்மையும் அவர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்டது. ஒழுங்கீனமான, பாதுகாப்பற்ற இந்நிலையில் இருந்து விடுபடுவதற்காக மக்கள் தமக்கிடையே ஒரு ஒப்பந்தத்தை செய்து கொள்ள முன் வந்தமையின் மூலம் அரசையும் அரசாங்கத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு இணங்கினர்”⁶ என்று கீதா பொன்கலன் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு அரசு ஒரு சமூகத்தின் இன்றியமையாதத் தேவையின் காரணமாக உருவாகின்றது.

சங்க காலத்தில் இது போன்று உருவான அரசுகள் சிற்றூர்த் தலைமை என்றும் வேந்தராட்சி என்றும் இரு வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. சிற்றூர்த் தலைமை என்பது அரசர்கள் என்ற நிலைமைக்குச் சற்று முந்தைய நிலையாகின்றது. ஒரு சிறிய நிலப்பகுதியினை ஆட்சி செய்வதாகின்றது. அவ்வாறான சமூகத்தில் அரசு என்பது தொடக்க நிலையாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு நிலவிய பல்வேறு சிற்றூர்த் தலைமை திணைநிலைக் குடிகளின் தலைமையாக இருந்திருக்கின்றது. ஒவ்வொரு திணை சார்ந்தும் சிற்றூர்த் தலைமை அரசாக செயல்படுகின்றது. அவற்றின் அழிவில்தான் வேந்தராட்சி நிலைபெறுகின்றது. மூவேந்தர் ஆட்சியில் தமிழகம் முழுவதும் ஆட்படுகின்றது. திணை நிலைச் சிற்றூர்த் தலைமை என்னும் அடிப்படையில் அமைந்த அரசுகள் பாலை தவிர பிற திணைகளில் நிலவுகின்றது.

4.1.1 குறிஞ்சி நிலச் சிற்றூர்த் தலைவர்கள்

குறிஞ்சி நிலத்தில் ஆண்ட மன்னர்கள் கடையேழு வள்ளல்கள் எனப் போற்றப்படுகின்றனர். அவர்களில் அஞ்சி, ஆய், ஓரி, பாரி, நள்ளி, பேகன், ஓய்மாண் நல்லியக்கோடன், குமணன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். இம்மன்னர்கள் வேளிகள் எனப்படுகின்றனர். சமுதாய நலம்பேணும் வகையினராகவும் மக்களோடு தங்களைப் பிணைத்துக் கொண்டவர்களாகவும் இவர்கள் இருக்கின்றனர். “குறிஞ்சி நிலத்திலோ வேளிர் ஆட்சி நிலவியுள்ளது. கடையேழு வள்ளல்களின் நாடு குறிஞ்சியாகவே இருந்துள்ளது. மலையின்

இயற்கைவளம் அவர்தம் சமுதாயத்திற்கான வருவாய் ஆதாரமாக இருந்துள்ளது. குறுநில மன்னர்களிடம் கொடைப் பண்பே மேலோங்கியிருந்தது. இந்தக் கொடையாவருக்கும் உரியதாக, வரையறை இல்லாததாக இருந்துள்ளது”⁷ என்று பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகிறார். குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் தலைவர்கள் தம் வாழ்வில் சீரிய பண்புகளைக் கொண்டு இயற்கையின் வளத்தைத் தாம் மட்டும் சகிக்காது யாவருக்கும் வழங்கியுள்ளனர் என்கிறார். இதைத்தான் அதியமான் பற்றிய பாடலில் ஒளவை,

“சிறுகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே!” (புறம்.235)

என்று பாடுகின்றார். சிறிய அளவில் கள் கிடைத்தால் தனக்குத் தந்து விடும் மன்னன் என்றும் சிறிய அளவில் சோறு கிடைத்தாலும் பலரோடு சேர்ந்து உண்பான் என்றும் ஊன் உணவென்றால் அதை முழுவதும் பிறருக்குத் தந்து விடுவான் என்றும் அவனது கொடைத்திறம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறே கடையேழு வள்ளல்களின் ஈகைத் திறம் பற்றி “எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்” (சிறுபாண்.113) என்று சிறுபாணாற்றுப்படைத் தெரிவிக்கின்றது. அதியமானின் ஆட்சி சிறப்பைப் பற்றியும் மக்களின் நிலை பற்றியும் பல பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

மக்கள் அச்சமின்றியும் கள்வர் பயமின்றியும் களங்களில் நெல் குவியல்கள் தனித்தே கிடக்கும் என்று “அரிக்குரற் றடாரி யிரிய வொற்றிப்” (புறம்.390) புறநானூற்றுப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. அதியமான் பரிசில் கொடுக்க காலம் கடத்துவான் அன்றியும் பரிசில் கொடுக்காமல் இருக்க மாட்டான் என்றும் “கையகத் ததுவது பொய்யா காதே” (புறம்.101) புறநானூற்றுப் பாடல்வரியில் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான்,

அதியமனைப் போன்று பொதிய மலையை ஆண்டவன் எனச் சிறப்பிக்கப்படுபவன் ஆய் அண்டிரன் மன்னன் ஆவான். பெரும் படையுடைய

அரசர்கள் அணுக முடியாது அந்த அளவிற்கு அவனது வீரம் போற்றப்படுகின்றது, “பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ வரிதே” (புறம்.128) என்ற பாடலடி இதனைக் குறித்து நிற்கின்றது. பீடுடைய மன்னர் என்ற போதிலும் அவனை நெருங்கி விட முடியாது. அத்தகைய வீரம் செறிந்தவனாகத் திகழ்கின்றான். அவனது ஆட்சியில் மக்கள் செழிப்பும் வளமும் பெற்றிருந்தனர் என்பதை பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. தென்திசையில் ஆய் அண்டிரன் இல்லையென்றால் உலகம் நிலை பிறழ்ந்து விடும் என்று (புறம்.132) புறநானூற்றுப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆய் அண்டிரன் மன்னனைப் பாடிப் பரிசில் பெற வருவோர்க்குக் குதிரைகளையும் யானைகளையும் வழங்கும் அருள் உள்ளம் கொண்டவனாக விளங்கியதை “பாடுநர்க் கருகா வாஅ யண்டிரன்” (புறம்.240) என்ற பாடல்வரியும் “இரவலர் வருஉம் அளவை அண்டிரன்” (நற்.238) என்ற பாடல்வரியும் சுட்டுகின்றன. இரவலர் வருகையை எதிர்நோக்கி நிற்கும் ஆய் அண்டிரன் மன்னன் அவர்களுக்காக யானைகளைத் தொகுப்பாக வைத்திருக்கின்றான் என்பதை,

“இம்மை செய்தது மறுமைக் காமெனும்

அறவிலை வணிக னாயலன்” (புறம்.134)

புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. மன்னன் தான் செய்யும் நன்மையைக் கூட பிரதிபலன் பார்க்காத கொடையாளன் என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். ஓரியும் சிற்றூர் மன்னர்களில் ஒருவனாகத் திகழ்கின்றான். கொல்லிமலையை ஆண்ட ஓரி கடையேழு வள்ளல்களில் சிறந்தவனாகக் கருதப்படுகின்றான். அவன் வில்லாற்றல் மிக்கவன். யானையை வீழ்த்தி, புலியின் உயிர் கொன்று, மானைத் துளைத்து, பன்றியையும் கொல்லும் அவனது விசையான அம்பு புதரில் உள்ள உடும்பைத் துளைத்து நிற்கும் என்று (புறம்.152) புறநானூற்றுப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. மாரி போன்று வழங்கும் வள்ளண்மைக் கொண்டவனாகவும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். பாணர்கள் பரிசிலாக யானைகளையும் குதிரைகளையும் பெற்று நடந்து வரும்

பாதை கரடு முரடாக இருந்து. அதற்குப் பின் அவர்கள் நடந்து நடந்து எளிதாக நடத்தற்குரியப் பாதையாக மாறிற்று என்று (நற்.185) நற்றிணைப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. (குறு.252) பாடல்வரியில் தான் புகழப்படுவதைக் கூட விரும்பாதவனாக வாழ்ந்தான் என்று கூறப்படுகின்றது.

மலையமான் திருமுடிக்காரி என்று அழைக்கப்படும் இம்மன்னன், முள்ளூர் மலைநாட்டை ஆட்சி செய்கின்றான். “முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி” என்று (அகம்.209) பாடல்வரியில் குறிக்கப்படுகின்றான். அவனதுக் கொடைத் தன்மையை, கபிலர், வருவோருக்கெல்லாம் இல்லையெனக் கூறாது வாரி வழங்குவதற்கு மனம் ஒன்றே போதும் என்றும் வருவோரின் தரமும் தகுதியுமறிந்து வழங்குவதற்கு அறிவுடையாரால் மட்டுமே இயலும் என்றும் உனக்கு அறிவும் மனமும் ஒருங்கே அமைந்திருக்கின்றது என்றும் (புறம்.121) புறநானூற்றுப் பாடல்வரியில் புகழ்ந்துப் பாடுகின்றார். வருவோரின் வரிசையறிந்து அவர்தம் திறமறிந்து வழங்குவதால் அவன் மீது குடித்து அறியாதவன் என்பதும் (புறம்.123) குறிக்கப்படுகின்றது.

நள்ளி மதுரையை அடுத்த தோட்டி மலையை ஆட்சி செய்த பிறிதொரு சிற்றூர் தலைவன் ஆவான். “நளிமலை நாட னள்ளி” (புறம்.150) என்று குறிக்கப் பெறும் நள்ளியின் கொடைத்திறத்தினைப் பாணர்க்கு அவர்தம் இசையறிவையும் மறக்குமாறு பொருள் கொடுத்து அனுப்புவான் என்று “புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே” (புறம்.149) குறிக்கப்படுகின்றான்.

பாரிமன்னன் வள்ளல்களில் பெயர் பெற்றவன் என்று குறிக்கப்படுகின்றான். பறம்பு மலையை ஆண்டவன் என்றும் முல்லைக்குத் தேர் தந்த பாரியென்று உலகோர் போற்றும் வகையினன் என்றும் கபிலர் இவரது முதன்மையானப் புலவராக வீற்றிருந்தார் என்றும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். பாரியின் பறம்பில் மக்கள் யாதொருக் குறையுமின்றி வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை,

“மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்

கடவன் பாரி கைவண்மையே” (புறம்.109)

என்ற பாடல் சுட்டுகின்றது. அவனிடம் பொருள் வேண்டுவோர் யாராயினும் அவர்க்கு இல்லையெனாது வழங்குகின்றான் என்ற தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றது. என்னும் மன்னன் சிறந்த கொடையாளியாகின்றான். இம்மன்னன் பொதினிமலையை ஆண்டு வந்திருக்கின்றான். வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன் என்று அழைக்கப்படும் இவண் ஆவியர் குடியினைச் சேர்ந்தவன் ஆவான். புறநானூற்றுப் பாடல்வரியில் (புறம்.142) மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்தவன் என்று பெயர் பெற்றவனாகின்றான். பாகுபாடு கருதாமல் பெய்கின்ற மழையைப் போன்று பேகனும் கொடையளிப்பதில் எவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். எவருக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்று எண்ணாமல் யாவருக்கும் வழங்கும் தன்மை கொண்டவனாகின்றான். அதே வேளையில் போரென்று வந்து விட்டால் பகைவர் இன்னவர் என்றெல்லாம் பார்க்காமல் போர்அறம் கடைபிடித்து போர்புரியும் வல்லமை கொண்டவனாகத் திகழ்கின்றான். கைமாறு கருதாமல் கொடுக்கும் தன்மை நிறைந்தவனாக வாழ்ந்திருக்கின்றான். இதனை “மறுமை நோக்கின்றோ யன்றோ” (புறம்.141) என்றும் புறப்பாடல்வரிக் குறிக்கின்றது.

முதிரை மலையை குமணன் ஆட்சி செய்து வந்திருக்கின்றான். இளங்குமணனால் துரத்தப்பட்டுக் காட்டில் வாழ்ந்த இவனை பெருந்தலைச் சாத்தனார் நாடி பரிசில் வேண்ட தன்னிடம் ஒன்றுமில்லாதது கண்டு நாணுகின்றான். உடனே தன் தலைக்குத் தன் தம்பி விலை வைத்திருப்பதை நினைவு கூர்ந்து தன் தலையை அரிந்து சென்று தன் தம்பியிடம் தந்து, உமக்கு வேண்டும் பரிசில் பெறுக என்று கூறியதைப் (புறம்.165) புறநானூற்றுப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலத்துச் சிற்றூர் தலைவர்கள் பலர் மக்களின் நலன் காக்கும் அரசினை நடத்தி வந்தனர் எனச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

4.1.2 முல்லை நிலச் சிற்றூர் தலைமைகள்

இடையர்குலத் தலைவன் என்று போற்றப்படும் இவண் கழுவுள் சேரர்கள் ஆட்சி செய்த பகுதிகளில் ஒரு சிறு பகுதியை ஆட்சி செய்கின்றான். பேரரசர்கள் ஆட்சி செய்யும் காலத்திலும் கூட அவர்களுக்கு அடங்கியும் அவர்களை எதிர்த்தும் ஆட்சி செய்கின்றான். இவனது ஆட்சியைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதச் சேர மன்னன் தகடூர் எறிந்தப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை அவன் ஆண்டு வந்த காமுரை முற்றுகையிடுகின்றான். இடையர்கள் ஆநிரை மேய்ப்பதற்கு இயலாமல் மிகவும் துயருகின்றனர். கழுவுள் இரும்பொறையுடன் போரிட்டு அவர்களை வெல்ல இயலாது என்று எண்ணி அமைதி காக்கின்றான். இவனது செயலைக் கண்ட அவ்வூர் இடையரின மக்கள் சேர மன்னனுக்குத் திறை செலுத்தித் தமது ஆதரவைத் தெரிவித்து முற்றுக்கையை நீக்கிக் கொள்கின்றனர் என்பதை (பதிற்.71) பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்வரிச் சுட்டுகின்றது. மக்களின் துயர் கண்டு பொறாதவனாகக் கழுவுள் இருந்தான் என இதைக் கொள்ளமுடிகின்றது.

அவியன் அவியனூர் என்னும் இவ்வூர் அவியன் என்பானால் இப்பெயர் பெற்றது என்று கூறுகின்றனர். அவனது நாடு மலையும் காடும் இணைந்தப் பகுதியாக விளங்குகின்றது. இதனை,

“கான்கெழு நாடன் கடுந்தே ரவியனென” (புறம்.383)

என்ற பாடலடிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவியனைத் தலைவனாகக் கொண்ட எனக்கு அவன் புரந்து நிற்பதால் வெள்ளிகள் பிறழ்ந்து நிற்கும் நிலை பற்றிய கவலை இல்லை என்று புலவர் கூறுவதாக இப்பாடல்வரி அமைந்திருக்கின்றது.

முல்லை நிலத்தில் ஆயர், கோவலர், கொங்கர், இடையர் எனப் பலரும் குடிகளாகக் குறிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் மூவேந்தர்களின் அரசாட்சியின் கீழ் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். கொங்கர்கள் இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் ஆட்சிக்குட்பட்டவர்களாக இருந்தனர் என்று (பதிற்.77) பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்களை ஆய் என்ற மன்னன் விரட்டினான் என்பதை

புறநானூற்றுப் பாடலவரிக் (புறம்.130) குறிப்பிடுகின்றது. ஆயர்களில் ஒரு பிரிவினராகப் பூழியர்கள் மேய்ச்சல் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் இவர்கள் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் ஆகியோரின் ஆட்சிக்குட்பட்டு வாழ்ந்து வந்தனர் என்றும் அவர்களால் இவர்கள் சிறந்த வாழ்வை மேற்கொண்டனர் என்றும் பதிற்.73, 90 ஆம் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு முல்லை நிலத்து மக்களுள் தலைவர்கள் மிகக் குறைவாக இருந்தாலும் அவர்கள் மூவேந்தர்களின் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்து வந்தமையை அறிய முடிகின்றது.

4.1.3 மருத நிலச் சிற்றூர்த் தலைமை

வேளாண்மைச் சமூகமே அரசின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைகின்றது. வேளாண்மைச் சமூகம் முழுவதும் மருதநிலம் சார்ந்தனவாகின்றது. உபரி உற்பத்தியும் குடும்பத்தின் தோற்றமும் இதற்கு முதன்மையானக் காரணமாகின்றது. “பண்டைத் தமிழகத்தில் சிறுசிறு நிலவுடைமையாளர்கள் கிழார் என்ற பெயரினும் வேளிர் என்ற பெயரிலும் குறுநில மன்னர்களாகவும் பிறராகவும் வாழ்ந்துள்ளனர்”⁸ என மருத நிலத்தில் பல்வேறு இனக்குழுத் தலைவர்களும் வேந்தர்களும் ஆட்சி செய்துள்ளனர். மருத நிலம் செழிப்பானப் பகுதியாகையால் இம்மக்களை மகிழ்நன் என்றும் சங்க இலக்கியம் குறிக்கின்றது. ஐங்குநூற்றின் பாடல்களில் மருத நிலம் சார்ந்த பாடல்கள் ‘அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்’ என்று தொடங்குவதை (ஐங்.31, 32) பாடல்வரியில் காணமுடிகின்றது. மருத நிலச் சிற்றூர் தலைவர்களில் ஒருவனான எவ்வி தொன்மையானக் குடியைச் சார்ந்தவன் என்று போற்றப்படுகிறான். இதனை

‘எவ்வி தொல்குடிப் படிஇயர்’ (புறம்.202).

என்னும் பாடல்வரிச் சுட்டுகின்றது. மிழலையை ஆட்சி செய்தவனாவான் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவனது ஆட்சி சிறப்பை பல புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

தனக்கென எந்த உடைமையும் கொள்ளாமல் பாடிவருகிறவர்களுக்கே யாவற்றையும் வாரி வழங்குபவன் என்பதை ‘ஓம்பா வீகை மாவே ளெவ்வி’ (புறம்.24) புறநானூற்றுப் பாடல்வரிக் கூறுகின்றது. அவனை அண்டி வரும் யாவரையும் புரந்து அவர் வாழ்வு சிறக்கப் பொருள் வழங்குபவன் என்று (புறம்.233) பாடல்வரியில் போற்றப்படுகின்றான்.

அன்னி என்னும் மன்னன் எவ்வியோடு தொடர்புடையவன் என்பதால் வேளிர் என்றும் கூறப்படுகின்றான். எவ்வியின் சொற்கேளாமல் திதியனோடு போரிட்டு மடிந்ததைப் பலரும் பாடியுள்ளனர். தம் காவல் மரத்தை வெட்டினால் அவனோடு போர் செய்து அதைக் காக்க வேண்டும் என்றும் பிறன் ஒருவனுடைய காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்த எண்ணுவது தவறு என்றும் எவ்வி அவனுக்குக் கூற அதைக் கேளாமல் திதியனோடு போரிட்டு மடிந்தான் என்று (நற்.180) பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது.

மருத நிலத்தில் சிறப்பித்துக் கூறப் பெறுபவர்களில் சிறுகுடிப் பண்ணன் என்பவனும் ஒருவனாகின்றான். பண்ணன் பிறர்க்கென வாழும் வகையினன் என்று குறிக்கப்படுகின்றான். இவன் மன்னன் என்று குறிக்கப்படவில்லை. இருப்பினும் ஓர் ஊரின் தலைவனாக இருந்து கொடையளித்துப் புலவர்களைப் புரந்தவன் என்ற வகையில் உயரியவனாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றான். இதனை

“தனக்கென வாழாப் பிறர்க் குரியாளன் பண்ணன்

சிறுகுடியாப் படைப்பை....”(அகம்.54)

என்ற பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம் என்று பண்ணனின் இல்லத்தை வளவன் என்னும் கொடைவள்ளல் போற்றுகின்றான். இதனை “பசிப்பிணி மருத்துவ னில்லம்” (புறம்.173) பாடல்வரிக் கூறுகின்றது. பண்ணன் என்னும் இம்மன்னன் புலவர்களால் மட்டுமின்றி கொடையாளன் ஒருவனால் கொடையாளன் என்று போற்றுதற்குரியச் சிறப்புக்குரியவனாகின்றான்.

மோகூர்ப் பழையன் என்று அழைக்கப்படும் மரபினரில் பழையன் என்னும் சிற்றரசனும் மோகூர் பகுதியை ஆட்சி செய்தவனாகக் குறிக்கப்படுகின்றான். இதனை

“பழையன் காக்குங் கருஞ்சினை வேம்பின், முழாரை

முழுமுதல் றுமியப் பண்ணி” (பதிற்.5:13-18)

எனப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் குறிக்கின்றது. அவனது காவல் மரமான வேம்பினைச் செங்குட்டுவன் என்பவன் அடியோடு வெட்டி வீழ்த்துகின்றான். பெரும்பாலும் போரில் ஈடுபட்ட மன்னனாகக் குறிக்கப்படும் பழையனால் அவனது நாட்டு மக்கள் துயருற்றிருக்க வேண்டும். பாண்டிய மன்னர்களின் அடியொற்றி அவன் வாழ்ந்தவனாகையால் அவனது நாட்டின் மக்களும் பாண்டிய மன்னரின் நெறியாள்கையின் கீழ் வாழ்ந்திருந்தனர்.

மருத நிலத்தில் குறிக்கப்படும் மன்னர்களுள் தித்தன் முதன்மையானவன் ஆகிறான். இவன் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்கின்றான். சோழ வேந்தனான இவன் தித்தன் வெளியன் (அகம்.266), வெளியன் தித்தன், வீரை வெளியன் தித்தன், வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன் என்ற பெயர்களால் (நற்.58) அழைக்கப்படுகின்றான். இவனது ஊரான உரையூர் நெற்குவியல்களைத் தவறாது வழங்கும் வளமிக்கது. இதனை “கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தம்” (அகம்.6) என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. அவனது நாட்டு மக்கள் செழிப்பாக வாழ்ந்தனர் என்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அவனது மக்கள் அவனை போற்றியப் பாங்கை “அறனெறி பிழையாத் திறனறி மன்னர்” (அகம்.188) என்ற பாடலின் வழி அறியமுடிகிறது.

கூடல் நகரை ஆண்டவன் அகுதை மன்னன் ஆவான். அம்மன்னன் நன்னன், ஆய் எயினன் ஆகியோருக்கு நண்பனாக இருக்கின்றான். போரில் வல்லவனாகத் திகழ்கின்றான். போரில் தான் கைப்பற்றி வரும் பொருளைத் தன்னைப் பாடிவரும்

பரிசிலருக்குக் கொடுத்து மகிழ்கின்றான். அவன் மார்பில் அம்பு தைத்ததாகப் பரவிய செய்தி அடுத்த நாளில் பொய்யென்று ஆன போது மக்கள் மகிழ்கின்றனர். அவன் ஆட்சியில் துயருற்றவர்களின் துயர் துடைத்து மகிழ்ச்சியை உண்டாக்க முன்னிற்கின்றான். மிஞிலியோடு போரிட்டு இறந்த ஆய் எயினனது மனைவியரின் துயர் துடைத்தான் என்பதை அகநானூற்றுப் பாடல்வரிக் (அகம்.208) குறிப்பிடுகின்றது. கூடல் என்பது பாண்டியரின் தலைநகராக விளங்குகின்றது. இக்காரணத்தால் அகுதை மன்னன் பாண்டிய மன்னர்களுக்கு அணுக்கமாக இருந்திருக்கிறான் எனத் தெரிகின்றது. அவர்களது படையில் போர் வீரனாகவும் இருந்திருக்கின்றான் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது.

4.1.4 நெய்தல் நிலத்தின் சிற்றூர்த் தலைமைகள்

நெய்தல் நிலத்தில் சிற்றரசர்களாக யாரும் இருக்கவில்லை என்றே பெரும்பாலும் கருதப்பட்டாலும் மத்தி, தழும்பன், பெரியன், திரையன், மூவன் போன்ற சிற்றரசர்கள் நெய்தல் நிலப்பகுதிகளில் மக்களுக்குத் தலைமை புண்டிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

மத்தி பரதவர்களின் தலைவனாக விளங்குகின்றான். அவன் கழாஅர் என்னும் பகுதியை ஆட்சி செய்து வந்ததை “பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்துறை” (அகம்.226) என்னும் சங்கப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. அவனுக்குப் போர் செய்வதில் பெரிதும் ஈடுபாடு இருந்தது என்பதை சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் அறிய முடிகிறது. மத்தி சோழ மன்னர்களின் ஆதிக்கத்திற்குக் கீழ் இருந்திருக்கின்றான் என்றும் சோழ மன்னனின் கட்டளைக்கு இணங்க போர்த் தொழிலைச் செய்து வந்திருக்கிறான் என்றும் சோழ மன்னனின் ஆணைக்கு இணங்காத எழினியைப் போரிட்டு அவன் பற்களைப் பிடுங்கி வந்திருக்கிறான் என்றும் (அகம்.211) அகநானூற்றுப் பாடல்வரியில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சிற்றரசனாகவே மத்தி வாழ்ந்திருந்தான் என்பதால் மக்களோடு தொடர்புடையவனாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது இதன்வழி தெளிவாகின்றது.

தழும்பன் என்னும் நெய்தல் நிலத் தலைவன் வழுதுணங்காய் அளவு தழும்பு கொண்டவன் என்பதால் தழும்பன் எனப்படுகின்றான். இவன் ஆட்சி செய்த பகுதி ஊணூர் ஆகும். இதனை “வாய்மொழித் தழும்ப னூணூர்” (புறம்.348) புறநானூற்றுப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஊணூர் நிலவளமும் நீர்வளமும் கொண்டதென்றும், வெண்ணல் அரிபவர்கள் வாயால் ஒலி எழுப்பி சிறிய உயிரினங்களை விரட்டுகின்றனர் என்றும் தேனீக்கள் இல்லாத தேனடையைக் குயவர்கள் கூட எடுத்துச் சேகரிப்பர் என்றும் நற்றிணைப் (நற்.300) பாடல்வரியில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மக்கள் தழும்பனின் ஊரில் பெருமகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர் என்பதால் அவர்களின் வாழ்வில் அனைத்துச் செல்வங்களும் கிடைத்திருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது.

பெரியன் என்னும் கொடையாளன் பொறையாற்றுத் தலைவன் ஆகின்றான். “கள்கமழ் பொறையாறு” (நற்.131) எனக் குறிக்கப்படுவதால் மிக்க வளமுடையதாகவும் மக்கள் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்ததாகவும் கொள்ள வழிகோலுகின்றது. திரையன் என்னும் மன்னன் காஞ்சியை ஆண்டவன் ஆகின்றான். இவன் முவேந்தர்க்கு மேலானவன் என்று (பெரும்பாண்.28.37) பாடல்வரியில் குறிக்கப்படுகின்றது. கொடையளித்து அறம்பெருகச் செய்வதன் என்றும் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களுக்கெல்லாம் மேலானவன் என்றும் அவனைச் சென்று சேர்ந்தவர்களின் அவலம் அந்நொடியிலேயே தீர்ந்து விடும் என்றும் பாடல்வரிக் கூறுகின்றது.

மூவன் என்னும் இவன் சிற்றூர் மன்னனாகக் இருக்கின்றான். இவனது கொடைத்திறம் சந்தேகத்திற்குரியது எனச் சீத்தலைச் சாத்தனாரால் குறிப்பிடப்படுகின்றான். கொடையளிக்கத் தயங்குபவன் என்று “ஈயா யாயினும் மிரங்குவே னல்லன்” (புறம்.209) புறநானூற்றுப் பாடல்வரியில் சீத்தலைச் சாத்தனார் இவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். இவனது ஊர் மிக்க வளமுடைய மென்புலமாக அமைகின்றது என்று “மென்புல வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந்” (புறம்.201)

புறநானூறுக் குறிப்பிடுகின்றது. அவனது தலைமையில் இருந்த மக்கள் செழிப்புடன் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை வளத்தைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. இவனை கணைக்கால் இரும்பொறை என்னும் அரசன் வென்று அவன் பற்களைப் பிடுங்கி கதவில் பதித்தான் என்பதை “முவன் முழுவலி முள்ளெயி றழுத்திய கதவிற்” (நற்.18) என்பதை நற்றிணைப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது.

மூவேந்தர்களின் ஆட்சித் தமிழகத்தில் நிலைபெறும் முன் ஒவ்வொரு நிலம் சார்ந்தும் சிற்றூர் மன்னர்கள் ஆட்சி செய்கின்றனர். அரசாட்சி வடிவமாக அது காணப்பட்டாலும் முறையான நிர்வாகம், போர், கொடை என மக்களின் நலன் சார்ந்த ஆட்சியை செய்து வந்திருக்கின்றனர். நிர்வாக அமைப்புகள் பெரிதும் தோற்றம் பெற்றிருக்காவிட்டாலும் அரசின் வடிவத்தினைப் பெற்றிருந்தது எனக் கொள்ள முடிகின்றது. இச்சிற்றூர் தலைமை ஆட்சிப் பின்னர் மூவேந்தர்களது ஆட்சி தமிழகத்தில் நிலைபெறுகின்றது. இவர்களில் சிறந்த மன்னர்கள் சிலர் குறிக்கப்படுகின்றனர். ஆட்சி நிர்வாகம், போர், கொடை என இவர்களது ஆட்சியிலும் அரசின் பல்வேறு அமைப்புகள் பங்காற்றுகின்றன.

4.2 மூவேந்தர்களின் ஆட்சியில் தமிழ் மக்கள்

சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களால் தமிழ் கூறும் நல்லுலகு ஆளப்பட்டிருப்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. அதன் பின் வந்த காப்பியங்களும் அற இலக்கியங்களும் அவர்களைப் பற்றிய சித்திரங்களைத் தருகின்றன. சங்க இலக்கியத்திலேயே சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் சிற்றூர் மன்னர்களை அழித்து நாட்டை விரிவுபடுத்தியிருப்பதை அறிய முடிகிறது. வெல்ல முடியாத சிற்றூர் மன்னர்களைச் சூழ்ச்சியால் கொன்றும் நாட்டைக் கைப்பற்றியிருக்கின்றனர். தமிழகத்தை மூவர் ஆட்சி செய்தனர் என்பதை தொல்காப்பியம் “வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு” (தொல்.பொருள்.செய்.89) என்ற பாடல்வரியில் குறிக்கின்றது.

“மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்

முரசுமுழங்கு தானை மூவர்” (புறம்.35)

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் மூவரையும் பொதுமைப்படுத்திக் கூறுகின்றது. சேர, சோழ, பாண்டியர் அக்காலத்தில் புகழ்பெற்றிருந்தனர் என்பதால் பொதுவாக மூவர் என்று குறிக்கும் சொல்லாடல் உருப்பெறுகின்றது. நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி மலர்ச்சி பெற்ற காலமாகவும் இம்மூவரின் காலம் இருந்திருக்கின்றது. “தமிழகத்து வரலாற்றுக்குட்பட்ட காலம் சங்ககாலம். இக்காலத்தில் தமிழகத்தின் நாகரிகம் முழு மலர்ச்சியுற்றிருந்தது. பாண்டியன், சோழன், சேரன் என்ற முப்பேரும் மன்னர் அரசாண்டு வந்தனர். பாண்டியரின் தலைநகரம் மதுரை, சோழரின் தலைநகரம் காவிரிப்பூம்பட்டினம், புகார் அல்லது பூம்புகார் என்றும் இந்நகரத்துக்குப் பெயர்கள் உண்டு. சேரனின் தலைநகரம் வஞ்சி என்பது”⁹ என்று கே.கே.பிள்ளை மூவர் ஆண்ட தமிழகம் பற்றியக் குறிப்பைத் தருகின்றார். மேலும் நீலகண்ட சாஸ்திரி இம்முடிமன்னர்களின் ஆட்சியில் அவர்கள் எதேச்சதிகாரிகளாக இருந்தாலும் மக்களாட்சி மனப்பான்மை கொண்டிருந்தனர் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறான மனப்பான்மையால் பெரும் கொடுமையை மக்கள் மீது நிகழ்த்துவது இயலாமல் போனது என்கின்றார். “பொதுவாக மன்னன் எதேச்சதிகாரியாகவே இருந்தான். ஆனால் அவனது எதேச்சதிகாரம், அறிஞர்கள் ஆகியோரது அறிவுரைகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. முன்னோரது பழக்க வழக்கங்களில் வேருன்றின சமுதாயமாக இருந்ததனால், மோசமான எதேச்சதிகார மன்னனால் கூட இச்சமுதாயதிற்கு எவிவதக் கேடும் விளைவிக்க முடியவில்லை. மக்கள் குறைவின்றி வாழ்ந்து தம் மன்னர்களைப் பெருமையோடு போற்றி வந்ததுடன் அவர்களிடம் விசுவாசத்துடனும் நடந்து கொண்டனர்”¹⁰ என நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுகின்றார்.

மன்னன் எதேச்சதிகாரியாக இருந்தாலும் அவனது அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் குறிப்பிட்ட அளவில் அறிஞர்களின் பங்கும் இருந்திருக்கின்றது. மன்னன் எதேச்சதிகாரியாக இருக்கின்ற நிலையில்,

மக்கள் அவன் விருப்பத்திற்கு மாறாக எதிர்ப்புத் தெரிவித்தத் தன்மை எங்கும் காணப்படவில்லை என்று வரலாற்றாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். மக்களாட்சி போன்ற நடைமுறைகள் காணப்படவில்லை என்றும் மன்னர் ஆட்சியில் அரசரிமை வாரிசு அடிப்படையில் நிகழ்ந்ததென்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். “மன்னனிடம் அறுதியான அதிகாரங்கள் இருந்தன. தன் மக்களுக்கு சட்டத்தின் முன்னே சம பாதுகாப்பும் நீதியும் அளிக்க வேண்டுமென்று அவன் எதிர்பார்க்கப்பட்டான். ஆனால் நடைமுறையில் இது நடந்ததே இல்லை. மன்னரின் விருப்பத்திற்கு எதிராக மக்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததாக எந்தவொரு சம்பவத்தையும் பழந்தமிழ் இலக்கியம் பதிவு செய்யவில்லை”¹¹ என்று கே.ராஜய்யன் குறிப்பிடுகின்றார். இதன் மூலம் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆட்சியில் ஓரளவிற்கு மன்னன் சம நீதி பரிபாலனம் செய்ய வேண்டும் என்று மக்கள் எதிர்பார்த்தனர் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது. “மன்னரின் அரசவை மிக உயர்ந்த நீதிமன்றமாய் பணியாற்றியது. குடிமை வழக்குகள் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகள் என்பவற்றிற்கிடையே பேதம் கருத்தில் கொள்ளப்பட்டது”¹² என்ற வகையில் நீதி சாட்சிகளின் அடிப்படையில் தரப்படுகின்றது. இன்றைய சூழலிலும் இந்நிலைமை மாறவில்லை என்பதும் காலந்தோறும் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஒருவித மன்னராட்சி முறைமை செயல்பட்டு வருகிறதென்பதும் அது மக்களுக்கு எதிரானதாக மாறும் போது குடிமை சமூக அமைப்புகள் மக்களின் உரிமைகளை மீட்டெடுக்கும் பணியைச் செய்கின்றன என்பதையும் உணர முடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் மக்களுக்கு எதிராக இருந்த அமைச்சர் ஒருவரை பெருங்கடுங்கோ சாடினார் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

4.2.1 சேர மன்னர்களின் அரசு

சேர அரசர்கள் வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வந்திருக்கின்றனர். சேர நாடு வேழமுடைத்து என்பது பழந்தமிழ்ச் சொல்லாடலாக விளங்குகின்றது. சேரர்களின் நாடு குடபுலம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

“செந்தமிழ் மொழி வழங்கும் நாடுகளாகப் பண்டு விளங்கிய பன்னிரண்டு நாடுகளுள் குட்டம், குடம், கற்கா, பூழி, மலாடு என்ற ஐஞ்சிறு நாடுகளையும் உள்ளடக்கிய நிலமே குடபுலம் என்ற பெயரில் வழங்கிய சேர நாடாகும்.”¹³ இந்நாட்டை வழி வழியாக சேரர் குடியினரே ஆண்டு வந்திருக்கின்றனர். அவ்வரசர்கள் உதியஞ்சேரலாதன் வழி வந்தார்கள் என்றும் இரும்பொறை வழிவந்தவர்கள் என்றும் இரண்டு பிரிவினராக அறியப்படுகின்றனர். அவர்களில் உதியஞ்சேரலாதன், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானை செல்குழுகுட்டுவன், கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை, செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, கணைக்கால் இரும்பொறை போன்ற பல்வேறு அரசர்கள் சேர நாட்டை ஆண்டு வந்திருக்கின்றனர்.

வஞ்சியினைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட சேர நாட்டின் ஆட்சிப் பரப்பானது கோப்பெருஞ்சேரலுக்குப் பின்னால் வந்த சந்ததியினரால் மேலும் விரிவாக்கப்படுகின்றது. இமயத்தில் வில்பொறிக்கப்படுன்றது, சேர மன்னனான நெடுஞ்சேரலாதன் யவனரை அடக்கியதும் கடம்பரை வென்றதுமான சிறப்பு குறித்துச் சங்க இலக்கியம் வெளிப்படுத்துகின்றது. சேர மன்னர்கள் புலவர்களையும், பாணர்களையும் புரந்திருக்கின்றனர். அவர்களுக்குப் பரிசில் தந்து மகிழ்வித்திருக்கின்றனர். பரிசில் தராத மன்னனை இகழும் அதிகாரம் பெற்றவர்களாகப் புலவர்கள் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். இதனை

“மன்பதை காக்குநின் புரைமை நோக்காது,

அன்புகண் மாறிய வறனில் காட்சியொடு

நும்ம னோருமற் றினைய ராயின்

எம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ” (புறம்.210)

என்ற பாடலில் பெருங்குன்றூர் கிழார் இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பரிசில் கொடுப்பதில் இருக்கும் மெத்தனத்தை இடித்துரைக்கின்றார். “குடிமக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய உனது உயர்ச்சியை நோக்காமல் அன்பு மாறி இரக்கமில்லாத தோற்றத்தோடு உன் போன்றவர்கள் இவ்வாறு நடந்து கொண்டால் என் போன்றவர்கள் உலகில் பிறவாமல் இருப்பார்களாக”¹⁴ என்று இதனை விளக்க முடிகிறது. குடிமக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியவர்களாக மன்னர்கள் இருந்தனர் என்பதும் இதில் வெளிப்படுகின்றது. சேர அரசுகள் மக்களை எவ்வாறு நடத்தினர் என்பதற்கு நெடுஞ்சேரலாதனின் அரசாட்சியே சான்றாக அமைகின்றது. “நெடுஞ்சேரலாதன் அறம் கூறும் ஆன்றோர்களை என்றும் பிரியான். பகைவர் பணிந்து வந்து திறை தந்தால் அவர் பிழை பொறுத்து அவரை வாழ விடுவன். வருவார்க்கு வாரி வழங்கும் வள்ளலும் ஆவன்”¹⁵ எனக் குறிப்பிடப்படுகிறான் இதனை,

“புரைவது நினைப்பிற் புரைவதோ வின்றே-

பெரிய தப்புந ராயினும் பகைவர்

பணிந்துதிறை பகரக் கொள்ளுநை யாதலின்

துளங்குபிசி ருடைய மாக்கட னீக்கி” (பதிற்.17)

என்ற பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் விளக்கி நிற்கின்றது. சேர அரசர்களில் பெரும்பான்மையோர் புலவர்களைப் புரந்தும் மக்களுக்கு வாரி வழங்கியும் பகைவரை வென்று விரட்டியும் ஆட்சி செலுத்தியுள்ளனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் அறியத் தருகின்றன.

4.2.2 சோழ மன்னர்களின் அரசு

தமிழகத்தை ஆண்ட பழமையான மன்னர்களுள் சிறப்புக்குரியவர்களாகச் சோழ அரசர்கள் இன்றைக்கும் போற்றப்படுகின்றனர். கரிகாற்சோழனின் அணை இன்றைய காலம் வரை விதந்தோதப்படுகின்றது. மக்களின் துயர் நீக்கிப் பகை

வென்று ஆட்சி புரிந்தவர்கள் என்று போற்றப்படுகின்றனர். இரண்டு சோழ மன்னர்களை மிக முக்கியமாக நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுகின்றார். “சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் சோழ மன்னர்களுள் இருவருவேந்தர் சிறந்து விளங்குகின்றனர். இவர்களது நினைவு பல பாடல்களிலும் கற்பனைக்கதைகளிலும் பிற்காலத்தில் போற்றப்படுகின்றது. கரிகாலனும் கோச்செங்கணானுமே இவ்விருவர் ஆவர்”¹⁶ என்கிறார். இருவருக்கும் பல சிறப்புகள் உள்ளன. கரிகாலன் இளஞ்சேட் சென்னியின் மகன் என்றும் இவன் சிறைப்பட்ட காலத்தில் தன் வலிமையை அதிகரித்துக்கொண்டு மீண்டும் அரியணை ஏறினான் என்றும்,

“வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்க்

கொடுவரிக் குருளைக் கூட்டுள் வளர்ந்தாங்குப்

பிறர் பிணையகத் திருந்து பீடுகாழ், முற்றி

யருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று

பெருங்கை யானை பிடிபுக் காங்கு (பட்டினம். 220-228).

பட்டினப்பாலைப் பாடல்வரிகள் தெரிவிக்கின்றன. அதாவது கூண்டுக்குள் அடைப்பட்ட புலிக்குட்டியானதுக் கூண்டுக்குள்ளிருக்கும் காலத்தில் பலம் பெற்று விடுவதைப் போலவும் குழியில் விழுந்த யானையானதுக் குழியை மண் மேடாக்கித் தப்பிப்பது போலவும் சிறையிலிருக்கும்போது சீரிய சிந்தனையால் எதிரியை வீழ்த்தும் வலிமை பெறுகிறான் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவனைப் போன்ற சோழ வேந்தர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இருபத்தி நான்கு பேர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

கரிகாற்சோழனே அவர்களுள் மகுடம் தரித்தது போல் தெரிகின்றான் என்றும் நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுகின்றார். பாண்டியன், சேரன் இருவரையும் தோற்கடித்தவன் கரிகாற் சோழன். நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, கிள்ளிவளவன், கோப்பெருஞ்சோழன், பெருங்கிள்ளி போன்ற சோழ வேந்தர்களும் வேறு

சிறற்றசர்களும் சோழர் அரசர்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இம்மன்னர்கள், புலவர்களைப் பெரிதும் ஆதரிக்கின்றனர். அவர்களுக்குப் பரிசில்களும், விருந்தும் அளித்து மகிழ்ச்சிப்படுத்துகின்றனர். கரிகாற்சோழனின் உபசரிப்பைப் பற்றி “எல்லோருக்கும் பொருள் அளித்து வாழும் நீ உண்ணும் தேறல் அமிழ்தமாக மாறட்டும்” (புறம்.125) புறநானூற்றுப் பாடல்வரியில் புலவர் போற்றுகின்றார்.

சோழர்கள் போர்களிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். வசதியானவர்கள் நல்ல வீடுகளில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கின்றனர். பாமர மக்கள் எளிய குடிசை வீடுகளில் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் வாழ்க்கையில், பெரிதும் மகிழ்ச்சி குடிகொண்டிருக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் எளிய மக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் அதிகம் காணப்படவில்லை. புலவர்களின் தொடர்பே பெரிதும் காணப்படுகின்றது. “இக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் பொதுவாக இருந்ததைப் போலவே சோழ நாட்டுத் தொழில்களிலும் விவசாயமே தலைமை பெற்று விளங்கியது. இவ்விவசாயமே நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தமையும் காவிரி பாயும் நிலங்களின் சிறந்த வளமும் இக்கால இலக்கியங்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றன”¹⁷ என்று விவசாயம் தலைத்தோங்கியமையைக் குறிப்பிடுகின்றார் நீலகண்ட சாஸ்திரி. சோழ அரசர்களின் ஆட்சியில் மக்கள் மகிழ்ச்சியோடிருந்தனர் என்பதும் கிள்ளி வளவன் போன்றோர் சோறுபடைத்து வாழ்ந்தனர் என்பதும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் செய்திகளாகின்றன.

4.2.3 பாண்டிய மன்னர்களின் அரசு

சங்க இலக்கிய வேந்தர்கள் எண்பத்தேழு பேரில் இருபத்திநான்கு பேர் பாண்டிய அரசர்கள் ஆவர். மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவர்கள் எனக் குறிக்கப்படுகின்றனர். “பாண்டிய நாடு ‘தென்புலம்’ என்றும், பாண்டிய மன்னர் தென்புலம் காவலர் பெருமான் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர். தென்புலம், பழனி மலைக்குத் தெற்கே உள்ள நிலப்பகுதியாகும்”¹⁸ என்று பாண்டிய

நாட்டின் இருப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன், கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுதி, கானப் பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி போன்ற சிறப்புக்குரிய அரசர்கள் பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி செய்திருக்கின்றனர். புலவர்களைப் புரந்து வருவோருக்கு வாரி வழங்கும் வள்ளண்மையாலும் பெண்கள், ஆண்கள் ஒழுக்கந் தவறாத நன்னடத்தையாலும் மன்னர்கள் சிறந்து விளங்கினர். போரில் பகைவரோடு நடந்து கொள்ளும் முறையிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு பரிசில் வேண்டி வந்தோரிடம் நடந்து கொள்ளும் முறையால் சிறந்து விளங்கும் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் பண்பை,

“அறனோ மற்றிது விறல்மாண் குடுமி

இன்னா வாகப் பிறர்மண்கொண்

டினிய செய்திநின் னார்வலர் முகத்தே!” (புறம்.12)

என்ற பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. பகை மன்னர்களின் மண்ணைக் கைப்பற்றி அவர்களுக்குத் துன்பம் தரும் தன்மை கொண்ட மன்னன் தன்னிடம் பரிசில் வேண்டி வருபவருக்கு இனியனவற்றைச் செய்கின்றான் எனப் பாடல்வரிக் குறிப்பிடுகின்றது. புலவர் போற்ற வாழ்ந்த பாண்டியர்களின் ஆட்சியில் மக்கள் பெரு மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதை புலவர்களின் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

மன்னனாய் இருப்பவன் ஏழைகளைப் புரந்து அவர்தம் நலன் பாராட்ட வேண்டும். இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே பாண்டிய மன்னர்கள் தம் வாழ்வைக் கழித்திருக்கின்றனர். நெடுஞ்செழியின் இளமைப்பருவத்தில் இருந்த போது அவனை வெல்வதற்குச் சேர, சோழ மன்னர்கள் வேளிர்களுடன் முயன்றிருக்கின்றனர். அப்போது போருக்குப் புறப்பட்ட நெடுஞ்செழியன் தான்

தோற்கும் போது ஏழைகளின் வறுமையைப் போக்க இயலாத இழிநிலையை அடைந்தவன் என்று கூறப்படுவேன் என்று கூறுகிறான். இதனை

“புரப்போர் புன்கண் கூர

இரப்போர்க் கீயா வின்மையா னுறவே” (புறம்.72)

என்ற பாடல்வரிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன. இவ்வாறு மன்னர்கள் தம் மக்கள் நலன் காக்கும் சிந்தனை உடையவராகவும் பாடி வருபவர்க்குப் பரிசில் வழங்கி அவர்தம் வாழ்வு சிறக்க உதவுபவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை “பாண்டியன் பகைவர் நாட்டிற் கைப்பற்றிய அணிகலங்களைத் தன்னைப் பாடிப் பாராட்டிய புலவர், பாணர், கூத்தர், விறலியர்க்கு ஈந்து மகிழ்பவன். பாணர்க்குப் பொற்றாமரைப் பூவையும் புலவர்க்கு யானைகளையும், தேர்களையும் வழங்குபவன்.”¹⁹ என்று இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுகின்றார். பாண்டியர் ஆட்சியிலும் மக்கள் போர்கள், வறுமை போன்ற சூழல்களுடன் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். பிற நாட்டின் மீதான போரின் போது சில கட்டுப்பாடுகளைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் வரையறை செய்திருக்கின்றனர். அதுபோன்ற செயல்கள் யாவும் அவர்களின் உரிமை சார்ந்த பண்பாட்டை வெளிக்காட்டுவனவாக அமைகின்றன.

4.3 அரசு சார்ந்த அமைப்புகள்

சங்க கால அரசுகளின் தோற்றம் சிற்றூர்த் தலைமையில் தொடங்கி வேந்தராட்சி வரை நிலவுகின்றன. அரசுகள் இயங்குவதற்குப் பல்வேறு அமைப்புகள் இன்றியமையாதனவாக இருக்கின்றன. அரசவை, அமைச்சர்கள், தூது செல்வோர், புரோகிதர்கள், எண்பேராயம், ஐம்பெருங்குழு, நீதி முறைகள், படைகள், குற்றம் தண்டனை, சிறைச்சாலைகள், வரி வசூலித்தல் என்பன போன்ற அமைப்புகள் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றன என்பதைச் சங்கக் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

4.3.1 அரசனின் அவை

தினந்தோறுமானச் செயல்பாடுகளை மன்னன் அவையிலிருந்துச் செயல்படுத்தியதாகப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. நாளிருக்கை, நாளவை, நாண்மகிழிருக்கை, பெருநாளிருக்கை என்பன போன்ற பெயர்களில் அரசனின் அவை அழைக்கப்படுகின்றது. அரசனோடு அமைச்சர்கள் இருந்தனர் என்பதையும் அரசி இருந்தாள் என்பதையும் பெருங்கோப் பெண்டு பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

நாட்டு மக்களின் குறைகளைக் களையும் வகையில் எளியனாக அக்காலத்து அரசன் அவையில் வீற்றிருந்தான் என்பதை “நடுவு நிலையில் நின்று நாட்டினையாண்ட அரசன் மக்களால் இறைவனாக மதித்து வழிபடப் பெற்றான். கொடியவர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டாரும், வறுமையால் வாட்டமுற்றாரும் ஆகிய பலரும் தம் குறைகளைச் சொல்லி நலம் பெறுதற்கு ஏற்ற முறையில் காட்சிக்கு எளியராகவும் இன்சொல்லுடையராகவும் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் விளங்கினர்”²⁰ எனக் குறிப்பிடுகின்றார் வெள்ளைவாரணர். மன்னர்கள் அக்காலத்து மக்களின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் மக்களின் குறைகள் மன்னனால் களையப்பட்டன என்பதையும் பாடல்கள் குறிக்கின்றன. மன்னர்கள் சபையில் இருக்கும் நிலை குறித்துப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. இதனை,

“பழுமர முள்ளிய பறவையின் யானுமவன்

இழுமென் சும்மை யிடனுடை வரைப்பின்” (பொருநர்.64-65)

என்றும்,

“இசைபெறு திருவின் வேத்தவை ஏற்ப” (மலை.39)

என்றும் அரசன் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் காட்சிச் சுட்டப்படுகின்றது. கரிகால் வளவனின் அரண்மனைக் கோபுரம் மிக்க இடப்பரப்புடையது என்றும் மன்னன் இருக்கும் இடம் மிகுந்த பாதுகாப்புடன் கூடியது என்றும் கூறப்படுகின்றது. பசியும் வறுமையும் உடைய பொருநன் வாயிலோனுக்குக் கூட கூறாமல் உள்ளே

சென்று மன்னனைக் கண்டு பாடல் பாடியதாகக் கூறப்படுகின்றது. செல்வத்தை மிகுதியாகப் பெற்ற மன்னனின் அவைக்களம் இசையை எக்காலத்தும் கேட்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. மன்னின் செல்வச்செழிப்பும் மக்களுக்கு அவர்கள் கொடையளிக்கின்ற பான்மையும் நிறைந்ததாகவே அரண்மனையின் அவையில் மன்னனின் இருப்பு சுட்டப்படுகின்றது. “நாள்மகிழ் இருக்கை காண்மார் பூனொடு” (மதுரை.443) என்று மன்னன் அரசவையில் அமர்ந்திருக்கும் காட்சிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. நாளும் தன்னைக் காணும் நாலோலக்கத்தில் அமர்ந்திருத்தலை,

“நாட்கள் ஞண்டு நாண்மகிழ் மகிழின்

யார்க்கு மெளிதே தோர் தல்லே” (புறம்.123)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. நாள்தோறும் மன்னன் நாலோலக்கம் என்னும் அரசவையில் மகிழ் இருக்கையில் அமர்ந்து மக்களுக்கு வேண்டுவன செய்கின்றான் என்றும் அவ்வாறு அமர்ந்திருக்கும் போதே யானையைப் பரிசாக அளித்தான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு பல்வேறு பாடல்களில் மன்னன் அரசவையில் வீற்றிருக்கும் நிலை வெளிப்படுகின்றது. மன்னன் நல்லாட்சியை மக்கள் விரும்பும் வகையில் அளித்திருக்கிறான் என்பதையும் உணரமுடிகிறது.

4.3.2 அமைச்சர்கள்

அரசு இயங்குவதற்கு நிர்வாகம் இன்றியமையாததாக அமைகின்றது. அமைச்சர்கள் என்போர் அரசனுக்கு அறிவுரை வழங்குவதையும் மக்கள் நலன் குறித்துக் கருத்துரைப்பதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் சங்க காலத்து மன்னர்களுக்கு உதவியாக இருந்திருக்கின்றனர். “அரசவையில் அமைச்சர்களும் உறுப்பினர்களும் இருந்தனர். கல்வி கற்றவர்கள் அல்லது போரில் முத்திரை பதித்த தளபதிகள் அமைச்சர்களாயிருந்தனர்”²¹ மன்னனுக்கு நேரிய

வழிகாட்டுவதும், தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதும் அமைச்சர்களின் பணி என்று பொதுவாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதாளுஞ் செல்வர்க்கு

மதிமொழி யிடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்” (கலி.68)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மண்ணுலகம் முழுவதையும் ஆளும் அரசர்களுக்கு அறிவானச் சொற்களைக் கூறி நல்வழிப்படுத்தும் வல்லமையானச் சொற்களைக் கொண்டவர்கள் அமைச்சர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அமைச்சர்கள் பொய் அறியாத மொழிக்கு உரியவர்கள் என்று போற்றப்படுகின்றனர். இதனை,

“பொயறியா வாய்மொழியாற்

புகழ்நிறைந்த நன்மாந்தரொடு” (மதுரை.19-20)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கிக் காட்டுகின்றன. மக்களைக் காப்பதற்குரிய அறிவுரைகளை வற்புறுத்திக் கூறும் தர்ம நெறிகளை அறிந்தவர்கள் அமைச்சர்கள் எனக் கூறப்படுகின்றனர். இதனை,

“நன்றி யுள்ளத்துச் சான்றோ ரன்னநின்

பண்புநன் கறியார் மடம்பெரு மையின்” (பதிற்.72)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு அரசனுக்கு அறிவுரை நல்கும் வகையில் அமைச்சர்கள் சங்க காலத்து மன்னர்களின் அவையில் இடம்பெற்றிருந்தனர் என்பதை பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

4.3.3 தூதர்

மன்னர்கள் தம் நாட்டின் நலன் கருதி பிற நாடுகளின் தொடர்பு, போர் போன்ற குழல்கள் ஒற்று செய்திகளை அறிந்து கொள்வதற்காகத் தூதர்களையும் ஒற்றர்களையும் நியமித்தனர். கல்வி, போர், சந்து செய்வித்தல் என்னும் மூன்று காரணங்களுக்காகத் தூது செல்வது வழக்கமாக இருந்திருக்கின்றது. இவ்வாறே

ஐம்பெருங்குழுவில் அமைச்சர், புரோகிதர், தானைத்தலைவர், தூதுவர், ஒற்றர் என்போர் அடங்குகின்றனர். இவர்களில் தூதராக அரசரும் செல்லலாம் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சந்து செய்வித்தல் பொருட்டு அரசர்கள் தூது செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஓளவை அதியமான் பொருட்டு தொண்டைமானிடம் தூது சென்றது (புறம்.93) புறநானூற்றுப் பாடல்வரியில் கூறப்படுகின்றது. தூதர்கள் மன்னனிடம் இரைந்து கூறித் தமக்கான உதவியைப் பெற்றனர் என்பதை,

“வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென

வேந்துவிடு விழுதூ தாங்காங் கிசைப்ப

நூலரி மாலை சூடிக்காலின்

தமியன் வந்த மூதி லாளன்” (புறம்.284)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தூதர்கள் இரு அரசர்களிடையே சந்து செய்விக்கவும் போரினைத் தவிர்ப்பதற்காகவும் அமைதிப்படுத்தும் செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். நெடுங்கிள்ளி போர்ச்சூழல் ஏற்பட்ட நிலையில் அமைதி காத்து மதிலடைத்தான். இதன் பொருட்டு பெரிதும் துன்புற்ற மக்களின் நிலையை எடுத்துக் கூறி அவனுடைய அறவுணர்வையும் வீரவுணர்வையும் மீட்டெடுக்கும் வகையில் அவனிடம் இறைஞ்சுகின்றார் கோவூர்கிழார். இதனை,

“அறவையாயி னினதெனத் திறத்தல்

மறவை யாயிற் போரொடு திறத்தல்” (புறம்.44)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதுவும் தூதரின் வகையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. மேலும் புறம், 45, 46, 47 ஆம் பாடல்களிலும் கோவூர்கிழாரின் தூது முயற்சிகள் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு தூது பலவகைப்படும். சங்க இலக்கியத்தில் போரின் பொருட்டுத் தூது சென்றமையையே பெரிதும் காணப்படுகின்றது.

4.3.4 ஒற்றாடுதல்

பிற நாடுகளின் செயல்களை ஒற்றறிந்து கூறுதலும் மன்னனுக்கு இன்றியமையாதச் செயலாக இருக்கின்றது. செய்திகளைச் சேகரித்துக் கொணர்தல் ஒற்றர்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ஒற்றர்கள் அரசிற்குப் பெரிதும் துணை நிற்கின்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஒரு நாட்டின் அரசனுக்குப் பகைவர், பிறர், நண்பர் என யாவரின் திறனறிந்து சொல்லக் கூடியவர்களாக ஒற்றர்கள் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். இவர்களை அரசன் தன் ஆட்சித் திறத்திற்கு இயைபுப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று அரசமைப்புகள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் ஒற்றர்கள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இதனை,

“மழையொழுக் கறாஅப் பிழையா விளையுட்

பழையன் மோகூர் அவையகம் விளங்க

நான்மொழிக் கோசர் தோன்றி யன்ன

தாம்மேளந் தோன்றிய நாற்பெருங் குழுவும்” (மதுரை.507-510)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. நாற்பெருங்குழு எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் ஒற்றர்களும் இடம்பெறுகின்றனர் என்பது தெளிவாகின்றது. மதுரையில் பழையன் என்னும் குறுநில மன்னன் ஆட்சியில் நான்மொழிக் கோசர்களோடு நான்கு குழுவினரும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதையும் நாற்பெருங்குழுவிற்கானப் பணிகளும் அங்கு இருந்திருக்கின்றன என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

ஒற்றர்கள் பாதுகாப்பில்லாத நிலையில் பிற நாட்டு மன்னர்களால் கொல்லப்படுவதும் உண்டு. இவ்வாறே நெடுங்கிள்ளியிடம் வந்த இளந்தத்தன் என்னும் புலவனை ஒற்றன் எனக் கொல்லத் துணிந்ததையும் கோவூர்கிழார் அதைத் தடுத்து இளந்தத்தனைக் காத்ததையும் புறநானூற்றுப் (புறம்.47) பாடலுக்குரியத்

துறைவிளக்கம் குறிப்பிடுகின்றது. ஒற்றர்களின் தேவை அக்காலத்து மன்னர்களுக்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது.

4.3.5 அரசு அதிகாரிகள்

பழங்காலத்தில் மன்னர்கள் மேலாண்மையில் மக்கள் ஆட்சி செய்யப்படுகின்றது. அவ்ஆட்சியில் மன்னர்களின் நிர்வாகச் செலவுகளுக்கானவை மக்களிடமிருந்து பெறப்படுகின்றது. மன்னனுக்கான பல்வேறு பணிகளை ஆற்றுவதற்கு அதிகாரிகள் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றனர். எழுத்துப் பணிகளுக்கும் பிற பணிகளுக்கும் அதிகாரிகள் இருந்திருக்கின்றனர். எழுத்துப் பணிகளில் ஈடுபட்டவர்கள் எழுத்துக்கணக்கர் எனப்படுகின்றனர். மந்திரக் கணக்கர் என்றும் கூறப்பட்டமையை பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஓலை எழுதி அதில் அரசு சின்னத்தை முத்திரையிட்டு அனுப்பிய அலுவலர்கள் இருந்தமையை,

“தண்டாத் தகடுருவ வேறாகக் காவின்கீழ்ப்

போத ரகடாரப் புல்லி முயங்குவோம்

துகள்தபு காட்சி அவையத்தார் ஓலை

முகடுகாப் பியாத்துவிட் டாங்கு” (கலி.94)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. தண்டாத் தகடு என்னும் குற்றமற்ற தகட்டினில் அரசுப் பணியில் இருக்கும் அலுவலர் ஓலை எழுதி அதன் முகப்பில் அரசு சின்னத்தை முத்திரை குத்துவர் என்று கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறே சூதர், மாகதர் போன்ற கோயில் பணியாளர்களும் சுட்டப்படுகின்றனர். இவர்களுக்கு அரசன் பரிசில் வழங்கினான் என்பதை,

“வாளுழந்ததன் தாள்வாழ்த்தி

நாளீண்டிய நல்லகவர்க்குத்

தேரோடு மாசிதறிச்

சூடுற்ற சுடர்ப்பூவின்” (மதுரை.222-225)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. அரசரை எழுப்பும் துயிலெடை சூதர் என்பவன் விடியற் பொழுதில் வந்து அரசனை எழுப்பும் வண்ணம் பாடல் பாடினான் என்றும் அதற்காக அரசன் அவனுக்குக் குதிரை பலவற்றைப் பரிசாக அளித்தான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களுக்குப் பல்வேறு பணிகளை ஆற்றுவதற்கு அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் இருந்திருக்கின்றனர்.

4.3.6 வரிவசூலித்தல்

மன்னர் ஆட்சியின் அரசு நிர்வாகம் பொதுமக்கள் உற்பத்தி செய்தனவற்றில் குறிப்பிட்ட அளவை வரியாகப் பெறுவதை மரபாகக் கொண்டிருக்கின்றது. இச்செயல் வரியிறுத்தல் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. சங்க காலத்தில் மன்னர்கள் அளவுக்கு அதிகமாக வரிவசூலித்தல் மக்களைப் பாதிப்பதையச் செய்கின்றது. அதனைத் தடுத்தற் பொருட்டு அறிவுடை நம்பியை நோக்கி பிசிராந்தையார் “அறிவுடை வேந்த னெறியறிந்து கொளினே” (புறம்.184) புறநானூற்றுப் பாடல்வரியில் என்று குறிப்பிடுகின்றார். மன்னர்கள் நிலங்களுக்கான வரிகளை வசூலித்து அதன்படி ஆட்சியாள்கின்றனர் என்பதை,

“கொடிதுகடிந்து கோறிருத்தி

படுவதுண்டு பகலாற்றி” (புறம்.17)

என்னும் பாடல்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இறைப்பொருள் என்பது வரியெனக் கொள்ளப்படுகின்றது. நாட்டின் செல்வத்தால் உயர்வடைந்த மன்னன் என்று கூறுவதை,

“அலங்குவிதர்க் கனலி நால்வயிற் தோன்றினும்

இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்

அந்தண் காவிரி வந்துகவர் பூட்ட

தோடுகொள் வேலின் றோற்றம் போல

.....

நாடு கெழு செல்வத்துப் பீடுகெழு வேந்தே” (புறம்.35)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. நாட்டின் செழிப்பான விளைச்சலால் உயர்வு அடைந்த மன்னன் எனக் குறிப்பிடுவதால் அம்மன்னன், விளைச்சலுக்குத் தகுந்தவாறு வரி ஈட்டினான் என்பதும் அதன் மூலம் சிறந்த ஆட்சியை உடைய மன்னனாகத் திகழ்ந்தான் என்பதும் தெளிவாகின்றது. கணுக்களையுடையக் கரும்பு அசையும், கரும்பின் வெண்மையான பூ அசையும், என்பதற்கிணங்க நாட்டின் பொருந்திய செல்வத்தால் உயர்வு தானாகக் கிடைக்கின்றது எனக் கூறப்படுகின்றது. சுங்க வரிகள் அக்காலத்தில் வசூலிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை,

“உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்

வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட் டியவின்” (பெரும்பாண்.81-82)

என்னும் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. உல்குடை என்பது வண்டியில் ஏற்றப்பட்ட மிளகுப் பொதிகளுக்குத் தகுந்தவாறு சுங்கம் கட்டுதல் எனப் பொருள்படுகின்றது. இதுவும் அக்காலத்து மன்னர்களின் வரி வருவாயில் அடக்கமாகின்றது.

குற்றம் செய்தோர் தண்டத் தொகையாக மன்னருக்குப் பொருள் அளித்தலும் மன்னரின் வருவாயில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. நன்னனுக்குக் கோசர்குலப் பெண் தான் இழைத்தக் குற்றத்திற்குப் பதிலாகத் தண்டத் தொகை கொடுக்க முன் வந்திருக்கின்றாள். இது குறித்து,

“ஒன்பதிற்று ஒன்பது களிறொடு அவள்நிறை

பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும்....” (குறுந்.292)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. எண்பத்தொரு யானைகளும் அப்பெண்ணின் எடைக்குத் தங்கத்தாற் செய்த பாவையும் கொடுப்பதாகக் கூறுகின்றனர். இவ்வகையில் அக்காலத்து மன்னர்களுக்குக் குற்றமிழைத்தோர் கொடுத்தத் தண்டத் தொகையும் வருவாயில் இருந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு வரி

வகுல் முறைகள் அக்காலத்தில் நிலைபெற்றிருந்தன என்பதையும் வரி வகுல் மூலமே கரிகாலன் கல்லணை போன்ற அணையைக் கட்டி உறையூறை நகராக்கினான் என்பதையும் போர்களில் மன்னர்கள் ஈடுபட்டனர் என்பதையும் பாடல்கள் வழி உணர முடிகிறது.

4.3.7 நீதி வழங்குதல்

மனிதர்கள் தமக்குள் நடுநிலையோடு வாழ்தல் என்பது பண்டைய தமிழின் மரபாக இருந்திருக்கின்றது. நேர்மையும் சொந்திறவாம்பாமையும் கொண்டவர்களாக அந்நாளில் முதியவர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். நடுவு நிலை என்பதை, “மக்களுக்கு எளிதில் நீதி கிடைக்க வேண்டும். அதுவும் விரைவில் கிடைக்க வேண்டும். இதுவே நல்லரசின் முதற்கடமை. இதற்கு மாறாக நீதிமுறை செய்யாத அரசன் தாழ்நிலை அடைந்து தானாகவே அழிந்துவிடுவான்”²² அதிகாரத்தில் இருப்போரும் தமக்கென்று தனித்த நீதியை வழங்காமல் பொதுவான நீதியை வழங்க வேண்டும். சூரியனைப் போலவும், சந்திரனைப் போலவும் வேண்டியோர், வேண்டாதார் என்று பாராமல் அனைவருக்கும் ஒரே மாதிரியாக நீதி வழங்க வேண்டும் என்பதை சங்க கால மன்னர்கள் கடைபிடித்திருக்கின்றனர். இதனை,

“ஞாயிற் றன்ன வெந்திற லாண்மையும்

திங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்

வானத் தன்ன வண்மையு மூன்றும்

உடையை யாகி யில்லோர் கையற” (புறம்.55)

என்ற பாடல்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தீமை புரிந்தவரைத் தமக்கு உறவினர் என்றும் நட்பினர் என்றும் பார்க்கக் கூடாது. அயலார் அல்லது பகைவர் என்பதற்காக ஒருவருடைய செயலையும் பாராட்டாமல் இருக்கக் கூடாது. அனைவருக்கும் ஞாயிற்றைப்போல வெம்மையையும், திங்களைப் போல

குளிர்ச்சியையும் வான்மழையைப்போலச் சிறப்பினையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு இளநாகனார் அறிவுரை கூறுகின்றார்.

அறத்தைக் காத்தல் என்பது நடுவுநிலைமை தவறாத மன்னனின் செயலாக அமைகின்றது. இவ்வகையில் அறம் நிலைபெற்றிருக்கும் உறந்தைக்கு அரசனான திருமாவளவனையும், பெருவழுதியையும் பார்த்துக் காரிக்கண்ணனார் என்ற புலவர் கூறியதை “அறம் துஞ்சு உறந்தைப் பொருநனை; இவனே” (புறம்.58) என்ற பாடலடிச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. உறந்தை மன்னன் அறம் மாறாதிருந்து ஆட்சி நடத்த வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நீதி வழங்கு முறையை மன்னன் மட்டும் செய்யவில்லை. ஒவ்வொரு ஊரிலும் இருந்த ஊரவைகள் ஐம்பெருங்குழுக்கள் ஆகியனவும் செய்கின்றன. அவ்வகையில் மன்னனும் குழுக்களும் நீதியை வழுவாதுக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் தவறிழைத்தவனுக்குத் தண்டனை வழங்கியமையைக் காணமுடிகிறது. ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றியவனுக்கு அன்றைய சமூகத்தின் ஊரவை அளித்தத் தீர்ப்பின் அடிப்படையில் தண்டனை வழங்கியதை,

“.....கள்ளூர்த்

திருநுதற் குறுமக னணிநலம் வவ்விய

அறணி லாளன் அறியே னென்ற

திறனில் வெஞ்சூ ளறிகரி கடாஅய்

முறியா பெருங்கிளை செறியப் பற்றி

நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை,

வீறுசா லவையத்து” (அகம்.256)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. ஒரு பெண்ணின் பெண்மை நலமழியச் செய்த ஒருவன் அவளை அறியேன் என்று பொய் கூறியதைக் கேட்ட அவையத்தார், அவன் அப்பெண்ணோடு கொண்ட தொடர்பை அறிந்தோர் கூறக் கேட்கின்றனர்.

அவன் பொய் கூறியது மெய்ப்பிக்கப்பட்டமையால் அவனுக்குத் தக்க தண்டனை அளிக்கின்றனர். தளிர்கள் கொண்ட மரத்தில் அவனை இறுகக் கட்டி வைத்துச் சுடுமண்ணை அவன் மேல் இறைத்துத் தண்டிக்கின்றனர் என்று கூறப்படுகின்றது.

இவ்வாறு குற்றச் செயல்கள் யார் செய்தாலும் அவர்கள் தண்டனை பெற வேண்டும் என்ற நடுவுநிலைமையை மன்னர்கள் முதல் கிராமசபையோர் வரை கடைபிடித்து வந்திருக்கின்றனர். நடுவு நிலை மாறக் கூடாதென்பதைத் தம் வாழ்முறையாகக் கொண்ட தமிழர்கள் அதனைக் கடைபிடித்தும் வந்திருக்கின்றனர்.

4.2.8 சிறைச்சாலைகள்

அரசாட்சிக்கு ஊறு விளைத்தவர்களும் மக்களுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டவர்களும் சிறையில் அடைக்கப்படும் குற்றத்திற்குரியவர்கள் ஆகின்றனர். பழங்காலத்தில் போர்க்கைதிகளை அடைத்து வைப்பதற்காகச் சிறைச்சாலைகள் உருவாக்கம் பெற்றிருந்தன. இவற்றில் பகைவர்கள், குற்றவாளிகள் சிறை வைக்கப்பட்டமையை அறிய முடிகிறது. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை சோழன் செங்கணானால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு, சிறையில் துன்புறும் மானக்கேட்டிற்கு ஆளானதை,

“கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

மதுகை லின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்

தாமிரந் துண்ணு மளவை

ஈன்ம ரோவிவ் வுலகத் தானே” (புறம்.74)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பகைவரிடம் சிறைப்பட்டு விலங்குகளால் பூட்டப்படும் சித்திரவதைக்கு உள்ளாகும் நிலைக்கும் நீரை இரந்துண்ணும் நிலைக்கும் தள்ளப்பட்டதால் அதை விடவும் இறந்து விடுவது மேல் என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

4.3.9 படைகள்

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சியில் படைகள் பெரும் பங்காற்றுகின்றன. வேந்துவிடு தொழில் என படையில் பணியாற்றும் வீரர்களின்

செயல் கருதப்படுகின்றது. போர்வயிற் பிரிவு என்பது பிரிவு வகைகளில் ஒன்றாகப் போர்ப்படைகளில் பணியாற்றுவது குறித்துக் கூறுகின்றது. நான்கு இராணுவப் படைகள் போர்களில் ஈடுபடுகின்றன. காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, கப்பற்படை என்பனவாகின்றன. இப்படைகளில் தளபதிகளாகக் குறு நில மன்னர்கள் பலர் பணியாற்றியிருக்கின்றனர்.

நல்லாட்சி நடைபெறுவதற்குப் படையும் ஓர் உறுப்பாகத் திருக்குறளில் சுட்டப்படுகின்றது. “பழந்தமிழர் போரை ஒரு கலையாகக் கருதி வளர்த்தனர். பசுக் கூட்டங்களைக் கவர்தல், அங்ஙனம் கவர்ந்த நாட்டின் மீது படையெடுத்தல், போர் செய்தல், மதிலை வளைத்தல், போரிடல், வெட்டவெளியில் போர் செய்தல், வெற்றி பெறுதல் என்பனவற்றை வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை எனப் பல திணைகளாகப் பிரித்தனர்”²³ போர்களில் ஈடுபடுதல் பண்டைத் தமிழின் வழக்கமாகக் காணப்பட்டது. போர்களில் ஈடுபடுதல் இயல்பென்று கூறும் பண்பு அக்காலத்தில் இருந்தமையை வெளிப்படுத்துவதாக “ஒருவனை யொருவ னடுதலும் தொலைதலும் புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை” (புறம்.76) என்ற புறப்பாடல் அமைகின்றது. போர் என்பது பிறரைத் தாம் வாழ்தல் பொருட்டு அடுதலும் தொலைதலும் இயற்கை எனக் கூறுகின்றது. பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சியில் போருக்கெனப் படைகள் நடத்தினர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. நான்குவகைப் படைகள் குறித்து,

“களிறு கதவெறியாச் சிவந்துராஅய்

நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டான்

உயிருண்ணும் கூற்றுப்போன்றன

நீயே அலங்குளைப் பரீஇஇவுளிப்

பொலந்தேர்மிசைப் பொலிவுதோன்றி” (புறம்.4)

என்ற பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. நான்கு படைகளின் செயல்கள் குறித்த பதிவினையும் எல்லாப் போர்களிலும் நான்கு வகைப்படைகள் பங்காற்றியதையும் அறிய முடிகிறது. வாள்கள் வெற்றியைத் தருமாறு குருதிக் கரை படிந்திருந்தன என்பதும் வீரக்கழல் அணிந்த கால்களை உடைய காவல் வீரர்கள் போரிட்டனர் என்பதையும் குதிரைகள் எதிரிகளை இடம் வலம் என்று சேணத்துடன் உராய்ந்த வாயைக் கொண்டுள்ளது என்பதையும் ஆண் யானைகள் மதிற்கதவுகளை முறித்து எமனைப் போன்று காட்சியளித்தன என்பதையும் குதிரைகள் விரையும் தேர்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதையும் இப்பாடலில் விவரிக்கப்படுகின்றது.

படைகள் நான்கு வகையாக இருந்தன என்பதையும் அப்படைகள் உதவியானாலேயே மன்னர்கள் பல்வேறு போர்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர் என்பதையும் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து போன்ற நூல்களின் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. போர்களில் அறத்தன்மை கடைபிடிக்கப்படுகின்றது. இதனைப் புறநானூற்றுப் பாடல்வரிச் (புறம்.142) சுட்டுகின்றது. போரில் புறமுதுகிட்டோர், நோய்வாய்ப்பட்டோர், வயோதிகர் போன்றவர்கள் மீது போர் தொடுக்கக் கூடாது எனக் குறிப்பிடுகின்றது. நாட்டின் பாதுகாப்பே இன்றியமையாதது எனக் கருதப்படுகின்றது. இவ்வாறு போரில் ஈடுபட்டு மரித்தல் என்பது போர்வீரரின் தீரமிக்க செயல் எனப் போற்றப்படுகின்றது. போர்களின் போது ஊருக்குத் தீ வைத்தல் குறித்துக் கலித்தொகைப் (கலி.13) பாடல்வரியிலும் குளங்களை நாசம் செய்தல் குறித்துப் புறநானூற்றுப் (புறம்.15) பாடல்வரியிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. போர்வீரர்கள் போரின் போது இவ்வாறானச் செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுகின்றனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. இது போன்ற செயல்கள் போரில் அனுமதிக்கப்பட்டன என்பதையும் காணமுடிகிறது. போர்களில் படைகள் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றன. அதியமானின் அவைப் புலவராக அறியப்பட்ட ஒளவையார் அதியமானுக்கும் தொண்டைமானுக்கும் நடக்கவிருந்த போரைத் தவிர்க்கத் தூது சென்றார். இதனை,

“பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து

கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ வென்றும்

உண்டாயிற் பதங்கொடுத்

தில்லாயி னுடனுண்ணும்

இல்லோ ரொக்கற் றலைவன்

அண்ணலெங் கோமான் வைந்நுதி வேலே” (புறம்.95)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. ஓளவையார், அதியமானின் படைக் கலத்தின் தன்மையையும் தொண்டைமானின் படைக்கலக் கருவிகளின் தன்மையையும் குறிப்பிட்டு அதியமான் போரில் வல்லவன் என்றும் புதிதாக படைக்கலக் கருவிகளை பூசை செய்து பூச் சூட்டி வைத்திருக்கும் உன்னால் அவனுடன் போரிட்டு வெற்றி பெற இயலாது என்றும் அச்சுறுத்தி அப்போரை பின்வாங்கச் செய்கின்றார். இவ்வாறு போர்களில் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கும் வகையில் அக்காலத்துப் புலவர்கள் இருந்திருக்கின்றனர்.

இவ்வாறு போரில் படைகள் பலவற்றை மன்னர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை என்பன முக்கியமானப் படைகளாகத் திகழ்கின்றன. போரில் ஈடுபட்டவர்கள் அறத்தைக் கடைபிடிக்கின்றனர். பகைவரின் ஊர்களையும், நீர்நிலைகளையும் நாசம் செய்வதை போரின் தன்மையாகக் கருதுகின்றனர். எழுதினைப் போர்கள் குறித்துக் கூறப்படுகின்றன. போரில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்கும் அறத் தன்மையும் அக்காலத்தில் பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைக் காணமுடிகிறது.

4.4 குடும்ப அமைப்பு

தமிழர்களின் வாழ்வில் குடும்ப அமைப்பு வேளாண் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட நிலவுடைமைப் பண்புகளைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகிறது. குடும்ப அமைப்பு பல்வேறு வடிங்களிலிருந்து மாறுபட்டு உடைமைச் சமூகத்திற்கானதாக மாற்றம் பெற்றது. குடும்பம் சார்ந்த திருமணம், கற்பு போன்ற தனிப்பண்புகள்

உட்புகுத்தப்படுகின்றன. குடும்ப வாழ்வில் கற்பு போற்றப்படுகின்றது. ஆணுக்கு வினை உயிராகின்றது. “வினையே ஆடவர்க்குயிரே” என்று கூறப்பட்டு பெண்ணின் கற்புத் தன்மை போற்றுதற்குரியதாக மாறுகின்றது.

4.4.1 திருமணம்

தமிழர் வாழ்வில் திருமணம் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகக் காணப்படுகின்றது. குடும்பத்தின் தோற்றத்தோடு இணைந்த செயலாகத் திருமணச் சடங்கும் காணப்படுகின்றது. மகளிர் ஆடவரோடு இணைந்து வாழ்வதற்கான சமூக அங்கீகாரத்தைத் தரும் நிகழ்வாக அன்றைய சூழலில் திருமணம் காணப்படுகின்றது. “ஒரு குடும்பம் உருப் பெறக் கணவனும் மனைவியும் அடிப்படை ஆவர். இவர்கள் இணைய மண உறவு முறைகள் இசைவளித்தன. மணச் சடங்குகள், இணைத்து வைத்தன. மண உறவு முறையுடையோர் மணச்சடங்குகள் வழியே கணவன் மனைவி ஆயினர்”²⁴ “இம்மண நிகழ்ச்சிக்கு முன்னர் சிலம்பு கழி நோன்பு என்பதொரு சடங்கு செய்தல் பண்டைய தமிழர் மரபாக இருந்தது”²⁵ சங்கத் தமிழர் சிலம்பு கழித்தல் என்னும் திருமணச் சடங்கை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததைப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. திருமணத்தைத் தலைவி தலைவன் வீட்டில் செய்து கொண்ட போதிலும் சிலம்புகழிச் சடங்கை எம் வீட்டில் நடத்துக என்று தாய் கூறுவதாக அமைந்ததை

“நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇய அயரினும்

எம்மனை வதுவை நன்மணம் கழிகென” (குறுந்.399)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தன் மகளுக்குத் தாய் சிலம்புகழி நோன்பு செய்யப்படவில்லை என்று கூறி வருந்துகின்றாள். இதனை,

“அறியாமையின் செறியேன் யானே

பெரும்பெயர் வழுதி கூடல் அன்னதன்

அருங்கடி வியல்நகர்ச் சிலம்பும் கழியாள்” (அகம்.315)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. தலைவிக்குத் திருமணத்தின் போது செய்ய வேண்டிய முக்கியச் சடங்காக இச்சடங்குக் காணப்படுகின்றது. உடன்போக்குச் சென்ற மகளுக்கு இச்சடங்குச் செய்யாமல் இருப்பதை எண்ணி வருந்துவதையும் காணமுடிகிறது. அன்றைய சூழலில் திருமணத்திற்கு முன்பு இச்சடங்கைச் செய்தாக வேண்டும் என்பது இன்றியமையாததாகக் காணப்படுகின்றது. தலைவனது புல்வேய்ந்த குடிசை வீட்டில் சிலம்பினைக் கழித்து மணம் செய்து கொண்டானோ என்னும் ஐயம் கொண்டவளாகத் தாய் வருந்துகின்றாள். வளமையின் குறியீடாக விளங்கும் பெண்ணின் தலையில் நெல்லோடு கலந்த நீரை ஊற்றி முதுபெண்டிர் சடங்குகள் செய்கின்றனர். இதனை,

“பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக! என

நீரோடு சொரிந்த ஈர்இதழ் அலரி

பல் இருங் கதுப்பின் நெல்லோடு தயங்க

வதுவை நல்மணம் கழிந்த பின்றை” (அகம்.86)

என்ற பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மருத நிலத்தில் வாழும் மக்கள் உற்பத்தியையும் விளைச்சலையும் முதன்மையாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வகையில்தான் திருமணச் சடங்கையும் விருந்து வைத்து கொண்டாடியிருக்கின்றனர். தலைவியின் தாய் தன் மகளுக்கு நடைபெறப்போகும் திருமணம் பற்றி கள்ளை உண்டும், அலங்கரிக்கப்பட்டப் பந்தலின் கீழ் மணல் பரப்பியும் திருமணம் நடைபெறவுள்ளது என்று கூறுகின்றாள். இதனை,

“நனைவிளை நறவின் தேறல் மாந்திப்

புனைவிளை நல்லில் தருமணற் குவைஇப்

பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணனென

வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே....” (அகம்.221)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. கள் குடித்தல் திருமணத்தின் போதான விருந்து நிகழ்வில் ஒன்றாக இருந்திருக்கின்றது. ஊன் கலந்த சோறு விருந்தாக வழங்கி உரோகிணி நட்சத்திரம் திங்களோடு சேரும் நன்னாளில் மேள தாளங்கள் முழங்க பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்வித்தமைக் கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“படுமண முழவொடு பருஉப்பனை இமிழ

வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்

பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறை

.....

முருங்காக் கலிங்கம் முழுவதும் வளைஇப்” (அகம்.136)

என்ற பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. திருமண நிகழ்வின் போது விருந்து தருதல் என்பது இயல்பான நடைமுறையாகக் காணப்படுகின்றது. அன்றைய சமூகத்தில் உழுத்தம் பருப்புடன் குழைவாகச் சமைத்தச் சோற்றினை அனைவருக்கும் வழங்கியிருக்கின்றனர். மணலைப் பரப்பி பந்தல் இட்டு மாலைகளைத் தொங்க விட்டிருக்கின்றனர். திருமண நாள் வெண்மையானத் திங்களும் உரோகிணி கூடும் நன்னாளாக இருந்திருக்கின்றது. திருமணத்தை நடத்தி வைப்பவர்கள் முதுமையானப் பெண்டிராக இருந்திருக்கின்றனர். வாழ்வில் அனுபவங்களைப் பெற்ற அப்பெண்டிர் ‘திதலை அவ்வயிறு’ என்ற வரிகளை உடைய வயிற்றினையுடைய நிறை மகவுகளைப் பெற்றவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களால் நடத்தப்பெறும் திருமணத்தில் மணப்பெண்ணும் பிள்ளைகளை நிறையப் பெற வேண்டும் என்ற நோக்கில் நடத்தப்படுகிறது. வளமையின் குறியீடாக நீரில் நெல்லைக் கலந்து நீரோடு அவளது தலையில் சொரிந்திருக்கின்றனர். அவ்வாறே திருமணம் நடந்தேறுகிறது எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வில் திருமணச் சடங்கு நிகழ்வதைக் காணமுடிகிறது. ஊராரின் பங்கேற்போடு நடைபெறுகிற திருமணத்தில் விருந்தும்

வாழ்த்தும் காணப்படுகின்றது. புதுமணல் பரப்பித் திருமணம் செய்தல் என்பது அன்றைய நாளில் மக்கள் அனைவரும் பங்கேற்பதற்கான வசதி செய்தலாகக் காணப்படுகின்றது.

4.4.2 கற்பு

குடும்ப வாழ்வில் ஆண்களைச் சார்ந்து வாழும் பெண்டிர் தம் வாழ்வில் ஒருவனோடு மட்டுமே வாழ்ந்து இறக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில்தான் கற்பு என்பது தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. “இனக்குழுக்களுக்கு இடையே நடந்த போரில் வெற்றி பெற்ற குலத்தலைவனிடம் சமுதாயச் சக்தி குவிய ஆரம்பித்தது. எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருந்த சொத்துக்கள், இயற்கை வளங்கள் வெற்றி பெற்ற குலத்தலைவனின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டன. தனிச்சொத்து புகுத்தப்பட்ட காலத்தில் வாரிசுரிமையை உறுதிபடுத்த ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற திருமணமுறை வரையறுக்கப்பட்டது. ஒருத்திக்கு ஒருவன் எனப் புகுத்தப்பட்ட திருமண முறையைக் கட்டிக்காக்க பெண்ணின் கற்பு மட்டும் வலியுறுத்தப்பட்டது.”²⁶ உடைமைச் சமூகமே இக்கற்பு கோட்பாடு தோற்றம் பெறுவதற்கானச் சூழலை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இக்காரணத்தால் தான் மனையுறை மகளிராக இருத்தல் பெண்டிரின் குணமாகப் போற்றப்படுகின்றது. அதற்காகவே ஆணியச் சமூகம் கற்பென்னும் திண்மையைப் போற்றுவதலுக்குரியதாக மாற்றியது. கணவனைத் தவிரப் பிறிதொரு ஆடவனை மனதாலும் நினையாதப் பெண் புகழுக்குரியவளாகின்றாள். உடைமைச் சமூகத்தின் கருத்தியல்களில் இவ்வாறானப் போற்றுவதலுக்குரியப் பெண்களே குடும்பத் தலைவியாகிறாள். “இல்லற முறைமையில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற நெறி போற்றப் பெற்றது”²⁷ என்று கூறுவதையும் காணமுடிகிறது. பெண்ணின் பாலியலை ஒழுங்குபடுத்தும் நெறியாகவே கற்பு என்னும் கருத்தியல் காணப்படுகிறது. கற்பை வலியுறுத்தும் வகையில் சங்கப் பாடல்களும் காணப்படுகின்றன. குற்றமற்ற கற்பினள் பெண்

என்ற பொருளில் “மாசுஇல் கற்பின்” (நற்.15) பாடல்வரியும், “மாசுஇல் கற்பின் புதல்வன் தாய்” (அகம்.6) பாடல்வரியும், “நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாள் நுதல்” (அகம்.9) பாடல்வரியும், “மனைமாண் கற்பின் வாணுதல் ஒழிய” (அகம்.33)பாடல்வரியும், “கற்பினின் வழாஅ” (அகம்.86) பாடல்வரியும் “வெளிறு இல்கற்பின்” (அகம்.106) பாடல்வரியும், “மாசு இல் கற்பின்” (அகம்.114) பாடல்வரியும், “கடவுட் கற்பொடு” (அகம்.184) பாடல்வரியும், “ஆன்ற கற்பின் சான்ற பெரியள்” (அகம்.192) பாடல்வரியும், “மறு அறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர்” (பரி.5:46) பாடல்வரியும் பெண்ணின் கற்பின் தன்மை குறிப்பிடப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. பெண் முல்லை சான்றக் கற்பினள் என்று கூறப்படுவதை,

“முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே” (நற்.142)

மேற்கண்ட பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. தலைவன் சொற்கேட்டு நல்லறம் செய்பவள் மென்மையான இயல்பினள் என்று கூறப்படுகின்றது. முல்லை நிலத்தின் தன்மையே இங்கு பெண்ணின் கற்பிற்கு விளக்கமாக அமைந்திருக்கின்றது. முல்லை நிலமானது மேய்ச்சலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றது. கால்நடைகளே மக்களின் முதல் உடைமையாகின்றது. அதற்குப்பின் அவை சொத்தாகின்றது. சொத்துடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டே முல்லைக் கற்பு என்று கூறப்படுகின்றது.

“பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்த,

நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பா டாதல் அதனினும் அரிதே” (நற்.330)

என்னும் பாடல்வரிகளிலும் புதல்வர்களைப் பெற்ற பெண் நல்ல கற்புடையவளாக இருத்தல் ஓர் ஆணுக்கு அமைவது அரிதாகும் என்று கூறப்படுகிறது. கற்புடைய பெண்களே போற்றுதலுக்குரியவர்களாக விளங்குகிறாள். தலைவனைக் குறிப்பிடும் போது குற்றமற்றக் கற்பினையுடையவளின் கணவனே என்று “செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழைக் கணவ” (புறம்.3) பாடல்வரியிலும் அருந்ததி நட்சத்திரத்தை ஒத்த கற்பினள் என்பதை “மீனோடு புரையும் கற்பின்” (புறம்.122, பதிற்.89) பாடல்வரியிலும் “அடங்கிய கற்பின் ஆய் நுதல் மடந்தை” (புறம்.249) பாடல்வரியிலும் குறிப்பிடும் போது கற்புடைமை வலியுறுத்தப்படுவதை அறியமுடிகிறது. “

முல்லை சான்ற கற்பு என்ற சொற்றொடர் முல்லை நிலத்தில்தான் கற்பு என்ற கருத்தியல் தேவைப்பட்டு உருவாக்கம் பெற்றதைக் காட்டுகின்றது. மேய்ச்சல் சார்ந்து வாழ்ந்த மக்களே பெரும்பாலும் உடைமையைக் கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். மருத நிலத்திலும் கற்பில் வழாத பெண்களே போற்றப்படுகின்றனர். உடைமை சார்ந்த சமூக பண்புகளில் ஒன்றாக கற்பு விளங்குகின்றது.

4.4.3 பொருள் சேர்த்தல்

ஆடவர்களுக்குரிய பிரிவுகளுள் பொருள்வயிற் பிரிவும் ஒன்று. குடும்பத் தலைவனுக்குப் பொருள் சேர்த்தல் முதன்மையானக் கடமையாக அமைகின்றது. பொருள் தேடிச் செல்லும் தலைவனின் பொருட்டுத் தலைவி ஆற்றியிருக்கின்றாள். பொருள் தேடல் என்பது தனிமனிதனின் விருப்ப உரிமையாகச் சமூகத்தில் காணப்படுகின்றது. இப்பொருள்வயிற் பிரிவு நீண்ட காலத்திற்குரியதாகக் காணப்படுகின்றது, “திணைப்பாடல்களில் நிகழும் பிரிவு வகைகளில் பாலைக்குரிய பொருட்பிரிவே நீண்ட காலத்திற்கும் நெடுந்தொலைவிற்கும் உரியதாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது”²⁸ என்று தமிழண்ணல் குறிப்பிடுகின்றார். பொருள் தேடிப்

புறப்படும் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிவதை எண்ணி வருந்துகிறான் என்றாலும் பொருள் இல்லாத வாழ்க்கையை இவ்வுலகம் ஏற்காதே என்றும் கருதுகிறான். இதனை,

“ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு கில்லெனச்

செய்வினை கைம்மிக எண்ணுதி அவ்வினைக்கு

அம்மா அரிவையும் வருமோ?

எம்மை உய்த்தியோ? உரைத்திசின் நெஞ்சே” (குறு.63)

என்ற பாடலவரிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவன் பொருள் இல்லாதார் ஈதலையும் துய்க்கும் இன்பத்தையும் பெறுவதற்கு விரும்பவில்லை. தலைவியைப் பிரிந்தாலும் அவள் நினைவு வருத்தினாலும் தன்னை எண்ணி வருந்தும் தலைவிக்கு அவள் விரும்பும் அளவிற்குப் பொருள் சேர்த்துச் செல்ல வேண்டும் என்றும் எண்ணுகின்றான். தலைவன் தன் கனவில் தலைவியைக் கண்டதைக் கூறி அவளை ஆறுதல் படுத்துகிறான். தலைவியை விட்டுப் பிரிந்த தலைவன் அவளுக்காக வருந்துவதை மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“கட்படர் ஓதி நிற்படந் துள்ளி

அருஞ்செல வாற்றா ஆரிடை ஞெரேரெனப்

பரந்துபடு பாயல் நவ்வி பட்டென

இலங்குவளை செறியா இகுத்த நோக்கமொடு

நிலங்கிளை நினைவினை நின்ற நிற்கண்” (அகம்.39)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. நிலையில்லாதப் பொருளுக்காகப் பிரிந்த தலைவன் தன்னைத்தானே இகழ்ந்துக் கொள்கிறான். பொருள் வயிற் பிரிவு என்பது ஆண்மகன்பாற்பட்டு நிகழ வேண்டிய ஒன்றாகையால் அது தலைவிக்கு வருத்தத்தை அளித்தாலும் அதை ஆற்ற வேண்டிய கடமை தலைவனுக்கு உண்டு என்பதைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு பல்வேறு சூழ்நிலைகளில்

தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து குடும்பத்திற்காகவும் சமூக மதிப்பிற்காகவும் அறங்களைப் பேணவும் பொருள் தேவையென்பதை உணர்ந்து அதற்காகப் பொருள்தேடிச் செல்லும் கடமையும் பொறுப்பும் உடையவனாக இருக்கின்றான். இது அவனது உரிமையாகவும் காணப்படுகிறது. தலைவியின் மேல் கொண்ட காதல் அவனைச் செல்ல விடாமல் தடுத்தாலும் அதையும் எதிர் கொண்டு பல்வேறு தொழில்களைச் செய்து பொருள் ஈட்டி வருகிறான்.

4.5 கல்வி

தலைவனின் பிரிவுகளில் ஒதற்பிரிவும் ஒன்றாகக் கூறப்படுகின்றது. ஒதற் பிரிவு என்பது கல்வி கற்றலுக்காகப் பிரிதலாகும் (தொல்.பொருள்.அகத்.27) எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. கல்விக்கு முக்கியத்துவம் தந்த தமிழ்ச் சமூகத்தில் கல்வி கற்றவர்கள் மதிக்கப் பட்டிருக்கின்றனர். அதனால்தான் பாடும் வல்லமை பெற்றிருந்தாலும் பாணர்கள் கல்லாவாய்ப்பாணர் என்று இழித்துரைக்கப் பட்டிருக்கின்றனர் “சமூக வாழ்வில் முக்கியம் பெற்றிருந்த பாணர் காலப்போக்கில் கல்லாவாய்ப்பாணர் எனப்படுவதும் புலவர் செந்நாப் புலவர் என ஏத்தப்படுதலும் காணப்படுகிறது”²⁹ கல்வி கற்றவர்கள் செந்நாப் புலவர்கள் என்று ஏத்தப்படுவதைக் கல்வியின் மூலம் பெறும் மதிப்பாகப் பொருத்திக் காணமுடிகிறது. அவ்வகையில் கல்வியே அடிப்படையில் தனி மனித வாழ்வை மேம்படச் செய்யும் கருவியாகத் திகழ்கின்றது. அக்காலத்தில் ஒதற்பிரிவுத் தலைவனுக்கு இன்றியமையாதாக இருந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன. “கல்வி பயிலும் உரிமை சங்க காலத்தில் தனிப்பட்ட ஒரு சிலரின் உரிமையாக இருந்ததில்லை. எக்குலத்தைச் சார்ந்தவர்களும் செல்வர்களும், வறியோரும், மன்னரும் எளிய குடிமக்களும் ஆகிய ஆண்களும் பெண்களும் கல்வியைத் தேடிப் பெற்றனர்”³⁰ என கே.கே.பிள்ளை கல்வி தனி ஒரு சிலரின் உரிமையாக இல்லாமல் ஒவ்வொருவரின் உரிமையாக இருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றார். சங்க இலக்கியத்தில் கல்வி கற்றல்

பற்றிய பாடல்களைக் காணமுடிகிறது. கல்வி கற்பிப்பது தந்தையின் கடனாகப் புறநானூறு விதிக்கின்றது,

“சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே” (புறம்.312:2)

என்ற பாடல் வரியில் கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கும் அறிவுடையவனாக்குதல் தந்தையின் கடனாகும் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது., ஆசிரியர்க்கு உரியப் பொருள் கொடுத்தும் அவருக்கு எந்தவிதத் துன்பமும் நேராமல் காத்தும் அவரிடம் கல்வியைப் பெறுவது சிறந்தது.

“அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்

கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்

மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே” (புறம்.183)

என்ற பாடல் வழி ஒரு குடியில் அறிவுடையவனிடத்திலேயே அரசினை ஒப்படைப்பர். நான்கு வருண பாகுபாட்டில் கீழ்ப்பால் ஒருவன் கல்வி கற்பின் மேற்பால் ஒருவனும் அவனிடம் கல்வி பெறுவான் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆசிரியருக்கு உறுபொருள் கொடுத்துக் கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதிலிருந்து அக்காலத்தில் கல்வி முக்கியத்துவம் பெற்றதை அறிய முடிகிறது. ஒவ்வொருவரும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்பது போதிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு கல்வி கற்றலுக்குப் பொருள் கொடுக்க வேண்டி வரும் என்பதால் கல்வி கற்றலுக்குப் பகையாக வறுமை அமைகின்றது. இதனை

“பொறிப்புண ருடம்பிற் றோன்றியென்

அறிவுகெட நின்ற நல்குர் மையே” (புறம்.266)

என்ற பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. ஐம்புலன்களுக்கும் அதற்குண்டான நன்மையைப் பெற அறிவு பெற வேண்டும் என்றும் அதற்குத் தடையாக உள்ள வறுமையைத் தீர்ப்பாயாக என்றும் கூறுவதாக அமைகின்றது.

இவ்வாறு அக்காலத்து மக்கள் கல்வி கற்பதற்கு முதன்மை அளித்தும் கல்வி கற்றவர்களை மதித்தும் வாழ்ந்தனர் என்பதால் கல்வி ஒருவனுடைய தனியுரிமையாகச் சிறந்து விளங்கியது என்பதை அறியமுடிகிறது.

4.6 முடிவுரை

சங்க காலத்தில் மன்னர்களால் ஆட்சி நிலைபெற்றிருந்தது. மன்னர்கள் என்போர் தொடக்கத்தில் சிற்றூர் தலைமை அல்லது இனக்குழுத் தலைமை என்று இருந்திருக்கின்றனர். சிற்றூர் தலைவர்கள் அவர்களுக்குப் பின் வந்த வேந்தர்களால் அழித்தொழிக்கப்பட்டு மூவேந்தர்களின் ஆட்சி நிலைநிறுத்தப்படுகின்றது.

அரசருவாக்கமே ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுத் தளத்தில் பல்வேறு விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. பண்படுதல் என்னும் செயல் அரசுகள் அமைந்த பின்பே மக்களால் பின்பற்றத்தக்க ஒழுங்குகளாக மாற்றம் பெறுகின்றது. பண்பாட்டு அமைப்பில் அரசுகள் உருவாக்கம் பெற்று தொடர்ச்சியாக நடைபெறுவது இன்றியமையாததாகின்றது.

அரசுகள் சங்க காலத்தில் சிற்றூர் தலைமை என்னும் வகையில் நான்கு நிலப்பிரிவுகளுக்குமானச் சிற்றரசர்கள் இனக்குழுத் தலைவர்கள் கூறப்படுகின்றனர். அம்மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் மக்களின் நலன் முதன்மையாகக் கருதப்பட்டன என்பதையும் அறிய முடிகிறது. பின் அரசமைப்புகளில் அமைச்சர்கள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றனர். அதற்குப் பின்பு தூதர், ஒற்றர் என்னும் துணை அமைப்புகள் அரசுக்குத் துணை செய்யும் அமைப்புகளாக உள்ளன. அரசு அதிகாரிகள், படைகள் என்போரும் அரசமைப்பில் இன்றியமையாதவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

சிறைச்சாலைகள், நீதி வழங்கும் முறைகள் அக்காலத்தில் காணப்படுகின்றன. எண்பேராயம், ஐம்பெருங்குழு என்பன இயங்குகின்றன. குடும்ப அமைப்பும், சமூகத்தில் முக்கிய இடம்பெறுகின்ற அமைப்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சங்க காலத்தில் நிலவுடைமைச் சமூகத்திற்கு இயைந்த குடும்ப அமைப்பானது நிலைபெற்றிருக்கின்றது. உடைமை சார்ந்தப் பண்பாட்டு அமைப்பாகக் குடும்பம் இருத்தலின் பெண்களுக்குக் கற்பு வலியுறுத்தப்படுகின்றது. திருமண முறைகள் முறைப்படுத்தப்பட்டப் பண்பாட்டு நிகழ்வாக அக்காலத்தில் நடைபெற்றன என்பதை பாடல்கள் உணர்த்துகின்றது. குடும்பத்தலைவனின் பண்பாகப் பொருள் சேர்த்தல் கூறப்படுகிறது.

பொருள் பிரிவினைப் போன்று அக்காலத்தில் ஓதற் பிரிவும் காணப்பட்டது. கல்வி கற்றல் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானச் செயல்பாடாகப் பண்பாட்டுக் கூறாக இடம்பெறுகின்றது. கல்வி கற்றவர்கள் புலவர்களாக மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். பாடல் பாடும் திறனிருந்தும் பாணர்கள் கல்லாவாய்ப் பாணர் என இழித்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ்வாறாகப் பண்டைத் தமிழர் சமுதாயத்தில் கல்விக்கான அமைப்புகள் பலம் பெற்றிருக்கின்றன.

அரசின் பல்வேறு அமைப்புகள் பண்பாட்டுத் தளத்தில் மக்களோடு அரசை இணைக்கும் பணியை மேற்கொண்டிருக்கின்றன. குடும்பம் போன்ற அமைப்புகள் அரசிற்கு முன்னோடியான தலைமைப் பண்பினைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ந.சி.கந்தையாபிள்ளை, திராவிட இந்தியா, ப.6
2. மேலது, ப.10
3. ந.சி.கந்தையாபிள்ளை, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட தமிழர், ப.6
4. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம், ப.45
5. மேலது, ப.46
6. கீதா பொன்கலன், அரசறிவியலின் அறிமுகம், ப.28
7. பெ.மாதையன், தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் காலமும் கருத்தும், ப.23
8. சிலம்பு நா.செல்வராசு, தொல்காப்பியத்தில் மணமுறைகள், ப.81
9. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.128
10. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, சோழர்கள் (புத்தகம்-1), ப.90
11. கே.ராஜய்யன், தமிழக வரலாறு, ப.59
12. மேலது, ப.61
13. கா.கோவிந்தன், தமிழக வரலாறு சங்க காலம் - அரசர்கள், ப.7
14. வி.பி.புருஷோத்தம், சங்க கால மன்னர் காலநிலை வரலாறு, ப.243
15. கா.கோவிந்தன், மு.கு.நா, ப.13
16. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, மு.கூ.நா, ப.43
17. மேலது, ப.115
18. கா.கோவிந்தன், மு.கூ.நா, ப.78
19. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.304
20. வெள்ளைவாரணன், சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள், ப.29
21. ராஜய்யன், மு.கு.நா, ப.60
22. சு.முருகன், ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் திருக்குறளும் தம்மபதமும்
மனுதருமமும், ப.100
23. மா.இராசமாணிக்கனார். தமிழக வரலாறும் ஆட்சியும், ப.63

24. சிலம்பு நா.செல்வராசு, பண்டைத் தமிழர் திருமண வாழ்க்கை, ப.42
25. வி.சி.சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.42
26. ஐ.ராஜ்.சே..ச. சக்தி திரண்டால், ப.70 வைகறை வெளியீடு, திண்டுக்கல்
27. தாயம்மாள் அறவாணன், பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல், ப.67
28. தமிழண்ணல், (தமிழில் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம்), சங்க மரபு, ப.220
29. அம்மன்கிளி முருகதாஸ், சங்கக் கவிதையாக்கம் மரபும் புதுமையும், ப.9
30. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.158

இயல் -5

தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்

5.0 முன்னுரை

மனிதர்கள் தம் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக மொழியை பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். மொழிக்கு முன்னர் சைகைகளும் குறியீட்டுச் செயல்பாடுகள் கருத்தை வெளிப்படுத்த உதவியிருக்கின்றன. சித்திரங்களும், ஓவியங்களும், அங்க அசைவுகளுமே கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கான குறியீடுகளாக அமைந்திருக்கின்றன. தொடக்க கால மனிதர்கள் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்த சைகை மொழியைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். எழுத்துக்கள் உருவாவதற்கு முந்தைய நிலையில் சித்திரங்களால் தாம் நினைத்தக் கருத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். அக்காலத்தில் தான் ஓவியம், சிற்பம் போன்ற கலைகள் உருவாக்கம் பெற்றிருக்கின்றன. குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தி வாழ்ந்த மனிதன் அதன் பின்பு அதனை அழகுபடுத்தும் எண்ணத்தில் பல்வேறு விதங்களில் கட்டடங்களை உருவாக்கியிருக்கின்றான். அவற்றில் அழகிய ஓவியங்களைத் தீட்டியிருக்கின்றான். ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஏற்ற இசைகள் இருந்திருக்கின்றன. பல்வேறு இசைக்கருவிகள் பல்வேறு இனக்குழுக்களால் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

வேட்டைச் சமூகத்தில் விலங்குகளின் செயல்களையும், அவற்றை வேட்டையாடும் விதத்தையும் வேட்டை முடிவின் போது ஆடிக் காட்டி மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். அந்நிலையில் நடனம், கூத்து போன்றவற்றையும் உருவாக்கியிருக்கின்றனர். பாடல், இசை வடிவங்களைத் தம் உள்ளக் கிடக்கையையும் உள்ளத்து உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தியிருக்கக் கூடும். ஆயர்கள் விலங்குகளைக் கட்டுப்படுத்த இசையைப் பயன்படுத்தியது குறித்தப் பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்திலேயே காணப்படுகின்றன.

மனிதர்கள் ஒன்றிணைந்து வாழ்வதற்கானத் தேவையும், சூழலும் கலைகள் தோன்றுவதற்கானக் காரணிகளாக அமைகின்றன. ஓவியங்கள், சிற்பங்கள், ஆடற்கலைகள் செழித்து இருந்த நிலையினைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடம் பல்வேறு கலைகள் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்தம் பண்பாட்டுச் செயல்களாக அக்கலைகள் இருந்திருக்கின்றன. இயல், இசை, நாடகம் போன்றவை கலையாக்கச் செயல்பாடுகளாக இருப்பினும் இசையும் கூத்துமே கலைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. சங்க காலத்து மக்களிடம் காணப்பட்ட பண்பாட்டுத் தன்மையிலானக் கலைகள் குறித்த பதிவுகளைச் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வெளிப்படுத்துவதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

5.1 கலையின் தோற்றம்

மனிதனுக்கானப் பண்புகளைக் கொண்டு மனிதன் தோன்றிய காலமே மனித நாகரிகக் காலமாகின்றது. அக்காலத்திலேயே கலைகளும் தோற்றம் பெற்று விட்டன. இயற்கையுடனானத் தொடர்ச்சியானப் போராட்டங்களின் விளைவுகளை மனிதன் கலைகளாகக் கண்டறிகின்றான். தொடக்க கால மனிதர்கள் மிகவும் தாழ்நிலையில் இருந்ததால் இயற்கையை எதிர்க்க முடியவில்லை. இவற்றிற்குக் கருவிகளின் வளர்ச்சியை அறியாமையே காரணமாகின்றன. கற்கருவிகளைக் கொண்டு விலங்குகளை வேட்டையாடிய மனிதர்கள் அவற்றின் ஆற்றலோடு தாம் போட்டியிட முடியாதென அறிந்து அவற்றைக் கொல்லாமல் விடுகின்றனர். அவ்விலங்குகளைத் தமது குலக்குறியாகக் கொண்டு அவற்றின் ஆற்றலைத் தாம் பெற்றதாகக் கருதுகின்றனர். விலங்குகள் போன்ற அசைவுகளை வேட்டையின் போது வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவைகளே நடனமாக உருப் பெறுகின்றன. நா.வானமாமலை “முற்கால மக்கள் ஆடிய ஆடல்கள் எப்படியிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதையறிய இன்றைய இனக்குழு மக்களின் ஆட்டங்களைக் கண்டறிந்து ஊகிக்கமுடிகிறது. ஆஸ்திரேலியா ஆதிவாசிகள், புதர்களுள் ஒளிந்திருக்கும்

விலங்குகளை வேட்டையாடுவது போலக் குழு நடனமாடுவார்கள். புதர்களை விலக்கிச் செல்வது போல முதலில் சைகை செய்து ஆடுவார்கள். புதர்களிலிருந்து ஒலி வருவது போல தங்கள் குரலாலும் இசைக் கருவிகளாலும் ஒலியெழுப்புவார்கள். விலங்குகள் ஓடுவது போல ஓடி ஆடுவார்கள்”¹ என்று குறிப்பிடுகின்றார். வேட்டையாடும்போது நிகழும் நிகழ்வுகளைப் பாவனை செய்வதன் வழியாகவும் வேட்டையில் கிடைத்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியதன் வழியாகவும் கலைகள் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெறுகின்றன.

செய்கைகள் பாவனைகளைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்தி வந்தவர்கள் சமூகத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினராகத் தோற்றம் பெறுகின்றனர். அவர்களே கலைஞர்கள் எனப்படுகின்றனர். “அதீதக் கற்பனையும் யதார்த்தமும் உணர்வுப்பூர்வமாக வேறுபடுத்தப்படுகின்றன. இது கலைச் சிந்தனைக்கு முன் தேவையாகும். இப்படி வேறுபடுத்தும் இரண்டு இயக்கங்கள் நாகரிகக் கட்டத்தில் மேலும் வளர்ச்சியடைகின்றன. நாகரிகக் கட்டம் மூளை உழைப்புக்கும் உடல் உழைப்புக்குமிடையிலானப் பிரிவினையை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இதற்கிடையே, உழைப்பிலிருந்துப் பிரிக்கப்பட்டப் பாவனை நடனம், பழங்குடி மக்களின் மரபுகளை நினைவுபடுத்தும் ஊடகமாகச் செயல்படும் ஒரு கேளிக்கை செயல்பாடாகியது பாட்டும் நடனமும் இணைந்த இசைக்குழுப் பாடல் (Choral ode) தோன்றியது”² என்று ஜார்ஜ் தாம்சன் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு உழைப்பிலிருந்தும், வேளாண்மையிலிருந்தும் பாட்டு, நடனம் போன்றவை உருவாகின்றன என்பதை அறிய முடிகிறது.

பாவனையைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்துபவர்கள் அவற்றையே தொழில்களாகவும் மேற்கொள்கின்றனர். அவ்வாறு தோன்றியவர்களாகப் பாணர்கள், பாடினிகள், கூத்தர், பொருநர் போன்றோர் அமைகின்றனர். இவர்களில் பெண்களாக பாடினி, விறலி, கோடியர், வையியர் முதலானோர் இருக்கின்றனர். ஆடலிலும் பாடலிலும்

வல்லவர்களாக விறலியர் இருந்தனர். அவர்கள் போரில் வெற்றி பெற்ற அரசர்கள் குறித்த நிகழ்வுகளை நடத்தினர் எனக் குறிக்கப்படுகின்றனர் “ஆடலும் பாடலும் அவர்களின் தொழில் என்பது ஐயத்திற்கிடமின்றி இருந்த நிலையில் அவர்கள் அரசர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்களின் வெற்றிகளைக் குறித்தப் போர்ப் பொருண்மையுடைய நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்தியமையால் அவர்கள் விறலியர் எனப்பட்டனர்”³ என்கிறார் க.கைலாசபதி. விறலியரைப் போன்று பல பெண்கள் கலைகளில் ஈடுபட்டவர்களாக அன்றைய சூழலில் இருந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறாக நிகழ்த்துதல் என்பது முதலில் சடங்காந்த நிகழ்வாகத் தொடங்கிப் பின்னர் வளர்ச்சி பெற்றுக் கலையாகின்றன.

5.1.1 கலையின் தேவை

ஒவ்வொரு கலையும் அதற்கானத் தேவையை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிலைபெற்றிருக்கின்றன. சங்க காலத்தில் கலைஞர்கள் பெரும் குழுவினராக வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் ஊர்தோறும் சென்று விழாக்களிலும் கூத்து நடத்தியிருக்கின்றனர். அரசர்களின் போர்களின் போது வெற்றி பெற்ற அரசர்கள் முன்னிலையில் ஆடல், பாடல் நிகழ்த்தியிருக்கின்றனர். பாணர்களும், கோடியர், வைரியர் ஆகியோரும் இசை இசைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர். உழைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றிய கலைகள் விளைச்சல், அறுவடை ஆகியவற்றைக் கொண்டாடும் போது அவற்றில் நிகழ்த்தப்படுவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். “விழாக்காலங்களில் இவர்கள் பலவகைக் கூத்துக்களை ஆடினார்கள். பிற காலங்களில் அரசர் முதலிய வள்ளியோற்பாற் சென்று, பாடி ஆடிப் பரிசில் பெற்று மீண்டார்கள்.”⁴ என்று இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்துக் கூத்தானது விழாக்களின் கொண்டாட்டங்களில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டன என்பது புலனாகின்றது.

துணங்கை, குரவை, ஆய்ச்சியர் போன்ற கூத்துக்களை வழிபாடுகளில் நிகழ்த்தியிருக்கின்றனர். இக்கூத்துக்கள் ஓய்வினை மட்டுமின்றி மக்களின் உணர்ச்சி நிலைகளை நிறைவு செய்வதாகவும் காணப்படுகின்றன. “பண்டைக் காலத்தில் பல கலைகள் வளர்ந்திருந்தன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் ஆக்கிக் கொள்ள அறிந்திருந்தனர். இன்பமாகக் கேட்டும், பார்த்தும், பொழுதுபோக்குவதற்கான இசை, நாடகம் முதலிய கலைகளிலும் சிறந்திருந்தனர்”⁵ என்று சாமி சிதம்பரனார் கூறுகிறார். சங்க காலத்தில் குறிப்பிட்ட மக்களே கலைகளில் தேர்ச்சியுடையவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். பிற மக்கள் அவற்றைக் கண்டு பொழுதுபோக்கும் இயல்பினராக இருந்திருக்கின்றனர். இவையே உடைமைச் சமூகத்தின் பண்பாகவும் காணப்படுகின்றன.

சங்க காலத்திலும் சமூக வளர்ச்சி நிலைகளின் வழியாகவே கலைகள் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு திணை சார்ந்தும் குறிப்பிட்ட கலைகள் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன. கலைகள் உற்பத்தி உறவுகளோடும் தொடர்புடையனவாக இருந்திருக்கின்றன. மக்களின் வளர்ச்சி நிலையே கலைகளின் மேம்பட்டத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. இவ்வாறு கலைகள் தோன்றிய நிலையைப் பற்றியச் செய்திகள் காணப்படுகின்றன. வாழ்வோடும் உணவு சேகரித்தலோடும் கலைகள் தொடர்புடையனவாதலின் அவை பண்பாட்டுச் செயல்களாக வெளிப்படுகின்றன.

5.1.1.1 கலை

கல் என்ற சொல்லிலிருந்து கலை என்ற சொல் தோற்றம் பெற்றதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் கலை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை. “கலை என்னும் சொல் கல் என்னும் ஏவற்

பகுதியிலிருந்து தோன்றியதாகும்”⁶ என்று குறிப்பிடும் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் சிலப்பதிகாரத்தில்

“எண்ணெண் கலையும் இசைந்துடன் போகப்”

“எண்ணெண் கலையோர் இருபெரு வீதியும்”

“எண்ணான் கிரட்டி இருங்கலை பயின்ற” (சிலம்பு.)

என்ற பாடல்களில் கலை என்ற சொல் பயின்றியிருப்பதையும் அக்காலத்து மக்களிடம் கலை வெளிப்பாடு இருந்ததை குறிப்பதாகக் காணப்படுவதையும் கூறுகின்றார். கலையினைப் “பயன்கலைகள் (utilitarian arts) என்றும், மதிநுட்பக் கலைகள் (intellectual arts) என்றும், உடற்பயிற்சிக் கலைகள் (physical arts) என்றும், விளையாட்டுக் கலை (games) என்றும், பொழுதுபோக்குக் கலை (pastimes) என்றும், இன்பக் கலைகள் (arts of pleasure) என்றும், அழகுக் கலைகள் (fine arts) என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டன”⁷ என்று கலைகளின் பல்வேறு வகைப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டுகிறார் துளசி ராமசாமி. இவ்வகைப்பாட்டினுள் அடங்கும் அழகுக் கலைகளாகச் சிற்பம், ஓவியம், கட்டடக்கலை போன்றவை அமைகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் ஓவியம், சிற்பம், கட்டடக்கலை போன்றவை அழகுக்கலைகளாகவும் அழகியல் உணர்வுடனும் திகழ்கின்றன. ஆடற்கலைகள் காண்பவர் இன்புறும் வகையிலும் இசைக்கலைகள் கேட்பதற்கு இனிமைதரும் வகையிலும் அமைகின்றன. பல்வேறு கலைகள் தமிழர்தம் அடையாளங்களாகக் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் கலைவெளிப்பாடுகளில் முதன்மையாகச் சுட்டப்படுவதுக் கூத்துக்கலையாகின்றது. கூத்தர்கள், பாணர்கள், விறலியர், பாடினி எனக் கலையில் ஈடுபட்டப் பல்வேறு கலைஞர்கள் குறித்தும் ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமானக் கூத்து, இசை, பண் ஆகியன குறித்தும் சுட்டப்படுகின்றன. ஆடற்கலைகள் என்று சங்க இலக்கியத்தில் கூத்தர்களும், விறலியரும் பொதுமக்களிடத்துத் திருவிழாக்காலங்களில் நிகழ்த்தும் கூத்துக்களே கூறப்படுகின்றன.

5.1.1.1.1 கூத்துக்கலை

போலச்செய்தல் என்னும் பண்பினை அடியொற்றியதாக நாடகம் தோன்றியிருக்கின்றது. வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபடும் மக்கள், விலங்குகளின் செயல்களைத் தாமும் நடித்துக் காட்ட முற்பட்ட போதும் வேட்டையாடும் செயல்பாடுகளை நிகழ்த்திக் காட்டும் போதும் படிப்படியாக அவை கூத்து வடிவம் பெற்றிருக்கின்றன. கலைகளில் முத்தமிழ் என்ற பதம் இயல், இசை, நாடகம் என்பனவற்றைக் குறித்து நிற்பதாகின்றது. இவற்றில் நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கனவாகின்றது. இதனை விளக்குவதாக,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்” (தொல். அகத் : 53)

மேற்குறிப்பிட்ட சூத்திரத்தில் ‘நாடகம்’ என்னும் குறிப்பு இடம் பெற்றிருக்கின்றது. இவ்வடிகளில் பயின்றுவரும் நாடகவழக்கு எனும் சொல் அக்காலத்திற்கான நாடகக்கலை வடிவத்தின் மரபினை உணர்த்துகின்றன.

பழந்தமிழர் வாழ்வில் அனைத்து நிலங்களிலும் நிகழ்த்தப்பட்டக் கூத்துக்களில் அகக்கூத்து, புறக்கூத்து என்று இருவகை கூத்துக்கள் அடங்குகின்றன. இதனை, பொதுவியல், வேத்தியல் எனப் பகுப்பதும் உண்டு. பொதுவியல் கூத்துக்கள் மக்கள் மத்தியில் நிகழ்த்தப்பட்டனவாகின்றன. வேத்தியல் என்பது மன்னர்களின் அரசவைகளில் நிகழ்த்தப்பட்டனவாகின்றன.

5.1.1.1.2 பழந்தமிழ்க் கலைவாணர்கள்

இசையும் கூத்தும் ஒரு சிலரால் மட்டும் கையாளத்தக்கக் கலையாக அமைந்திருக்கின்றது. பழந்தமிழகத்தில் சிறுபாணர், பெரும்பாணர், இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர் என்ற இசை வகையினரும் கூத்தர், பொருநர், விறலியர், நாடகக்கணிகையர் என்னும் கூத்துக்கலை வகுப்பினரும், பறையர், துடியர், கிணைஞர், வயிரியர் என்னும் கருவிசையாளர் வகையினரும் அவரவர் கலைகளை வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

5.1.1.2 சங்க கால வாழ்வில் இசையும் கூத்தும்

சங்க காலக் கூத்தினை இசைக்கலைஞர்களும் இசைகளும் புலப்படுத்துகின்றன. இக்கூத்தின் வழியாக வழிபாடுகள் நிகழ்ந்ததை

“சீர்மிகு நெடுவேள் பேணித் தழுஉப் பிணையூஉ” (ம.கா 614)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவனது பரத்தையர் ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பாகக் கண்டித்துணர்த்த விரும்பிய தலைவி கூத்து நிகழுகையில் பாடலாகப் பாடி வெளிப்படுத்துகின்றாள். இதனை

“தூங்குங் குரவையுள் நின்பெண்டிர் கேளாமை

யாம்பற் குழலாற் பயி பயிர் ரெம்படப்பைக்

காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி”(கலி 108:61-63)

என்னும் பாடல்சான்றுகள் விளக்குகின்றன. கூத்தின் பின்னணியாக அமைந்த பாடல்கள் பொதுவாகக் ‘கொளை’ என்று பெயர் பெறுகின்றன. வளர்ச்சி நிலையில் ‘கொண்டுநிலை’ போன்ற பாடல் வகைகள் குரவை போன்ற கூத்துக்களுக்கென்றே அமைந்தவையாகின்றன. அவையே பிற்காலத்தில் குரவைச் செய்யுட்களாக வளர்ந்து சரிந்துபோக இருந்த குரவைப் போன்ற கூத்துக்களுக்குப் புத்துயிர் ஊட்டியிருக்கின்றன.

இவ்வாறாக இசை கூத்தின் ஒரு கூறாக அமைந்து, கூத்துக்கலையைக் கவின் கலையாகத் திகழ வைப்பதற்கு மிகவும் உதவியிருக்கின்றது என்பதை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறானக் கூத்துக்களைச் சங்ககால ஐவகை நில அமைப்புக்கு ஏற்றாற்போல் பகுத்து இலக்கியச் சான்றுகள் வழி வெளிக்காட்டப்படுகின்றன.

5.1.1.2.1 குறிஞ்சி நிலக் கூத்துக்கள்

மலையும், மலைப்பாங்கான இடமுமாகியக் குறிஞ்சி நிலத்தில் குரவை, ஆரியம், துடி, பாவை, வாளமலை, கழல்நிலைக்கூத்து, வள்ளிக்கூத்து மற்றும் துணங்கை போன்ற கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. குறிஞ்சி நில மக்களின் வாழ்வியல் சூழலுக்கேற்ப வழிபாட்டிற்காகவும், பொழுதுபோக்கிற்காகவும் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன.

5.1.1.2.1.1 குரவைக் கூத்து

பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுகளுள் ஒன்றான குரவைக்கூத்து பலர்கூடி நிகழ்த்தும் கூத்தாக விளங்குகின்றன. இக்குரவைக்கூத்து மகிழ்ச்சி நிலையில் பொழுதுபோக்காகப் பாடப்படுகின்றன. மேலும் இக்கூத்து மலைவாழ் மக்கள் நடனம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. “பண்டைச் சமுதாயத்தில் விளங்கிய பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுகளுள் ஒன்று குரவைக்கூத்து. குரவைக்கூத்தினை மலைநடனம் என்றும் குறிப்பர்”⁸ என்கிறார் எ.பி.பாக்கியமேரி. குரவைக் கூத்தினைக் குறிஞ்சி நில ஆடவரும் மகளிரும் கலந்து ஆடியதை,

“வியலறை வரிக்கும் முன்றில் குறவர்

மனைமுதிர் மகளிரொடு குரவை தூங்கும்” (அகம். 232:9-1)

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. குறவர் மூங்கில் குழாயினில் வைத்திருக்கும் முதிர்ந்த மதுவை உண்டு வேங்கைமர முற்றத்தில் குரவைக் கூத்தாடியதைப் புறநானூற்றுப் (புறம் 129:1-3) பாடல்வரிகளும் நற்றிணைப் (நற்.276:8-10) பாடல்வரிகளும் விளக்குகின்றன. குரவைக்கூத்துக் குன்றக்குறவர்களால் முருக வழிபாட்டின் அடிப்படையில் தோன்றும்போது மாயோனும் ஆடியதாய் பரிபாடல் (பரி.3:83) பாடல்வரியும் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு சங்க காலக் குறிஞ்சி நிலத்தில் ஆடப்பட்ட குரவைக் கூத்தில் ஆடவரும் மகளிரும் இணைந்து ஆடினர் என்பதையும் வழிபாட்டின் போது குரவைக் கூத்தாடினர் என்பதையும் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டி நிற்கின்றன.

5.1.1.2.1.2 ஆரியக் கூத்து

குறிஞ்சி நிலத்தில் கயிற்றின் மேல் நின்றாடும் ஆரியக் கூத்தும் நிகழ்ந்ததனைப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. “சங்க இலக்கியங்களில் இக்கூத்து ‘ஆரியகூத்து’ எனப்படுகின்றன. இக்கூத்து கழாய்கூத்து, கயிறாட்டம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. கழைக்கூத்திலே கயிற்றின் மேல் நடக்கும் பொழுது பறையைக் கொட்டிக் கொண்டே

நடப்பது ஒரு வகை ஆடல். இதனை ஆரியர் ஆடினர் என்பர்.”⁹ ஆரியக்கூத்தானது கயிற்றின் மீது தாளத்திற்கேற்ப நிகழ்த்தப்பட்டதை,

“கழைபாடு இறங்கப் பல்லியங் கறங்க

ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று” (நற்.95)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்கூத்தின்போது பறை முழங்கியதை,

“வில்லோன் காலன கழலே

.....ஆரியர் கயிறாடு பறையிற்

கால் பொரக் கலங்கு”(குறுந்.7)

என்னும் பாடல்வரிகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு பண்டைக் காலத்தில் ஆரியர்கள் கயிற்றின் மேல் நின்று கொண்டும் பறை கொட்டிக் கொண்டும் கூத்தாடினர் என்பதை அறியமுடிகிறது. இன்றைய சூழலில் கயிற்றின்மேல் நின்று கொண்டு ஆடுபவர்கள் அடித்தட்டு மக்களானப் பழங்குடியினரே ஆவர். அக்காலத்தில் ஆரியர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுவோர் இன்றைய சூழலில் இல்லை.

5.1.1.2.1.3 துடிக்கூத்து

துடியாடல் கூத்து குறிஞ்சி நிலத்தின் போர்க்கால வழிபாட்டுக் கூத்தாகத் திகழ்கின்றன. இக்கூத்து வெற்றியின் வெளிப்பாட்டைக் கருவி கொண்டு பகல் நேரத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டதால் வெற்றிக்கூத்தாகவும் அமைகின்றன. துடி என்னும் கருவிமூலம் இசைத்த கூத்து என்பதால் துடிக்கூத்து எனப்படுகின்றன. “துடி என்ற இசைக்கருவியினால் அமைந்த ஒரு கூத்து துடிக்கூத்தென்று ஒன்று நிகழ்ந்தது என்பது புலனாகிறது”¹⁰ பகைவரை வெற்றிக்கொண்ட மகிழ்ச்சிக்காகத் துடியாடல் கூத்து நிகழ்த்தப்பட்டதை,

“மலையமா ஊர்ந்து போகிப் புலையன்

பெருந்துடி கறங்கிப் பிறபுலம் புக்குஅவர்” (நற்.77)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. வரால் மீன்களை நறுக்கினால் கிடைக்கும் துண்டுகள் துடி என்னும் இசைக்கருவியின் கண்கள் போலிருப்பதை,

“துடிக்கண் அன்ன குறையொடு விரைஇ”(ம.கா:458)

என்னும் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. துடியென்னும் இசைக்கருவியை இசைத்துக் கொண்டு ஆடியக் கூத்தாகையால் துடிக் கூத்து எனப்படுகின்றது. இக்கூத்தினை பழங்காலத்தில் போர்களின் போதான வழிபாட்டில் நிகழ்த்தினர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இன்றைய சூழலில் இது போன்ற துடிக் கூத்துக் காணப்படவில்லை. துடி என்னும் கருவியை ஆண்களே பயன்படுத்தினராதலால் இன்றைய சூழலில் இக்கருவியைக் கொண்டு குறி சொல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

5.1.1.2.1.4 வாளமலைக் கூத்து

வாளமலைக்கூத்துக் குறிஞ்சிநில வென்றிக்கூத்தாகவும் தொழில் முறைக் கூத்தாகவும் திகழ்ந்திருக்கின்றது. இக்கூத்து வாள் என்னும் கருவிகொண்டு நிகழ்த்தப்பட்டதால் அப்பெயர் பெற்றிருக்கின்றது. வெற்றி பெற்றவன் தோற்றவனைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடையும் வகையில் வாளமலைக்கூத்து நடைபெற்றிருக்கின்றன. “பண்டைத் தமிழரின் போர்முறையின் ஒரு அம்சமாகவே திகழ்கின்றது. இக்குறிப்பினால் பட்ட வேந்தனாகிய தோற்ற வேந்தன் ஒருவனை நெருங்கி வெற்றிகொண்ட வேந்தன் எள்ளி நகையாடும் விதத்தால் ஆடியது வாளமலை என்பது தெரிகிறது”¹¹ குறிஞ்சி நிலமக்கள் வாளைக்கொண்டு வாளமலைக் கூத்தாடியதை,

“வெள்ளைத் தாளை அதிகற் கொன்றுஉவந்து,

ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பிற்” (அகம்.142)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. போரின் போது எதிரிகளைக் கொன்று அதனைக் கொண்டாடிக் கூத்தாடியமையைப் பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

5.1.1.2.1.5 கழல்நிலைக்கூத்து

குறிஞ்சி நிலத்தின் போர்க்கூத்துக்களுள் ஒன்றாகக் கழல்நிலைக்கூத்து அமைகின்றது. இக்கூத்து ஆரம்பநிலையில் சமயத்தோடும் பின்னர் சமுதாயத்தோடும் தொடர்புடையதாக மாறிய கூத்தாகக் காணப்படுகிறது. இக்கூத்து வென்றிக்கூத்துகளுள் ஒன்றாகவும், மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைகின்றது. குறிஞ்சிநிலக் கடவுளான முருகன் வீரக்கழல் அணிந்து ஆடியதை,

“கழல் தொடிச் சேஎய் குன்றம்” (குறுந் 1:3)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. வீரன் காலில் கழல் அணிந்திருந்ததை நற்றிணைப் (நற்.25:1) பாடல்வரியும், ஐங்குறுநூற்றுப் (ஐங்.206:4) பாடல்வரியும் வெளிப்படுத்துகின்றன. போரில் வீரர்கள் துவண்டு விடாமல் இருப்பதற்கும் போரில் வேட்கைக் கொள்வதற்கும் எழுச்சியைத் தூண்டும்படியாக அமைவதற்கும் கால்களில் கழல்களை அணிந்து கூத்தாடுவதாக இக்கூத்து அமைகின்றது.

5.1.1.2.1.6 வள்ளிக் கூத்து

வள்ளிக்கூத்துக் குறிஞ்சி நிலத்து வளத்தைக் குறித்து அமைவதாகும். மக்கள் வளம் மிக்க நாட்டில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தால் வள்ளிக் கூத்தாடுவர் எனக் கூறப்படுகிறது. இக்கூத்து “வள்ளை” என்ற பாட்டினையும் ‘வள்ளை’ என்னும் வள்ளிக்கொடியினையும் குறிக்கின்றது. இதனைத் தொல்காப்பியம் போரில் ஈடுபடும் போது நிகழ்த்தப்படுவதாக ‘வாடா வள்ளி வயவர் ஏத்திய” (தொல்.புறத்.65) எனக் கூறப்பட்டாலும் நாட்டின் செழிப்பின் போது மக்கள் மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடுவதையே வள்ளிக் கூத்து குறிப்பிடுகிறது. மக்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டு வளமையாக இருத்தலுக்கு அடையாளமாகவே வள்ளிக் கூத்தாடுவர் என்பதை,

“வாடா வள்ளியின் வளம்பல தருஉம்

நாடுபல கழிந்த பின்றை” (பெரும்பாண்.370-371)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வளமிக்கதாக ஒருநாடு இருக்கும் நிலையில் மக்கள் வள்ளிக் கூத்தாடுவர் என்பதை அறியமுடிகிறது. அவ்வாறே குறிஞ்சி நிலத்தில் திணை விளைந்து அதன் அறுவடையின் போது மகளிர் மகிழ்ச்சியில் வள்ளைப் பாட்டு பாடினர் என்பதை,

“திணைக்குறு மகளிர் இசைபடு வள்ளையும்” (மலைபடு.342)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. திணைக்கதிர்களை மகளிர் குற்றும் போது பாடும் வள்ளைப்பாட்டின் ஓசை என்று குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு வள்ளி, வள்ளை எனக் கூறப்படும் கூத்தானது வளமையான நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு மக்கள் கூத்தாடுவதைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது.

5.1.1.2.1.7 பாவைக்கூத்து

பாவையரால் விளையாடப்பட்டப் பாவைக்கூத்தும் குறிஞ்சி நிலக்கூத்தாகத் திகழ்கின்றது. பாவை விளையாட்டுக் கூத்துவடிவம் பெற்றுத் தோற்பாவை, மரப்பாவை, வண்டல்பாவை, புறப்பாவை போன்றவைகளாக வளர்ச்சி பெறுகின்றன. இப்பாவைக் கூத்துப் பொழுதுபோக்கிற்காகவும் விளையாட்டிற்காகவும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ‘வண்டல் அயர்தல்” என்ற பாவை விளையாட்டே சங்க காலத்தில் கூத்துவடிவம் பெற்றுப் பாவைக்கூத்து எனப்பட்டிருக்கின்றது. “பாவைக்கூத்திற்கு அடிப்படையாக நிலவியப் பாவை விளையாட்டு ஓரை மகளிர் எனப்பட்ட விளையாட்டு மகளிரின் தலைசிறந்த விளையாட்டாகும்”¹² பாவை போன்று செய்து மகளிர் ஆற்றங்கரைகளில் அமர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“நெய்தற் பரப்பிற் பாவை கிடப்பி” (குறுந்.114)

என்னும் பாடல் வரியானது பாவையை செய்து அதனை நெய்தல் மலர் பரப்பி கிடத்திய பெண்ணைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

“தாதில் செய்த தன்பணிப் பாவை

காலை வருத்துங் கையாறு ஓம்பென

ஓரை ஆயம் கூறக் கேட்டும்

இன்ன பண்பின் இனைபெரிது உழக்கும்” (குறுந்.48)

என்னும் பாடல்வரிகள் பூந்தாதுகளால் செய்த பாவையைக் கொண்டு மகளிர் நடத்தும் நாடகத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவியிடம் பாவை பேசுவது போல நாடகம் போல் நடக்கப்படும் கூத்தாக இப்பாவைக் கூத்து கூறப்படுகின்றது. இப்பாவைக் கூத்து தோல்பாவைக் கூத்தாகவும் நிகழ்த்தப்படுகின்றது. அதற்கானப் பாவைகளைக் செய்து அவற்றைக் கொண்டு நிகழ்த்தினர். “வல்லோன் தைஇய வரிப்புனை பாவை” (மதுரை.723) என்னும் பாடல்வரி தோல்பாவைக் கூத்து நிகழ்த்தியதைக் கூறுகிறது. இவ்வாறு பாவைக் கூத்து பழங்காலத்தில் மகளிரால் நிகழ்த்தப்பட்டதைப் பாடல்கள் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

5.1.1.2.1.8 துணங்கைக்கூத்து

துணங்கைகூத்து குறிஞ்சி நிலத்தின் போர்க்கூத்தாகத் திகழ்கின்றது. இக்கூத்து முற்றிலும் விழாக்கூத்தாகவே இருக்கின்றது. “பொழுதுபோக்கு விளையாட்டாகவோ, மகளிர் விளையாட்டாகவோ துணங்கை இருக்கவில்லை. முன்பே ஏற்பாடு செய்த விழாக்களின் கூறாகவே துணங்கை விளங்கியது.”¹³ குறவர் முதிர் மகளிரொடு துணங்கை ஆடியதை,

“.....குறவர்

மனைமுதிர் மகளிரொடு குரவை தூங்கும்” (அகம் 9-10)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. விழாக்களின் போது துணங்கைக்கூத்தை மகளிர் ஆடினர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

5.1.1.2.1.9 வெறியாடல்

வெறியாடலும் கூத்து வகையுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. குறிஞ்சி நிலக்கடவுளான முருகனுக்காக நிகழ்ந்தப்படுகின்றது. இக்கூத்து வழிபாட்டுக் கூத்தாகத் திகழ்ந்தன. தலைவன் பிரிவால் உடல்மெலிந்த மகளிர் தன் நோயைப் போக்குவதற்காக

இறைவன் முருகனை நினைத்துச் சுழன்று வெறியோடு ஆடுகின்றனர். “பிரிவுத்துயரால் உடல்மெலிந்த மகளிர் துயரைக் கண்ட அன்னை அவளுக்கு அணங்கால் அந்நோய் வந்தது என எண்ணுவாள். உண்மையினை அறிந்து கூறுவதற்கு வேலனை அழைத்து வெறியாடல் செய்வாள்”¹⁴ துணங்கையைப் போன்று வெறியாட்டையும் மளிரே அதிகமாக ஆடுகின்றனர். அணங்கு, பேய், சூரர மகளிர் போன்றவர்களால் இக்கூத்து நிகழ்த்தப்படுகின்றன. பெளர்ணமி நாளில் வேலனை வரவழைக்க எண்ணி இசைக்கருவிகளோடு வெறியாட்டு நடக்கின்றன. “பெளர்ணமி நாளன்று நடு இரவில் வெறியாட்டு நிகழ்ந்தது.”¹⁵ வேலனுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்தியதை

“வெறியயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்

பொறியமை பாவையறின் தூங்கல்” (அகம் 98: 17-19)

என்னும் பாடல்வரிகளும், கலித்தொகைப் (கலி 39:28-29), (கலி 53: 12-13) பாடல்வரிகளும் உணர்த்துகின்றன. வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் வேலன் பெண்களின் மேல் முருகு பற்றுதலையும் அதனை விலக்குவதையும் அடிப்படையாகக் கொள்கின்றார். பெண்ணின் மெலிவு கண்டு அவளை முருகு பற்றியிருக்க வேண்டும் என்று வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுகின்றது.

பண்டைத் தமிழ் மக்களிடம் வழக்கில் இருந்த கூத்துக்களில் குறிஞ்சி நிலத்தில் மக்கள் பல்வேறு கூத்துக்களை ஆடியிருக்கின்றனர். அவற்றில் போர்க் கூத்துக்களும், பொழுதுபோக்கிற்கானக் கூத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. குரவைக் கூத்துக்கள் பெரும்பாலும் விழாக்களின்போது ஆடப்பட்டக் கூத்துக்களாகின்றன. மகளிர் மட்டும் ஆடும் கூத்துக்கள் பாவைக் கூத்து, துணங்கைக் கூத்து என்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. கூத்துக்கள் மக்களின் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் வகையில் ஆடப்படுவதால் கூத்தாடுதல் என்னும் பொருளும் இதில் வெளிப்படுகின்றது. வள்ளைக் கூத்து விளைச்சலின் மிகுதியினைப் பாடல் பாடி வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

5.1.1.2.2 முல்லை நில மக்களின் கூத்துக்கள்

குறிஞ்சி நிலத்தில் ஆடப்படும் குரவைக் கூத்து, குரவைக்கூத்து முல்லைநில மக்களிடமும் காணப்படுகின்றன. இக்கூத்தைத் தலைவனைப்பிரிந்தத் தலைவியும் தலைவியைப் பிரிந்தத் தலைவனும் ஒருவரையொருவர் நினைத்து மனம் வருந்தும் போது நிகழ்த்துகின்றனர். மேலும் அவர்களின் காதல் உணர்வு, பொழுதுபோக்கு மற்றும் வழிபாட்டுக்காகக் குரவைக் கூத்து நிகழ்த்தப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. “பொழுதுபோக்கு, வழிபாடு, காதல் என்று வாழ்க்கையின் எல்லாத் திசைகளிலும் குரவை தொகைப்பாட்டுக் காலத்தில் மிகவும் பயன்பட்டுள்ளது என்பது தெரிகிறது”¹⁶ குரவைக்கூத்து முல்லைநிலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டமை சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி தெளிவாகின்றது. குரவைக்கூத்துக் குழுவாகச் சேர்ந்து இசைப்பிண்ணனியோடுப் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டாகவும், வழிபாடாகவும் நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இக்கூத்துக் காலச்சூழலுக்கு ஏற்றவாறு மாற்றிக் கொள்ளப்படுகின்றது. குரவைக்கூத்தில் ஒருவரையொருவர் தழுவிக் கொள்கின்றனர். இக்காரணத்தால் குரவை “தழுஉ” என்ற பெயரும் பெறுகின்றது. “குரவையில் பங்கு கொள்வோர் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக் கொள்ளுதல் குரவைக்கூத்தின் தலையாய நெறிமுறையாகும். இதன் பொருட்டே குரவையாடுதலைக் குறிப்பிடும் பொழுது பெரும்பாலான இலக்கியங்களில் குரவை தழுஉதல் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.”¹⁷ என்று எ.ப.பாக்கியமேரி குறிப்பிடுவதன் மூலம் குரவைக் கூத்தாடுவர் தழுவிக் கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் ஆதலின் அவர்கள் காதலர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் எனக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஏறுதழுவுதல் முடிந்தபின் வெற்றிபெற்றோரும், பிறரும் இணைந்து தெய்வங்களை வணங்கி அவர் புகழைப் பாடிக் குரவைக் கூத்தாடுகின்றனர். இக்காரணத்தால் இக்கூத்து வழிபாட்டுக் குரவையாக மாற்றம் பெறுகின்றன. இதனை

“குரவை தமீஇயாம் மரபுளி பாடித்

தேயா விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுதும்” (கலி 103:75-76)

என்னும் பாடல்வரிகள் வழிபாட்டு நிலையில் குரவையாடுவதைப் பற்றியுரைக்கின்றன. வழிபாட்டு நிலையைத் தொடர்ந்துப் பொழுதுபோக்கும் நிலையில் குரவைக்கூத்து நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இந்நிலையிலானக் குரவைகூத்து ஆடும் ஆட்டமுறையாலும் தன்மையாலும் வழிபாட்டுக்குரவையிலிருந்து மாறுபட்டுவிடுகின்றன. குரவைக்கூத்தைக் குடும்ப அளவில் நிகழ்த்தி ஆய்ச்சியர் இன்புற்றதை

‘தம்புல ஏறு பரத்தர உய்த்ததம்

அன்புஉறு காதலர் கைபிணைந் தாய்ச்சியர்

இன்புற் றயர்வர் தழுஉ” (கலி.106)

என்னும் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. குரவைக்கூத்துப் பொழுதுபோக்கும் நிலையிலும் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. முல்லைநில மகளிர் குடும்ப நிலையிலேயே பொழுது போக்குவதற்காக இக்கூத்தினை ஆடியிருக்கின்றனர். மேலும் முல்லைநிலத்தலைமகளும், தலைமகளும் காதல் செய்வதன் பொருட்டு சந்திப்பதற்காக ஆம்பிற்குழல் இசைத்துக் குரவை ஆடியிருக்கின்றனர். அதன் வாயிலாகத் தலைமகன் தலைமகள் குறிப்பு அறிவித்துக் கொண்டதை.

“தூங்குக் குரவையுள் நின்பெண்டிர் கேளாமை

யாம்பற் குழலாற் பயிர்பயிர் ரெம்படப்பைக

காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி” (கலி.108)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. முல்லை நிலமக்கள் குரவைக்கூத்தை இடத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் இறைவழிபாட்டிலும் குடும்ப அளவிலும் காதல் நிலையிலும் நிகழ்த்திக்கொண்டனர் என்பது புலப்படுகின்றன. முல்லை நிலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டக் கூத்துக்களில் பெரும்பாலும் குரவைக் கூத்தே காணப்படுகிறது. ஆய்ச்சியர் குரவை மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் ஆடப்படுவதாகவும், விழாக்கள், வழிபாடு ஆகியவற்றில் குரவைக் கூத்து ஆடப்பட்டதாகவும் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

5.1.1.2.3 மருதநிலக்கூத்துக்கள்

மருதநிலத்திலும் மகிழ்ச்சியானத் தருணங்களில் நிகழ்த்தப்படும் கூத்தாகக் குரவைக் கூத்து காணப்படுகின்றது. வளமான கழனி வயலிலும், மரநிழலிலுமே நிகழ்த்தப்பட்டன. “வளம் மிகுந்த குரவை என்ற பொருளில் மருதக்குரவை பாணர்க்குரவை என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது”.¹⁸ மருதநிலக்குரவை மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடாகவே விளங்கி கவலையையும் சோர்வையும் நீக்குகின்றன.

மருதநிலத்தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொள்கிறான். தலைவன் தலைவியரிடையே ஊடல் ஏற்படும் போது மருதநிலக்கூத்து நிகழ்த்தப்படுகின்றது. மருதநில மகளிர் கள்ளாண்டுவிட்டுக் காஞ்சி மரத்தின் கீழ்க் குரவையாடியதை,

“தெண்கட் டேறல் மாந்தி, மகளிர்

நுண்செயல் அங்குடம் இரீஇப் பண்பின்

மகிழ்நன் பரத்தைமை பாடி, யவிழிணர்க்

காஞ்சி நீழற் குரவை யயரும்” (அகம் 336 : 6-9)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. பெண்கள் குழுவாகச் சேர்ந்துத் துணங்கை ஆடுகின்றனர் என்பதை,

‘தாமும் பிறரும் உளர்போற் சேறல்

முழவிமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின்” (அகம் 336: 15-16)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மகளிர் கூத்தாடும்போது முழவு கொண்டு இசையமைக்கின்றனர். அவ்விசை தரும் முழவின் தாள அரிதி கடலோசையின் முழக்கம் போல் பரவி நிற்பதை,

“பாகன் நெடிதுஉயிர் வாழ்தல் காய்சினக்

கொலகளிற் றியானை நல்கல் மாறே

தாமும் பிறரும் உலர்போற் சேறல்

முழவிநிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின்” (அகம் 336:6-9)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. மருதநில ஆடவர் துணங்கைக் குரவையாடும் போது பெண்களைப் போல வளையல்கள், மாலைகள் அணிந்து கொண்டு ஆடியதை,

“குழையன் கோதையன் குறும் பைந் தொடியன்

விழவு அயர் துணங்கை தழுஉகம் செல்ல” (நற்.50)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இது போல துணங்கைக் கூத்தாடியதை, கலித்தொகை (கலி 70:13-14) பாடல்வரிகளும் விளக்குகின்றன.

மருத நிலத்து மகளிர் குரவைக் கூத்தாடியதை விளக்கும் பாடல்களில் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் கடிந்து கொண்டும் கள்ளாண்டும் குரவையாடியதாகக் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது. அன்றைய நிலையில் பெண்கள் கள்ளாண்டனர் என்பது இயல்பான வாழ்வியல் பண்பாகக் காணப்பட்டது என்று கருதமுடிகிறது.. அவர்கள் துணங்கைக் கூத்தாடியும் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர் என்பதை காணமுடிகிறது.

5.1.1.2.4 நெய்தல் நிலக்கூத்துக்கள்

குரவைக்கூத்தின் மூன்று நிலைகளில் ஒன்றானக் காதல் குரவைக் கூத்தும் கழைக்கூத்தும் நெய்தல் நிலக்கூத்துக்களாகத் திகழ்கின்றன. இந்நில மகளிரின் அகவாழ்வில், தலைவனைப் பிரிந்த நிலையில் குரவைக்கூத்து நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இக்குரவைத் தண்குரவை எனப்படுகின்றன. “நெய்தல் குரவை தண் குரவை என்றது பொருந்துவதாக உள்ளது”¹⁹ நெய்தல் நிலத் தலைவி கடற்கரையில் பறவைகளை விரட்டியும், ஊஞ்சலில் ஆடியும் தோழியரோடுக் குரவை ஆடியதை,

“ஞாழல் ஓங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்

தாழை வீழ்கயிற் றாசல் தூங்கிக்

கொண்டல் இடுமணல் குரவை முனையின் (அகம் 20:5)

என்னும் பாடல்சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. நானிலக் குரவைகளுள் நெய்தல் நில மகளிர் ஆடும் குரவையே குளிர்ச்சி பொருந்திய வெண்மணலில் ‘தண்குரவை’ என்றழைக்கப்பட்டதைக் குறுந்தொகைப் (குறுந் 294:2) பாடல்வரிகளும், ஐங்குறுநூற்றுப் (ஐங்.181:2-3) பாடல்வரிகளும் அகநானூற்றுப் (அகம் 400:2-3) பாடல்வரிகளும் விளக்குகின்றன. கழைக்கூத்தின் போது கொட்டும் பறையின் ஒலிபோல் வாகை மரத்தின் முதிர்ந்த நெற்றுக்களை உடைய கொத்து ஒலிக்கும் என்பதை

“வாடல் உழிஞ்சில் விளைநெற்றி ந்துணர்

ஆடுகளப் பறையின் அரிப்பன வொலிப்ப”(அகம் 45:1-2)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன்மூலம் நெய்தல் நில மகளிர் தலைவனைப் பிரிந்த நிலையில் மனத் துயரை ஆற்றுவதற்காகக் கடற்கரையோரங்களில் ஊஞ்சலாடித் தண்குரவையாடினர் என்பதையும் கழைக்கூத்தாடும் போது பறை என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தினர் என்பதையும் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. நெய்தல் நிலத்தின் குளிர்ச்சியானச் சூழலில் ஆடும் குரவை தண்குரவை எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் கடற்கரையின் சிறப்பினை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

5.1.1.2.5 பாலை நிலக்கூத்துக்கள்

பாலை நிலம் வறண்ட நிலப்பகுதியாக விளங்கியதால் துணங்கையும், குரவையும் நிகழ்த்தப்படவில்லை. கழைக்கூத்து, துடிக்கூத்து மற்றும் நோக்கு கூத்து போன்றவை இந்நிலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுடன் வல்லு என்னும் விளையாட்டையும் விளையாடியிருக்கின்றனர். வல்லு விளையாட்டு நுட்பமானத் தன்மையும் பிறரை ஏமாற்றும் தன்மையும் கொண்டிருக்கின்றது. விளையாட்டு நிலையிலிருந்து நோக்கு என்னும் கூத்தாக மலர்ந்திருக்கின்றது. “வல்லு விளையாட்டிற்கே நோக்கிற்குக் குறித்தது போல நுண்மையும் பிறரை ஏமாற்றுகிற மாயமும் மூல நெறிகள் ஆதல் வேண்டும்.”²⁰ வல்லுவிளையாடலும் நோக்கிற்குரியக் குடிகளாக விளங்குகின்றன.

நரைத்த முதியவர் முதுமை காரணமாக நடுங்கும் தன் தலையைக் கவிழ்த்தித்
தம்முடைய மனதில் மாயத்தை வைத்து வல்லு விளையாடியதை

“நரைமூ தாளர் அதிர்தலை யிறக்கிக்

குவைமனத் திருந்தும் வல்லு” (அகம் 377: 7-8)

என்னும் பாடல்சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. வறண்ட நிலப்பகுதி வழியே தலைவனும்
தலைவியும் உடன்போக்கு மேற்கொள்கின்றனர். பாலைநிலத்தில் கயிறின் மேல் ஆரியர்
கழைக்கூத்து ஆடியதை,

“யார்கொல் அளியர் தாமேஆரியர்

கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி

வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும் (குறுந்.7: 3-5)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நிலத்தில் துடி என்னும் கருவியைக் கொண்டு
துடிக்கூத்து நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இதனை

‘கல்லென வருமுனை அலைத்த பெரும்புகல் வலத்தார்

கனைகுரல் கடுந்துடிப் பாணி தூங்கி” (அகம்.159:8-9)

அகநானூற்றுப் பாடல்சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன.

பாலைநிலத்தில் ஆரியர்கள் கழைக்கூத்தாடினர் என்பதையும் துடி என்னும்
கருவி கொண்டு துடிக்கூத்தாடினர் என்பதையும் நோக்குக்கூத்தின் வரிசையில் வல்லு
விளையாட்டு விளையாடினர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. கூத்துக்கள் மக்களின்
மனதில் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டு வருவனவாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமானக் கூத்துக்கள் வெவ்வேறு
வகையினதாகக் கூறப்பட்டாலும் அனைத்து நிலங்களிலும் நிகழ்த்தப்பட்டக்
கூத்தாக குரவைக் கூத்து காணப்படுகின்றது. வழிபாட்டோடு இணைந்த
கூத்துக்களும், பொழுதுபோக்கிற்காக நிகழ்த்தப்பட்டக் கூத்துக்களும்
காணப்படுகின்றன. அவ்வாறே போர்க்காலத்தில் ஆடப்படும் கூத்துக்கள், போர்

வெற்றியை கொண்டாடுதவற்கானக் கூத்துக்கள், நாட்டின் வளமையினால் மகிழ்ச்சியில் திளைப்பதை உணர்த்தும் கூத்துக்கள் என்பன போன்றவையும் காணப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் மக்களின் மன மகிழ்வினை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், துன்பத்தினை போக்கிக் கொள்வதற்காகவும் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன என்பதை பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

இன்றைய சூழலில் கூத்துக்கள் கிராமங்களில் கொடைத் திருவிழாக்களில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. தொழில்முறை கூத்தர்கள், நாடகம் போன்று நிகழ்த்துகின்றனர். நாடக வடிவமைப்பில் வீரர்களின் கதைகள், கொலையுண்ட பெண்களின் கதைகள் ஆகியன கூத்தாக நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இருப்பினும் பண்டையக் காலம் போன்று ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமானக் கூத்துக்கள் இன்றைய சூழலில் காணப்படுவதில்லை. குரவைக் கூத்து என்று கூறப்படும் கூத்து முறையும் இன்று காணப்படுவதில்லை.

5.1.1.3 இசைக்கலை

இசை என்னும் சொல் இசைவிப்பது, தன்வயப்படுத்துவது எனப் பொருள்படுகின்றன. இசைக்கு மூலதாரமாகப் பண் அமைகின்றது. இப்பண் சங்கத்தமிழர் வாழ்வில் அவரவர் வாழ்ந்த நிலத்திற்கேற்ப இருந்ததைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன. “சங்க இலக்கியங்களில் இசையைப் பற்றியும் இசைவாணர்களைப் பற்றியும் எண்ணற்ற செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், அக்காலத்தில் நிலவியற்கையை ஒட்டி வழங்கிய இசைவகைகள் ஆகும். அவ்வந்நிலப்பெயரே அந்நிலத்தில் வழங்கிய பண்ணுக்கும் அமைந்தது.”²¹ ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் அமைந்த பண் அவ்வந் நிலத்தின் இசைக் கலையினை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றன. மக்கள் இசையினைத் தம் வாழ்வியல் செயல்பாடாகக் கொண்டனர் எனினும் உழைப்பிலிருந்து விடுபட்டுத் தனித்து இசைத்தவர்கள் அக்காலத்தில் பாணர்கள் போன்று இருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

5.1.1.3.1 பண்

பண் என்பது இசையின் தொகுதியாகவும் உள்ளுயிராகவும் கருதப்படுகின்றது. “‘பண்’ என்றால் ஓர் உற்றறியும் பண்பாற்றல் சார்ந்த பொருளாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. பண்ணின் பெயரை வைத்து விளக்கங்கூறுவதனால் உள்ளத்தில் உந்தும் உறுபொருளின் ஒரு விளக்கப் பொருளாகத் திகழ்கின்றது. அது முதலில் உள்ளத்தில் அமைவாய் உருப்பெற்று அப்பால் ஒளி அமைப்பு உருவில் உந்தி எழுகிறது. எனவே பண் அமைப்பு முறையில் உள்ளம் உடல் ஆகிய இரண்டும் இசைந்து இயங்குகின்றன”²² என்று பண் என்பது பற்றியும் இசைக்கு அதன் தேவை குறித்தும் விளக்குகிறார் இராகவன்.

5.1.1.3.1.1 சங்க காலப் பண்களும் இசைக்கருவிகளும்

சங்ககாலத் தமிழர் பண்களைப் பல்வேறு இசைக்கருவிகள் துணையோடு இசைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர். அவற்றில் யாழ், கின்னரம், குழல், சங்கு, தாம்பு, வயிர், தண்ணுமை, முழவு, முரசு, பறை, கிணை, துடி, தடாரி, பதலை, எல்லரி, ஆகுளி, மந்தரி, முதளி, தில்லரி, பம்மை, கொட்டு, பாண்டில், இன்னியம் முதலானவை குறிப்பிடத்தக்க இசைக்கருவிகளாகின்றன.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தம் நிலத்திற்கேற்ப யாழ், பண், பறை போன்ற சிறப்பான இசைகளை வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர். மேலும் ஓசையை ஏழு வகையாகப் பிரித்திருக்கின்றனர். குரல்,தாரம், உழை, இளி துத்தம், விளரி, கைக்கிளை என்ற ஏழிசையை அடிப்படையாகக் கொண்டுத் தமிழ் மக்களால் வளர்க்கப்பட்டதே இசைக்கலையாகின்றது. இவ்விசையில் பெரும்பண்களாகக் குறிஞ்சிப்பண், முல்லைப்பண், மருதப்பண், நெய்தல்பண், பாலைப்பண் போன்றவை அமைந்திருக்கின்றன. “தமிழ்ப்பெரும்பண்கள் குறிஞ்சிப்பண், முல்லைப்பண், பாலைப்பண், மருதப்பண், நெய்தற்பண் என்னும் ஐந்து. இவற்றின் வகைப்பட்டப் பண்கள் பல. அவற்றின் பகற்பண்கள், இரவுப்பண்கள், காலை, மாலைப் பண்கள்

என அவ்வப் 'பொழுதிற்கமைந்த பண்களும் வழக்கில் இருந்தன.'²³ இசையில் ஆடவரைக் காட்டிலும் பெண்டிரே முதலிடம் பெறுகின்றனர். மகளிர் தம் இசையால் யானையையும் அடக்கும் திறன் படைக்கின்றனர். தினைப்புனம் காக்கும் போது இசைப்பாடி காக்கின்றனர். போரில் புண்பட்ட கணவர் நோயைத் தாம் பயின்ற இன்னிசையாகிய மருந்தினால் தணிவிக்கின்றனர் என்பதை

“நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார் காப்பென

அறல்வாழ் கூந்தாற் கொடிச்சியர் பாடல்”(மலை.302-304)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. கானவர் பன்றியால் தாக்கப்பட்டுப் புண்பட்டிருக்கும் போது அப்புண்ணை ஆற்றுவதற்காகக் கொடிச்சியர் பாடும் பாடல் மலையெங்கும் ஒலிக்கின்றது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமான இசையும் பண்ணும் தனித்துவத்துடன் விளங்கியமையை அறியமுடிகிறது.

5.1.1.3.1.1.1 குறிஞ்சிநில இசையும் பண்ணும்

குறிஞ்சி நிலத்திற்கு முன்பனி மற்றும் கூதிர்காலம் பெரும்பொழுதாகவும் யாமம் சிறுபொழுதாகவும் இருந்திருக்கின்றன. இப்பொழுதுகளை மையமிட்டுக் குறிஞ்சி நில மக்கள் பகல் மற்றும் இரவுக்கானப் பண், இசை, தொழிலுக்கானப் பண், மலர்பறித்தலுக்கானப் பண் என்றவாறு பண்களை இசைத்திருக்கின்றனர். 'குறிஞ்சிப்பண்' குறவர்களின் பெரும்பண்ணாகவும் ஆம்பல், பஞ்சுரம் போன்றவைத் துணைப்பண்களாகவும் விளங்குகின்றன.

குறிஞ்சிநில மகளிர் இரவுநேரத்தில் மலையில் தினைப்புனம் காத்தலைத் தொழிலாகச் செய்திருக்கின்றனர். அத்தொழிலின்போது பொழுதுபோக்கிற்காகக் குறிஞ்சிப்பண் பாடியிருக்கின்றனர். “நடுயாமத்தில் இசைக்கப்படும் இப்பண் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியது. பெரிய மலைப்பக்கத்தே கொடிச்சியர் குறிஞ்சிப்பண் பாடுவர்”²⁴ குறிஞ்சி நில மகளிர் தினைப் பரணிலே நின்று குறிஞ்சிப்பண் பாடுகின்றாள். அவ்விசையைக்கேட்ட யானை ஒன்று திணையை உண்ணாமல் உறங்கியதை,

“பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாடக்

குரலுங் கொள்ளாது, நிலையினும் பெயராது,

படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று றொய்யென

மறம்புகல் மழகளிஉறங்கும்” (அகம்.102)

என்ற பாடல்வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. குறிஞ்சி நில மகளிர் தலைவன் பிரிந்துச் செல்லும் மாலை நேரங்களில் ஆம்பல்பண் இசைத்ததை,

“தீங்குழ லாம்பலி னினிய விமிரும்

புதன்மலர் மாலையும் பிரிவோர்” (ஐங்.215)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. குறிஞ்சிநிலப் பெண்கள் வேங்கை மலர் பறிக்கும்போது பஞ்சுரப்பண்ணைப் பாடியதை,

“வேங்கை கொய்யுநர் பஞ்சுரம் விளிப்பினும்

ஆரிடை செல்வோர் ஆறுநனி வெருஉம்

காடிறந் தனரே காதலர்” (ஐங்.113)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. குறிஞ்சி நில மக்கள் இறைவனைப் பணிந்து வணங்கும் இரவுநேரங்களில் குறிஞ்சிப்பண் பாடியதை,

“நறும்புகை எடுத்து குறிஞ்சி பாடி

இமிழ் இசை அருவியொடு இன்னியம் கறங்க” (திருமுருகு.239-240)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இரவில் முருகனைப் போற்றி குறிஞ்சிப் பண்ணில் பாடியதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

குறிஞ்சிப்பண் பாடுவதற்காகத் தழல், தட்டை பயன்படுத்தியதைப் (நற்.206:3-4) பாடல்வரிகளும் குளிர் பயன்படுத்தியதைப் (குறுந்.291:2-3) பாடல்வரிகளும் விளக்குகின்றன. விழுப்புண் பட்டவரை ஆற்றும் வகையில் கொடிச்சியர் காஞ்சிப்பண் பாடியதைப் (மலை.302-304) பாடல்வரிகளும் புறநானூற்றுப் (புறம்281:1-9), (புறம் 296:1-5) பாடல்வரிகளும் உணர்த்துகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்திற்கெனத் தனித்த இசையும் பண்ணும் இருந்ததையும் அம்மக்கள் அவ்விசைக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததையும் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. விலங்குகளை விரட்டவும், இறைவனைப் பாடவும், காயம்பட்டவர்கள் துன்பம் நீங்கவும் குறிஞ்சிப் பண்ணில் பல்வேறு இசைப் பாடல்களைப் பாடினர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

5.1.1.3.1.1.2 முல்லைநில இசையும் பண்ணும்

முல்லைநில மக்கள் நண்பகலில் செவ்வழிப்பண்ணையும் மாலையில் ஆம்பல்பண்ணையும் இசைத்திருக்கின்றனர். இப்பண்களை இசைப்பதற்குப் புல்லாங்குழல் யாழ் மற்றும் ஆம்பல் கருவி பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். நீண்டு வளர்ந்த கொன்றைக் காயைக் கொண்டு நல் இசை தரும் குழலினை உருவாக்கியதை,

“கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கன்

இமிழ்விசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

ஒழுகிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரற்சியர்” (கலி.106)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. முல்லைநிலத்து ஆயர்கள் ஆநிறை மேய்க்கும் பகல்பொழுதில் குழல்ஊதி முல்லைப்பண்ணையும் இரங்கலைத் தீர்க்கும் மாலைநேரத்தில் யாழினை மீட்டிச் செவ்வழிப்பண்ணையும் இசைத்திருக்கின்றனர். “செவ்வழி நெய்தல், முல்லை நிலங்களுக்குரிய மாலை நேரப்பண். மகளிர் முழவு ஆகுளி என்னும் கருவிகளின் ஒசைக்கு ஒத்து ஒலிக்கும் யாழிலே செவ்வழிப்பண்ணை எழுப்புவர்” முல்லைநில மகளிரின் துன்பத்தை நீக்கும் இசையாகச் செவ்வழிப் பண் பாடப்படுவதை,

“பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி வகுப்ப

ஆருயிர் அணங்குந் தெள்ளிசை

மாரி மாலையுந் தமிழள் கேட்டே.”(அகம்.214:13-15)

என்ற பாடல்வரிகள் கூறுகின்றன. கோவலர்கள் பசுக்களை மீட்டு வரும்போது பிரிய நேர்ந்தவர்களுக்காகப் பாடப்பெறும் செவ்வழிப் பண்ணைப் புல்லாங்குழலுடன் பாடி வந்திருக்கின்றனர். கோவலர்கள் ஆம்பல் குழலைக் கொண்டு ஆம்பல்பண் இசைத்தனர் என்பதை,

“மதர்வை நல்லான் மாசில் தெண்மணி

கொடுங்கோற் கோவலர் குழலோடு டொன்றி” (நற்.69:7-8)

என்னும் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் பாம்பு தன்மணியை உமிழும் மாலைநேரத்தில் ஆம்பல் பண் இசைக்கப்பட்டதைக் குறிஞ்சிப்பாட்டுப் (குறிஞ்சி.221-222) பாடல்வரிகள் சான்றுகளாகின்றன. செவ்வழிப்பண் பாடுவதற்குச் சீறியாழ் பயன்படுத்தியதைப் புறநானூற்றுப் (புறம்147:2-5) பாடல்வரிகளும் படுமலைப்பண் பாடப்பட்டதை நற்றிணைப் (நற்.139:3-6) பாடல்வரிகளும் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு முல்லை நிலத்தில் பண்கள் இசைக்கப்பட்டதைப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

முல்லை நிலத்திற்கென இசைக் கருவிகள் காணப்பட்டாலும் மேய்ச்சலுக்கு உகந்த இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தியதையே பெரிதும் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. கோவலர்கள் கால்நடைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக இசையினைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

5.1.1.3.1.1.3 மருதநில இசை

மருதநிலத்தில் காலைநேரத்தில் மருதப்பண்ணும் காமரப்பண்ணும் இன்பத்திற்காக இசைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நில மக்கள் வயலில் உழைக்கும் நேரத்திலும் பொழுதுபோக்கும் நேரத்திலும் இசையைக்கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். மருதப்பண்ணை இசைக்கும் வேளையில் பொழுது புலர்ந்திருக்கின்றன. “மருதம் மருதநிலத்துக்குரியக் காலைப்பண். யாமோர் தாளவறுதியை இனிதாக உட்கொண்டு நரம்பை இனிதாகத் தெறித்து மருதத்தை வாசிக்க, இருள் மாய்ந்து கதிர்விரியும்

விடியற்காலம் தோன்றும்”²⁵ என்று சு.வித்தியானந்தன் மருத நிலத்தில் இசைக்கப்படும் பண் பற்றி குறிப்பிடுகிறார்.

வையையாற்றில் மருத முன்றுறையில் பாணர்கள் மருதப்பண்ணைப் பாடப்பாட மகளிரும் மைந்தரும் ஊடியும் கூடியும் தேடியும் சிதைந்தும் சூடியும் தொழுதும் ஆடி மகிழ்ந்து தன் மகிழ்வை இசையால் வெளிப்படுத்தினர் என்பதை பரிபாடல்

“மணியணி யானைமிசை மைந்தரும் மடவாரும்

நிறைநிறை குழீஇயினர் உடன் சென்று

குருமணி யானை இயல்தேர்ப் பொருநன்

திருமருத முன்றுறை முற்றங் குறுகித்

தெரி மருதம் பாடுப” (பரி.2:69-73)

பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. மருதப்பண்ணை இசைக்கும்போது பொழுது விடிந்ததை மதுரைக்காஞ்சிப் (மதுரை.657-658) பாடல்வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும் வண்டின் ஓசையை ஒத்த காமரப்பண்ணும் மருதநிலத்தின் சிறும்பண்ணாக விளங்கின. இப்பண் வண்டின் ஓசைக்கு ஒப்புமை படுத்தியதை,

“காமரு தும்பி காமரஞ் செப்பும்”(சிறுபா:77)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன்மூலம் மருதநில வையையாற்றில் மருதப்பண் காலநேரத்தில் இசைக்கப்பட்டது என்பதையும் இப்பண் சீறியாழைக் கொண்டு விறலியரால் இசைக்கப்பட்டது என்பதையும் பொழுதுப் போக்கிற்காகவும், விடியும் பொழுதை அறிவிப்பதற்காகவும் பெரும்பண் (மருதப்பண்) பாடப்பட்டது. சிறும்பண்ணாகிய (காமரப்பண்) வண்டின் ஓசைக்கு ஒத்திருந்தது என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

5.1.1.3.1.1.4 நெய்தல்நில இசையும் பண்ணும்

நெய்தல் நில மக்கள் கடல்சார்ந்த தொழிலில் ஈடுபடும் பொழுது நெய்தல் பண்ணை இசைத்திருக்கின்றனர். இப்பண்ணிற்குத் துணைப்பண்ணாக விளரிப்

பண்ணையும் இசைத்து மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். மாலையில் விளரிப்பண் இசைக்கும் போது மனதில் ஏக்கம் உண்டாகின்றது. “விளரிப்பண் ஏக்கத்தையும் இரங்கலையும் தோற்றுவிக்கும் தன்மையது.”²⁶ போரில் விழுப்புண் பட்டவர்களைப் பேய் தீண்டாமலிருக்கவும் நரிகள் திண்ணாமலிருக்கவும் கொடியப் பெரும்பறவைகள் கொத்தித் திண்ணாமல் இருக்கவும் மாலை நேரத்தில் விளரிப்பண் பாடப்பட்டதை,

“தூவெள் ளறுவை மாயோற் குறுகி

இரும்புட் பூச லோம்புமின் யானும்

விளரிக் கொட்மின் வெண்ணரி கடிசுவென்.”(புறம்.291:2-4)

என்னும் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. மாலைநேரத்தில் தலைவியின் இரங்கலைத் தெரிவிக்குமாறு விளரிப்பண் இசைக்கப்பட்டதை,

“சிறுநா ஒண்மணி விளரி ஆர்ப்பக்

கடுமா நெடுந்தேர் நேமி போகிய

இருங்கழி நெய்தல் போல

வருந்தினள், அளியள்நீ பிரிந்திசி னோளே.”(குறு.336:3-6)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

நெய்தல்நில மக்கள் நெய்தற்பண்ணைத் தொழிலின்போது இசைத்தனர் என்பதையும் விளரிப்பண்ணைப் போர்க்களத்தில் ஏக்கத்தை உண்டாக்கவும் தலைவியின் இரங்கலைத் தெரியப்படுத்தவும் இசைத்தனர் என்பதையும் விளரிப்பண்ணை அகப்புறப்பண்ணாகப் பயன்படுத்தினர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

5.1.1.3.1.1.5 பாலைநில இசையும் பண்ணும்

பாலை மக்களால் இசைக்கப்பட்டப் பண் பாலைப்பண் எனப்படுகின்றது. இப்பண் பெரும்பண் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. இப்பண்ணிற்குக் கிளைப்பண்ணாக நைவளம் மற்றும் பஞ்சுரம் ஆகியவை தோன்றுகின்றன. வறுமையில் வாடிய பாலைநில மக்களின் ஏக்கத்தைப் போக்கப் பாலைப்பண்

நண்பகலில் இசைக்கப்படுகின்றன. “பாலைப்பண் பாலை நிலத்துக்குரிய பண். நண்பகலில் இப்பண்ணினை எழுப்புவர்.”²⁷ என்று பாலைப் பண் குறித்த செய்திகளை சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். பாலைப்பண் இனிமையும் சுவையும் மிகுந்தது என்பதை,

“செந்தீத் தோட்ட கருந்துளைக் குழலின்

இன்றீம் பாலை முனையிற் குமிழின்.”(பெரும்பாண்.179-18)

என்னும் பாடல்வரிகளால் விளங்குகின்றன. கொலைக்கு அஞ்சாத கள்வரையும் மனதை மாற்றி அருள் உணர்வு கொள்ளச் செய்யும் பண்பினையும் பாலைப்பண் பெற்றிருப்பதை,

“ஆறலை கள்வர் படைவிட வருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கு மருவின் பாலை.”(பொருநர்.21-22)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. நைவளம் பாலைப்பண்ணாகியதைக் குறிஞ்சிப்பாட்டுப் (குறி.பா146-147) பாடல்வரிகளும், பரிபாடல் (பரி18:2-21) பாடல்வரிகளும், சிறுபாணாற்றுபடைப் (சிறுபாண்.36) பாடல்வரிகளும் விளக்குகின்றன. மேலும் பஞ்சுரப்பண் பாலைநிலத்தில் பாடியதை ஐங்குறுநூற்றுப் (ஐங்.311:1-3) பாடல்வரிகளும் விளக்குகின்றன. பாலைப்பண் மனதில் அருளுணர்வைத் தோற்றுவிக்கவும் நைவளம் மற்றும் பஞ்சுரப்பண் அச்சம் போக்கவும் பாலைநிலத்தில் பாடப்பட்டன என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஐந்து நிலத்திற்கானக் காலச் சூழல் ஆகியவற்றுக்கு இயைந்தாற் போன்று ஐந்து வகை இசைகளும், பண்களும் காணப்படுகின்றன. ஐந்து நிலத்தவரின் உரிப்பொருளுக்கு ஏற்பவும் பாடல்கள் இசைக்கப்படுகின்றன. பாடற் கருவிகளும் நிலத்திற்கு உகந்த வகையில் அமைந்திருக்கின்றன.

இசையின் வடிவங்கள் பல்வேறு வகையில் மாற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. நிலத்திற்குத் தகுந்த இசைகள் இன்று காணப்படுவதில்லை. பண்டைய பறையிசை

இன்றைய சூழலிலும் குறிப்பிட்ட சாதியினரால் இசைக்கப்படுகின்றன. சாஸ்திரிய இசையே இன்று பெருவழக்காகக் காணப்படுகிறது. திரைப்படம் சார்ந்தே இன்று இசை மக்களால் புரிந்துக் கொள்ளப்படுகிறது. பண்டையக் காலத்து இசையும் சில குடிகளிடம் காணப்படுகின்றன.

5.1.1.4 கட்டடக்கலை

பண்டைத் தமிழின் வாழ்வியலில் அழகுற அமைக்கப்பட்டக் கட்டடங்கள் அவர்தம் நாகரிகச் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுவனவாக அமைகின்றன. கட்டடக்கலைக்குச் சான்றுகளாக அக்கால, கோட்டை, கொத்தளங்கள், கோயில்கள் திகழ்கின்றன. பண்டைக் காலக் கட்டடக்கலையை மூன்றாகப் பகுத்துக் காண்கிறார் நா.பார்த்தசாரதி. தொடக்க காலக் கட்டடக் கலையானது பிற்காலத்துப் பிரம்மாண்டமானக் கட்டடங்கள் எழுவதற்கான ஆயத்தக் கூறுகள் என்று குறிப்பிடுகிறார். “பழந்தமிழர் கட்டடக் கலைகளின் தொடக்க விளைவான கோயில், கோட்டை, கொத்தள அமைப்புக்களே பின்னாளில் மாபெரும் கோயில்களுக்கான அழகியற் கட்டடக் கலையை உருவாக்கிற்று என்று கூறுதல் பொருந்தும். பாதுகாப்புக்கானக் கோட்டை, கொத்தளம், மதில், அகழி ஆகியவற்றைக் கட்டி அமைப்பதில் தமிழர்கள் தந்நிகரற்று விளங்கியுள்ளனர். பாதுகாப்புத் தொடர்பானக் கட்டடக் கலைச் சொற்களையே ஓர் அகராதியாகத் தொகுத்துப் பார்க்க முடியும். அவ்வளவிற்கு அவை செம்மையாகவும் சிறப்பாகவும் கட்டப்பட்டுள்ளன. பொறியியல் நுணுக்கங்களோடு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன”²⁸ என்று குறிப்பிடுகிறார் நா.பார்த்தசாரதி. பண்டைக் காலத்து மக்களின் கட்டடக்கலை பொறியியல் நுணுக்கத்துடன் கட்டப்பட்டிருந்தமையை வெளிப்படுத்துகின்றார். நெடுநல்வாடையில் அரசி உறங்குவதற்கான அரண்மனை வகுத்திருக்கும் முறையை,

“.....போதே மாதிரம்

விரிகதிர் பரப்பிய வியல்வாய் மண்டிலம்

இருகோல் குறிநிலை வழக்காது குடக்கு ஏர்பு

ஒரு திறம் சாரர் அரைநாள் அமையத்து

நூலறிபுலவர் நுண்ணிதின் கயிறிட்டு

தேங் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி

பெரும்பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்பமனை வகுத்து” (நெடுநல்.72-78)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. நுணுக்கமாகக் கட்டியதனை நூல் அறி புலவர் நுண்ணிதின் என்ற சொற்றொடரால் குறிப்பிடுகின்றார். எல்லாத் திசைகளிலும் தன் கதிர்களைப் பரப்பும் ஞாயிற்றின் கதிர் பட்டு உண்டாகும் நிழல் எப்பக்கமும் சாயாமல் நேர் ஒழுங்கில் விழும்படிக்கும் எல்லாத் திசையிலும் வாழும் தெய்வங்களை நோக்கி வழிபாடுகள் செய்தும் கட்டடம் அமைப்பர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. மேலும் அரண்மனையின் முகப்பாகிய கோபுரவாசலின் அமைப்பை

“ஒருங்குஉடன் வளைஇ ஓங்குநிலை வரைப்பின்

பருஇரும்பு பிணித்து செவ்வரக்கு உரீஇ

துணைமாண் கதவம் பொருத்தி இணைமாண்டு

நாளொடு பெயரிய கோள் அமை விழுமரத்து

போதுஅவிழ் குவளைப் புதுப்பிடி கால் அமைத்து

தாமொடு குயின்ற போரமை புணர்ப்பில்

கைவல் கம்மியன் முடுக்கலில் புரைதீர்ந்து

ஐயவி அப்பிய நெய்யணி நெடுநிலை

வென்று எழு கொடியொடு வேழம் சென்று புக,

குன்று குயின்றன்ன வோங்குநிலை வாயில்” (நெடுநல்.79-88)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் சித்திரிக்கின்றன. பண்டைக் காலத்தில் மிகுந்த நுணுக்கத்துடனும் வேலைப்பாடுகளுடனும் கட்டடங்களை எழுப்பினர் என்பதையும் முகப்பையும் அழகுற வடிவமைத்தனர் என்பதையும் இதன்வழி உணர முடிகிறது. கட்டடங்கள் அனைத்தையும் தம்முள் அரவணைத்துக் கொள்ளும்படி கோபுர வாசலும் இரும்பினால் பிணைக்கப்பட்டக் கதவுகள் சாதிலிங்கக் குழம்பு

பூசப்பட்டனவாகவும் காட்சியளிக்கின்றன. கற்பலகையில் குவளை மலர்களும் யானை உருவங்களும் திருமகள் உருவமும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வாயில் கதவின் நிலையானது நெய் பூசப்பட்டு வெண்சிறு கடுகு தூவப்பட்டு அழகுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. யானைகள் நுழைவதற்குத் தக்க அகலமாக வாயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரசனைத் தவிர பிற ஆண்மக்கள் நுழைய இடமில்லாத காவலையுடைய அந்தப்புரத்தின் அமைப்பினை,

“வரை கண்டன்ன தோன்றல வரை சேர்பு

வில்கிடந்தன்ன கொடிய பல்வயின்

வெள்ளியன்ன விளங்கும் சுதை உரீஇ

மணி கண்டன்ன மாத்திரள் திண்காழ் செம்ப

இயன்றன்ன செய்வுஉறு நெடுஞ்சுவர்

உருவப் பல்பூ ஒரு கொடி வளைஇ

கருவொடு பெயரிய காண்பு இன் நல் இல்” (நெடுநல்.108-114)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இவ்வகையில் அந்தப்புரத்தின் மதில்கள் மலைகளின் உயரத்திற்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மாடங்கள் பலநிறக்கொடிகளைப் பறக்கவிட்டும் மதில்கள் வெள்ளியைப் போன்ற சாந்தினால் பூசப்பட்டும் காணப்படுகின்றன. அந்தப்புரம் திரண்ட தூண்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. செம்பினால் ஆன நீண்ட சுவர்களும் அச்சுவர்களில் பூவேலைப்பாடுகள் அடங்கிய ஓவியங்களும் காணப்படுகின்றன.

5.1.1.4.1 மாடங்கள்

சங்க காலத்தில் மன்னர்களின் இருப்பிடங்களும் கோயில்களும் உயர்ந்த மாடங்களைக் கொண்டு விளங்கின. “தெய்வத் திருக்கோயில்களும் மன்னர் அரண்மனைகளும் சுற்று மதிலையும் உயர்ந்த வாயில்களையும் பெற்றிருந்தன. வாயில்கள் மீது உயர்ந்த கோபுரங்கள் அல்லது மாடங்கள் அமைந்திருந்தன”²⁹ என்று குறிப்பிடுகிறார் செ.மகேஸ்வரி. மாடங்கள் ஒவ்வொரு இருப்பிடத்திற்குத்

தகுந்தவாறு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வானளவு உயர்ந்தனவாகவும், சுதையால் உருவாக்கப்பட்டனவாகவும், காற்று வருவதற்கான அமைப்பை உடையனவாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரண்மனையின் காவல் நிரம்பிய கட்டடத்தின் மாடங்கள் வழி காற்று வீசுவதை

“அறனின் றலைக்கும் ஆனா வாடை

கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீச” (அகம் 255-16)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“ஆய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்துள்” (கலி.96)

என்ற பாடலடியில் அழகிய சாந்தினால் செய்யப்பட்ட மாடத்தினை நிலா அணி செய்கின்றமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. உயர்ந்த மாடத்தினை உடைய உறையூரின் அரண்மனை குறித்து,

“உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை யசைஇ” (புறம்67-9)

என்னும் பாடல் வரி உணர்த்துகின்றது. மாடங்கள் ஒளிவிடும் மணிகளால் உருவாக்கப்பட்டதை

“முதிர்வா ரிப்பி முத்த வார்மணற்

கதிர்விடு மணியிற் கண்பொரு மாடத்து” (புறம்53:2)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேற்கண்ட கருத்துக்களின் வழி மாடங்கள் சுதையாலும், மண்ணாலும் செய்யப்பட்டன என்பதையும் உயர்ந்த கட்டடங்களில் மாடங்கள் பெண்கள் வசிப்பிடமாகக் கட்டப்பட்டன என்பதையும் தென்றல் காற்று வரும் திசையறிந்து மாடங்கள் கட்டப்பட்டன என்பதையும் இதன்வழி அறியமுடிகிறது.

5.1.1.4.2 மதில்கள்

சங்க கால மன்னர்கள் வசித்த அரண்மனைகளைச் சுற்றியும் மதில்கள் எழுப்பப்படுகின்றன. இம்மதில்கள் பாதுகாப்பிற்காக அரண்மனையைச் சுற்றி மட்டுமல்லாது நகர்களைச் சுற்றியும் அமைக்கப்படுகின்றன. “நகரைச் சுற்றியும்

அரண்மனைகளைச் சுற்றியும் மதில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. போர்க்காலங்களில் மதில்களை முற்றுகை இடுபவர் மீது அம்பு வீசுவதற்கென வாயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.”³⁰ என்று ஆ.இராதாகிருஷ்ணன் நகரைச் சுற்றியும் அரண்மனையைச் சுற்றியும் மதில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தமையை வெளிப்படுத்துகிறார். பகைமன்னர்களின் அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்ளவே இவ்வாறு மதில்களை எழுப்புகின்றனர். மதில்கள் ஐவகை நிலங்களிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மதில் வானளவு உயர்ந்தும் மன்னர்களைக் காக்கும் காவல் அமைந்த அரணாகவும் விளங்கின என்பதை பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. கட்டடக் கலையில் காப்பு அரண்களின் பங்களிப்பும் இன்றியமையாததாக விளங்குகின்றன. பகைவரின் கடும் காவலையுடைய மதில்களை அழித்தல் குறித்துக் கூறியதை

“உடன்றவர்காப் புடைமதிலழித்தலின்” (புறம்.97)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மதில்கள் அரண்களாகப் பாதுகாப்பிற்காகக் கட்டப்பட்டன என்பதையும், எதிரிகள் அத்தகைய மதில்களையே அழிக்க விரும்பினர் என்பதையும் விளக்குகின்றன.

“வானுட்கும் வடிநீன்மதில்

மல்லன்முதூர் வயவேந்தே” (புறம்.18)

என்னும் பாடல்வரிகளில் அரசனின் சிறப்பிற்குரிய பண்புகளில் அவனது நீண்ட உயரிய மதில்களைக் கொண்ட அரண்மனை குறிப்பிடப்படுகின்றன. பழமை வாய்ந்த மதுரை மாநகரைப் பாதுகாக்கும் வகையில் மதில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை

“தூதேய வண்டின் றொழுதி முரல்வவர்

காதல்மு தூர்மதில் கம்பலைத் தன்று” (பரி8:37)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. மதுரையின் பழமையையும் அதனைச் சுற்றியுள்ள மதில் அரண்போல இருப்பதையும் குறிப்பிடுகின்றன. உயர்ந்த மதில்களின் மேல் வந்து மோதும் வையை ஆற்றின் நீர் குறித்து

“வந்து மதுரை மதில்பொரு஁ம், வான்மலர் தாஅய்”

அற்தண் புனல்வையை யாறெனக் கேட்டு” (பரி.12:9-10)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மதில் சூழ்ந்த வையை ஆறு குறித்து மருதக்கலிப் (92:2) பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மதுரை வையை ஆற்றை தழுவிய கட்டடங்கள் அன்றைய சூழலில் இருந்தமையை அறியமுடிகிறது. நீண்ட மதில்களாகவும் வெள்ளத்திலிருந்துத் தற்காத்துக் கொள்ளும் வகையிலும் மதில்கள் காணப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறது. நீண்ட மதில்கள் அரண்களாகக் காணப்பட்டதை, “நீள் மதில் அரணம் பாய்ந்தெனத் தொடி பிளந்து” (ஐங்.444) என்ற பாடல்வரியும் “நிரைநிலை ஞாயில் நெடுமதில் ஊரே”(அகம்124:16) என்ற பாடல்வரியும் புலப்படுத்துகின்றன. இம்மதில்கள் அரண்களாக இருந்தன என்பதையும் போரில் அரண்களைத் தகர்த்தலை முதன்மையாகக் கொண்டனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

“கதிரிலை நெடுவேற் கடுமான் கிள்ளி

மதில்.....” (ஐங்.78)

என்ற பாடல்வரிகள் சோழ மன்னனான கிள்ளிவளவனின் பகைவர் மதிலைத் தாக்கி அழிக்கும் வகையிலானப் படை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. பகைவர் நாட்டினர் நீண்ட மதிலைக் கொண்ட அரண்களை ஏற்படுத்தியிருப்பது இதன்வழி வெளிப்படுகின்றது.

“மாவென மதித்து மடலூர்ந்து

மதில்என மதித்து வெண்தேர் எறி” (நற்.342)

என்னும் பாடல்வரிகளில் மதில் சூழ்ந்த அகழி குறித்துக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அகழியைச் சுற்றிலும் மதில் எழுப்பும் வழக்கமும் அன்றைய நாளில் இருந்தது

தெளிவாகின்றன. பாதுகாப்பரண்களாக மதில்கள் இருந்தன என்பதையும் பகை மன்னர் அதனை சிதைத்தலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு உடைந்த மதில்களைக் கொண்ட நிலையை,

“உடைமதில் ஓரரண்போல்”(அகம்.45:8)

என்னும் பாடல்வரி உணர்த்துகின்றது. வலிமை பொருந்திய மன்னனின் போர்த்திறத்தால் உடைந்திருக்கும் மதில் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“கொடுமுடி காக்குங் குருஉக்கண் நெடுமதில்” (அகம்.159:18)

என்னும் பாடல்வரி கொடுமுடி என்னும் மன்னனால் காக்கப்படும் நகரானது பெரும் மதில்களைக் கொண்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

“ஆண்டலைமதில் ராகவும் முரசுகொண்டு

ஓம்புஅரண் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்”(நற்39:8-9)

என்னும் பாடல்வரிகள் பாண்டிய வேந்தனின் போர்ச்சிறப்பாக் பகைவர் நெடுமதிலை நெருங்கிய நிலையில் அவர்கள் மேல் பொருதி கொன்றழித்தவன் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“விண் உயர் அரண் பல வெளவிய

மண்ணுறு முரசின் வேந்து தொழில் விடினே” (ஐங்.443)

என்னும் பாடல்வரிகளில் பல பகை மன்னர்களின் மதில்கள் விண்ணை முட்டும் அளவிற்கு உயர்ந்து நின்றதையும் அவற்றை அழித்து அந்நாடுகளைக் கைப்பற்றியதையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

சங்க காலத்தில் அரண்மனைகளைச் சுற்றியும் அகழிகளைச் சுற்றியும் ஆறுகளை தழுவியும் பெரிய மதில்கள் பாதுகாப்பிற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கலைச் செயல்பாடாக இக்கட்டடங்களைக் கருதுவதற்கு அவற்றின் உயரமும் அரணாக நிற்கும் அதன் சுற்றமைப்பும் காரணமாகின்றன. உயர்ந்த கட்டடங்களை எழுப்பி தம்மை பாதுகாத்துக் கொண்ட மக்கள் அன்றிருந்தனர். இவற்றிலிருந்து

பகை மன்னர்கள் முதலில் மதில்களைத்தான் அழித்து வீழ்த்தினர் என்பதையும் அரண்களை அமைத்தல் அன்றைய கட்டடக் கலையில் சிறப்பம்சமாக இருந்தன என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

5.1.1.4.3 அகழிகள்

சங்ககாலத்தில் அரண்மனைகளைச் சுற்றிலும் அகழிகள் பாதுகாப்பிற்காக வெட்டப்பட்டிருந்தன. பகைவர்கள் அகழிகளைத் தாண்டி வர முடியாதபடிக்கும் மிகுந்த நுட்பத்துடன் அகழிகளை அமைத்திருந்தனர். இதனை

“செம்பொறிச் சிலம்பொடு அணித் தழை தூங்கும்

எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்

கோள் வல் முதலைய குண்டு கண் அகழி

வான் உற ஓங்கிய வளைந்து செய் புரிசை

ஒன்னாத் தெவ்வர் முனை கெட விலங்கி”

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பகைவர்கள் அரண்மனைக்குள் புகாதவாறு அகழிகளைத் தோண்டி அதில் கொடிய முதலைகளை வளர்த்திருப்பர் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. அகழி அரண்மனையைச் சுற்றி அமைந்திருப்பதை,

“பாருடைத்த குண்டகழி

நீரழுவ நிவப்புக்குறித்து

நிமிர்பரிய மாதங்கவும்” (புறம்.14)

என்னும் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. குந்தாழியால் நிலத்தைக் குழியாக்கி அதன் ஆழம் குதிரைகளைத் தடுத்தும் நிறுத்தும் வகையிலானது என்பதால் பகைவர் அணுக மாட்டார் என்பதை

“குருஉக்கெடிற்ற குண்டகழி” (புறம்.18)

என்ற பாடல்வரி சுட்டுகின்றது. கெடிற்று மீன்களைக் கொண்ட ஆழமான அகழி இருந்ததை

“நிலவரை யிறந்த குண்டுகண் ணகழி” (புறம்.21)

என்ற பாடல்வரியும் நிலத்தின் எல்லையைத் தொட்டது போன்ற ஆழமான அகழி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதை

“கராஅங் கலித்த குண்டுகண் ணகழி” (புறம்.37)

என்ற பாடல்வரியும் உணர்த்துகின்றன. அரண்மனைகளில் அகழிகள் பலவற்றை அக்கால அரசர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்தனர் என்பதை பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. போர்க்காலங்களில் மன்னர்கள் தம் பாதுகாப்பினை மனதிற்கொண்டு இது போன்ற அகழிகள் ஏற்படுத்தினர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

5.1.1.4.4 பாசறைகள்

போர் நடைபெறும் காலங்களில் அரசர்களும், படைகளும் தங்குவதற்காகப் பாசறைகள் அமைக்கப்பட்டு அதில் போர் வீரர்கள் தங்கினர். மன்னரும் பாசறையில் தங்குகின்றனர். போர்ப்பாசறைகளும் கட்டடக் கலைக்குச் சான்றாக விளங்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. “பாசறை வீடுகள் தழையால் வேயப்பட்டிருந்தன. பாசறையில் யானை, குதிரைகள் இருக்கத் தனி இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. புண்பட்ட வீரர்களுக்குப் படுக்கை வசதியும் மருத்துவ வசதியும் பாசறையில் அளிக்கப்பட்டிருந்தன.”³¹ பாசறைகள் தற்காலமாக அமைக்கப்படும் குடியிருப்புகள் என்றாலும் போர்க்காலத்திற்கான அத்தகைய குடியிருப்புகள் வடிவமைக்கப்பட்ட அளவில் அழகியல் சார்ந்தே அமைக்கப்பட்டன என்பதை

“வெண்குடை மதிய மேனிலாத் திகழ்தரக்

கண்கூறுத்த கடல்மருள் பாசறைக்” (புறம்.294)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மன்னனின் வெண்குடை போன்ற அளவில் பெரியதாகப் பாசறை கட்டப்பட்டு அதில் நிலவொளியில் வீரர்கள் தங்கியிருந்தனர் எனக் கூறப்படுகிறது. பாசறையின் அளவும் அதன் வடிவமைப்பும்

கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டமைத் தெளிவாகிறது. யானையைக் கொன்றமையால் பாசறையில் புலால் நாற்றமெடுப்பதாக அமைந்ததை “உரவுக் களிற்றுப் புலாஅம் பாசறை” (பதிற்.14) என்னும் பாடல்வரி குறிப்பிடுகின்றது. கார்காலத்தில் போருக்குச் செல்ல மாட்டேன் என்று தன் காதலியிடம் கூறும் மன்னன் போரினை விரும்பினாலும் பாசறைக்கு வராமல் இருப்பான் என்பதை,

“போருடை வேந்தன் பாசறை

வாரா அவன்....”(ஐங்.427)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மன்னனின் பாசறையின் அருகில் கடலில் செல்வோர் ஏந்திச் செல்லும் விளக்குகள் பாசறையில் மன்னன் கொழுத்தியிருக்கும் சுடருக்கு ஒப்பானதாகக் காணப்படுவதை,

“ஓடாப் பூட்கை வேந்தன் பாசறை”(அகம்.100:8)

என்னும் பாடல்வரி குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாறு பண்டைய அரசர்கள் போர்களின் போது தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்து போரில் ஈடுபடுவதற்கானக் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர் என்பதையும் அவ்விடம் பரப்பினை உடையதாகவும், தங்குவதற்குரியச் சாளரங்களைப் பெற்றதாகவும் இருந்தன என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

இன்றைய சூழலில் அரண்மனைகள் போன்ற கட்டடங்கள் தேவையற்றவை ஆதலால் அது போன்ற கட்டடக் கலைகள் வழக்கொழிந்து விட்டன. மாறாக பெரும் கட்டடங்கள், கோட்டைகள் கட்டப்படுகின்றன. அரசு செயல்படும் செயலகங்கள் நீண்ட பெரிய கட்டடங்களாகக் காணப்படுகின்றன. பண்டைக் காலத்துக் கட்டடக் கலைகள் இன்று வழக்கொழிந்து நவீன முறைகளில் கட்டடங்கள், நகர்ப்புற வீடுகள், மாடங்களுடன் கட்டப்படுகின்றன.

5.1.1.4.5 கோயில்கள்

சங்க காலத்தில் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பல்வேறு சான்றுகள் நிறுவுகின்றன. அக்கோயில்கள் கலை நயத்துடனும், சிற்பங்களுடனும்

அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதை “தமிழகத்தில் பன்னெடுங்காலத்திலேயே கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களிலேயே பல சான்றுகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன”³² என்றும் கூற்றின் வழி அறிய முடிகிறது. அக்கோயில்களின் வெளிப்புற அமைப்பு கோபுரங்களாகக் காணப்பட்டன. “ஒரு கோயிலின் சிறப்பாக அக்கோவிலில் உள்ள தெய்வத்தை குறிப்பிடுவதைவிட அக்கோயில்களின் வெளிப்புறக் கட்டட அமைப்பான கோபுரமே பிரதானமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுப் போற்றப்படுகிறது.”³³

“சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு” (பெரும்பாண்.405)

என்ற பாடல்வரி செங்கலால் ஆன கோயில் சுற்றுச் சுவர்களுடன் கட்டப்பட்டிருந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது. ஓவியங்களைக் கொண்ட கோயில் இருந்தமையை,

“வேறுபட்ட வினையோவத்து வெண்கோயில்” (பட்டினம்.49)

என்னும் பாடல்வரி புலப்படுத்துகிறது. முருகனின் திருக்கோயில் மலைமேல் இருந்தமையை,

“நளிமலைச் சிலம்பின் நன்னகர்” (திருமுருகு.238)

என்னும் பாடல்வரி குறிப்பிடுகிறது. திருமாலுக்குக் கோயில் இருந்தமையை,

“நெடியோய்நீ மேய கடிநகர்” (பரி.19:29)

என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. தென்பரங்குன்றத்தில் உள்ளத் திருக்கோயிலில் முருகனின் திருவுருவம் அமைந்திருப்பதை,

“சூர் மருங்கு கறுத்த சுடரிலை நெடுவேல்

சினமிகு முருகன் தண்பரங் குன்றம்” (அகம்.59)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சினம் மிக்க முருகன் சூரபத்மனைக் கொன்றொழித்த நெடுவேலைக் கையில் கொண்டிருந்தான். அத்தகைய முருகன்

உறைந்திருக்கும் மலை தென்பரங்குன்றமாகின்றது. காடுகளை அழித்து நாடாக்கிய மன்னன் கோயிலை எடுப்பித்து அதனைச் சுற்றி மக்களைக் குடியமர்த்தினான் என்பதைப் பட்டினப்பாலைக் குறிப்பிடுகிறது. நகருக்குக் கோயில் முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகின்றன. இதனை

“காடுகொன்று நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்

பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கிக்

கோயிலொடு குடிநீர்இ” (பட்டினம்.284-286)

என்னும் பாடல்வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. கடலின் அலைகள் வந்து மோதும் வகையில் சுற்றுச் சுவர் எழுப்பப்பட்டக் கோயிலில் நெடுவேள் என்னும் முருகன் இருக்கின்றார். இதனை

“வெண்தளைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில் நெடுவேள்” (புறம்.55)

என்ற பாடல்வரிச் சுட்டுகின்றது. திருச்சீரலைவாய்த் திருக்கோயிலில் உள்ள முருகன் குறித்து “திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச் செருமிகு சேயொடு” (புறம்.55) என்ற பாடல்வரி குறிப்பிடுகின்றது.

கோயில்கள் பழங்காலந்தொட்டு மக்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சங்க காலத்தில் பெரும் கோயில்களை மன்னர்கள் உருவாக்கினர் என்பதை பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. கோயில்கள் சுற்றுச் சுவர்களைக் கொண்டு அமைந்திருந்தன. கோயிலினுள் உள்ள திருமேனிகள் கலைநயத்துடன் செய்யப்பட்டிருந்தன. கோயில்களின் முகப்பில் கோபுரங்கள் இருந்தன. கோபுரங்களில் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன.

இன்றைய காலத்தின் கோயில்கள் பண்டைய காலத்து முறையைக் கடைபிடித்தே கட்டப்படுகின்றன. கோபுரங்களுடன் கோயில்கள் கட்டப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. ஆயினும் புதிய உத்திகளுடன் கோயில்கள் ஆகம விதிப்படி

கட்டப்படுகின்றன. பெரும்பாலானக் கோயில்கள் புனரமைக்கும் போது நவீன முறைகள் பின்பற்றப்படுவது இன்றியமையாததாகிறது.

5.1.1.5 சிற்பக்கலை

தமிழகத்தில் சிற்பக்கலை சங்க காலத்திற்கு முன்னதாகவே இருந்திருக்கின்றது. போரில் இறந்த வீரனுக்கு பெயரும் பீடம் எழுதி வழிபடும் மரபில் கல்லில் அவ்வீரனது உருவத்தைச் சிற்பமாகச் செதுக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கின்றது. அதன் தொடர்ச்சியாகவே கற்களிலும் பிற உலோகங்களிலும் சிற்பங்கள் செய்யும் வழக்கம் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன. சிற்பங்கள் கல், மண், சுதை போன்றவற்றால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கோயில் உருவச் சிலைகள் அனைத்தும் சிற்பக் கலைக்கு சான்று பகர்கின்றன. “போரில் விழுப்புண் பட்டு இறந்த வீரனது உருவம் அக்கல்லில் பொறிக்கப் பெறும். இங்ஙனம் வீரருக்குக் கல் நடுதல் தொல்காப்பியர் காலத்தில் திடீர் என எழுந்ததன்று அவருக்கு முன்பே தொன்று தொட்டு வந்த பழக்கமாகும். எனவே சிற்பக்கலை தமிழகத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றிய கலை என்பது ஐயமற விளங்கும் உண்மையாகும்”³⁴ இக்கலை சோழர் காலத்திலும் பல்லவர் காலத்திலுமே பெரிதும் வளர்ச்சிபெற்றன. சங்க காலத்தில் சிற்பக்கலை வளர்ந்து வந்திருந்தது என்பதை சங்கப்பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

சிற்பம் என்பது “உணர்ச்சிகளையும் கருத்துக்களையும் உருவங்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்துவது நம்நாட்டு சிற்பக்கலையின் நோக்கம்”³⁵ என்று கூறுவதன் வழி வரலாற்றில் சிற்பங்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் தன்மையில் அமைந்துள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. சிற்பங்கள் செய்யும் முறையை மணிமேகலையில்

“மண்ணினும் கல்லினும் மரத்தினும் சுவரினும்

கண்ணிய தெய்வதம் காட்டுநர் வகுக்க” (மணி.21:125128)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சிற்பக்கலையில் மன்னர் உருவங்களும், தெய்வ உருவங்களும் பிற உயிரினங்களும் சிற்பமாக வடிவமைக்கப்படுகின்றன. இக்கலையின் அழகும் நுட்பமும் அக்காலக் கோயில்கள், அரசமாளிகைகள், மண்டபங்கள் மூலமாக வெளிப்படுகின்றன. அதாவது நுழைவாயிலிலும் கருவறை முன்பும் அமைக்கப்படும் தூண்களிலும் கோவிலின் முதன்மையான இடங்களிலும் சிற்பங்கள் செதுக்கப்படுகின்றன. இச்சிற்பங்கள் பெரும்பாலும் தூண்கள், சுவர்கள் ஆகியவற்றில் இருப்பது போன்று புடைப்புச் சிற்பங்களாக வடிக்கப்படுகின்றன. சிற்பங்கள் மரச்சிற்பம், மண் சிற்பம், கற்சிற்பம், சுதைச்சிற்பம் என்று நான்காகப் பகுக்கப்படுகின்றன.

5.1.1.5.1 மரச்சிற்பங்கள்

மரத்தால் வடிவமைக்கப்படும் சிற்பங்கள் மரச்சிற்பங்கள் எனப்படுகின்றன. ஆலயங்களில் தெய்வ உருவங்களும் இறைவன் உலா வரும் தேர்களும் மரத்தால் செதுக்கப் பெறும் சிற்பங்களுக்குச் சான்றாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. மரத்தினாலானக் கடவுளர் சிற்பங்கள் பல காணப்படுகின்றன. இச்சிற்பங்களைக் கண்ட மக்கள் அவற்றைத் தெய்வமாகப் போற்றி வணங்கினர். “சிறந்த கலையுள்ளம் கொண்ட மரத்தச்சர்களால் சிறந்த தெய்வச்சிலைகளை அமைக்கலாம் என்பதைக் கண்டு கொண்டே மக்கள் ஆலயங்களில் அவற்றைச் செய்து வைத்துப் போற்றிக் கொண்டாட முற்பட்டனர்”³⁶

மரத்தினால் கலை வேலைப் பாடுகள் மிக்கத் தேர்களைத் தச்சர்கள் செய்கின்றனர். “சங்க காலத்தில் உள்ள சிற்பங்கள் வியத்தகு வேலைப்பாடுகள் கொண்டு காட்சி அளித்தன. சிறந்த தேர்களைச் செய்யவல்லத் தச்சர்களும் இருந்தனர். தேர்களில் அழகிய மரச்சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டன. ஒரே பகலில் எட்டுத்தேர்களைச் செய்யவல்லத் தச்சர்கள் தமிழகத்தில் சங்க காலத்தில் இருந்தனர்”³⁷ இத்தேர்சிற்பம் செய்யும் தச்சர்களின் கலைத்திறனை

“எண்டேர் செய்யுந் தச்சன்

திங்கள் வலித்த காலன் னோனே” (புறம்.87)

என்னும் பாடல்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மரவேலை செய்யும் தச்சர்களது குழந்தைகள் மரச்சிற்பம் செய்வதற்காக மரத்தை வெட்ட காட்டிற்குச் செல்கின்றனர். இதனை

மரங் கொற்சச்சன் கைவல் சிறாஅர்

மழுவுடை காட்டகத் தற்றே” (புறம்.206)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மரம் கொண்டு கையால் செய்த யானையைக் கயிற்றினைக் கட்டி சிறு குழந்தை இழுத்துச் செல்வதையும் உணவு உட்கொள்ள மறுத்து அவ்யானையைக் கொண்டு விளையாடுவதையும் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. இதனை

“கவழம் அறியாநின் கைபுனை வேழம்

புரிபுனை பூங்கயிற்றிந் பைய வாங்கி

அரிபுனை புட்டிலின் ஆங்கன் ஈர்த் தீங்கே” (கலி.80)

என்னும் பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

“சுடர்விரி வினைவாய்ந்த தூதையும் பாவையும்

விளையாட அரிபெய்த அழகு அமை புனை வினை” (கலி.86)

என்னும் பாடல்வரிகளில் வேலைப்பாடைமைந்த மரத்தால் செய்த சிறுபானையையும், பொம்மையையும் கொண்டு விளையாட வந்தாயோ என்று சிறுவர்கள் விளையாட்டைக் குறித்த செய்திக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழம்” (கலி.86)

என்னும் பாடல்வரியிலும் கையால் செய்யப் பெற்ற யானை பொம்மை குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மரவேலைப்பாடுகளில் பொம்மைகள் செய்வதும் அவற்றைக் குழந்தைகள் விளையாட்டுப் பொருளாகப் பயன்படுத்துவதையும் பாடல்கள் வழி உணர முடிகிறது. பல்வேறு உருவ பொம்மைகள் மரத்தால் செய்யப்படுகின்றன. அவை கலைநயத்திற்குச் சான்று பகர்வதாகப் பாடல்கள் கூறுகின்றன.

5.1.1.5.2 கற்சிற்பங்கள்

கற்சிற்பங்கள் காலத்தால் பழமையானவையாக இருந்திருக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் நடுகல்லில் பொறிப்புச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. அச்சிற்பங்களே கற்சிற்பங்களுக்கு முன்னோடியாக இருத்தல் வேண்டும். தமிழகத்தில் கோயில்கள் உருவாக்கத்தாலும் சமய வளர்ச்சியினாலும் சிற்பங்கள் பெரும் வளர்ச்சியடைகின்றன. கோயில்களிலும், அரண்மனைகளிலும் கற்சிற்பங்கள் மிகுதியாக இருப்பதற்குக் சிற்பக் கலையில் அவ்வக்கால அரசர்களும், மக்களும் ஈடுபாடு காட்டியதே காரணமாகின்றது. கற்சிற்பத்தில் பலவகைகள் காணப்பட்டதை சிற்ப வல்லுநர்கள் வெளிப்படுத்துகின்றனர். தமிழகத்தில் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படும் சிற்பக் கல் குறித்து, “கல்லே சிற்பம் உருவாக்க அடிப்படைத் தேவையானப் பொருள். எனினும் கல்லிலும் பல வகைகள் உண்டு. தென்னாட்டிலே பெரும்பாலும் கருங்கல்லே சிற்பக் கலைக்குத் தேவைப்படும்”³⁸ என்று குறிப்பிடுகிறார் செ.வைத்தியலிங்கன். கொல்லிப் பாவை போன்ற வடிவங்களைச் சிற்பமாகச் செதுக்கும் வழக்கம் தமிழர்தம் வாழ்வில் இருக்கின்றன. நடுகல்லில் செதுக்கப்படும் பொறிப்பினைச் சிற்ப எழுத்தெனக் குறிப்பிட்டதை,

“மருங்கல் நுணுகிய பேஎழுதிர் நடுகல்

பெயர்பயம் படரத் தோன்று குயிலெழுத்து” (அகம்.297)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பொறிப்பு எழுத்துக்கள் கல்லில் காணப்படுவதுச் சிற்பக்கலையின் ஒரு பகுதி கொல்லிமலையின் ஒரு பக்கத்தில் கொல்லிப்பாவைச் சிற்பம் செதுக்கியதை

“வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரைப்

பாவையின் மடவந் தனளே” (குறுந்.100: 5-6)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வல்வில் ஓரி என்னும் வள்ளலின் மலைப் பகுதியில் இக்கொல்லிப் பாவைச் சிற்பம் காணப்படுவதை

“கடவுள் எழுதிய பாவையின்

மடவது மாண்ட மாஅ யோளே” (அகம்.62)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. கொல்லிப்பாவைச் சிற்பம் தெய்வத் தன்மையேற்றப்பட்டுத் திகழ்கின்றது. மேலும்

“நிலைபெறு கடவு ளாக்கிய

பலர்புகழ் பாவை யன்னநின் னலனே” (அகம்.209)

என்னும் பாடல்வரிகளில் கொல்லிமலையில் தெய்வத் தச்சனால் செய்யப்பட்டக் கொல்லிப் பாவை அழகினை உடையதாகக் காட்சியளிப்பதுக் குறித்து கூறப்படுகின்றது. இங்கு சிற்பம் செதுக்குபவர் தச்சன் என்று கூறப்படுவதிலிருந்து தொழிலால் உருவானவர் என்பது தெளிவாகின்றது.

“பயங்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப்

பூதம் புணர்த்த புதிதுதியல் பாவை” (நற்.192)

என்னும் பாடல்வரிகளில் கொல்லிமலையைக் குடைந்து பாவை போன்ற சிற்பம் செதுக்கப்பட்டிருப்பதை

“பெரும்பூண் பொறையன் பேஎழுதிர் கொல்லிக்

கருங்கண் தெய்வம் குடவரை யெழுதிய

நற்றியற் பாவை அன்னஇம்” (குறுந்.89)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. கொல்லிமலையில் பாவை போன்ற சிற்பம் காணப்படுவதைப் பாடல் கூறுகிறது. கொல்லிப் பாவைச் சிற்பம் செதுக்கி வைத்தல் என்பது அன்றைய கால வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் எனபதை அறியமுடிகிறது.

சிற்பக் கலை என்பது சங்க காலத்தில் செழித்திருந்ததை அறிய முடிகிறது. கொல்லிப் பாவைச் சிற்பங்களே பெரும்பாலும் சுட்டப்படுகின்றன. மலையைக் குடைந்தும், மலையின் பக்கங்களிலும் கொல்லிப் பாவைச் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

5.1.1.5.3 மண்சிற்பங்கள்

மண்ணால் செய்யப்பட்ட உருவங்கள் மற்றும் சிற்பங்கள் மண் சிற்பங்கள் அல்லது சுடுமண்சிற்பங்கள் எனப்படுகின்றன. களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட சிற்பங்கள் வண்டற்பாவை என்று அழைக்கப்பட்டமையை சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. “சங்க இலக்கியங்கள் சிறுவர், சிறுமியர் விளையாடுவதற்காகக் களிமண்ணினால் (வண்டல்மண்) செய்யப்பட்ட பாவையினை “வண்டற்பாவை எனக் குறிப்பிடுகின்றன.”³⁹ வண்டல் மண்ணால் செய்யப்பட்டப் பாவை உருவங்களை வைத்து மகளிர் விளையாடியதை,

“வண்டற் பாவை வெளவலின்

னுண்பொடி யளைஇக் கடல்றூர்ப் போளே” (ஐங்.124)

என்னும் பாடல்வரிகளில் கடற்கரையில் செய்து வைக்கப்பட்ட வண்டற் பாவையை அலை அடித்துச் சென்றதையும் கலைகளில் ஈடுபாடு கொண்ட மக்கள் உருவங்கள் செய்து விளையாடியதையும் அறிய முடிகிறது. கலை பண்பாட்டுச் செயல்பாடாக வாழ்வியலில் கலந்தொருமித்து இருந்திருக்கின்றன. அதனால்தான் விளையாட்டிற்கானப் பாவைகளை மக்களே செய்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“வண்டற் பாவை உண்டுறைத் தரீஇத்” (அகம்.269)

என்னும் பாடலடியிலும் குரவைக் கூத்தாடும் போது வண்டல் மண்ணில் செய்யப்பட்ட பாவையை கொண்டு வந்து நீர் உண்ணும் துறையில் வைத்து விழாவைக் கொண்டாடுகின்றனர். வண்டற்பாவையே மண் சிற்பமாகக்

கருதப்படுகின்றன. விளையாட்டிற்கான வண்டற்பாவைச் சிறுவர்களாலும் மகளிராலும் செய்யப்பட்டன என்பதை அறிய முடிகிறது.

வண்டல் மண்ணில் பாவைகள் செய்வது அக்கால வழக்கமாக இருந்ததைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. பெண்கள், குழந்தைகள் என மண்ணால் பாவை செய்து அவற்றைக் கொண்டு விளையாடினர் எனக் காணமுடிகிறது.

5.1.1.5.4 சுதைச்சிற்பங்கள்

சுதையாகியச் சுண்ணாம்பைக் கொண்டு செய்யப்பட்டச் சிற்பங்கள் சுதைச்சிற்பங்களாகின்றன. சங்க காலத்தில் சுண்ணாம்பு அதிக அளவில் பயன்பாட்டில் இருந்தது. கோயில்கள், அரண்மனைகள், மற்றும் மாடங்களில் சுதைச்சிற்பங்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. “சுதையாகிய சுண்ணாம்பும் மூலப் பொருளாக அமைந்து தமிழ்நாட்டில் பல சுதைச் சிற்பங்கள் உருவாக்கக் காரணமாயிருந்துள்ளது”⁴⁰ என்ற செ.வைத்திலிங்கனின் கூற்று சுண்ணாம்பினால் செய்யப்படும் சிற்பங்கள் குறித்து கூறுகின்றது. இச்சுதைச்சிற்பங்கள் மாடங்கள், கோயில்கள் போன்றவற்றின் சுவர்களில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இதனை

“.....மடப்பிடி

அன்ன மனையாரோ டாயா நடைக்கரிமேற்

சென்மன மாலுறுப்பச் சென்றெழின் மாடத்துக்

கைபுனை கிளிர்வேங்கை காணிய வெருவுற்று

மைபுரை மடப்பிடி மடநல்லார் விதிர்ப்புறச்

செய்தொழில் கொள்ளாது மதிசெத்துச் சிதைதர” (பரி.10:43-48)

என்ற பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. மாடத்தில் செதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பாயும் நிலையிலிருந்த புலியுருவ சிற்பத்தைப் பார்த்து உண்மையானப் புலியென்று கருதி அச்சம் கொள்ளும் யானை பாகனுக்கு அடங்கியதாகக் கருதப்படுகின்றது. மாடங்களில் புலி போன்ற விலங்குகளின் சிற்பங்கள் செதுக்கி வைக்கப்பட்டு

அழகுபடுத்தப்பட்டமை இதில் வெளிப்படுகின்றது. மாடங்கள் பெரும்பாலும் சுண்ணாம்பால் ஆனவை அவற்றில் சிற்பங்களும் காணப்பட்டன என்பதை “புதுப்பிறை யன்ன சுதைசெய் மாடத்து” (புறம்.378) என்னும் பாடல்வரியும் “மாடமலி மறுகிற் கூடலாங் கண்” (அகம்.346) என்ற பாடல்வரியும் விளக்குகின்றன. சுதையாலானச் சிற்பங்கள் மாடங்களில் அழகு செய்தன என்பதை பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

5.1.1.5.5 உலோகச் சிற்பங்கள்

பண்டைய காலத்தில் சிற்பக் கலையில் வளர்ந்திருந்தமையை வெளிக்காட்டும் வகையில் உலோகத்தாலும் செப்பாலும் செய்யப்பட்ட உருவங்கள் கிடைத்தமையைப் புலப்படுத்துகின்றன. பல்வேறு உலோகங்களால் ஆன உருவங்களை செய்பவர்கள் அக்காலத்தில் இருந்தனர். அவற்றைக் கலைநயத்துடன் செய்தனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. “பொன், வெள்ளி, செம்பு முதலிய உலோகங்களால் சிறப்புப் படைப்புக்களை வார்த்தெடுக்கும் கலை பண்டைக்காலத்திலிருந்துத் தொடங்கியது.”⁴¹ என்று பண்டைக் காலத்தில் உலோகத்தால் திருவுருவங்கள் செய்தமையை செ.வைத்தியலிங்கன விளக்குகிறார். பொன்னால் செய்யப்பட்டப் பாவைகள் மற்றும் வயிரங்களைப் போரில் கைப்பற்றி சேரலாதன் தன் ஊரின் அரண்மனையில் குவிக்கின்றான். இதனை

“பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்

பொன்செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்

ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ,” (அகம்.127:7-9)

என்ற பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பொன்னால் செய்த பாவை என்பது பொன் சிற்பங்கள் என்பதை

“பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும், கொள்ளான்

பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல” (குறுந்.292)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. நன்னனுக்குக் கோசர்கள் தம் குழந்தையின் தவறுக்கு ஈடாக அவளைப் போல் பொன்னால் செய்த சிற்பத்தை வழங்குவதாகக் கூறியும் நன்னன் கொலை செய்தான் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவ்வாறு பொன்னால் ஆன சிற்பங்கள் செய்வது சங்க காலத்தில் வழக்கமாயிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

சிற்பக்கலையில் தமிழகத்தில் பெரிதும் வளர்ச்சிப் பெற்றிருந்த நிலையிருப்பினும் அதற்கானச் சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் குறைவாகவே கிடைக்கின்றன. கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் ஆகியனவற்றில் சிற்பங்கள் செய்வித்தமை பற்றி பிற்காலங்களில் கூறப்படுகின்றன. மரம், கல், மண், சுதை போன்றவற்றால் மட்டுமின்றி பொன்னாலும் சிற்பங்கள், உருவங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறாகப் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியலில் சிற்பக் கலையும் வளர்ச்சிப் பெற்றிருந்தது என்பதை உணர முடிகிறது.

இன்றைய காலத்திலும் சிற்பக்கலை உயிர்ப்புடன் காணப்படுகிறது. கோயில்களில் உள்ளத் திருமேனிகள், புதிய கோயில்களுக்கான சிலைகள், கற்களால் செதுக்கப்படுகின்றன. அதுமட்டுமின்றி தலைவர்களின் சிலைகள், விலங்குகள், பறவைகள், இயற்கைக் காட்சிகள் கூட கற்களாலும், மணாலும், களிமண் போன்றவற்றாலும் செய்யப்பட்டுக் காட்சிக்கு வைக்கப்படுகின்றன. பல்வேறு உலோகங்களால் ஆன சிலைகளும் இன்று செய்யப்பட்டு விற்பனைக்கு வருகின்றன. கைவினைப் பொருட்காட்சிகளில் சிற்பங்கள் முதன்மையான இடம்பெறுகின்றன.

5.1.1.6 ஓவியக் கலை

தொடக்க காலத்தில் மனிதர்களின் கருத்துப்புலப்பாட்டிற்குச் சித்திர எழுத்துக்களே முதலில் பயன்பட்டிருக்கின்றன. தான் கண்ட காட்சியை உணர்த்துவதற்குச் சித்திரமாக வரைந்துக் காட்டியதாகக் குறிப்பிடுவதுண்டு. சித்திரங்கள் கண்டவற்றை அப்படியே வரையும் செயலாகின்றது. ஒப்பு, உவமை

என்னும் அடிப்படையில் ஒன்றினை வரைதல் ஓவியம் என்று வழங்கப்படுகின்றது. “ஓவு, ஓவியம், சித்திரம், படம், படாம் வட்டிகை செய்தி ஆகிய பெயர்கள் ஓவியத்திற்குரிய பெயர்களாக இலக்கியங்களில் காணப்பெறுகின்றன.”⁴² பேச்சு உருவாவதற்கு முன்பு ஓசைகள் மூலமும் சித்திரங்களின் மூலமும் தான் மனிதர்கள் தம் கருத்தைப் பகிர்ந்திருக்கின்றனர். ஓவியம் என்ற கலை தொடக்ககாலத்திற்குரியதாகக் கருதப்படுகின்றன. ஓவியம் வரைதலை எழுதுதல் என்ற சொல்லாலும் குறிப்பது வழக்கமாகின்றது. ஓவியங்களை, “புனையா ஓவியம், புனைந்த ஓவியம் என இருவகைப்படும்.”⁴³ வண்ணம் தீட்டப்பெறாத ஓவியம் புனையா ஓவியம் என்றும் வண்ணம் தீட்டிய ஓவியம் புனைந்த ஓவியம் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

சுவரோவியம், சுதை ஓவியம், குருவியோவியம், தொய்யில் எழுதுதல், திரைச்சீலை ஓவியம் போன்றவை புனைந்த ஓவியங்களாகின்றன. முழுமையாக வடிக்கப்படாதப் புனையா ஓவியமாக மணல் ஓவியம் அமைகின்றன. இவ்விருவகைத்தான ஓவியக் கலைகளும் சங்க காலத்தில் வளர்ச்சிப் பெற்றிருக்கின்றன.

5.1.1.6.1 புனைந்த ஓவியம்

வண்ணக்குழம்புகளால் வரையப்பட்ட ஓவியம் புனைந்த ஓவியமாகின்றன. இவ்ஓவியங்களைச் சுவர்கள், திரைச்சீலைகள், பலகைகள் போன்றவற்றில் வரைந்தனர். “சுவர், துணி, செப்பேடு, ஓலை, காகிதம், பலகை கண்ணாடி, தந்தம், மைக்கா முதலான பொருட்களில் ஓவியத்தைத் தீட்டினர்”⁴⁴ வண்ணங்களால் ஆன பல்வேறு ஓவியங்களை சங்க காலத்தில் மக்கள் தம் வாழ்வியலில் வெளிப்படுத்தினர் என்பதைப் பாடல்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

5.1.1.6.1.1 சுவரோவியம்

பழங்காலத்தில் மக்கள் வீட்டின் சுவர்களிலும், அரண்மனையின் சுவர்களிலும், கோயில்களின் சுவர்களிலும் ஓவியங்கள் தீட்டி அவற்றை

அழகுபடுத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். “ஓவியங்கள் பெரும்பாலும் தெய்வத்திருக் கோயில்களின் சுவர்களிலும் அரண்மனை மண்டபங்களிலும் செல்வர்களின் இல்லங்களிலும் இடம்பெற்றிருந்ததாக இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.”⁴⁵ மன்னர்களின் அரண்மனைகளின் சுவர்களிலும் மாடங்களிலும் ஓவியங்கள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இதனை

“நெடுமான் அஞ்சி நீள்நகர் வரைப்பின்

ஓவஉறழ் நெடுஞ்சுவர் நாள்பல எழுதிச்”(பதிற். 68:17)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. ஓவ என்பது ஓவியத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகும் ஓவியம் வரையப்பட்டிருந்த நெடுஞ்சுவரில் பல நாள்களாக ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டு இருக்கின்றன என்பதை

“செம்பு இயன்றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்

உருவப் பல்பூ ஒரு கொடி வளைஇ

கருவொடு பெயரிய காண்பு இன் நல் இல்” (நெடுநல்.113-115)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சுவர்களில் தீட்டப் பெற்றிருக்கும் ஓவியங்கள் கூறப்படுகின்றன. வெள்ளிச் சாந்தினால் பூசப்பட்ட மதில்களைக் கொண்டதாக அரண்மனையின் சுவர்கள் காணப்படுகின்றன. அச்சுவர்களில் பூக்களைப் போன்ற ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதனை

“ஓவத்தன்ன உண்டுறை மருங்கில்” (சிறுபாண்.70)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. கடப்ப மரங்களின் பூக்கள் ஓவியத்தைப் போன்று காணப்படுவதை

“காழ்புனைந் தியற்றிய வனப்பமை நோன்சுவர்ப்

பாவையும் பலியெனப் பெறாஅ நோய் பொர”(அகம்.369)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. சுவரில் முத்துவடம் புனைந்து அழகுறத் தெய்வங்கள் வரையப்பட்டிருப்பதாகக் குறிக்கின்றன. மனைகள் ஓவியம் போன்று அழகுறக் காணப்பட்டதை,

“ஓவத்தன்ன விடனுடை வரைப்பிற்”(புறம் 251:1)

என்னும் பாடல்வரி சுட்டுகின்றன. முருகனது அறுபடைவீடுகளில் ஒன்றானத் திருப்பரங்குன்றம் கோயிலின் சுவர்களில் வண்ண ஓவியம் வரையப்பட்ட மண்டபம் எழுத்துநிலை மண்டபம் எனக் கூறப்பட்டதையும் அழகுடைய ஓவியங்கள் வரையப்பட்டிருந்ததையும்

“நின் குன்றத்

தெழுதெழில் அம்பலங் காமவேளம்பின்

தெழில்வீற் றிருந்த நகர்”(பரி.18:27-29)

என்னும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“என்ன கடத்தளோ, மற்றே தன்முகத்து

எழுதெழில் சிதைய அமுதனள் ஏங்கி”(அகம்.176:21-22)

என்னும் பாடல்வரிகள் ஓவியர் பார்த்து எழுதுதற்கு ஒப்பானவளானத் தலைவி தன் அழகுக் கெடுமாறு அமுதனள் என்று குறிப்பிடுகின்றன. ஓவியர் ஓவியத்தினைச் சுவரில் எழுதுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

“வினையிடை விலங்கல போலும் புனைசுவர்ப்

பாவை யன்ன பழிதீர் காட்சி”(நற்252:6-7)

தலைவி சுவரில் எழுதும் ஓவியத்தைப் போன்று அழகுடன் காணப்படுபவள் எனக் கூறப்படுதலின் சுவரில் ஓவியம் வரைபவர்கள் பெண்களையும் ஓவியமாகத் தீட்டினர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு சுவரில் ஓவியம் வரைவது சங்க காலத்தில் வழக்கமாயிருக்கின்றன. அழகுறச் செய்யும் நோக்கமே சுவரில் வண்ணம்

தீட்டியதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன. சுவர்களில் யானைகள், பூக்கள் என இயற்கை சார்ந்தப் பொருட்கள் பெரும்பாலும் வண்ண ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

5.1.1.6.1.2 திரைச்சீலை ஓவியம்

துணிகளில் ஓவியங்கள் வரையப்படுகின்றன. அவை திரைச்சீலைகளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. “பண்டைக்காலத்தில் துணியிலும் ஓவியம் தீட்டும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது”⁴⁶ என ஏகாம்பரநாதன் இதனைக் குறிப்பிடுகிறார். ஆடைகளிலும் திரைச்சீலைகளிலும் ஓவியங்கள் தீட்டி அவற்றை பயன்படுத்தியமையை,

“கோபத்தன்ன தோயாப் பூந்துகில்” (திருமுருகு.15)

என்னும் பாடல்வரி குறிப்பிடுகின்றது. சாயம் தோய்க்கப்படாதப் பூவேலைகள் அமைந்த துகிலினை அணிந்த சூரமகளிர் அணிந்ததாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. இதனை

“பூந்துகில் மரீஇய ஏந்துகோட்டு அல்குல்

அம்மாச ஊர்ந்த அவிர்நூற் கலிங்கமொடு

புனையா ஓவியம் கடுப்ப புனைவு இல்” (நெடுநல்.145-147)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. இவ்வாறாகத் துணிகளில் வண்ணங்களற்றுப் பூ வேலைப்பாடுகளுடன் ஓவியங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன என்பதும் திரைச்சீலைகளிலும் துணிகளிலும் வண்ணங்களால் ஓவியம் வரைந்து அதனைப் பயன்படுத்தினர் என்பதும் வெளிப்படுகின்றன.

5.1.1.6.1.3 பலகை ஓவியம்

மரப் பலகைகளில் ஓவியங்கள் வரைவதைப் பண்டைய மக்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்திருக்கின்றனர். பலகையாலான விளையாட்டுப் பொருள்கள், விளையாட்டுப் பறைகள் முதலியவற்றில் குருவியோவியம்

வரையப்பட்டிருக்கின்றன. சிறார் விளையாடுவதற்கானச் சாதனங்களிலும் பலகை ஓவியங்கள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இதனை

“பெறுமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர

சிறுதோள் கோத்த செவ்வரிப் பறையின

கண்ணகத் தெழுதிய குரீஇப் போலக்

கோல்கொண் டலைப்பப் படிஇயர் மாதோ”.(நற்.58:1-4)

பலகையிலும், பறை போன்ற கருவிகளிலும் சிறுவர்கள் விளையாடுவதற்காக ஓவியங்களை வரைந்திருக்கின்றனர். அக்குழந்தைகள் பறைகளில் வரையப்பட்டிருக்கும் குருவி ஓவியங்களை உண்மையானவையாக நம்பிக்கை கொண்டு கோலால் அடிக்கின்றனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. பலகை ஓவியம் குறித்த செய்தி மிகுதியாகக் காணப்படவில்லை.

5.1.1.6.1.4 தொய்யில் எழுதுதல்

உடலில் வண்ணங்களைக் கொண்டு வரைந்து கொள்வதுத் தொய்யில் எழுதுதல் எனப்படுகின்றன. ஓவிய வகைகளில் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றன. சங்ககாலப் பாலைநில மகளிர் தம் மார்பகங்களை வண்ணக்குழம்புகளால் அழகுபடுத்தித் தொய்யில் எழுதியதை

“என்றோள் ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழ்நின்

மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு, நினைத்துக்காண்”(கலி.18)

என்னும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவி தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்ளும் போது தோளில் வண்ணங்களால் வரைந்துக் கொள்கிறாள் என்று கூறப்படுகின்றது. தொய்யில் எழுதுதல் அழகினைத் தருவதாக அமைவதை

“சுரிமுகிழ் முசுண்டையொடு முல்லை

வெள்ளியன்ன ஒள்வீ உதிர்ந்து தாஅய்

மணிமருள் நெய்தல் உறழ் காமர்

துணி நீர் மெல்லவல் தொய்யிலொடு மலர்” (மதுரை.281-283)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டுகின்றன. பெண்கள் மார்பிலும் தோளிலும் செம்பஞ்சுக் குழம்புகளால் பல்வேறு வடிவங்களில் கோலம் தீட்டியிருக்கின்றனர். அதற்கு மாறுபடுமாறு நீலமணி போன்ற நெய்தல் பூக்கள் காணப்படுவதாக அமைகின்றது. இவ்வாறு தொய்யில் எழுதுதல் என்னும் பண்பாட்டினைப் பெண்கள் சங்க காலத்தில் மேற் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

5.1.1.6.2 புனையா ஓவியம்

வண்ணங்களால் தீட்டப்படாதக் கோடுகளைக் கொண்ட ஓவியங்கள் புனையா ஓவியங்கள் என்று கருதப்படுகின்றன. “வண்ணங்களால் முழுமையாக வடிக்கப்படாத மென்கோட்டு ஓவியமே புனையா ஓவியம் என்பதாகும்.”⁴⁷ என்ற புனையா ஓவியத்தினைக் குறிப்பிடுகிறார் ஏகாம்பரநாதன். புனைதல் என்பது அழகுபடுத்துதல் என்பதாகவும், புனையா ஓவியம் அதனின்றி மாறுபட்ட இயல்பானத் தன்மையுடையதாகக் கருதப்பட்டதை

“அம்மா சூர்ந்த அவிர்நூற் கலிங்கமொடு

புனையா ஓவியங் கடுப்பப் புனைவில்

தளிர்ரேர் மேனித் தாய் சுணங்கின்

அம்பனைத் தடைஇயமென்றோள் முகிழ்முலை

வபுசித் தியாத்த வாங்கு சாய் நுசுப்பின்....”(நெடு146-150)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. புனைவு இல்லாத வேலைப்பாடுகள் அமைந்த ஓவியத்தினைப் புனையா ஓவியமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அரசியின் கால்கள் கழுவப்படவில்லை, செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசப் பெறாமல், பூண்களும் அணியப் பெறாத நிலையில் புனையா ஓவியமாய் படுக்கையில் கிடந்தாள் என விளக்கப்படுகின்றது. அழகுபடுத்துதலே புனைந்த ஓவியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. கரித்துண்டுகளால் கோடுகளைக் கொண்டு வரைதலே புனையா ஓவியமாகின்றன.

புனையா ஓவியம் குறித்த பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் பெரிதும் காணப்படவில்லை. மணலிலும் ஓவியம் வரைபவர் அதனையும் புனையா ஓவியம் என்றே அழைத்திருக்கின்றனர். இதனை

“மாதர் மடநல்லால் மணலின் எழுதிய

பாவை சிதைத்த தெவழ”(பரி.பா 7:25-26)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் மணலில் பெண்கள் விளையாடும்போது பாவை போன்று வரைந்தனர் என்றும் கடல் அலையால் அப்பாவையானது சிதைந்தது என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் மணலில் பாவையினை வரைந்து அதற்கு மலர்களையும் சூடுவதை

“வரிமணற் புனைபாவைக்குக்

குலவுச்சினைப் பூக்கொய்து

தண்பொருதைப் புனல்பாயும்” (புறம்.11:3-5)

என்ற பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. பேதைப் பெண்கள் வண்டல் மணலில் பாவை போன்று வரைந்து அதற்கு மலர்களைச் சூடி மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். மேற்கண்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் வண்ணங்கள் சங்க காலத்தில் சிறந்து விளங்கியமையை அறியமுடிகிறது.

சுவரில் ஓவியம் வரைந்தும், திரைச்சீலை, துணி போன்றவற்றில் ஓவியங்கள் வரைந்தும் தம் சுற்றுப்புறத்தை அழகுபடுத்தினர் என்பது தெளிவாகிறது. பலகையிலும் உடம்பிலும் கூட வண்ணக் குழம்புகளைப் பூசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். புனையா ஓவியம் எனக் கோடுகளால் ஆன ஓவியங்களும் மணலில் வரையப்பட்டவையும் அறியப்படுகின்றன.

தற்காலத்தில் ஓவியர்கள் இருந்தாலும் அவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் வேலை இருப்பதில்லை. ஓரிரு இடங்களில் ஓவியங்கள் வரையப்படுகின்றன. கட்டடங்கள், கோயில்கள், அரசியல் மேடைகள் ஆகியனவற்றில் ஓவியங்கள் வரையப்படுகின்றன.

ஓவியக் கண்காட்சிகளில் ஓவியங்கள் வைக்கப்படுகின்றன. ஓவியக் கலையில் மேற்கத்திய முறைகள் பின்பற்றப்பட்டு அவ்வகையிலான ஓவியங்கள் இன்று வழக்கில் இருக்கின்றன. ஓவியத்திற்கு பல்வேறு பொருட்கள் பயன்படுத்தப்படுவதும் உண்டு. சுவர்கள், திரைச்சீலைகள் ஆகியனவற்றில் ஓவியங்கள் தீட்டப்படுகின்றன. ஓவியம் வரைவதற்கான அட்டைகளிலும் வரையப்பட்டு அவை விற்பனைக்குரியனவாக மாற்றப்படுகின்றன.

5.2 முடிவுரை

சங்க காலத்தில் கலைகள் செழித்திருந்தன. கலைகளை மனிதன் தன் முதல் தொடர்புச் சாதனமாகக் கைக்கொண்டிருக்க வேண்டும். குறியீடுகளைப் போல ஓவியங்கள், சிற்பங்கள், தோற்றம் பெற்ற பின்னரே எழுத்தும் மொழியும் உருவாக்கம் பெற்றது. ஆடற்கலைகள், கைவினைக் கலைகள் எனப் பல்வேறு கலைகள் இருந்தன.

கூத்துக்கள் சங்க காலத்தில் நிலைபெற்றிருந்தன. பொதுவியல், வேத்தியல் என்னும் வகைப்பாட்டில் கூத்துக்கள் கலைஞர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டன. கூத்தர்கள், விறலியர், வயிரியர், கண்ணுளர், பாணர், பாடினி எனப் பல கலைஞர்கள் காணப்பட்டனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கலையில் தேர்ச்சிப் பெற்றவர்களாக இருந்தனர். மன்னர்களைக் கண்டு அவர்கள் முன் தம் கலையை வெளிப்படுத்தி பரிசில் பெற்றமையைக் காணமுடிகிறது. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் அந்நிலத்திற்குரியக் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. ஐந்நிலத்திலும் நடைபெற்ற கூத்துக் குரவைக் கூத்தாகும். சங்க காலத்தில் குரவைக் கூத்தாடுவது மக்களின் பொழுதுபோக்காக இருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

இசையில் தேர்ந்த இசைக்கலைஞர்கள் இருந்தனர். பல்வேறு இசைக்கருவிகள் கொண்டு இசைத்தனர். இசைக் கருவிகள் கொண்டு இசைக்கலைஞர்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். இசையில் தேர்ந்த கலைஞர்கள்

தம் இசைப் புலமையை மன்னர்களின் அரசவையில் வெளிக்காட்டி பரிசில் பெற்றனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமானப் பண், யாழ் ஆகியன காணப்பட்டன.

கட்டடக் கலையில் சிறந்த வல்லுநர்கள் அக்காலத்தில் இருந்தனர். அரண்மனைகளின் தோற்றம் பற்றிய சித்தரிப்புகள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. நீண்ட மதில்கள் கொண்டதாக அரண்மனைகள் காணப்பட்டன. கோட்டைகள், கொத்தளங்கள், வீரர்களின் பாசறைகள், அகழிகள், மாடங்கள் எனப் பல்வேறு தொழில்நுட்பங்களுடன் அரண்மனைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. நகர்களில் மாட மாளிகைகள், உயர்ந்த கட்டடங்கள் காணப்பட்டன.

ஓவியங்கள், சிற்பங்கள் என்பனவற்றின் பல்வேறு நுட்பங்களுடன் கூடிய திறன்களை வெளிக்காட்டும் வகையில் இருந்தன என்பதையும் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. சிற்பங்களில் உலோகங்களில் செய்யப்பட்டத் திருமேனிகள் கோயில்களில் பயன்படுத்தப்பட்டமையைக் காணமுடிகிறது. களிமண், மரம், சுதை, மணல் ஆகியவற்றினாலும் சிற்பங்கள் வடிக்கப்பட்டன. கலைநயத்துடன் அவை காணப்பட்டன. ஓவியங்கள் அக்காலத்து நகர்களில் காணப்பட்ட சுவர்களிலும், அரண்மனையின் நீண்ட மதில்களிலும் வரையப்பட்டன. திரைச்சீலை ஓவியங்களும் தீட்டப்பெற்றன. வண்ணங்கள் இன்றி கோடுகளால் ஆன ஓவியங்களும் காணப்பட்டன. அவை புனையா ஓவியம் என்று அழைக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு பண்டைய காலத்துத் தமிழரிடம் கலைகள் செழித்தோங்கிக் காணப்பட்டன. அக்காலத்தில் காணப்பட்ட கலைகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. தொழில்நுட்பங்களால் அவை மாறியிருக்கின்றன. கட்டடக்கலையில் பண்டைய முறை காணப்படுவதில்லை. நவீன முறையிலானக் கட்டடங்கள் இன்று கட்டப்படுகின்றன. பிற கலைகளான கூத்து, சிற்பம், ஓவியம் ஆகியன இன்றும் வழக்கத்தில் இருக்கின்றன. அவை காலத்திற்கேற்ற மாற்றங்களை உட்செரித்தனவாக அமைகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நா.வானமாமலை, தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும். ப.51
2. ஜார்ஜ் தாம்சன், மனிதசாரம், ப.72
3. க.கைலாசபதி, தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை, ப.152
4. க.காந்திதாசன், சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல், ப.73
5. ர.விஜயலட்சுமி, தமிழக மகளிர், ப.170
6. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் கலையும் கலைக்கோட்பாடும், ப.1
7. துளசி. இராமசாமி, தமிழகக்கலைச் செல்வங்கள், ப.36
8. எ.ஃப். பாக்யமேரி, காலந்தோறும் தமிழர் கலைகள், ப.65
9. தமிழிசைக் களஞ்சியம், ப.41
10. ஜான்.ஆசீர்வாதம், தமிழர் கூத்துக்கள், ப.140
11. மேலது, ப.127
12. மேலது, ப.50
13. எ.ஃப் பாக்யமேரி, மு.கு.நா, ப.71
14. மேலது, ப.77
15. மேலது, ப.80
16. ஜான்.ஆசீர்வாதம், ப.59
17. எ.ஃப்.பாக்யமேரி, மு.கு.நா, ப.64
18. ஜான் ஆசீர்வாதம், மு.கு.நா, ப.59
19. மேலது, ப.58
20. மேலது, ப.126
21. அ.தட்சிணாமூர்த்தி. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.261
22. இராகவன், இசையும் யாழும், ப.43
23. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.528

24. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சாஸ்திரம், ப.212
25. மேலது, ப.211
26. மேலது, ப.210
27. எ.ஃப். பாக்யமேரி, காலந்தோறும் தமிழர் கலைகள், ப.25
28. நா.பார்த்தசாரதி, தமிழகக் கட்டடக் கலையும் பண்பாடும், பக்.6-7
29. செ.மகேஸ்வரி, பரிபாடலில் சமூகம், ப.101
30. ஆ. இராமகிருட்டிணன், தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப.116
31. மேலது, ப.111
32. ஆதி பாலசுந்தரம், சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தும் வழிபாட்டு வரலாறு, ப.148
33. ராம்குமார், இந்திய பாரம்பரியக் கலைகள், ப.98
34. மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழகக் கலைகள், ப.28
35. பா.இறையரசன், தமிழர் நாகரீக வரலாறு ப.59
36. செ. வைத்தியலிங்கன். சிற்பக்கலை, ப.46
37. இரா.நாகசாமி, மா.சந்திரமூர்த்தி, தமிழகக் கோயிற்கலைகள், ப.1
38. செ.வைத்தியலிங்கன், சிற்பக்கலை, ப.35
39. ஏ.ஏகாம்பரநாதன், தமிழகச் சிற்ப ஓவியக்கலைகள் ப.5
40. செ.வைத்தியலிங்கன், சிற்பக்கலை, ப.38
41. மேலது, ப.42
42. ராச.பவுன்துரை, தமிழக ஓவியக்கலை மரபும் பண்பாடும், ப.209
43. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.336
44. எ.ஃப். பாக்கியமேரி, காலந்தோறும் தமிழர் கலைகள், ப.107
45. ஏ. ஏகாம்பரநாதன், தமிழகச்சிற்ப ஓவியக்கலைகள், ப.7
46. மேலது, ப.8
47. மேலது, ப.8

ஆய்வு முடிவுரை

தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றினை சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியும் முயற்சி பன்னெடுங்காலமாக நிகழ்ந்து வருகின்றது. வரலாற்றுத் தரவுகளில் தொல்லியல் ஆதாரங்கள் பயன்படுகின்ற அளவிற்கு சங்க இலக்கியப் பாடல்களும் பயன்படுகின்றன. அவை பண்டைத் தமிழரின் பண்பாட்டையும் வாழ்வியலையும் எடுத்துக்காட்டுவனவாக விளங்குகின்றன.

இனக்குழுச் சமூகம் நிலவிய காலத்தில் இனக்குழுக்களின் தலைமையில் ஆட்சி நடைபெற்றது. பண்பாட்டு நிலையில் வளர்ச்சியடைந்த சமூகமாகச் சங்கச் சமூகம் அமைந்திருந்தது. பண்பாடென்பது மனிதர்களின் வாழ்வியல் செயல்பாடுகளையும் நடத்தைமுறைகளையும் குறிப்பதாகும். பழக்க வழக்கங்கள், வழிபாடுகள், ஆட்சி முறை, கலைகள் ஆகியன அவர்களது பண்பாட்டுக் கூறுகளாக விளங்குகின்றன.

தமிழ்ச் சமூகப் பரிணாமம் என்பது நானிலங்களையும் ஐந்திணைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. திணைசார் வாழ்வியலில் பலதார மணமுறையிலிருந்து ஒருதார மணமுறைக்கு மாறியிருந்ததைக் காணமுடிகிறது. சங்க காலச் சமூகத்தில் பரிணமித்த வேட்டை, மேய்ச்சல், வேளாண்மை ஆகிய மூன்று நிலைகளும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தமையை அறியமுடிகிறது. இத்தகைய சமூக அமைப்பே குறிஞ்சி, முல்லை, மருத நிலங்களில் நிலவின.

பண்டைத்தமிழர் வாழ்வாதாரத்திற்குப் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்து வந்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் குறிப்பிட்ட குடிகளும், தொழில்களும் சங்க இலக்கியத்தில் அடையாளம் காட்டப்படுகின்றன. தொழில் என்பது உழைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இயற்கையுடனான மனிதனின் தொடர்ச்சியான போராட்டத்தின் அடிப்படையே உழைப்பாகும். இயற்கையிலிருந்தே தனக்கான உணவைப் பெற்ற மனிதன் பின்பு உபரி உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு உபரியை விற்பனைக்குப் பயன்படுத்தினான். அதன் மூலம் சொத்து உருவானது.

இச்சொத்துடைமையே குடும்ப அமைப்பிற்கும் சமூகத்தின் உருவாக்கத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேட்டையாடுதலிலும் வேளாண்மையிலும் ஈடுபட்டனர். வேட்டையாடுதலில் பாலை நில மக்களும் ஈடுபட்டனர். வேட்டையாடுதலை வழக்கமாகக் கொண்டவர்கள் விலங்குகளின் இறைச்சியை முதன்மை உணவாகக் கொண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் தினை விதைத்தல், அதனைக் காத்தல், அறுவடை செய்தல், தேனெடுத்தல், கிழங்கு பயிரிடுதல் என்பன போன்ற தொழில்களும் நடைபெற்றன. முல்லை நிலத்தில் மேய்ச்சல் முதன்மையான தொழிலாக இருந்தது. வரகு, தினை ஆகியனவற்றைப் பயிர் செய்தனர். கால்நடைகளைக் காத்தல், அவற்றைப் பராமரித்தல், அவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் பாலினை தயிராக்கியும், நெய்யாக்கியும் விற்பனை செய்தனர். மருத நிலத்தின் அடிப்படையே வேளாண்மையாகும். உழுதல், பயிரிடுதல், அவற்றைக் காத்தல், களை பறித்தல், அறுவடை செய்தல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். நெய்தல் நிலத்துத் தொழில்களில் மீன் பிடித்தல் முதன்மை பெறுகின்றது. கடலை ஓட்டிய வயல்களில் பயிரிடுதலும் உப்பு விளைவித்தலும் அவற்றை விற்பனையும் முத்துக்குளித்தலும் இவர்களது தொழில்களாக அமைந்தன.

நூல் நூற்று பருத்தியாடை நெய்தல், தச்சுத் தொழில், கொல்லுத்தொழில், மட்பாண்டங்கள் செய்தல், துணி வெளுத்தல் ஆகியன நானிலத்திற்கும் பொதுவான தொழில்களாக அமைந்தன.

சங்ககால மக்கள் இயற்கை இடர்களிலிருந்து காத்துக்கொள்ள வழிபாடுகளை மேற்கொண்டனர். நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் பல்வேறு வாழ்வியல் சடங்குகளையும் கொண்டிருந்தனர். வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் ஒரு குடும்பத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படுவதாகும். இது பெரும்பாலும் பெண்களை மையமிட்டதாகக் காணப்படுகிறது. பூப்புச்சடங்கு ஒரு

பெண் கருவுயிர்த்தலுக்கு தயாராகி விட்டதை அறிவிக்கும் வகையில் நிகழ்த்தப்படுகின்றது. வதுவைச் சடங்கு, மகப்பேறு போன்றன தமிழர் தம் வாழ்வியல் சடங்குகளில் அடங்குகின்றன. இறந்தவரின் ஆன்மா அமைதி பெறுதற் பொருட்டு இறப்புச் சடங்குகள் நடத்தப்படுகின்றன.

சங்க சமூகத்தில் இயற்கை வழிபாடு முதன்மையாக இருந்தது. அதன் தொடர்ச்சியாக மலை, ஆறு, நதி, கடல் ஆகியனவற்றை வணங்குவது அமைகின்றது. கடவுள் வழிபாட்டில் முருகன், திருமால், சிவன், பிரம்மன், கொற்றவை போன்ற நிலம் சார்ந்த கடவுள்களை வணங்கினர். இக்கடவுளர்க்குக் கோயில்கள் கட்டுதல், பலியிடுதல், பூசை செய்தல், விளக்கேற்றுதல் போன்ற வழிபாட்டுச் செயல்பாடுகளில் மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

சங்க காலத்தில் அரசியல் சார்ந்த பல்வேறு அமைப்புகள் நிலைபெற்றிருந்தன. அரசாட்சிகள் இனக்குழுத் தலைமையிலிருந்து சிற்றூர் மன்னர், முடியாட்சி வேந்தர் என வளர்ச்சி பெற்றது. முடி மன்னர்களான சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் மக்களின் செயல்பாடுகளும், அரசின் செயல்பாடுகளும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. வரி வருவாய் மூலம் அரசின் பிற அமைப்புகள் உருவாயின. அரசவை குறித்தப் பதிவுகளில் ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் என்னும் அமைப்புகள் இயங்கின. அமைச்சர்கள் அரசின் அலுவல்களை மேற்கொண்டதுடன் மக்களுக்கும் அரசுக்குமான இணைப்புச் சங்கிலியாகச் செயல்பட்டனர். புலவர்கள் அரசின் தூதுவர்களாக விளங்கினர். ஒற்றர்கள் அரசர்களுக்கு பெரிதும் துணையாக விளங்கினர். அரசு அதிகாரிகள் வரிவசூலித்தலில் ஈடுபட்டதுடன் அரசின் நிதிவருவாய் கணக்குகளை பராமரித்தனர். நீதி வழங்குதலில் வயதில் முதியவர்களே பெரும்பாலும் ஈடுபட்டனர். குற்றங்களைக் கடிந்து குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை வழங்கி சிறையில் அடைக்கும் முறைமை காணப்பட்டது.

காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை என நால்வகைப் படைகள் நிர்வகிக்கப்பட்டன. உடைமைப் பண்புகளைக் கொண்ட அரசர்கள் நிலங்களைக் கைப்பற்றி அதனை நிர்வகிப்பதில் ஈடுபட்டனர்.

சமூகத்தின் இன்றியமையாத ஓர் அலகு குடும்பம். சங்க காலத்தில் நிலவிய குடும்ப அமைப்பு ஒருதார மணமுறையை வலியுறுத்தியது. பரத்தமை ஒழுக்கம் கடிந்துரைக்கப்பட்டது. திருமணம் குடும்ப அமைப்பிற்கான மூலவித்தாக அமைகிறது. பெற்றோரால் முடிவு செய்த திருமணங்கள் நடைபெற்றமையை அகப்படல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. திருமண நிகழ்வுகளில் விருந்து போற்றுதல், மணப்பெண்ணை அலங்கரித்தல், மணமக்களை நெல்லும் மலரும் தூவி வாழ்த்துதல் போன்றவை நிகழ்கின்றன. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் கற்பு கோட்பாடு இருபாலருக்குரியதாக இருப்பினும் பெண்ணிற்கே வலியுறுத்தப்பட்டது. குடும்ப அமைப்பில் பொருள் ஈட்டுதல் ஆணின் கடமையாகக் கூறப்படுகின்றது. கொடை, வதுவை கருதி பொருளீட்டுதல் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. கல்வி இருபாலருக்கும் பொதுவானதாக விளங்கியது. ஆசிரியருக்கு உருபொருள் கொடுத்தும் உதவிகள் செய்தும் கல்வி கற்க வலியுறுத்தப்பட்டது. கல்வி கற்றவர்கள் பெருமதிப்பிற்குரியவராக மதிக்கப்பட்டனர்.

சங்க கால மக்களின் வாழ்வில் கலைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. அக்கால மக்கள் ஆடற்கலை, கட்டடக்கலை, சிற்பம், ஓவியம் எனப் பல்வேறு கவின் கலைகளில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். கலைகள் மனிதர்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் கருத்துரைக்கும் குறியீடாக அமைந்தது. கூத்துக்கலையை இருபாலரும் நிகழ்த்தினர். வேத்தியல், பொதுவியல் என இருவகைக் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. குறிஞ்சி நிலத்தில் குரவைக் கூத்து, ஆரியக் கூத்து, துடிக் கூத்து, வாளமலைக் கூத்து, துணங்கைக் கூத்து, வள்ளிக் கூத்து, பாவைக் கூத்து எனப் பலக் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. முல்லை நிலத்தில் ஆய்ச்சியர் குரவையும் மருத நிலத்தில் குரவைக் கூத்தும் துணங்கைக் கூத்தும்

நிகழ்த்தப்பட்டன. நெய்தல் நிலத்தில் நிகழ்த்தப்படும் குரவைக்கூத்து தண்குரவை என்று அழைக்கப்பட்டது. பாலை நிலத்தில் துடிக் கூத்து நிகழ்த்தப்பட்டது. ஐந்திணைக்குரிய இசைக்கருவிகள் சுட்டப்படுகின்றன.

கட்டடக் கலை சங்க காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. மாட மாளிகைகள், நீண்ட மதில்கள், அரண்மனைகள், கோயில்கள், அகழிகள், கோயில்களில் உள்ள சிற்பங்கள் அக்காலத்திய கட்டடக் கலைக்குச் சிறந்த சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. உலோகத்தாலும், நவபாசாணத்தாலும், களிமண்ணாலும், மரத்தாலும், கல்லாலும் பஞ்சலோகத்தாலும் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டன.

புனைந்த ஓவியம், புனையா ஓவியம் என இருவகைப்பட்ட ஓவியங்கள் சிறந்து விளங்கின. இருவகை ஓவியங்களும் பலகையிலும், சுவர்களிலும், திரைச்சீலையிலும், வரையப்பட்டன. பண்டைக் காலத் தமிழர்களின் வாழ்வியலில் முதன்மை பெற்ற வழக்கங்கள் குறித்த பல்வேறு செய்திகளுள் தொழில்களும், சடங்குகள், வழிபாடுகளும், அரசாட்சி முறைகளும், சமூக அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளும், கலைகளும் இன்றியமையாதானவாக இருந்தன என்பதை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இந்த ஆய்வினை அடியொற்றி மேலும்,

1. சங்க காலத் தொழிற்பண்பாடும் அடித்தள மக்களும்
2. சங்க இலக்கியத்தில் புலனாகும் அகத்துறைப் பண்பாட்டுக் கூறுகள்
3. சங்க இலக்கியத்தில் கலைஞர்களின் வாழ்வியல்
4. சங்க காலத் தொழில்களும் பொருளாரா நிலையும்
5. சங்க இலக்கியமும் நகர, கிராமப்புற வாழ்வியலும்

என்பன போன்ற தலைப்புகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள வழிவகுக்கின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றரதாரங்கள்

1. ஆலிஸ்,அ., பதிற்றுப்பத்து (மூலமும் உரையும்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2007.
2. சுப்பிரமணியன், பெ., (உ.ஆ), பரிபாடல் (மூலமும் உரையும்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2004.
3. செயபால், இரா., (உ.ஆ) அகநானூறு (மூலமும் உரையும்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2007.
4. தட்சிணாமூர்த்தி, அ., (உ.ஆ) ஐங்குறுநூறு (மூலமும் உரையும்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2007.
5. நாகராசன். வி., (உ.ஆ), குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2007.
6. பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ., (உ.ஆ), நற்றிணை (மூலமும் உரையும்),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2007.
7. பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ., (உ.ஆ), புறநானூறு (மூலமும் உரையும்) – 1
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2007.

8. மோகன்,இரா.,(உ.ஆ), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்)முதற்பகுதி, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., அம்பத்தூர், சென்னை, 2011.
9. மோகன்,இரா.,(உ.ஆ), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்)இரண்டாம்பகுதி, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., அம்பத்தூர், சென்னை, 2011.
10. விசுவநாதன். அ., (உ.ஆ), கலித்தொகை (மூலமும் உரையும்), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., அம்பத்தூர், சென்னை, 2007.

துணைமைச்சான்றாதாரங்கள்

11. அம்மன்கிளி முருகதாஸ், சங்கக் கவிதையாக்கம் : மரபும் மாற்றமும், குமரன் புத்தக இல்லம், வடபழனி, சென்னை, 2006.
12. அழகம்மை,கே.பி., சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர், மணிவாசகர் பதிப்பகம், பாரிமுனை, சென்னை, 2001.
13. அன்னிதாமசு, தமிழர் சமூகவியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை, 2001.
14. ஆதி பாலசுந்தரன், சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தும் வழிபாட்டு வரலாறு, மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை, 2002.

15. இராகவன், இசையும் யாழும், அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
16. இராசமாணிக்கனார்,மா., பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சாகித்திய அகாதெமி, புதுதில்லி, 2012.
17. இராசமாணிக்கனார்,மா., தமிழகக்கலைகள், காந்தி நூலகம், பிராட்வே, சென்னை, 1959.
18. இராசரத்தினம்,கு., சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமக்கள், நாம் தமிழர் பதிப்பகம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை, 2011.
19. இராமசாமி, சமுதாய கலை பண்பாட்டு வரலாறு, ஜெ.ஜெ.பப்ளிகேஷன்ஸ், கே.கே.நகர், மதுரை, 1997.
20. இறையசரன்,பா., தமிழர் நாகரிக வரலாறு, பூம்புகார் பதிப்பகம், பிராட்வே, சென்னை, 1993.
21. எங்கெல்ஸ்,பி., மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் தேர்வு நூல்கள்-9, மாஸ்கோ முன்னேற்றப்பப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ, 1985.
22. கந்தையாபிள்ளை,ந.சி., தமிழர் சரித்திரம், ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், பவளக்காரத் தெரு, சென்னை, 1964.
23. கந்தையாபிள்ளை,ந.சி., திராவிட இந்தியா, ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், பவளக்காரத் தெரு, சென்னை, 1949.

24. கந்தையாபிள்ளை,ந.சி.,
வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட தமிழர்,
புரோகிரேசிவ் அச்சகம்,
சென்னை,
1948.
25. கனகசபை,வி.,
(தமிழில்)அப்பாத்துரை,கா.,
ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு
முற்பட்ட தமிழகம்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி,
1962.
26. காந்தி,க.,
தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்
நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை,
2008.
27. காந்திதாசன்,க.,
சங்க இலக்கியத்தில் பாணர்
வாழ்வியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை,
2007.
28. கார்த்திக்கேசு சிவத்தம்பி,
தமிழ்ச் சமூகமும் பண்பாட்டின் மீள்
கண்டுபிடிப்பும்,
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி (லிட்),
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
29. கார்த்திக்கேசு சிவத்தம்பி,
பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகம்,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பி (லிட்)
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
30. கைலாசபதி,க.,
தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
வடபழனி,
சென்னை,
2006.
31. கோசாம்பி,டி.டி.,
பண்டைய இந்தியா,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பி (லிட்),
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2005.

32. கோவிந்தன்,கா.,
சங்க கால அரசர்கள்,
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி,
1955.
33. சசிவல்லி,வி.சி.,
தமிழர் திருமணம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை,
2010.
34. சீனிவாச அய்யங்கார்,பி.டி.,
(தமிழில்)கோவிந்தன்,கா.,
தமிழர் வரலாறு,
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை,
2000.
35. சுந்தரபாண்டியன்,க.,
தமிழில் பொருளிலக்கண வளர்ச்சி,
அய்யனார் பதிப்பம்,
சென்னை,
2010.
36. சுப்ரமண்யன்,ந.,
சங்க கால வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி)லிட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2017.
37. செல்லம்,வே.தி.,
தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை,
2017.
38. செல்வராசு,சிலம்பு நா.,
சங்க இலக்கிய மறுவாசிப்பு,
புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டு
ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
புதுச்சேரி,
2016.
39. செல்வராசு,சிலம்பு நா.,
தொல்காப்பிய மணமுறைகள்,
காவ்யா,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை,
2010.

40. செல்வராசு,சிலம்பு.நா., தொல்தமிழர் திருமண முறைகள்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
கே.பி.சாலை,
நாகர்கோயில்,
2016.
41. செல்வராசு,சிலம்பு நா., பண்டைத் தமிழர் திருமண வாழ்க்கை,
காவ்யா,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை,
2009.
42. சேதுப்பிள்ளை,ரா.பி., தமிழர் வீரம்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே)
சென்னை,
2009.
43. தட்சிணாமூர்த்தி,அ., தமிழக நாகரிகமும் பண்பாடும்,
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
மேற்கு அண்ணாநகர்,
சென்னை,
2016.
44. நடராசன்,தி.சு., தமிழ்ச் சமூகத்தில் வைதீகச் சமயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2008.
45. நீலகண்ட சாஸ்திரி,கே.ஏ., சோழர்கள் (புத்தகம்-1),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2013.
46. நெல்லை நெடுமாறன், தமிழக வேளிர் வரலாறும் ஆய்வும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை,
2016.
47. பக்தவத்சலபாரதி, தமிழர் மானிடவியல்,
அடையாளம்,
புத்தாநத்தம்,
திருச்சி,
2012.

48. பக்தவத்சலபாரதி,
பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53,புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்,
2009.
49. பக்தவத்சலபாரதி,
மானிடவியல் கோட்பாடுகள்,
வல்லினம்,
இலாகுப்பேட்டை,
புதுச்சேரி,
2005.
50. பக்தவத்சலபாரதி,
செல்வராசு,சிலம்பு நா.,
சம்பத்,இரா., (தொ.ஆ.),
பண்டைத்தமிழர் தமிழர் சமய மரபுகள்,
புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு
ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
புதுச்சேரி,
2011.
51. பவுன்துரை,ராசு.,
தமிழக ஓவியக் கலை மரபும்
பண்பாடும்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்,
2001.
52. பாலசுப்பிரமணியன்,கு.வெ.,
சங்க இலக்கியத்தில் சமூக
அமைப்புகள்,
பதிப்புத்துறை,
தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக
வெளியீடு,
தஞ்சாவூர்,
2009.
- பாலசுப்பிரமணியன்,கு.வெ.,
சங்க இலக்கியத்தில் கலையும்
கலைக்கோட்பாடும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2016.
53. பார்த்தசாரதி.நா.,
தமிழகக் கட்டடக் கலையும் பண்பாடும்,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை,
1992.

54. பிள்ளை,கே.கே.,
தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை,
2013
55. புருஷோத்தம்,வி.பி.,
சங்க கால மன்னர் காலநிலை
வரலாறு,
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை,
1989.
56. பெருமாள்சாமி,வெ.,
சங்க காலத் தமிழகத்தின் சமூக
நிலை,
பாரதி புத்தகாலயம்,
தேனாம்பேட்டை,
சென்னை,
2011.
57. மகேஸ்வரி,செ.,
பரிபாடலில் சமூகம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2013.
58. மகாராசன்,
பெண்மொழி இயங்கியல்,
தோழமை வெளியீடு,
கே.கே.நகர்,
சென்னை,
2010.
59. மாதையன்,பெ.,
சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2010.
60. மாதையன்,பெ.,
சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண்மை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2010.
61. மாதையன்,பெ.,
சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும்
அரசு உருவாக்கமும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை,
2012.

62. மாதையன்,பெ., தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் காலமும் கருத்தும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், அம்பத்தூர், சென்னை, 2011.
63. மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் தேர்வு நூல்கள் - 12, நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட் அம்பத்தூர், சென்னை, 2018.
64. முத்துச்சாமி,அ., சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், இராணி பதிப்பகம், சென்னை, 1993.
65. ராம்குமார், இந்திய பாரம்பரியக் கலைகள், தமிழ்ப்புத்தகாலயம், பாண்டி பஜார், தி.நகர், சென்னை, 1998.
66. ராஜ்,ஐ.,சே.ச., சக்தி திரண்டால், வைகறை வெளியீடு, திண்டுக்கல், 2008.
67. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், தமிழினி, இராயப்பேட்டை, சென்னை, 2006.
68. ராஜய்யன்,கே., (தமிழில் சா.தேவதாஸ்) தமிழ்நாட்டு வரலாறு, எதிர்வெளியீடு, 96 நியூ ஸ்கீம் ரோடு பொள்ளாச்சி, 2015.
69. வித்தியானந்தன்,சு., தமிழர் சால்பு, குமரன் புத்தக இல்லம், வடபழனி, சென்னை, 2006.

70. விஜயலெட்சுமி,ர.,

தமிழக மகளிர்,
சந்தியா பதிப்பகம்,
அசோக் நகர்,
சென்னை,
2010.

71. வெங்கடேசன்,மே.,

தமிழ்ச் சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை,
1992.

72. வைத்தியலிங்கன்,செ.,

சிற்பக்கலை,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்,
2003.

73. ஜார்ஜ் தாம்சன் (தமிழில்
எஸ்.வி.ராஜதுரை),

மனித சாரம்,
விடியல் பதிப்பகம்
குலூர் வெளியீட்டகம்,
கோயம்புத்தூர்,
2009.

பின்னிணைப்பு

குறிஞ்சி நிலத்தொழில்கள்

வேட்டையில் ஈடுபடுதல் : நற்.85, மலை 198-195, அகம் 182, நற் 65, அகம் 282, அகம் 132, நற் 276, குறுந் 272, பெரும்பாண் 106-117, புறம் 152, புறம் 320, புறம் 319, புறம் 326, பெரும்பாண் 130-133, மலை 300-303, புறம் 374 மலை 424-247

திணைப்பயிர் செய்தல் : புறம் 176, ஐங் 269, புறம் 159, நற் 108, நற் 147, நற் 351, நற் 375, குறுந் 223, அகம் 388, அகம் 102, குறுந் 291, அகம் 28, அகம் 192, ஐங் 296, ஐங் 296, ஐங் 289, நற் 305, குறுந் 100

தேனெடுத்தல் : கலி 41, கலி39, மலை 315317

முல்லை நிலத்தொழில்கள்

மேய்ச்சல் தொழில் : நெடு நெல் 1-5, அகம் 74, நற் 192, குறுந் 163, பதிற் 27,

முல்லை நிலத்தில் வேளாண்மை : புறம் 355, மதுரை 271-273, அகம் 194, அகம் 194, பதிற் 58, ஐங் 417, பெரும்பாண் 184-188

மருத நிலத் தொழில்கள்

உழவுத் தொழில்கள் : பட்டினம் 382-285, பெரும்பாணி 196-205, பெரும்பாண் 206-212, அகம் 366, புறம் 338, அகம் 204, புறம் 35, புறம் 99.

நெய்தல் நிலத்தொழில்கள்

மீன் பிடித்தல் : நற் 111, அகம் 210, புறம் 23, நற் 199, நற் 175, புறம் 23, நற் 199, நற் 175, நற் 74, நற் 67, அகம் 340, நற் 215

உப்பு விளைத்தல் : நற் 311, நற் 254, நற் 331

முத்துக்குளித்தல்

: நற் 23, ஐங் 185, கலி 135, அகம் 280

பொதுத் தொழில்கள்

ஆடை நெய்தல்

: நற் 353, புறம் 393, புறம் 87, பெரும்பாண் 47-49, நெடுநல் 80- 86

கொல்லுத் தொழில்

பெரும்பாண் 436-338, அகம்-72

மட்பாண்டம் செய்யும் தொழில்

: புறம் 228, புறம் 311, அகம் 34, அகம் 387, கலி 72, பொருநர் 214-224, பெரும்பாண் 158-165, குறுந் 269, அகம் 140, புறம் 163, பெரும்பாண் 80-82, பெரும்பாண் 62-65, புறம் 56, அகம் 149, மதுரை 321-323, பட்டினப் 131-135

சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்

சடங்குகள்

பூப்புச் சடங்கு:

தொல் 1133, அகம் 7, புறம் 337

வதுவைச் சடங்கு

அகம் 86, அகம் 136, கலி 69

சிலம்புகழிச் சடங்கு

அகம் 195, ஐங் 339, நற் 279, மகப்பேறு குறுந் 287 புறம் 20, மதுரை 607 610 பதிற் 74, புறம் 82, கைம்மை புறம் 246, புறம் 250, புறம் 253, புறம் 25

திருவிழாச் சடங்கு

: அகம் 17, அகம் 187, அகம் 141

மகப்பேறு சடங்கு

: குறுந் 287, புறம் 20, மதுரை 607-710, பதிற் 76, புறம் 82

கைமைச்சடங்கு

: புறம் 246, புறம் 250, புறம் 25, புறம் 253, நற் 353

பிற சடங்கு

இறப்பு சடங்கு

: பதிற் 44, புறம் 360

வழிபாடுகள்

மரவழிபாடு	: கலி 101 : 13-14, பதிற் 66, அகம் 68
ஞாயிறு வழிபாடு	: நற் 283, நற் 164
நீர்த்துறை வழிபாடு	: அகம் 201, நற் 34, கலி 131, அகம் 156,
முருகு	: ஐங் 245, ஐங் 248, நற் 282, திரு 239-244
சூர்	: நற் 7, நற் 359, நற் 373, நற் 367
அணங்கு	: நற் 9, நற் 155, நற் 376, நற் 386, குறுந் 136
நடுகல் வழிபாடு	: தொல்பொருள் 63
நடுகல்லை வீரர்கள் வழிபடுதல்	: அகம் 35, அகம் 53, அகம் 67, அகம் 131,
ஆநிரை காத்த வீரனின் நடுகல்	: புறம் 261,
நடுகல்லிற்குப் பலிப்பிடும் மரபு	: புறம் 329, புறம் 263

நில அடிப்படையில் தெய்வ வழிபாடு

சிவன்	: புறம் 55. பரி 5, புறம் 56 மதுரை 453, 455 சிறுபாண் 95-97 புறம்6, அகம் 181 திருமுருகு 255-256, கலி 104
முருகன்	: பரி-5, திருமுருகு 45-46, திருமுருகு 57-61, திருமுருகு 57-61, திருமுருகு 1-6, திருமுருகு 227- 238, திருமுருகு 183-189, அகம் 1, அகம் 59, அகம் 158, புறம் 16, புறம் 23 புறம்299, அகம் 266, மலைபடு 493, பதிற் 26, மதுரை 181-182, பொருநர் 131, புறம் 55, பரி 8, பரி8:95-102 பரி 103-109, பரி 14, மதுரை 590-591, நற்32, பரி 1, புறம் 174, பரி 15: 19-20, பரி 15: 15-18, பதிற் 79, கலி 89, பரி 11: 99-100, குறுந் 218, பதிற் 90, நெடு 166-168

இந்திரன்

: புறம் 41, ஐங் 62, திருமுருகு 155-159

பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்

குறிஞ்சி நிலச் சிற்றூர்த்
தலைமை

: புறம் 35, சிறுபாண் 113, புறம் 390, புறம் 101,
புறம் 128, புறம் 132, புறம் 240, நற்238, புறம்
134, புறம் 152, நற் 185, குறு 252, அகம் 209,
புறம் 121, புறம் 123, புறம் 150, புறம் 149, புறம்
142, புறம் 141, புறம் 165

முல்லை நிலச் சிற்றூர் தலைமை

: பதிற் 71, புறம் 383, பதிற் 77, புறம் 383, பதிற்
77, புறம் 130, பதிற் 73, 90

மருத நிலச் சிற்றூர் தலைமை

: ஐங் (31,32) புறம் 202, புறம் 24, புறம் 233, நற்
180, அகம் 54, புறம் 173, பதிற் 5:13-18, அகம்
266, நற் 58, அகம் 6, அகம் 188, அகம் 208

நெய்தல் நிலச் சிற்றூர் தலைமை

: அகம் 226, அகம் 211, புறம் 348, நற் 300, நற்
131

பெருபாண் 28 – 37, புறம் 209, புறம்201, நற்
18

மூவேந்தர்களின் ஆட்சியில் தமிழ் மக்கள்

சேரர்களின் அரசு

: புறம் 210, பதிற் 17

சோழர்களின் அரசு

: பட்டினம் (220-228) புறம் 125

பாண்டியர்களின் அரசு

: புறம் 12, புறம் 72

அரசனின் அவை

: பொருநர் 64-65, மலை 39, புறம் 123, மதுரை
443

அமைச்சர்கள்

: கலி 68, மதுரை (19-20) பதிற் (72)

தூதர்

: புறம் 93, புறம் 284, புறம் 44, புறம் 45, 46, 47)

ஒற்றாடுதல்

: மதுரை (507 – 510), புறம் 47

அரசு அதிகாரிகள்	: கலி 94, மதுரை 222 – 225
வரி வசூலித்தல்	: புறம் 184, புறம் 17, புறம் 35, பெரும்பாண் 81-82, குறுந் 292
நீதி வழங்குதல்	: புறம் 55, புறம் 58, அகம் 256
சிறைச்சாலைகள்	: புறம் 74,
படைகள்	: புறம் 76, புறம் 4, கலி 13, புறம் 15, புறம் 95
திருமணம்	: குறுந் 399, அகம் 315, அகம் 369, அகம் 86, அகம் 221, அகம் 136
கற்பு	: நற் 15, அகம் 6, அகம் 9, அகம் 33, அகம் 106 அகம் 114, அகம் 184, அகம் 192, பரி 5:46, நற் 142, நற் 330, குறுந் 252, பதிற்65, அகம் 136, புறம் 3, புறம் (122), பதிற் 89, புறம் 249, பதிற் 16, பதிற் 90
பொருள் சேர்த்தல்	: குறு 63, அகம் 21, அகம் 39, அகம் 79, ஐங் 326, ஐங் 337, குறு 256, குறு 347

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வில் கலைகள்

கட்டட கலை	நெடுதல் 72-78, நெடுதல் 79-88, நெடுதல் 108-114
மாடங்கள்	: அகம் 16, கலி 96, புறம் 67-9, பரி 10-45, புறம் 532
மதில்கள்	: புறம் 97, புறம் 18, பரி 8: 37, பறி 12:9-10, ஐங் 444 அகம் 124-16, ஐங் 78, மருதக்கலி 92.12 நற் 342, அகம் 45:8, அகம் 159-18, நற் 39:8-91, ஐங் 443.
அகழிகள்	: புறம் 14, புறம் 18, புறம் 21, புறம் 37
பாசறைகள்	: புறம் 294, பதிற் 14, ஐங் 427, அகம் 100-8

கோயில்கள்	: பெரும்பாண் 405, பட்டினம் 49, திருமுருகு 238, பரி: 19:29, அகம்59, பட்டினம் 284-286, புறம் 55
சிற்பக்கலை	: மணி (21: 125-218)
மரச்சிற்பங்கள்	: புறம் 87, புறம் 206, கலி 80, கலி 86, கலி 86
கற்சிற்பங்கள்:	: அகம் 297, குறுந் 100: 5-6 அகம் 62, அகம் 209, நற் 192, குறுந் 89, மண்சிற்பங்கள் ஐங் 124, அகம் 269
சுதைச் சிற்பங்கள்	: பரி 10:43-48, புறம் 378, அகம் 346
உலோகச் சிற்பங்கள்	: அகம் (127: 7-9), குறுந் 292
சுவரோவியம்	: பதிற் 68.17, நெடுநல் 113-115, சிறுபாண் 70, அகம் 309, புறம் 251:1, பரி (18:27-29) அகம் (176:21-22), நற் (252:6-7)
திரைச்சீலை ஓவியம்	: திருமுருகு 15, நெடுநல் 145 – 147
பலவை ஓவியம்	: நற் (58:1-4)
தொய்யில் எழுதுதல்	: கலி(18) மதுரை (281-283)
புனையா ஓவியம்	: நெடு (146-150) பரி (7:25-26) புறம்(11:3-5)
சங்க காலபணிகளும் இசைக்கருவிகளும்	: மலை (302-304)
குறிஞ்சிநில இசையும் பண்ணும்	: அகம் 102, ஐங் 215, ஐங் 113, திருமுருகு 239-240, நற் (206:3-4), குறுந் (291:2-3) மலை (302-304) புறம் (281:1-9) புறம் (296:1-5)
முல்லை நில இசையும் பண்ணும்	: கலி 106, அகம் 214:13-15, நற் 69: 7-8, புறம் 147:2-5, நற் 139: 3-6
மருதநில இசை	: பரி 2: 69-73, மலை 543-546, மதுரை 657-658,

சிறுப 77

நெய்நில இசை	: புறம் 29:2-4, குறு 336:3-6
பாலைநில இசை	: பெரும் 179:18, பொரு (21022), பரி 18:2-21, சிறுபா36, ஐங் 311:1-3
கூத்தக்கலை	: தொல் அகத் : 53
சங்க கால வாழ்வில் இசையும் கூத்தும்	: ம.கா 614, கலி 108: 61-63
குரவைக்கூத்து	: அகம் 232 : 9-1, புறம் 129:1-3, நற் 276: 8-10 பரி 3: 83
ஆரியக்கூத்து	: நற் 95, குறுந் 7, நற் 77, ம.கா: 458
வானமலைக் கூத்து	: அகம் 142, குறுந் 1:3, நற் 25:1
வள்ளிக்கூத்து	: அகம் 62: 15, அகம் 9-10, அகம்: 98: 17-19, கலி 39: 28-29, கலி 53: 12-13
முல்லை நில மக்களின் கூத்து	: கலி 103: 75-76, கலி 106, கலி 108
மருத நில கூத்துக்கள்	: அகம் 336 : 6-9, அகம் 336: 15-16, அகம் 336:6-9, நற் 50:2, கலி 70: 13-14
நெய்தல் நில கூத்துக்கள்	: அகம் 20:5, குறுந் 294:2, ஐங் 181:2-3, அகம் 400:2-3, அகம் 45:1-2
பாலை நில கூத்துக்கள்	: அகம், 377: 7-8, குறுந் 7: 3-5, அகம் 159:8-9

ஆய்வு முன்னுரை

- 0.1 ஆய்வுத் தலைப்பு
- 0.2 ஆய்வு நோக்கம்
- 0.3 ஆய்வுக் கருதுகோள்
- 0.4 ஆய்வு எல்லை
- 0.5 முதன்மைச் சான்றாதாரம்
 - 0.5.1 துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்
- 0.6 ஆய்வு அணுகுமுறை
- 0.7. ஆய்வுப் பகுப்பு
 - 0.7.1. 'சங்க காலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்'
 - 0.7.2. 'தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்'
 - 0.7.3. 'சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்'
 - 0.7.4. 'பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்'
 - 0.7.5. 'தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்'

இயல் - 1

சங்ககாலச் சமூக அமைப்பும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்

1.0 முன்னுரை

1.1. தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி

1.1.1 சமூகப் பரிணாமம்

1.1.1.1 வேட்டைச்சமூகம்

1.1.1.2 மேய்ச்சல் சமூகம்

1.1.1.3 வேளாண் சமூகமும் நிலவுடைமையும்

1.2 சங்க காலத்தின் சமூகம் நிலவுடைமைச் சமூகமே

1.2.1 குடும்பமும் உடைமையும்

1.3 பண்பாடு

1.3.1 உடைமையும் பண்பாடும்

1.3.2 பண்பாட்டின் பரிணாமங்கள்

1.4 முடிவுரை

இயல் - 2
தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்

2.0 முன்னுரை

2.1 தொழில்

2.1.1 ஐந்திணைப் பாகுபாடும் தொழில்களும்

2.1.1.1 குறிஞ்சி நிலத்துக் குடிகளும் தொழில்களும்

2.1.1.1.1 வேட்டையில் ஈடுபடுதல்

2.1.1.1.2 திணைப் பயிர் செய்தல்

2.1.1.1.3 தேனெடுத்தல்

2.1.1.1.4 கிழங்கு பயிரிடுதல் மற்றும் அகழ்தல்

2.1.1.2 முல்லை நிலத்துத் தொழில்கள்

2.1.1.2.1 மேய்ச்சல் தொழில்

2.1.1.2.2 முல்லை நிலத்தில் வேளாண்மை

2.1.1.3 மருத நிலத்துத் தொழில்கள்

2.1.1.4 நெய்தல்நிலக் குடிகளும் தொழில்களும்

2.1.1.4.1 மீன் பிடித்தல்

2.1.1.4.2 உப்பு விளைவித்தல்

2.1.1.4.3 முத்துக்குளித்தல்

2.1.1.5 பொதுத் தொழில்கள்

2.1.1.5.1 ஆடை நெய்தல்

2.1.1.5.2 தச்சுத் தொழில்

2.1.1.5.3 கொல்லுத் தொழில்

2.1.1.5.4 மட்பாண்டம் செய்யும் தொழில்

2.1.1.5.5 துணி வெளுத்தல் தொழில்

2.1.1.6 முடிவுரை

இயல் - 3

சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்

3.0 முன்னுரை

3.1 சடங்குகள்

3.1.1 வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள்

3.1.1.1 பூப்புச் சடங்கு

3.1.1.2 திருமணச் சடங்கு(வதுவைச் சடங்கு)

3.1.1.3 மகப்பேறு

3.1.1.4 கைம்மை

3.1.2 பிற சடங்குகள்

3.1.2.1 இறப்புச் சடங்குகள்

3.1.2.2 திருவிழாச் சடங்குகள்

3.2 வழிபாட்டு முறைமைகள்

3.2.1 இயற்கைப் பொருள்களைக் கடவுளாக வழிபடுதல்

3.2.1.1 மர வழிபாடு

3.2.1.2 மலைக் கடவுளர் வழிபாடு

3.2.1.3 ஞாயிறு வழிபாடு

3.2.1.4 நீர்த்துறை வழிபாடு

3.2.2 ஆவி வழிபாடு

3.2.2.1 முருகு

3.2.2.2 சூர்

3.2.2.3 அணங்கு

3.2.3 நடுகல் வழிபாடு

3.2.3.1 ஆநிறை காத்தலில் வீரர்கள் மடிதல்

3.2.3.2 நடுகல்லை வீரர்கள் வழிபடுதல்

3.2.3.3 ஆநிரைகளைக் காத்த இளைஞனின் நடுகல்

3.2.3.4 நடுகல்லிற்குப் பலியிடும் மரபு

3.2.4 நில அடிப்படையில் தெய்வ வழிபாடு

3.2.4.1 சிவன்

3.2.4.2 முருகன்

3.2.5.3 திருமால்

3.2.5.4 கொற்றவை வழிபாடு

3.2.5.5 இந்திரன்

3.3 முடிவுரை

இயல் - 4

பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்

4.0 முன்னுரை

4.1 சங்க காலத்து அரசுகள்

4.1.1 குறிஞ்சி நிலச் சிற்றூர்த் தலைவர்கள்

4.1.2 முல்லை நிலச் சிற்றூர் தலைமைகள்

4.1.3 மருத நிலச் சிற்றூர்த் தலைமை

4.1.4 நெய்தல் நிலத்தின் சிற்றூர்த் தலைமைகள்

4.2 மூவேந்தர்களின் ஆட்சியில் தமிழ் மக்கள்

4.2.1 சேர மன்னர்களின் அரசு

4.2.2 சோழ மன்னர்களின் அரசு

4.2.3 பாண்டிய மன்னர்களின் அரசு

4.3 அரசு சார்ந்த அமைப்புகள்

4.3.1 அரசனின் அவை

4.3.2 அமைச்சர்கள்

4.3.3 தூதர்

4.3.4 ஒற்றாடுதல்

4.3.5 அரசு அதிகாரிகள்

4.3.6 வரிவசூலித்தல்

4.3.7 நீதி வழங்குதல்

4.2.8 சிறைச்சாலைகள்

4.3.9 படைகள்

4.4 குடும்ப அமைப்பு

4.4.1 திருமணம்

4.4.2 கற்பு

4.4.3 பொருள் சேர்த்தல்

4.5 கல்வி

4.6 முடிவுரை

தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்

5.0 முன்னுரை

5.1 கலையின் தோற்றம்

5.1.1 கலையின் தேவை

5.1.1.1 கலை

5.1.1.1.1 கூத்துக்கலை

5.1.1.1.2 பழந்தமிழ்க் கலைவாணர்கள்

5.1.1.2 சங்க கால வாழ்வில் இசையும் கூத்தும்

5.1.1.2.1 குறிஞ்சி நிலக் கூத்துக்கள்

5.1.1.2.1.1 குரவைக் கூத்து

5.1.1.2.1.2 ஆரியக் கூத்து

5.1.1.2.1.3 துடிக்கூத்து

5.1.1.2.1.4 வாளமலைக் கூத்து

5.1.1.2.1.5 கழல்நிலைக்கூத்து

5.1.1.2.1.6 வள்ளிக் கூத்து

5.1.1.2.1.7 பாவைக்கூத்து

5.1.1.2.1.8 துணங்கைக்கூத்து

5.1.1.2.1.9 வெறியாடல்

5.1.1.2.2 முல்லை நில மக்களின் கூத்துக்கள்

5.1.1.2.3 மருதநிலக்கூத்துக்கள்

5.1.1.2.4 நெய்தல் நிலக்கூத்துக்கள்

5.1.1.2.5 பாலை நிலக்கூத்துக்கள்

5.1.1.3 இசைக்கலை

5.1.1.3.1 பண்

5.1.1.3.1.1 சங்க காலப் பண்களும் இசைக்கருவிகளும்

5.1.1.3.1.1.1 குறிஞ்சிநில இசையும் பண்ணும்

5.1.1.3.1.1.2 முல்லைநில இசையும் பண்ணும்

5.1.1.3.1.1.3 மருதநில இசை

5.1.1.3.1.1.4 நெய்தல்நில இசையும் பண்ணும்

5.1.1.3.1.1.5 பாலைநில இசையும் பண்ணும்

5.1.1.4 கட்டிடக்கலை

5.1.1.4.1 மாடங்கள்

5.1.1.4.2 மதில்கள்

5.1.1.4.3 அகழிகள்

5.1.1.4.4 பாசறைகள்

5.1.1.4.5 கோயில்கள்

5.1.1.5 சிற்பக்கலை

5.1.1.5.1 மரச்சிற்பங்கள்

5.1.1.5.2 கற்சிற்பங்கள்

5.1.1.5.3 மண்சிற்பங்கள்

5.1.1.5.4 சுதைச்சிற்பங்கள்

5.1.1.5.5 உலோகச் சிற்பங்கள்

5.1.1.6 ஓவியக் கலை

5.1.1.6.1 புனைந்த ஓவியம்

5.1.1.6.1.1 சுவரோவியம்

5.1.1.6.1.2 திரைச்சீலை ஓவியம்

5.1.1.6.1.3 பலகை ஓவியம்

5.1.1.6.1.4 தொய்யில் எழுதுதல்

5.1.1.6.2 புனையா ஓவியம்

5.2 முடிவுரை

ஆய்வு முன்னுரை

இயல் - 1

**சங்க காலச் சமூகமும்
பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்**

இயல் - 2

**தொழில்களும்
தொழிற்கருவிகளும்**

இயல் - 3
சடங்குகளும்
வழிபாடுகளும்

இயல் - 4

**பண்டைத் தமிழரும்
அரசியல் அமைப்பும்**

இயல் - 5

**தமிழரின் வாழ்வும்
கலைகளும்**

ஆய்வு முடிவுரை

துணைநூற்பட்டியல்

பின்னிணைப்பு

முனைவர்.இரா.டயானா கிறிஸ்டி எம்.ஏ.எம்.ஏ (மொழியியல்), எம்.பில், பிஹிடி, ஜெபிஆர்., பிஎச்.டி.,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
பாத்திமா கல்லூரி (தன்னாட்சி),
மதுரை – 625 018.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பில்
ஆய்வாளர் திருமதி கோ.சாந்தி செய்துள்ள இவ்ஆய்வேடானது மதுரை பாத்திமா
கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்காகத் தன்னிச்சையாகச்
செய்யப்பட்டதென்றும் இவ்ஆய்வேட்டிற்காக இவருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும்
இதுவரை அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம்: மதுரை
நாள் :

நெறியாளர்

(முனைவர் இரா.டயானா கிறிஸ்டி)

(முனைவர் ஆ.பாப்பி கமலா பாய்)
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
பாத்திமா கல்லூரி, (தன்னாட்சி)
மதுரை – 625 018

கோ.சாந்தி,
முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர்,
பதிவு எண்: F9097,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
பாத்திமா கல்லூரி, (தன்னாட்சி)
மதுரை – 625 018.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்ற தலைப்பில் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வேடானது என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்காகவும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்று உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மதுரை
நாள் :

ஆய்வாளர்
(கோ.சாந்தி)

நெறியாளர் கையொப்பம்

முனைவர் இரா.டயானா கிறிஸ்டி,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
பாத்திமா கல்லூரி, (தன்னாட்சி),
மதுரை – 625 018.

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு அனுமதியளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எனது முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பாத்திமா கல்லூரியில் ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் அருட்சகோதரி நிர்மலா மேரி அவர்களுக்கும் முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் அருட்சகோதரி பாத்திமா மேரி அவர்களுக்கும் செயலர் அருட்சகோதரி பிரான்சிஸ்கா :ப்ளோரா அவர்களுக்கும் இந்நாள் முதல்வர் அருட்சகோதரி செலின் சகாய மேரி அவர்களுக்கும் துணை முதல்வர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வு சிறப்புற அமைய பல்வேறு ஆலோசனைகள் தந்தும் ஆற்றுப்படுத்திய தமிழ் உயராய்வு மையத்தின் முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்களான முனைவர் திருமதி நா.அனுராதா அவர்களுக்கும், முன்னாள் துறைத்தலைவர் முனைவர் திருமதி கா.ஜோஸ்பின்மேரி அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் திருமதி பாப்பி கமலாபாய் அவர்களுக்கும் மற்றும் பிற பேராசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்ற ஆய்வுத் தலைப்பைத் தேர்வு செய்து எனக்களித்ததோடு, ஆய்வைச் செம்மையாகச் செய்வதற்குப் பலகாலும் உறுதுணையாக இருந்து ஆய்வுப் பணியினை எவ்விடத்திலும் தொய்வு ஏற்படாமல் தொடர நம்பிக்கையூட்டியும் வழிகாட்டியும் ஆற்றுப்படுத்திய நெறியாளர் முனைவர் திருமிகு.இரா.டயானா கிறிஸ்டி அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

எனது ஆய்வினைச் சிறந்த முறையில் செய்வதற்குரிய ஆலோசனைகளும் அறிவுரைகளும் வழங்கிய பேராசிரியர் பெருமக்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வைச் சிறந்த முறையில் முடிப்பதற்குப் பல்வேறு உதவிகளைச் செய்தும், நூல்கள் தந்தும் எனது ஆய்வினை உரிய நேரத்தில் முடிக்கும்படி தொடர்ந்து அறிவுறுத்திய எனது துறைப்பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியைக் கூறிக்கொள்கின்றேன். ஆய்வுக்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்துதவிய கல்லூரியின் நூலக மேலாளர் **திருமதி சுஜாதா** அவர்களுக்கும் **கமலி** அவர்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக் காலத்தில் எனக்கு உறுதுணையாய் இருந்து பல்வேறு உதவிகளைச் செய்த உடன்பிறவா சகோதரி **ஆ.முத்துலெட்சுமி**. **தனலெட்சுமி**, **அனிதா**, ஆகியோருக்கும், என்னுடன் பயின்ற பிற ஆய்வாளர்களுக்கும் உளமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என்னையும் எனது ஆய்வையும் ஒருசேர வழிநடத்தியும் சோர்வு ஏற்படும் போதெல்லாம் ஊக்கமளிக்கும் வார்த்தைகள் கூறியும் ஆய்வை முடிக்க உறுதுணையாயிருந்த எனது வாழ்க்கைத் துணைவர் **இரா.பாலமுருகன்** அவர்களுக்கும் ஆய்வேட்டை முடிக்கும் தருணத்தில் பல உதவிகள் செய்து துணை நின்ற எனது குழந்தைகள் **பா.அஸ்வினி**, **பா.ஆனந்தமுருகன்**, **ஸ்ரீ.ரஞ்சிதா** ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னைப் பெற்று வளர்த்து, கல்விக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உறுதுணையாயிருந்து எனக்கு நல்லதொரு வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுத்துள்ள பெற்றோர் **கு.கோபால்**, **கோ.செல்லம்மாள்** ஆகியோருக்கும் ஆய்வுக்காலங்களில் எனக்கு ஊக்கமளித்து வழிநடத்திய எனது மாமா-அத்தை **க.இராமசாமி**, **இரா.குருவம்மாள்** அவர்களுக்கும் எனது உடன்பிறந்த இருசகோதரர்களுக்கும் அவர்களின் மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வேட்டைக் கணினித் தட்டச்சு செய்துகொடுத்த அறிவுமணி, தனலெட்சுமி ஆகியோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆய்வேட்டினைச் சிறந்த முறையில் நூல்வடிவம் ஆக்கித் தந்த பாலாஜி பிரிண்ட்டர்ஸ் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கோ.சாந்தி

பொருளடக்கம்

இயல்

பக்கம்

ஆய்வு முன்னுரை

1-8

1. சங்ககாலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்

9-29

2. தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்

30-94

3. சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்

95-155

4. பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்

156-206

5. தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்

207-268

ஆய்வு முடிவுரை

269-273

துணை நூற்பட்டியல்

274-283

பின்னிணைப்பு

284-290

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அகம்.	- அகநானூறு
2. உ.ஆ.	- உரையாசிரியர்
3. உ.க.ஆ.	- உரைக்களஞ்சிய ஆசிரியர்
4. ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
5. கலி.	- கலித்தொகை
6. குறிஞ்சி.	- குறிஞ்சிப்பாட்டு
7. சிலம்பு.	- சிலப்பதிகாரம்
8. சிறுபாண்.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
9. திரு.	- திருமுருகாற்றுப்படை
10. தொ.ஆ.	- தொகுப்பாசிரியர்
11. தொல்.	- தொல்காப்பியம்
12. தொல்.அகத்.	- தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல்
13. தொல்.களவு.	- தொல்காப்பியம் களவியல்
14. தொல்.பொருள்.	- தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
15. நற்.	- நற்றிணை
16. நெடுநல்.	- நெடுநல்வாடை
17. பதிற்று.	- பதிற்றுப்பத்து
18. ப.ஆ.	- பதிப்பாசிரியர்
19. ப.	- பக்கம்
20. பக்.	- பக்கங்கள்
21. பட்டினம்.	- பட்டினப்பாலை
22. பரி.	- பரிபாடல்
23. புறம்.	- புறநானூறு
24. பெரும்பாண்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை
25. பொருநர்.	- பொருநராற்றுப்படை
26. மதுரை.	- மதுரைக் காஞ்சி
27. மலைபடு.	- மலைபடுகடாம்
28. மு.கு.நா.	- முற்குறிப்பிட்ட நூல்
29. முல்லை.	- முல்லைப்பாட்டு
30. மேலது.	- மேல் குறிப்பிடப்பட்ட நூல்
31. மொ.ஆ.	- மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்

ஆய்வு முன்னுரை

சமூகத்தின் வளர்ச்சி நிலைகளில் வெளிப்படுவது பண்பாடாகும். பண்பாட்டின் அடிப்படை மனிதர்களின் ஒழுங்கமைந்த வாழ்வியலாகும். காடுகளைத் திருத்தி வயல்களாக்கிய செயலும், நடை, உடை, உணவு, இருப்பிடம், பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றில் குறிப்பிட்ட நெறிகளைப் பின்பற்றும் வகையில் மனிதர்களை உருவாக்குவதும் பண்பட்ட நடவடிக்கையாகின்றது. சமூகத்தின் ஒவ்வொரு மனிதனின் செயல்பாடும் அவர்கள் வாழும் சூழலை அடியொற்றியதாக அமைவது இயல்பாகின்றது. தொடக்க காலத்தில் இனக்குழுக்களாக இருந்த சமூகத்தின் வேறுபட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகள் தமிழ்ச் சூழலில் காணப்படுகின்றன. அவை திணை வாழ்வியலாகவோ, இனக்குழு சார்ந்த வாழ்வியலாகவோ அடையாளம் கொள்ளப் படுகின்றன.

தமிழர்களின் வாழ்வியல் பல்வேறு கூறுகளைக் கொண்டிலங்கியது. மொழியால் இணைக்கப்பட்ட சமூகமாக இருந்தாலும் இனத்தாலும், நிலத்தாலும் வேறுபட்ட தன்மையுடைய மக்கள் வாழ்ந்தனர். அதற்கியைந்தாற் போன்று பழக்க வழக்கங்களிலும், செயல்பாடுகளிலும் தொழில்முறையிலும், வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சிற்றூர் மன்னர்களாலும் மூவேந்தர்களாலும் ஆளப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களின் வழி ஆட்சி முறைகளும் பண்பாட்டுத் தன்மையுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. வழிபாட்டு முறைகளும், சடங்குகளும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டுக் காணப்படுவதை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. உணவு முறைகள், உடை, உறையுள் கலைகள் என்பனவற்றில் மேம்பட்ட வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்த சமூகமாகச் சங்க காலச் சமூகம் திகழ்கின்றது. வணிகமும், நகர நாகரிகமும் வளர்ச்சி பெற்று மக்கள் வாழ்வியலும் அதற்கியைந்தாற் போன்று வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது.

தமிழிலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியம் சங்க காலத்திய மக்களின் பல்வேறு கூறுகளுடன் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் இணைந்திருந்தமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அவை வெளிப்படுத்தும் சங்கத் தமிழரின் பண்பாட்டு அமைப்புகளை ஆராய்வதாக இவ் ஆய்வு அமைகின்றது.

0.1 ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகின்றது.

0.2 ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழர்களின் வரலாற்றுக் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன. தமிழர்களின் வாழ்வியல்பல்வேறுபட்ட பண்பாடுகளைக் கொண்டவையாக அமைகின்றன. சங்க சமூக அமைப்புகள் வாழ்வியலை சீர் செய்கின்றன. தனிமனிதர், சமூகம் என்ற நிலையில் பண்பாட்டு அமைப்புகள் மனிதர்களை ஒழுங்கமைக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பும் பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆராய்ந்து பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வியலில் பண்பாட்டு அமைப்புகள் செலுத்தியத் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதை இவ் ஆய்வு நோக்கமாகக் கொள்கின்றது.

0.3 ஆய்வுக் கருதுகோள்

சங்க காலம் இனக்குழுச் சமூகமாகத் தோன்றி நிலவுடைமைச் சமூகமாக உருவெடுத்தன. இச்சமூகத்ததில் பல்வேறு பண்பாட்டு அமைப்புகள் நில அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்றன. அத்தகைய பண்பாடுகளில் ஒரு சில நிலைபெற்றும் ஒரு சில காலச்சூழலுக்கேற்ப மாற்றம் பெற்றும் அமைகின்றன.

0.4 ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

0.5 முதன்மைச் சான்றாதாரம்

சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.5.1 துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள் ஆகியவை துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

0.6 ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை விளக்கியும், அவற்றைத் தொகுத்தும் பகுத்தும் ஆராய்கின்ற முறையில் விளக்கமுறை ஆய்வும், பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சமூகவியல் சார்ந்த ஒருசில கருத்துக்களும் ஆய்வுக்குத் துணை செய்கின்றன.

0.7. ஆய்வுப் பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்படுகின்றது.

1. சங்க காலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்
2. தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்
3. சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்
4. பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்
5. தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்

என்பனவாகும்.

ஆய்வு முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள் ஆய்வுப் பகுப்பு என்பன இடம்பெறுகின்றன.

0.7.1. 'சங்க காலச் சமூகமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும்' என்னும் முதல் இயல்

சங்க கால சமூக நிலைகளையும் சமூகத்தில் பண்பாட்டுக்கூறுகள் வளர்ச்சியடையும் தன்மைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன. சங்க காலச் சமூகம் இனக்குழுச் சமூக அடிப்படைகளையும் நிலவுடைமைச் சமூக அடிப்படைகளையும்

ஒருங்கே பெற்றிருந்தது. அதே வேளையில் உடைமைச் சமூகப் பண்புகளே மேலோங்கியிருக்கின்றன. சங்கச்சமூகம் வேட்டை, மேய்ச்சல், வேளாண் என்னும் படிநிலைகளில் வளர்ச்சி கண்டிருக்கிறது.

சங்க மக்களின் வாழ்வியல் நிலை திணை சார்ந்ததாக அமைந்தது. மக்கள் வேட்டைச் சமூகமாகவும் மேய்ச்சல் சமூகமாகவும் வேளாண் சமூகமாகவும் இருந்தனர். இவ்வகையில் மூன்று படிநிலை வளர்ச்சிப் பெற்ற சமுதாயமும் நிலைபெற்றிருந்த நிலையில் இனக்குழுத் தலைமைகள் அழித்தொழிக்கப்பட்டு வேந்தர்களின் ஆட்சி மேலோங்கியிருந்தது.

மக்கள் ஒழுங்குமுறைகளைத் தமக்குத் தாமே விதித்துக் கொண்டு அவற்றைக் கடைபிடித்தல் பண்பாடு எனப்படுகிறது. பண்பாடு என்னும் சொல்லிற்குப் பல்வேறு வரையறைகள் தரப்படுகின்றன. தமிழில் பண்பாடு என்ற சொல்லிற்கு நேரானச் சொற்கள் பலவற்றைக் காணமுடிகிறது. மனிதர்கள் தம்மைப் பண்படுத்திக் கொள்ளும் நடவடிக்கை பண்பாடு எனப்படுகிறது. ஒரு செயல் தொடர்ச்சியாக நிகழ்த்தப்படும் போது அச்செயல் பண்பாட்டுச் செயலாக மாற்றம் பெறுகிறது. பண்பாடு வளர்ச்சி பெறுவதற்கு உற்பத்தி உறவுகள் காரணமாக அமைகின்றன. உற்பத்திக் கருவிகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மனித வாழ்வியலை மாற்றியமைக்கின்றன. அவ்வகையில் சங்க காலச் சமூகம் நாகரிகமடைந்த சமூகமாகவும் தொழில்நுட்பத்திலும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் மேம்பட்டதாகவும் இருந்தது.

0.7.2. 'தொழில்களும் தொழிற்கருவிகளும்' என்னும் இரண்டாவது இயல் சங்க காலத்தில் மக்கள் மேற்கொண்டிருந்த வாழ்வாதாரத்திற்குப் பல்வேறு தொழில்களையும் அத்தொழில்களில் ஈடுபடுவதற்கான கருவிகளையும் குறித்த பதிவுகளாக அமைகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைகளில் பாலை நிலம் குறிஞ்சி, நிலத்தின் வெப்பக் காலத்து நிலைமை எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

குறிஞ்சி பாலையாகிய இரண்டு திணை சார்ந்த தொழில்களும் ஒரே நிலத்திற்கான தொழில்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சியில் திணை விதைத்தலும் அறுத்தலும் முதன்மைத் தொழிலாகக் கருதப்படுகின்றன. திணையைக் கொய்ய வரும் பறவைகளைக் கவண் கொண்டு விரட்டுதல், களை பறித்தல் போன்ற தொழில்களும் காணப்படுகின்றன. இரண்டு நிலத்தவரின் பிறிதொரு முதன்மையான தொழிலாக வேட்டையில் ஈடுபடுதல் அமைகின்றது. வேட்டைத் தொழில் மூலம் விலங்குகளைக் கொண்டு அவற்றை உணவாக்கினர். முல்லை நிலத்தில் வாழ்பவர்கள் மேய்ச்சல் தொழிலிலும், வரகு, நெல் ஆகியனவற்றை விதைத்து அறுவடை செய்தலிலும் ஈடுபடுகின்றனர். மேய்ச்சல் தொழில் செய்வதால் கிடைக்கும் பால், தயிர், நெய் போன்றவற்றை விற்கின்றனர். அவற்றால் வருவாய் ஈடுபடுகின்றனர்.

மருத நிலத்தில் முதன்மையானத் தொழிலாக வேளாண்மையில் ஈடுபடுதல் அமைகின்றது. நெல் விதைத்தல், நடவு செய்தல், களை பறித்தல், அறுவடை செய்தல் போன்றவற்றை மேற்கொள்கின்றனர். நெய்தல் நிலத்தவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர்.

நான்கு நிலத்திற்கும் பொதுவான பல தொழில்கள் காணப்படுகின்றன. கூடை முடைதல், துணி நெய்தல், கருவிகள் செய்தல், நகை அணிகள் செய்தல், கலப்பை செய்தல், வீட்டின் நிலைக் கதவு செய்தல் என்பன போன்ற பல தொழில்களைச் செய்து தம் வாழ்வாதாரத்திற்கான பொருள் சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது புலப்படுத்துவனவாக அமைகின்றது.

0.7.3. 'சடங்குகளும் வழிபாடுகளும்' என்னும் மூன்றாம் இயல் பண்டையத் தமிழர்கள் வாழ்வியலில் கடைபிடிக்கப்பட்ட சடங்குகள், வழிபாடுகள் குறித்த செய்திகளைச் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைகிறது. சடங்குகள் என்பவை தொடர்ந்து செய்யப்பட்டு வரும் செயல்பாடாகும். தொடக்கத்தில் வாழ்க்கைவட்டச் சடங்குகள் குடும்பம் சார்ந்து இருந்தன. குடும்ப

அமைப்பில் திருமணம் என்பது முக்கியச் சடங்காகக் கருதப்படுகிறது. பெண்ணின் பூப்பு, பேறுகாலம் ஆகியவை சடங்கு நிகழ்வுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இறப்புச் சடங்குகளையும், கைம்மை நோற்றல் போன்ற சடங்குகளையும் சங்கப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வழிபாடுகளில் மர வழிபாடு, மலை வழிபாடு, காட்டினை வழிபடுதல், கந்து வழிபாடு என்பன இயற்கை வழிபாடுகளாகும். இயற்கைப் பொருட்களை இரண்டு நிலைகளில் வழிபட்டனர். முதலாவதாக இயற்கை இடர்பாடுகளால் ஏற்படும் அச்சத்தை அமைதிப்படுத்தும் நோக்கில் குருதிபலி செலுத்தி வழிபட்டனர். இரண்டாவதாகப் பண்டைய மக்கள் ஆவி வழிபாட்டில் முன்னோர் ஆவி தம்மை காப்பாற்றுவதாகவும் இயற்கைப் பொருட்கள் மீது இருந்து அவற்றை ஆட்டுவிப்பதாகவும் கருதி வழிபட்டனர். முருக வழிபாடு முதன்மையாகக் காணப்பட்டது. திருமால், சிவன், பலராமன் போன்ற கடவுளரின் கோயில்கள் இருப்பதையும் அங்கு மக்கள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டனர் என்பன போன்ற கருத்துக்களை இவ்வியல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

0.7.4. 'பண்டைத் தமிழரும் அரசியல் அமைப்பும்' என்னும் நான்காம் இயல் சங்க காலத்தில் நிலவிய அரசியல் சூழல்களையும் மக்களின் வாழ்வியலில் அரசுகள், பிற அமைப்புகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் குறித்து அமைகிறது. அரசுகள் குறிப்பிட்ட சமூக நிலையில் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. மக்களுக்குள் ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்க்கும் வகையில்தான் பொதுவான நிர்வாக அமைப்புகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. இவ்வமைப்புகள் பின்பு வளர்ந்து அரசுகளாக முகிழ்க்கின்றன.

இனக்குழுத் தலைமை என்பதிலிருந்து வேந்தர் தலைமை என்பது வரை அரசுகள் வளர்ச்சியடைந்தமையைக் காணமுடிகிறது. இனக்குழுத் தலைமை என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியில் உள்ள மக்களைத் தம் ஆட்சிக்குரியதாக ஆக்கிக் கொண்டு ஆட்சி புரிவதாகும். இனக்குழுத் தலைவர்கள் சிற்றூர் மன்னர்கள் எனக் கூறப்பட்டனர். கடையெழு வள்ளல்களும் குறுநில மன்னர்களும்

இவ்வகைப்பாட்டில் அடங்குவர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய மன்னர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மக்கள் நலன் சார்ந்து ஆட்சி புரிந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

மூவேந்தர்களின் ஆட்சியில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சி நடைபெற்றது. மன்னர்கள் போரில் ஈடுபடுதல், கொடையளித்தல், மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு வழங்குதல் போன்ற இயல்புடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அரசு அமைப்புகளில் அமைச்சர்கள் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இவர்கள் ஐம்பெருங்குழுவில் முதன்மையானவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். புரோகிதர்கள் அரசாட்சியில் பங்குபெறுபவர்களாகச் சுட்டப்படுகின்றனர். ஒற்றர்கள், நாட்டின் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு பகை நாட்டவரின் செயல்பாடுகளை அறிவிப்பவர்களாக இருந்தனர். தூதர்கள் இரண்டு நாட்டிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்புகளை வலுப்படுத்தினர். தூது செல்பவர்கள் பெரும்பாலும் இரண்டு நாடுகளுக்கு இடையிலான போரைத் தவிர்த்து அமைதியை நிலைநாட்டும் பணியை மேற்கொண்டனர். அரசாட்சிக்கான அலுவலர்கள் கணக்கு வழக்குகளை பார்த்தவர்கள், வரி வசூலிப்பவர்கள் எனப் பலர் இருந்தனர்.

அரசாட்சியில் குடும்ப அமைப்பு மிகுந்த பங்காற்றக் கூடியது. கல்வி அனைத்து மக்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டதாகச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. அவ்வகையில் அரசர்களும் புலவர்களும் பால் வேறுபாடு இன்றி கல்வி கற்றவர்களாக இருந்தனர்.

0.7.5. 'தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும்' என்னும் இயல் சங்க காலத்து கலை வெளிப்பாடுகளைக் குறித்த பதிவுகளைக் கூறுகின்றது. சங்க காலம் நாகரிகம் தோன்றிய காலமாகக் காணப்படுகிறது. கலைகள் சார்ந்த மக்கள் உழைப்பிலிருந்து விடுபட்டு கலைகளில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கலைகள் அழகியல் உணர்வைக் கிளர்த்தும் வகையில் வெளிப்பட்டன.

கட்டடக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த நிலைமையை அன்றிருந்த நகரங்களின் கட்டடங்கள், மதில்கள், அரண்மனைகள், அரண்மனையைச்

சுற்றியுள்ள அகழிகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. கட்டடக் கலை மட்டுமின்றி பிற கலைகளும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. சிற்பக்கலையில் ஈடுபட்டிருந்த மக்கள் மரச்சிற்பங்கள், களிமண் சிற்பங்கள் சுதைச் சிற்பங்கள் எனப் பலவற்றைச் செய்துள்ளனர். கோயில்களில் சிலைகள் செதுக்கினர். இக்கலையை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அழகுற வடிவமைக்கப்பட்டக் கோயில்கள் இருந்தன.

இசைக்கலை ஒவ்வொரு திணைக்குமான இசை வடிவங்களாகத் திகழ்ந்தன. இக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களும் இருந்தனர். கலைகளின் தோற்றுவாய் தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. கலைகளுக்கான குறிப்பிடத்தக்கவராகப் பாணர், பாடினி, கூத்தர், விறலியர் போன்றோர் கலையில் ஈடுபடுவதை வாழ்வியலாகக் கொண்டிருந்தனர். கூத்துக்கலைகளில் ஈடுபட்டவர்கள் மன்னர்களின் முன்னிலையிலும் பொதுமக்கள் முன்னிலையிலும் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தினர் என்பனவற்றைக் கண்டறிந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.